

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

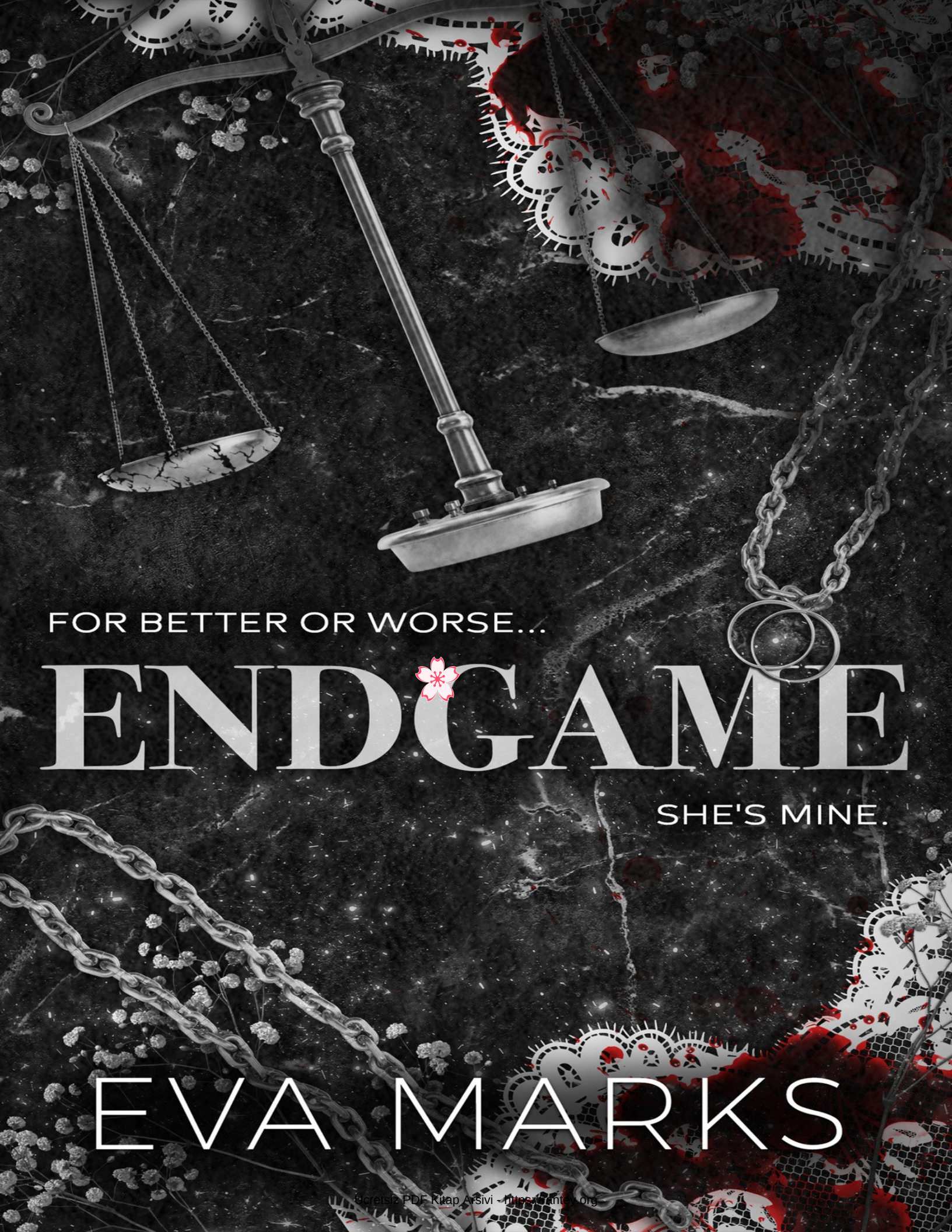
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FOR BETTER OR WORSE...

END GAME

SHE'S MINE.

EVA MARKS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SON OYUN

EVA MARKS

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu Adanma

Çalma Listesi

Kitap Hakkında

Önsöz

1. Aurora
2. Everett
3. Everett
4. Aurora
5. Everett
6. Everett
7. Aurora
8. Aurora
9. Everett
10. Everett
11. Aurora
12. Aurora
13. Everett
14. Everett
15. Aurora
16. Aurora
17. Aurora
18. Aurora
19. Aurora
20. Aurora
21. Everett
22. Everett
23. Everett
24. Aurora

25. [Aurora](#)
26. [Everett](#)
27. [Aurora](#)
28. [Everett](#)
29. [Everett](#)
30. [Aurora](#)
31. [Everett](#)
32. [Aurora](#)
33. [Everett](#)
34. [Aurora](#)
35. [Everett](#)
36. [Aurora](#)
37. [Everett](#)
38. [Aurora](#)
39. [Everett](#)

[Epilog](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Eva Marks'ın Diğer Kitapları](#)

Telif hakkı © 2025 Eva Marks Tüm
hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez, ancak ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar hariçtir. İzin talepleri için,
authorevemarks@gmail.com

Bu yapımda anlatılan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölen), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir bağlantısı yoktur amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

Kapak tasarımı: Disturbed Valkyrie Designs

[Vellum ile formatlanmıştır](#)

YAZARDAN NOT

Endgame karanlık ve ateşli bir aşk hikayesidir.
Sadece yetişkin okuyucular için tasarlanmış müstehcen, rahatsız edici ve açık
sahneler ve sapkınlıklar içerir.

Tetikleyici uyarıların, içerik uyarılarının ve sapkınlıkların tam listesi web sitem
www.evamarkswrites.com'da bulunabilir.

ADANMA

*Duygusal olarak ulaşılmaz, ahlaki açıdan belirsiz bir adamın kendilerine "karım"
demesini hayal eden herkese...
Bu sizin için.*

ÇALMA LİSTESİ

Ursine Vulpine ft. Annaca — "Wicked Game" Halsey —
"Control"

Nine Inch Nails — "Hurt" Ethel

Cain — "Punish"

Jane Remover — "Contingency Song"

KİTAP HAKKINDA

Düşmanımın kızıyla evlendiğimde, bunu aşkımdan dolayı yapmadım.

Onu incitmek için yaptım.

Babası benim ailemi mahvetti. Aurora Clarke, onun ailesini mahvetmenin anahtarıydı.

Uzaklardan pervasız mirasçıyı izledim, avını avlayan bir yırtıcı gibi.

Onun tutuklandığını, sonra da hapse atıldığını gördüm.

Birinci vuruş. İkinci vuruş.

Kaçınılmaz üçüncü vuruş geldiğinde, davasına atanan yargıç olmayı sağladım.

Kapalı kapılar ardında, ona iki seçenek sundum. Ya yıllarca hapis yatmak... ya da benimle evlenmek.

Beni seçmekle hata etti.

Ve ben, onun hakkında tamamen yanılmıştım.

Artık o benim olduğu için, her şeyi görebiliyorum.

Acısını. Ona verilen zararı. Kimsenin aramaya tenezzül etmediği yaraları.

Sorumlu olanlar bunun bedelini ödeyecek.

Çünkü kimse, ama kimse, *karıma* dokunamaz.

PROLOG

Everett
Yirmi üç yıl önce

Boğazımda bir inilti yükselir. Onu yutarım. Yumruklarımı sıkarım. Her şeyi içimde tutarım.

Sakin kalmaya çalışıyorum, gerçekten, ama bir saniye daha odamda kalırsam aklımı kaçıracağım.

Sorun oda değil. Hayır, on sekiz yaşında olmama rağmen buradan çıkıp üniversiteye gitmek için sabırsızlanmıyorum.

Üniversite benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

İki ay önce, on beş yaşındaki üvey kardeşim Lotus'a acımasızca tecavüz edildiğinden beri hiçbir şeyin anlamı yok.

Ve o, şimdilik kimseye söylememem için bana yemin ettirdiği için, ona yardım edebileceğim tek şey her gece yatağının yanındaki yerde uyumak. Güneş doğmadan önce dikkatlice odadan çıkıyorum, böylece ailemiz öğrenmesin.

Çok fazla soru soracaklar. Lotus'un henüz hazır olmadığı sorular.

Ve genellikle bana güvenir ve yanımda olmemi ister, ama bu gece benden uzak durmamı istedi.

Neden?

Odamda volta atıyorum, saçlarımı elime alıp okşuyorum.

Bu gece neyin farklı?

Her zamanki gibi acı çekiyor. Az önce yüzünden bunu okudum.

Hâlâ kendi gölgesi gibi, evde amaçsızca dolaşıyor. Hâlâ saçını çekiyor, hâlâ yemeğine dokunmuyor. Çatalıyla bile dokunmuyor.

Sadece boş boş bakıyor.

Ailemiz bu değişimi fark etti. Elbette fark ettiler. Onun hüzünlü mavi gözlerini görmezden gelmek imkansız.

Ona sürekli soruyorlar: "*Ne oldu Lotus? Lütfen, bize anlat.*"

Seni seviyoruz.

Her seferinde aynı bahaneleri tekrar ettiğini duyduğumda dişlerimi gıcırdatıyorum.

Stres. Okul. Çok fazla proje ve sınav. Ama yakında bitecek. İyileşeceğim.

Yalanlar.

Gerçek bir yardım olmadan iyi olmayacak.

Gerçek yardım ve adalet.

Şu an için ona da veremem, çünkü tecavüzcüsüyle yüzleşip olay çıkarmamdan çok korkuyor. O kadar korkuyor ki, kim olduğunu bana söylemiyor.

Bana verdiği tek iki bilgi, onun ailelerimizin üyesi olduğu gizli bir topluluğun üyesi olduğu ve yetişkinlerden biri olmadığıydı.

En iyi arkadaşım Stafford'ı hemen eledim. O gece onunla birlikteydim. Küçük iyilikler için şükürler olsun.

Bu durumda üç şüpheli kalıyor. İlk ikisi Stafford'un kardeşleri Arnold ve Maverick. Sonra da Winston Clarke var.

Somut bir kanıt veya onun itirafı olmadan, hangisinin ona tecavüz ettiğini bulmak imkansız.

Onun intikamını almak imkansız, istesem bile. Ve istiyorum.

Bir başka inilti içimi titretti, dışarı çıkmak üzereydi. Onu yatağında kanlar içinde gördüğümde beri bu sinir bozucu ses beni terk etmiyordu.

Yumuşak gülümsemelerle ve elini tutarak bastırdığım bir ses.

Ona ailemize gitmesini söylediğimde, bana *biraz daha zaman* vermesini yalvarır. *Annem ve babam çok utanır. Çok aptaldım Everett. Ona aşık olmakla çok aptaldım. Kendime birkaç gün daha zaman ver, sonra onlara söyleyeceğim. Benim hatam olduğunu söylediklerinde o kadar ağlamayacağım.*

Bu onun suçu değildi. Bunu içtenlikle biliyorum. Annemle babamla konuşsaydı, onlar da ona aynı şeyi söylerdi.

Sesim kısılana kadar ona bunu tekrar ettim. Hiçbir zaman anlamış gibi görünmüyor. Ortaya çıkmaması, çok korkması ya da utanması, beni çığlık atmak ya da ağlamak ya da her ikisini birden yapmak istiyor.

O gece, o lanet olası gece, kafasındaki gerçeği çarpıtıyor. Acı, gerçeği acımasız bir yalana dönüştürüyor. Onu, onu sevmeyi bırakacağımıza ikna ediyor.

"Lanet olsun." Vurmak istediğim duvara değil, yatağa yumruk atıyorum. Sessiz olmaya çalışıyorum. Düşünceli davranmaya çalışıyorum.

Yatağıma ikinci bir yumruk atıyorum. Bu, onun acı çektiği için.

Üçüncüsü, son iki ayda döktüğü her gözyaşı için.

Sonuncusu ise yanına oturmamı istemediği için. Ben lanet olası bir işe yaramam.

Tüm bu öfke beni tüketiyor.

Artık kesinlikle oraya giremem. Zar zor bastırdığım öfkeyle titrerken onun kutsal alanına dalmak, benim için kabul edilebilir bir seçenek değil.

Onu tetikleme ihtimali varsa, olduğum yerde kalırım.

Nefes nefeseyim. Kendimi sakinleştiriyorum.

Düşünüyorum. Düşünüyorum. *Düşünüyorum.*

O beni içeri alana kadar ne yapacağım? Ona nasıl yardım edebilirim? İntikam alacağım.

İşte bu. Yapacağım şey bu.

Onu incitenin kim olduğunu bulduğumda... Ona bunun bedelini ödeteceğim.

"Kim yaptı?" Boş odaya soruyorum. "Kim?"

Haftalardır kafamı yoruyorum.

Kim olursa olsun, bu pislik onu duşta tutarak kanıtları silip süpürmek için yeterince canavardı.

Su akmayı durdurduktan sonra bile onun kanamasını izledi.

Sessiz kalması için onu uyardı. Onun sözüne karşı onun sözü olacaktı.

O gece onu öyle buldum. Yatak odasının kapısını kilitlemeden çıkmıştı, ben de şarj aletini istemek için içeri girdim.

Onu arşıafların üzerinde kanlar içinde, kontrolsüz bir Şekilde ağlayıp titrerken gördüğüm anda Şarj aletini unuttum.

Ona defalarca ona inandığımı söyledim.

Ama bu, onu konuşmaya ikna etmek için yeterli olmadı.

Babam öğrenirse, o pisliliğın adını sylerir. Sonra da onu çıplak elleriyle boğar.

Ya da onu doğru ve yasal bir Şekilde intikamını alırdı. Kendi yöntemiyle. Babamın hukuk bürosu Boston'daki en büyük hukuk bürosudur. Daha doğrusu, tüm Doğu Kıyısı'ndaki en büyük hukuk bürosudur.

Ona hak ettiği adaleti sağlayacaktı. Keşke

bizim ailelerimizle konuşsaydı.

Konuşacak. Bu gece ya da yarın, konuşacak.

Tecavzcnn bildiği Őekliyle kaygısız günleri sona erdi.

"Artık dayanamıyorum." Yeni bulduğum kararlılık beni odamdan dışarı itiyor.

Birkaç saniye içinde, onun odasının önünde duruyorum.

Yanağımın içini ısırarak, ifademi yumuşatmaya çalışıyorum.

Loş koridorda, yumruklarımı sıkıp açtığımı görececek kimse yok.

Annem ve babam saatler önce yatmıŐlar. Personel de işini bitirmiŐ.

Derin bir nefes alıyorum.

Onun için. Bunu onun için yapıyorum.

Bir derin nefes daha.

Aptal nefes alma teknikleri.

Onlar işe yaramaz.

İki aydır içimde biriken öfkeyle nasıl nefes alacağım?

Gömleğim ve flanel pantolonum cildime çok sıkı geliyor. Kafamdaki arpıntı, davul sesi gibi. Durmak bilmeyen bir uğultu.

Yine saçlarımı elime alıp, tutamlarını çekiyor. İçimdeki acı geçmiyor.

Oraya girmeden önce birkaç kez derin nefes almalıyım.

Evlatlık kız kardeşim daha iyisini hak ediyor. Onu kimse evlatlıktan almayacak ya da onun işkence gören beyninden geçen her neyse, onu sakinleştirecek sakin bir ağabeyi hak ediyor.

Onuncu nefesimi aldıktan sonra, kapısını alıyorum.
Sessizlik. Kapiya doğru gelmiyor. Sessiz sesiyle "*Everett? Sen misin?*" diye sormuyor.
Uykuya dalmış olamaz.
Ben onu izlemeden Lotus uyuyamaz. Ağlamayı kesmez.
Tekrar kapıyı aldım. "Lotus?"
Sessizlik, mümkünse daha da artıyor.
Midemi bulandırıyor. Kulağımı kapıya dayıyorum. Dört direkli gölgelikli yatağında dönüp dururken çarşaflarının hışırtısını duymaya çalışıyorum.
O sesi duymak için dua ediyorum. Herhangi bir yaşam belirtisi için.
Ya da... belki de iyidir. Belki bu gece onun için o kadar da kötü gemiyordur. Belki kulaklıklarını takmış, en sevdiği şarkıları dinliyordur.
Evet, tabii.
"Lotus?" Beklemekten bıktım, bir elimle gözlerimi kapatıp kapı kolunu çevirip içeri giriyorum. "Lotus, giyindin mi?"
Bu sessizlik. Çok gürültülü. Kulaklarımda statik bir ses var, sanki korkunç bir şey olmak üzereymiş gibi.
Zaten olanlardan daha fazla.
Karnımın dibinde bir korku hissediyorum. Bayılmış olabilir ve ben burada bir aptal gibi duruyorum.
Çıplak da olabilir, bu yüzden ellerimi gözlerimin üzerinde tutuyorum. "Lotus?"
Omuzlarımı dikleştirip, daha uzun boylu duruyorum. Daha dik.
Onun için. 1,90 boyundaki ağabeyinin görüntüsü kız kardeşimi sakinleştiriyor galiba. Onunla dış dünya arasında bir kalkan.
nemli bir anda başarısız olduğumu ona hatırlatmıyorum. Yaptığım şey spor salonunda kas yapmaktır.
"Hey, beni korkutuyorsun. Ne..." *Neyin var, aptal? Cidden mi?* "Lotus, beşe kadar sayacağım, sonra gözlerimden ellerimi çekeceğim, tamam mı?"
Endişem artmasına ve göğsümün sıkışmasına rağmen, sözümü tutuyorum ve sayıyorum.
"...ve beş." Elimi çekip odasına bakındım.
Beyaz örtünün üzerinde uykuya dalmamış. Yere de yığılmamış.

Ağır ahşap masasının yanındaki kanepede de yok, ama banyoda olabilir.
"Hey, orada mısın?" Kapıyı parmaklarımla tıklatıyorum. "Beni içeri al. Lütfen."
Bana gitmemi söylemesini istiyorum. Onu yalnız bırakmamı.
Bu sessizlikten başka her şey. Sessizlik, ağlamaktan bayılmış olabileceği
anlamına geliyor.
Ya da çöküp kendine zarar verebilirdi.
Kapı kolunu çevirirken elim ağırlaşıyor, kapıyı ittiğimde kalbim kadar
ağırlaşıyor.
"Hey."
Cevap yok. Lavabo ve şelale duşu, Lotus'un odasının geri kalanı kadar sessiz.
"Siktir."
Tüm hayal kırıklığım o tek küfürde birikiyor. Tüm
üzüntüm.
Tuvalet aynasında kendimi görüyorum. Gri gözlerim çok tuhaf. Hayatımda hiç
bu kadar sinirli olmamıştım.
Bu kadar çaresiz.
Belki de onun dolabı. Üç adımda içeri giriyorum, ışıkları açıyorum
.
Pahalı giysiler ve ayakkabılar raflarda ve askılarda sıralanmış
raflarından. Lotus bu tür şeyleri umursamaz, ama annem onu şımartmayı çok sever.
Annem üçümüzü de şımartmayı sever.
Ama şu anda burada değil. Lotus da burada değil.
Nerede olabilir? Akşam yemeğinden beri odadan çıkmadı. Onu kaçırmış
olabilir mi?
Hayır.
Hayır.
Hayır
Elimi boğazıma koyup o bölgeyi ovuşturdum.
Düşün, aptal.
Yine volta atıyorum, tıpkı babamın önemli bir davadan önce hangi savunma
stratejisini izleyeceğinden emin olamadığı zamanlarda yaptığı gibi.

O benim en çok hayran olduğum kişi ve ben de onun kopyası sayılırım, bu yüzden ben de aynısını yapıyorum. Lotus'un odasında bir ileri bir geri yürüyorum. Tekrar tekrar.

Pes edip annemi ve babamı uyandırmaya gitmeden önce, masasında durup kaşlarımı çattım. Daha önce gözümünden kaçmış olmalıyım, katlanmış bir kağıt parçası vardı.

Onun el yazısıyla şöyle yazıyor: *Anne, baba ve Everett*. Boğazıma bir şey geliyor. Bu iyiye işaret olamaz.

Yine de kağıdı açıyorum.

Merhaba ailem.

Öncelikle, sizi seviyorum. On beş yıl önce, beni evinize kabul ettiniz. Daha birkaç günlük bir bebekken, beni kendi çocuğunuz olarak kabul ettiniz.

Yıllar boyunca bana gerçek sevginin ve ailenin ne olduğunu gösterdiniz.

Kötü zamanlarda bana destek oldunuz, iyi zamanlarda benimle güldünüz. Her zaman sabırlı ve şefkatliydiniz, bunun için de sizi seviyorum.

Bu yüzden kalamayacağımı söylemek kalbimi parçalıyor.

Bak, bir şey oldu. Senin hoşuna gitmeyecek çok kötü bir şey. Ben gittiğimde Everett sana olanları anlatacak. Bunu tekrarlamak çok acı verici, kağıt üzerinde bile.

Bunun için üzgünüm. Her şeyi mahvettiğim için.

Kendimi, seni zor durumda bırakan bir duruma soktuğum için.

Ama endişelenme. Kırdığım her şeyi düzeltiyorum. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Ben gittiğimde, benimle Kraliyet ailesi arasında seçim yapmak zorunda kalmayacaksın. Arkadaş grubunun ve iş bağlantılarının senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

Bana verdiğin sevgiyi bu şekilde ödüyorum. Seni seviyorum. Seni şimdiden özledim.

Hak etmediğim ailem olduğun için teşekkür ederim. Lotus.

Kalbim, göğüs kafesim, iç organlarım... Hepsi parçalandı. Toza dönüştü.

"Hayır." Kağıdı buruşturup duvara fırlatıyorum.

Bir sonraki kurbanım masasının yanındaki çöp sepeti. Tekmeliyorum ve içindekilerin halının üzerine dökölmesini izliyorum.

Birkaç buruşuk kağıt arasında iki plastik çubuk göze çarpıyor. Her ikisinin de ortasında küçük bir dijital ekran var.

"Ne oluyor?"

Daha iyi görebilmek için dizlerimin üzerine çöküyorum, çünkü hayır. Düşündüğüm şey olamaz.

Öyle.

Yakından bakınca, inkar edilemez.

Hamile.

Lotus hamile.

Nefesim kesildi. Bu kelime kafamda yankılanıyor, anlam veremiyorum, kabullenemiyorum. Sanki altımdaki zemin kaymış gibi hissediyorum.

O hamile ve dışarıda. Yalnız.

Vücudumda kalan tüm enerjimi kullanarak, anne babamızın yatak odasına koşuyorum.

Birlikte onu ve bebeğini bulacağız.

Eğer bebeği doğurmaya karar verirse, ikisini de kurtaracağız. Kurtaracağız.

AURORA

YİRMİ ÜÇ YIL SONRA — BUGÜN

Yirmi iki yaşında olup lanet bir mahkum gibi hapsedilmek, şimdiye kadarki en büyük şaka olmalı.

Dur, hayır. Bu bir şaka değil. Bu benim hayatım, ev gibi görünen bir kafeste hapsolmak.

Ama ara sıra kapıyı aralıyorlar. Nadiren bu cehennem gibi malikaneden çıkmama izin verdiklerinde, bu asla gerçek bir özgürlük olmuyor. Dışarı adımımı attığım anda, her zaman bir güvenlik görevlisi ensemde oluyor.

Tabii onları alt edemezsem. Ki bunu yapıyorum, evlat edinen ailemin büyük üzüntüsüne rağmen.

Hırsızlık benim isyanım. Evde bana sürekli uyguladıkları kötü muamelenin intikamını böyle alıyorum.

Sadece alışveriş gezilerine çıkmama izin verildiğinden (her zaman ailemin tanıdıklarına rastlamayacağım kadar uzak yerlere), saatlerce alışveriş yapıyormuş gibi davranıyorum. Hazır olduğumda, kimse dikkat etmediğinde, bulabildiğim giysileri veya her ne varsa çantama tıktırıyorum. Kaçmak için değil, yakalanmak için.

Ailem beni buradan çıkarmayı kabul ettiği tek zaman, saatlerce avazım çıktığı kadar bağırdığım zamandır.

Elbette, beni bodruma kilitleyip anahtarı atarak beni sonsuza kadar susturabilirler.

Ama orada, onların evinde ölürsem, çok zengin olsalar da olmasalar da, açıklamaları gereken çok şey olur. Ayrıca, benim için başka planları var.

Annemin planı çok açık değil. Sanırım o benim ölmemi istiyor. Evden her çıktığımda, kaçırılmamı ya da bir araba kazasında ölmemi umduğunu hissediyorum. Bunu

evden çıktığımda beni izleyişinden anlıyorum — sakın, sırtarak. Umutlu.

Bunu asla itiraf etmez. Babama asla söylemez. Çünkü onun isteklerine asla karşı gelmez ve onun ahlaksız, boktan isteği beni evlendirmek.

Ben ölürsem bunu yapamaz.

Ayrıca, ben ölürsem, açıklamaları gereken çok şey olur.

Yenilgiye uğramış bir şekilde başımı eğiyorum, gözlerim yatak odamdaki yumuşak beyaz halıya sabitlenmiş durumda. Polislerin umurunda değil tabii. Var olmayan arkadaşlarımda. Okula, üniversiteye ya da işe gitmeme asla izin verilmedi.

Buradaki personel de beni umursamıyor.

Tek umudum, ailemin zengin pislik arkadaşları, Royalty adını verdikleri gizli grup. Hayatım boyunca beni bir düzine kez gördüler. Çok fazla olmasa da, zorunlu yıllık toplantıya birdenbire katılmamayı başlarsam fark ederlerdi.

Ailem, hayatta olduğumu kanıtlamak için beni oraya götürüyor.

Diğer ailelerin çocukları her zaman oradalar, herkesin katılmak zorunda olduğu iki ayda bir yapılan toplantılara katılıyorlar. En azından annemin söylediğini duydum.

Onlarla konuşarak bunu öğrenebileceğimden değil.

Genel nezaket kuralları dışında, diğer üç ailenin hiçbir üyesiyle konuşmam yasak.

Ama onlar hakkında biraz bilgim var. Bu bilgileri de, ailemin konuşmalarını kulak misafiri olarak edindim.

Ülkedeki en büyük medya holdinglerinden birinin sahibi olan Bernardlar var. Ünlülerin, politikacıların ve milyarderlerin sırlarını saklayan ve doğru zamanda bunları koz olarak kullanan bir halkla ilişkiler şirketi işleten Hale'ler var.

Ve Alder ailesi. Ya da aslında, Alder.

Everett Alder. Yakışıklı. Sessiz. Okunması imkansız. Ülkenin en güçlü hukuk firmalarından birinden, yani tutuklanmaya başladığımdan beri beni temsil eden firmadan ayrıldı ve otuz iki yaşında yargıç oldu.

Yani, hayır, oraya gittiğimde onu görmüyorum.

Royalty toplantılarında onu gördüğümde, kendimi tutamıyorum. Onu takip ediyorum. En güzel, kalın

kahverengi saçları olan adam, Stafford Hale dışında kimseyle konuşmuyor.

Geri kalanımıza ise sadece somurtkan bakışlar atıyor. Gri gözleri soğuk.

Zalim. Keskin görünüşünü seviyorum.

Yoğun bakışları bana yöneldiğinde içimi bir heyecan dalgası kaplıyor.

Beni hem korkutuyor hem de tahrik ediyor. Keşke... *iç*

çekiyorum. Keşke demek anlamsız.

Annem ve babam ne olursa olsun her zaman buraya geri dönmemi sağlarlar.

Her şeyi yoluna koyarlar. Sessizce hallederler. Rüşvetleri polis, dükkan sahipleri ve mahkemeler üzerinde işe yaradığında, güneş doğmadan dışarı çıkarım.

İki kez başarısız oldular. Sadece iki kez suçlu bulunup hapis cezasına çarptırıldım.

Belki bu sefer de başarısız olurlar. Ya da ben buraya geri dönerim. Bu cehenneme. Biliyor musun? Siktir et.

Tüm iç karartıcı düşünceleri kafamdan silip, zorla bir gülümseme takınıyorum, daha çok bir grimasa benzeyen bir gülümseme. Sonra pencereden yatak odamın dışındaki geniş çimlere bakıyorum. Bahçeler mükemmel bir şekilde bakımlı. Gökyüzü açık ve muhteşem bir mavi tonunda.

Dışarıda beni beklerken yüzleri kıpkırmızı olan ailemin aksine. Özellikle mahkeme günlerinde çok yakışan nefret rengi.

Ben de onları aynı derecede nefret ediyorum.

Tanrım, lütfen, eğer oradaysan, bugün bu davayı kaybetmeme izin ver. Beni birkaç gün, hatta birkaç ay hapis cezasına çarptırmalarına izin ver. Burada olmaktan başka her şey olur.

"Aurora Coraline Clarke," diye bağılıyor annem.

O benim nefesimi duymadan önce elimi ağızıma kapatıyorum ve bu refleks tepkim için kendimi azarlıyorum.

Kapımın kolunu sallıyor, kilitli olduğunu görünce sinirli bir şekilde homurdanıyor.

"On dakika içinde hazır olsan iyi olur, yoksa..."

Onu ve onun zorbalığını sikeyim. Burada geçireceğim zaman sınırlı olabilir, ama onu kızdırmak için son şansım buysa, onu kullanacağım.

Bana çektiirdiği acının bir parçasını hissetsin. Bodrumda geçirdiğim onca gün. Aklımı kaçırmaya ramak kaldığım onca gün.

Bu küçük isyanı hak etti. Ona son bir saattir hazır olduğumu söylemeden, yatak odamın diğer tarafındaki boy aynasına doğru yürüdüm, antika kanepemin önünden geçerek, saçma sapan siyah topuklu ayakkabılarımla.

"Aurora!"

"Geliyorum." Dişlerim birbirine çarpıyor. Sesimde bunu duymasına izin vermeyeceğim.

"Hemen şimdi."

"Cehenneme git," diye fısıldıyorum ve aynaya dönüp o cadıya değil, kendi yansımama odaklanıyorum.

Çikolata kahverengi saçlarım ensemden topuz yapılmış.

Makyajım minimalist ama kusursuz. Açık mavi gözlerimi çerçevelemek için kalın maskara ve krem rengi etek takımımınla uyumlu nötr bir rujdan başka bir şey yok.

Annem kapıyı yumrukluyor. "Çok uzun sürüyorsun!" "Kim diyor?" Onu alaycı bir şekilde sataşıyorum ve yüzüme zorla bir gülümseme takınıyorum.

Bunun suçlusu ben değilim. Aklımı kaçırdığım için. Her fırsatta ailemden intikam almaya çalıştığım için.

Bu onların suçu. Benim böyle olmamın sebebi onlar.

Beni bu hale onlar getirdi. Suç geçmişim – her zengin, nüfuzlu erkeğin beni reddetmesinin sebebi – tamamen onların beni zorlaması yüzünden.

Evde bu konuda ne kadar komplo kurduklarını duysam da, onların beni evlendirmelerine asla izin vermem. Kimse bana yüzük takmadan önce, ailemin ve damadın boğazını keserim.

Onlara meydan okuyorum.

Nadiren kavga eden ve karşılık veren bir kadının gölgesine dönüşmüş olabilirim, ama artık yeter.

Buradan kurtulmak için bir yabancıyla evlenmem gerekse bile, sırf onlar mutlu olsun diye kendimi feda etmeyeceğim.

Ayrıca, şüphesiz, benim için kimi seçerlerse seçsinler, onlar kadar sadist ve kötü olacaklar.

Kesinlikle, geceleri rüyalarımnda gördüğüm adam olmayacak. "Bence öyle."

Babam Winston da kapı kolunu deniyor. Mavi gözleri, ki benimkini hatırlatıyor, kapıya delikler açıyor olmalı.

"Hadi şunu bir an önce halledelim. Katılmam gereken toplantılar, yürütmem gereken işler var. Benim dünyam senin etrafında dönmüyor, Aurora."

"Beni kandırabilirdin," diye fısıldıyorum.

Keşke benim varlığımı tamamen unutmuş olsaydı. Beni bu malikaneden çıkarsa

Üniversiteye giderdim. Bir iş bulurdum. Ya da ikisini de yapmazdım.

Bu benim seçimim olmalıydı. Ama değil.

Annem beni bu çiftin kapısına bir teşekkür notu bırakarak terk ettiği günden beri, tek bir seçim bile yapma şansım olmadı. Hiçbir şey.

Mahkemeye giden yol, öncelikle ailemin yokluğu sayesinde, olaysız geçti.

Meğer koruyucu meleğim bir kez olsun ortaya çıkmaya karar vermiş.

Annemin teyzesi merdivenlerden düşmüş ve acilen hastaneye kaldırılmış.

Winston ve Molly için önemli olan tek şey görünüş olduğu için, onu ziyaret etmek için başka bir araba aldılar.

Muhtemelen kendimi kötü hissetmem gerekirdi, ama tek hissedebildiğim rahatlama.

Her sözüm ve nefesim üzerinde baskı kurmadan, bu ülkedeki en pahalı savunma avukatlarından biri olan Larry Nelson'ın yanında, bu duruşmada otururken kendimi biraz daha insan gibi hissediyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, o bizim her zamanki avukatlarımızdan biri değil.

Alder'ın firmasındaki tüm ortaklar ve çalışanlar benim davamı almak için çok meşguller, bu yüzden Larry kaldı.

Orada bir sürü insan çalıştığını düşünürsek bu çok garip. Ama ben ne bilirim ki? Temelde hiçbir şey.

Sadece Alder'ın firması hakkında değil. Eskiden onun olan firma hakkında. Hukuktan bahsediyorum. Hayattan. Her şeyden.

Lise diplomamı evde eğitimle aldıktan sonra öğretmenlerim gelmeyi bıraktı.

Ders kitaplarına erişimim yok.

Alişveriş merkezinden aldıklarım eve gelir gelmez çöpe atıldı.

Tanrı korusun, eğitim alayım. Tanrı korusun, herhangi bir konuda kendi fikrimi oluşturalım.

Of.

Larry dışında, güvenlik ekibim arka çıkışın yakınında bekliyor, gözleri keskin ve duruşları gergin.

Mahkeme salonunun geri kalanı, bugün hakim karşısına çıkmak için bekleyen insanlarla dolup taşıyor.

O güzel bir kadın, keskin yüz hatlarını çerçeveleyen kusursuz bir bob kesim gri saçları var. Mavi gözleri, insanları daha dik oturmaya zorlayan bir otoriteye sahip.

"Yargıç, hukuk fakültesinden eski bir arkadaşımıdır," avukatım bağlantılarını hatırlatıyor. Aslında övünüyor. "Eğer bu davayı tamamen reddetmezse, en azından bu kadarını alacaksın."

En az, yani en fazla üç ay, iyi halden dolayı üçte biri indirilecek.

İç çekiyorum.

Neye ihtiyacım var? Altı ay hapis mi?

Altı ay, ailem olmayan diğer mahkumlarla birlikte. En azından onların yanında eşit biriyim. Bu her zaman ferahlatıcı bir şey.

"Aurora?" Zümrüt yeşili gözleri kısılr, nefesi bayat sigara kokar.

"Harika." Mümkün olduğunca dikkat çekmeden ondan uzaklaşıyorum.

"Teşekkürler."

Bana hızlıca başını sallar. "Sıra sende."

"Harika." Ceketimi düzeltirim. Eteğimi. "Şu işi bitirelim."

Bam, yargıç tokmağını vurur. Önümdeki sanık ve avukat mahkeme salonundan çıkar, savcı yardımcısı ise yerinde oturmaya devam eder.

Yargıç avukatımın bakışlarıyla karşılaşır.

Adım her an çağrılabilir.

"Yargıç Tucker." Bir mahkeme memuru yan kapılardan birinden içeri girip ona doğru koşar. "Size bir mesajım var."

Dudakları b      , ka  larını   atarken alnının kenarları kır    r.

  te yandan avukatım sırtını dikle  tirir. Y  z  ndeki sırtı  , kendini be  enmi  li  ini yansıtmaktadır.

Yargıcın kafası karı  ık olsa da, Larry'nin tavrı tek bir anlama gelebilir: Biz burada beklerken, ailemin bu davayı kapatmayı ba  ard  ına inanıyor.

Hayal kırıkl  ı a  zımda acı bir tat bırakır. Yumu  ak bir inilti ka  ar ve bakı  larım kuca  ıma d    er. Sıkılmı   yumruklarıma.

"Bu emri size kim verdi?" diye sorar yargı  . O kadar yakın oturuyoruz ki, onun al  ak sesini duyabiliyorum. "Bunu ilk kez duyuyorum."

"O..." davacı, benim duyamad  ım bir isim mırıldanır.

Onlar konu  maya devam ederken, i  imde garip bir his uyandırıyor.

Biri beni izliyor.

Bu hissi ilk kez ya  amıyorum.

  lk kez bir ay   nce, son hırsızlık g  revimde hissetmi  tim. Tutuklanmamdan birkaç dakika   nce.

O g  n bir   eyler yolunda de  ildi, tıpkı   imdi oldu  u gibi.

Hislerim, daha k  t   bir   eylerin olaca  ını fısıldıyor. Takip ediliyorum ve biri bana komplo kuruyor.

Bu, icra memurunun ani giri  i ve ma  azada bulundu  um s  re boyunca bana s  rekli bakı  lar atan siyah giysili adamı a  ıklıyor. Yemin ederim ki o beni ihbar etti.

O zamanlar elimde kanıt yoktu.

  imdi de herhangi bir su  un kanıtı yok. Ama hissediyorum.

"Tamam o zaman." Yargıcın sandalyesi gıcırdıyor.   ıkarken topukları ah  ap zeminde tıkır tıkır ses   ıkartıyor.

Bir kapı a  ılır ve   arpar.

Kuca  ıma bakmaya devam ediyorum.        lerimin bu konuda yanıld  ı  ını ummaya devam ediyorum.

Birisi i  eri girdi  inde hava de  i  ir ve sanki derimde bir akım dola  ır gibi olur.

Mahkeme salonunun kapısı, ki  inin arkasında sessiz ve kesin bir tıklama ile kapanır. Ayak sesleri yankılanır. Yavaş ve kararlıdır.

"Oh, bu iyi." Avukatımın sesini duyuyorum. "Bu iyiden de öte."

Onun memnuniyet dolu sesi merakımı uyandırıyor. Kafamdaki uyarı sinyallerini görmezden gelerek, bakışlarımı kaldırıyorum ve donup kalıyorum.

Ne?

Ne?

Olamaz.

Everett Alder.

Yargıç Everett Alder.

Eski avukatlarından biri burada değil, ama o burada.

Burada ne işi var ki? Ve sadece varlığıyla nasıl nefesimi kesiyor?

Ona bakarken, her şeyi unutuyorum ve kendimi ona kaptırıyorum. O çok yakışıklı, zayıf ve güç yayıyor.

Dolgun dudaklarının etrafındaki sakalları ağız sulandırıcı. Kısa kahverengi saçları durumu daha da kötüleştiriyor, parmaklarımla karıştırmak isteyeceğim kadar düzgün.

Benden on dokuz yaş büyük olması ve ulaşılamaz olması onu daha da çok istememe neden oluyor.

Ama onun keskin gri gözleri benimkilerle buluştuğunda, çarpıntılı kalbim burkuluyor. Sanki parçalanacakmış gibi hissediyorum.

Çünkü o bana bakmıyor. O bana öfkeyle bakıyor. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Bana mı kızgın? Hayır, olamaz.

Beni tanımıyor. Onun böyle tepki vermesine neden olacak hiçbir şey yapmadım.

Annem ve babam, onu her zamankinden daha fazla kızdıracak bir şey yapmış olmalı.

Muhtemelen hastaneye giderken onu aradılar, kulaklarını çınlattılar, benim için torpil yapması için yalvardılar.

Kesinlikle öyle olmalı.

"Bayan Clarke." Bas sesi odada yankılanarak, her türlü fısıltıyı bastırıyor. "Hazır olduğunuzda."

Larry boğazını temizler, bir şey söylemek üzere. Muhtemelen burada olduğumuz ve evet, hazır olduğumuzla ilgili bir yorum.

"Yani, şu anda." Everett kaşlarını indirir, çenesini sıkar ve avukatım bir kelime bile söylemeden onu kovar.

Emri kırbaç kadar keskin ve acı verici. Avukatım ve ben hemen ayağa kalkıp sanık masasının arkasına geçiyoruz.

Koltuklarımıza otururken, Everett'in duruşunda bir şey, "*çok rahat olma*" hissi veriyor.

Bunu nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum. Onu nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum. Bildiğim tek şey, ondan etkilendiğim.

Kendime rağmen, onun küçümsemesi beni korkutmak yerine tam tersi bir etki yaratıyor.

Uyluklarım birbirine sıkışıyor. Vücudumdan bir sıcaklık dalgası geçiyor. Karnımdaki garip çarpıntı bu duruma hiç uygun değil.

Ama gözlerimi siyah cüppeden ve onun geniş omuzlarına dökülen halinden ayıramıyorum.

Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Otoriteye olan nefretim, kendimi bildim bileli içimde büyüdü. Hayatım boyunca üvey ailem tarafından emir altında tutulduğum için her saniyesinden nefret ettim.

Ama Everett... Onun bana emir vermesini istiyorum, sırf onunla kavga edebilmek için. Sırf onun kazanıp beni iradesine boyun eğdirebilmesi için.

Beni boyun eğdirmesini istiyorum, nokta.

Bunu başka hiç kimse için yapmadım. Onun için yapardım.

Boğazını keskin ve kasıtlı bir şekilde temizledi, dikkatimi derimin altına batmış bir kanca gibi ona çekti.

İfadesi de değişir. Öfkesi azalır, daha ilkel ve kişisel bir ifadeye bürünür. İfadesinde tiksinti vardır, evet, ama altında... daha derin bir şey.

Beni titretiren bir şey. Ve o sessiz.

Ölümcül bir sessizlik.

"Yargıç Alder." Larry gülümsüyor. Deri evrak çantası masanın üzerinde, dokunulmamış halde duruyor. Davanın açık ve net bir dava olduğuna emin, ben de öyle. "Mahkeme izin verirse, müvekkilim..."

"Buna gerek yok."

Everett'in sesi beni içten içe parçalıyor.

Onun benim tarafımda olduğunu sanmıyorum. Tam tersine.
Daha önce yanılmışım. Bu benim ailemle ilgili değil. Bana kızgın.
Bu artık seksi bir öfke de değil. Beni hiçbir şeye eğmeyecek.
Bakışlar öldürebilseydi, benden geriye sadece toz kalırdı. Ama neden?
Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Parmak uçlarım masanın kenarına bastırıyor, parmaklarım beyazlaşıyor. Boynumun arkasında ter damlaları oluşuyor.
Tanrım, ona karşı çok savunmasızım.
"Özür dilerim, Sayın Yargıç." Larry'nin kaşları çatılır, özgüveni azalır. ADA'ya gizlice bir bakış atarım. O da yargıçla bizim aramızda bakışlarını gezdiriyor, olayların gidişatından dolayı bizim kadar şaşkın. "Tam olarak ne demek istiyorsunuz?"
"Bay Nelson." Everett öne doğru eğildi.
Gerilim tırmanı r k e n odada bir mırıldanma yayılır.
O artık sadece kürsünün arkasındaki bir yargıç değil. O, dolu bir silah.
Utanç verici bir şekilde, daha fazlasını istiyorum.
"Sen ve ben birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz..." Everett'in alaycı sesi çok kötü. "Zamanını boşa harcamayacağım."
"Niyetinizi takdir ediyorum, ama..."
Everett elini kaldırır. Larry ağzını sıkıca kapatır.
"Müvekkilinin özrü gereksiz. Etkileyici sicili, hırsızlık yaptığı için hiç pişmanlık duymadığının kanıtı."
Midem düğümlenir, utanç ve öfke iç içe geçer. Neden beni bu kadar küçük düşürmeye bu kadar kararlı?
"Sahte, gözyaşlı bir özürün bunu ya da *onu* nasıl değiştireceğini anlamıyorum."
Haklı, ben değişmeyeceğim. Ama her duruşmada aynı özrü tekrarlıyorum, yoksa bir hafta daha bodrumda kalacağım.
"Lütfen, müvekkilimin özür dilemek istediği birkaç şey var."
"Vergi mükelleflerinin parasını ya da mahkemenin zamanını müvekkiliniz için boşa harcamaya gerek görmüyorum." Everett'in gözlerinde ateş var.

Tüm vücudum titremeye başlar. Göğsüm sıkışır, midem düğümlenir. Omurgamdan keskin bir soğukluk, damarlarımda buzlu su gibi aşağı doğru kayar. Sanki içim parçalanırken her kasım beni bir arada tutmaya çalışıyor gibidir.

"Bayan Clarke."

Bundan iyi bir sonuç çıkmayacağını bilerek kendimi sakinleştiriyorum.

Hiçbir şey.

"Bugünden itibaren, hayatınızın geri kalanını hapisanede geçirecek ve hak ettiğiniz cezayı çekeceksiniz."

EVERETT

"Yargıç Alder." Aurora'nın avukatı ayağa fırlar. Benim ifadem onu o kadar şaşırtmıştır ki, ceketinin düğmelerini iliklemeye bile zahmet etmez. Yüzünü solgunlaştıran, itibarı için mi yoksa müvekkilinin özgürlüğü için mi duyduğu korkudur? "Sayın Yargıç, izin verirseniz. Bu ceza, sizce de çok ağır değil mi? Burada cinayetten değil, hırsızlıktan bahsediyoruz."

Kalbimin attığı yerde karanlık, sıcak bir tatmin hissi yerleşir. Evet, sert davranıyorum. Mantıksız davranıyorum.

Ve evet, biliyorum, Massachusetts Eyaleti'nde hırsızlıktan ömür boyu hapis cezası alamazsınız. Üçüncü suçunuz olsa bile.

Umurumda değil. Kurallara uymam. Yüksek mevkilerde, bana bir iyilik ya da bir milyon borçlu olan arkadaşlarım var. Neredeyse her şeyi gerçekleştirebilirim.

Bu yüzden bu mahkemede bulunuyorum.

Aurora'nın hareketlerini izlemek için iki yozlaşmış özel dedektif tutmamın nedeni de bu. İkinci kez hapse girdikten sonra, dedektifleri onun evinin önünde dönüşümlü olarak nöbet tutmalarını ve onun meşhur alışveriş çılgınlıklarından birini daha yapmasını beklemelerini istedim.

Emirleri basitti. Onu takip edin. Hırsızlık yapmasını bekleyin.

Hırsızın mağazadan çıkmaya çalıştığını mağaza görevlisine haber verin.

Bunu ilk kez hapse girdikten sonra da yapabildim, ama benim bağlantılarım bile bu kadarını yapabilir.

İşte buradayız.

Ben, davasını reddediyorum. Aurora, donmuş ve benim merhametime kalmış durumda. Gözünü bile kırpmıyor.

Bir iki ay hapis onu hiç rahatsız etmezdi. Orada bulunmuş, bunu yaşamıştı.

Hayatının geri kalanını parmaklıklar arkasında geçirme ihtimali mi? Kimse buna karşı bağışık değildir.

Özellikle şımarık, küçük, zengin kızlar.

Pembe dudakları aralanmış. Narin çenesi gevşemiş.

Saçlarının bir tutamı kusursuz topuzundan kaçmış, genişlemiş mavi gözünün üzerine düşmüş. Onu kulağının arkasına koyma zahmetine girmedir.

Düğme gibi burnu, yanakları ve boynu kadar kırmızı, cildinin altında yayılan sıcaklığın, aşağılanmanın kanıtı.

Memnuniyet, kaliteli, yılanmış bir şarap gibi içimi kaplıyor.

Ona şantaj yapmak düşündüğümde daha kolay olacak

Yakında, gözyaşlarını alacağım.

Onun korkusunun efendisi olacağım. Onun endişeli bakışlarına sahip olacağım.

Benimki.

Onu mahvetmek benim işim.

Üç Clarke de benim.

Benim ailemi mahveden aile. Her şeyin bedelini ödeyecekler. Sadece zaman meselesi.

Şimdilik elimde bu var. Onun üçüncü suçu ve kanunun genellikle önerdiğinden çok daha ağır bir ceza verme yetkisi.

Bu, ona karşı sahip olduğum koz.

O, aslanın inine doğru yürümekten başka seçeneği kalmayana kadar ilmiği sıkılaştıracam.

Benim karım olmaya.

Dürüst olmak gerekirse, benim tutsam. Acı çekecek. Zarar görecektir.

Ben acı çekmeyeceğim.

Aurora muhteşem bir genç kadın. Bir baştan çıkarıcı. Onu becerdiğimde, keyfime bakacağım.

Ama göğüsleri, ısırılabilir dudakları, kalçalarının kıvrımları, hepsi sadece birer avantaj.

Ondan hoşlanmasam bile onu bu duruma sokardım.

Ailemin intikamını almak benim nihai hedefim. Onu bekleyen şey bu.
Yazık, gerçekten, burada yalnız. Ailesi planımın gerçekleşmesini görmeyecek.
Ama daha sonra duyacaklar, sorun değil.
Acelem yok.
Son yirmi üç yıldır sabırlı davrandım.
İlk on iki yıl boyunca, ailem ve ben Lotus ve bebeğini aradık.
Sonra bir gün, onun cesedi bulundu. Bebeğinin cesedi bulunamadı, ancak adli tabip bize Lotus'un doğum yaptığının açık olduğunu, bu yüzden bebeğin de bir yerlerde olması gerektiğini söyledi.
Ertesi gün annem kalp krizinden öldü, birkaç hafta sonra babam da öldü. Doktorlar, kalplerinin hiçbir belirgin neden olmadan durduğunu söylediler.
Sebepten vardı, tabii ki. Keder.
O zaman evlerini satıp yıkıcı anılardan kurtulmak için evlerini boşaltmaya gittim.
Orada bulduğum şey de aynı derecede yürek parçalayıcıydı. Lotus'un günlüğü.
Titrek bir el yazısıyla yazılmış kelimeleri hatırladıkça vücudumdan bir sıcaklık yayılıyor.
Winston Clarke'ı seviyordum ve o bana tecavüz etti.
Winston'ı öldürüp bu işten kurtulabilirdim. Tanrı biliyor ki, izlerimi örtbas edecek kadar zenginim.
Onu ve ailesini işkence etmek, hızlı bir ölümden çok daha ağırdır.
"Umm," Aurora başlar, sonra ağzını kapatır, dudakları bükülür.
Sonra benim önümde değişir. Kalın kirpikleri, öfkeyle gözlerini kırıştırırken yumuşak yanaklarına çarpar. Benimkine benzeyen öfke, ifadesinde yansır.
Göğsü inip kalkıyor. Göğüsleri pahalı takım elbisesinin ceketine baskı yapıyor.
Onu istemiyorum. Saf, vahşi bir çekim, hepsi bu. "Sayın Yargıç?" avukatı tekrar dener.

Sessizliğime sadık kalarak, onu ve avukatını bir süre daha korkutuyorum.

Gözlerim onun mavi gözlerine kilitlenir. Aurora, nefretim arttığını hisseder ve bluzunun yakasını çeker. Zor durumuna rağmen zarif olmayı başarır.

"Hırsızlık olsun ya da olmasın, çok uzun süredir çok fazla sınırı aştı. Yasa bana takdir yetkisi veriyor. Gerekirse, bu yetkiyi sonuna kadar ve ötesinde kullanmayı düşünüyorum." Yeni bir kararlılık dalgası göğsümü sertleştirir. "Dünya başka tarafa bakmaktan memnun olsa da, ben bakmayacağım."

"Sayın Yargıç." Larry'nin sesi daha alçak. Yine de duyuyorum. Aurora'nın cezasını açıkladığımdan beri mahkeme salonu ölümcül bir sessizliğe büründü. Hatta savcı bile şaşkın bir şekilde bana bakıyor. "Yargıç kürsüsüne yaklaşabilir miyim?"

Bunun doğru cevabı, *yaklaşabilirsiniz* olurdu.

Ne yazık ki, adaleti önemseyen tarafım, on yıllarca süren nefret ve kederin altında gömülmüş durumda.

"Yaklaşamazsınız."

Bunun üzerine Aurora'nın kaşları havaya kalkıyor. Mavi gözleri ruhuma pençelerini geçiriyor ve mahkeme salonundaki duyulabilir nefes kesen sesleri susturuyor. Hayır, pes edip o okyanus mavisini gözlerde kaybolmayacağım. Kaybolmayacağım.

Benim yaptığım şey, onunla konuştuğumu görmesini sağlamak. "Sen ise."

Ses tonumdaki meydan okumayı hissederek çenesini kaldırıyor. Çenesini sıkıyor.

Onun tavrı. Bu tavırla benden bir şey elde edemez. Onunla sadece birkaç kez görüştüm ve o da annemle babam öldükten sonraydı, ama onun nasıl biri olduğunu biliyorum.

Her zaman kendine saklanır. Sessiz, kin doludur. Kendini herkesten üstün görür.

Grubumuzu düşünürsek, muhtemelen öyledir. Yine de, ilişki nedeniyle suçluluk yine de suçluluktur.

Bana attığı bu bakış, her zamanki küçümsemesinden farklı.

Kavgaya hazırlanıyor. Ben de öyle.

Takımın altındaki kollarımda gerginlik hissediyorum, kollarım cildimde geriliyor. Kucağımda duran elim yumruk haline geliyor, tırnaklarım avucuma batıyor. Gözlerimi kısarak yavaşça öne doğru eğiliyorum.

"Ben, ne?" Tanrım, şuna bakın! Winston, onun alaycı bakışlarından gurur duyardı.

O da öyle bakıyor. Kahretsin. Çok iyi.

Çenemi sallıyorum. "Odama."

"Tamam," diyor avukatı, benim avukatlarımdan biri değil. Ailemin hukuk firmasının ortakları bu sefer onun davasını almayı reddetti. Oradaki pozisyonumdan istifa etmiş olabilirim, ama kimin sahibi olduğu herkes için açık. "Peki."

İkisi de ayağa kalkıyor.

"Açıkça ifade ettiğimi sanıyordum, Bayan Clarke." Çenemi eğiyorum. "Sadece siz."

"Neden?" Sesi keskinleşir, biraz sinirli bir tonla. "Avukatımın hazır bulunma hakkım var."

Onun için üzülürdüm, ama bu benim hayalim olan şeydi. Bu an. Onun acısı. Tekrar tekrar ezebileceğim umut kırıntısı.

"Sadece sen," diye tekrar ediyorum.

Omuzları, 1,60 metrelik boyunu daha da uzatmaya çalışır gibi geriye doğru çekilir.

Bu ona yardımcı olmaz. Hiçbir şey yardımcı olmaz.

"Yoksa ne olur?" diyor, gözlerinde bir meydan okuma kıvılcımıyla. Ne cesaret ama.

Nasıl cüret eder eğilir? Nasıl cüret eder kaşlarını kaldırır, sanki eşitmişiz gibi. Ya da daha kötüsü. Sanki benden üstünmüş gibi.

Hiçbir Clarke bir Alder'ı yönetemez veya korkutamaz. Bir daha asla. Aurora bunu ilk öğrenecek.

Ve bunu zor yoldan öğrenecek.

İntikamım her yerde iz bırakacak. Derisinde ve ruhunda.

"Yoksa, cezayı çekmek üzere derhal başka bir yere nakledileceksin." Nabzım yavaş ama kulaklarımda yüksek sesle atıyor. "Aslında..."

"Tamam, geliyorum," diye ters bir şekilde cevap verip çantasını topladı.

İnce askı omzuna geçiyor. Avukatına attığı küçümseyen bakış onu yakıyor. Avukat kıpkırmızı oluyor ve ben etkilenmiş miyim yoksa sinirlenmiş miyim karar veremiyorum.

İkisi de cehenneme gitsin. Mahkeme salonundan çıkarken ikisine de bakmıyorum bile.

Aurora, benim hızıma yetişmek için aceleyle koşarken, topuklu ayakkabıları güvenli koridorun mermer zeminine hızlı adımlarla vuruyor.

Onun homurtuları ve alçak sesli küfürleri de aynı derecede duyulabilir. Velet.

Bunun beni ne kadar zorladığını bilseydi böyle davranmazdı. "Yetiş," diye bağıriyorum.

Topuklarının sesi koşmakta olduğunu gösteriyor. Birkaç saniye içinde yanımda.

"Bunun ne olduğunu anlıyorum, senin ultiatomun. Bu yasadışı olmalı. Ve... yasadışı olmasa bile, ceza indirimi karşılığında sana oral seks yapmayacağım." Aurora zehirli, ama utancı da ortada. Tam da yüzeyin altında. "Yapmayacağım."

Dudaklarım hırçın bir şekilde kıvrılır. "Senin küçük hırsız dudaklarının benim sikimin yakınında olmasını istediğimi mi sanıyorsun?"

Tabii ki istiyorum. Onu da alacağım. "O zaman?"

Odama girdiğimizde, onun içeri girip kapıyı arkasında kapatmasını bekledim.

Aurora çığlık attı. Bu fırsatı değerlendirip daha da pislik olmaya karar verdim ve omzundaki çantayı kaptım. Bunu yaparken ona bakıyordum.

Ben onun eşyalarını karıştırırken, öfke ve utançtan yanakları kıpkırmızı olmuş. "Geri ver, pislik."

"Bana nasıl hitap ettiğine dikkat et." Telefonunu alıp yere atıyorum ve ayakkabımla ezip parçalıyorum.

"Ne oluyor lan?" Titremesini durdurmak için elinden geleni yapıyor. Yumruklarını beline koyuyor. Çenesini sıkıyor. İkisi de işe yaramıyor. "Sen... peki, tamam. Telefonumu mahvet. Ailem dışında kimseyi aramıyorum ki. *Arkadaşların*, hatırladın mı?"

Benim arkadaşlarım.

Benim. Lanet olası. Arkadaşlarım.

İki saniye içinde çantasını yere atıyorum ve ona yaklaşıyorum.

Ben ilerledikçe, o adım adım geri çekiliyor. Bakışları beni başka bir sınırı aşmaya cesaretlendiriyor. Onu denemeye cesaretlendiriyor.

Aramızdaki çekişme ve itişme içinde ilkel bir şeyi harekete geçirmediyini, sadece yakın kalmak için daha uzun adımlar atmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Ateşin altında yatan korkuyu koklayacak kadar yakın.

Sırtı duvara çarpar. Elimi kafasının yanına koyduğumda gölgeler yüzünde dans eder. Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdığımda.

Ne manzara ama.

Göz bebekleri büyümüş. Dudakları titriyor.

Alt dudağını ısırduğında, tüm vücudum gerginleşir.

"Ailen," diye tıslıyorum, boş elimle boynunu kavıyorum. Sıkıyorum, onun nefesini kesen çılgınlığıyla zevk alıyorum. Mavi gözlerinden taşan korkuyla. "Onlar benim arkadaşım değil. *Sen* de benim arkadaşım değilsin."

"Ama kraliyet ailesi..."

"Kraliyet ailesinin canı cehennem."

Hırıltım, içimden geçen şiddete uyuyor. Elimi boynuna sıkıca dolayarak onu duvara daha sertçe itiyorum.

Başparmağım yumuşak tenini okşar, ta ki...

İşte orada. Parmaklarımın altında atan nabızı. Bu küçük, kapana kısılmış ve korkmuş kelebek.

Hak ettiğini buluyor. Tıpkı ebeveynleri gibi.

"Benden çok korkuyorsun." Onu öpecek kadar yakınım. "Değil mi?"

"Siktir git, seni güç delisi psikopat." Eli bana tokat atmak için yükseliyor.

"Güç delisi değilim." Duvardan ayrılıp, her iki büyük ellerimle her iki bileğini de kavradım. Boğazını bırakmamın tek nedeni, her iki kolunu da başının üzerine vurmaktı. "Ben güçüm."

İkimiz de zor nefes alıyoruz. Parmaklarımın boğazını tekrar sardığını görünce tahrik oluyorum.

O benim olduğunda, her zaman bir tasma takmasını sağlayacağım. Alyansı ona kime ait olduğunu hatırlatacak.

Tasma bambaşka bir amaca hizmet edecek.

Kalçalarımı ona sürterek ona neler olacağını hissettiriyorum. Böylece benden korkacak. Sikimin ne kadar büyük olduğunu hissetmesini, onu ikiye böleceğini hayal etmesini istiyorum.

"Ne istiyorsun?" Sesi boğuk olsa da tavrı değişmiyor.

Bana tepeden bakıyor, sanki ona bir şey borçlu olan benmişim gibi.

Saçma.

Daha saçma olan ise, istesem de gözlerimi ondan ayıramamam.

Boğazını bir kez daha sıkıyorum, Aurora'nın inlemesi anında rahatlamamı sağlıyor.

"Ne veriyor sen bu bu veriyor sen edindiğin talep talepte bulunma

"Bunu yapamazsın." Yutkunur, boğazı avucumun altında titrer. "Haklarımı biliyorum."

"İşte burada yanılıyorsun prenses. Bugünden itibaren hiçbir hakkın yok."

Aramızdaki gerginlik tamamen yanlış. Beklediğim nefret değil bu.

Daha karanlık, daha aç bir şey. Bir heyecan.

Bundan hoşlanmıyorum.

Kafamda oluşan baskıdan dişlerim gıcırıyor.

Bunu soluduğum metaforik dağ havasına bağlıyorum.

Tam orada, zirvedeyim. Hayatımın hedeflerinin zirvesinde. "Evet!"

O çok hırslı birisi. Onu alt etmek çok daha tatmin edici olacak.

"Seçeneklerin var." Yüzümü ona yaklaştırdığımda, nefesi hızlanıyor. Gözlerini kırpmıyor. Ben de kırpmıyorum sanırım. "İki tane. Ne fazla, ne eksik."

EVERETT

"Peki, iyi." Gözleri yana kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Alt dudağını ısırmaaya devam ediyor. "Herkes bana ne yapmam gerektiğini söylüyor, en azından seçeneklerim var. Bir seçimim var. Her şeyin bir ilki vardır herhalde."

Panik içinde gevezelik ediyor, ama onu dinliyorum ve söyledikleri beni düşündürüyor.

Bu, ona ilk kez bir seçenek sunan kişi mi? *Ona mı?* Dünyayı ayaklarının altında büyüyen şımarık prenses mi? Bunca zamandır hiç söz hakkı olmamış mı?

Soyadını ve ağzını düşününce, her seçeneğin ayaklarının altında olduğunu varsaymışım. O malikanede kilitli kalmak, babasının parasıyla yaşamak, kendi seçtiği hayattı. Ya da canı istediğinde hırsızlık yapmak.

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor.

İmkansız. Onun hakkında yanılmış olamam. *Onlar* hakkında.

Aurora hakkında dolaşan söylentiler hep aynı... Winston onu en değerli varlığı gibi görüyor. Onu seviyormuş gibi konuşuyor.

Dinleyen her nüfuzlu adama, kızıyla evlenmenin ne kadar büyük bir şans olduğunu söylüyor. İki ailenin birleşmesinin her iki taraf için de faydalı olacağını söylüyor.

Hayır, onun hakkında yanılmamışım.

Ona acımamı söyleyen sesleri susturuyorum. Burada yerleri yok. "Yalan söylemek seni kurtarmaz, prenses."

Burun delikleri genişledi, boğazı avucuma karşı gerildi. "Yalan söylemedim."

"Öyle değil miydin?" Onun numarası beni kandırmaz. "Peki ya hırsızlık? Yoksa, tahmin edeyim, benim bilmediğim bir ikizin mi var?"

Aurora'nın yanaklarındaki kızarıklık, bir insanda gördüğüm en koyu kızarıklık. Ceketini göğüslerini gerginleştiriyor.

Dizimi ayarlayarak bacaklarının arasına bastırıyorum, Winston'ın kızının amcığı bana karşı sıcak ve titreyen bir hale gelene kadar eteğini yukarı itiyorum.

O da ıslanmış olmalı.

Başparmağımı kaldırıp alt dudağına kaydırduğım, küçük bir inilti kaçıyor.

Onun uyarılmasını ona karşı kullanacağım.

"Kedi dilini mi yedi?" Kaşımı kaldırıyorum. Ondan dalgalar halinde daha fazla öfke ve utanç yayılıyor. Neredeyse tadını alabiliyorum. "Öyle düşünmüştüm."

"Bana böyle acı çektiren zayıf bir eziksin."

Karşılık verdiği için ceza olarak, dizimi onun amına sürüyorum. Eteği ve cüppem engel oluyor ama ben ısrarcıyım. Ayrıca çok sertleşmiş durumdayım. Onu hissetmek için can atıyorum.

"Evde eğitim kelime dağarcığını harika bir şekilde geliştirmiş."

Alınlarımız neredeyse birbirine değiyor. Yumuşak inlemeleri dudaklarımı bir meydan okuma gibi okşuyor.

"Siktir git," diye hırıltıyla söylüyor. Nefes nefese kalması ve boğazını tutmam nedeniyle nefes alması kolay olamaz. "Siktir git. Kelime dağarcığım nasıl, Sayın Yargıç? Yoksa *Majesteleri mi* tercih edersiniz?"

"Bana öyle diyebilirsin." Ona ne kadar güç sahibi olduğumu kanıtlamak için, tüm boyumu kullanarak ayağa kalktım. Başparmağımla yüzünü yukarı doğru kaldırırken, dizimi daha sert bir şekilde amına bastırdım. "Hapishaneden bana mektup yazarken. Orada ömür boyu çürürken. Ya öyle yaparsın, ya da hakkındaki suçlamaları düşürürüm."

"Öyle mi?"

Gözlerim yüzünün her santimini yiyor. Güzel olduğu için değil. Bu anı hayatımın geri kalanında hatırlamak istiyorum. Bir Clarke'ı ezdiğim anı.

"O zaman beni *kocan olarak* çağırman gerekir." Bir

nefes. Boş, şaşkın bir bakış.

Avucumun altında hissettiğim en yavaş nabız. "Ne dedin sen?"

"Sen duydun duydun."

İntikam

lanet

lanet

olası tatlıdır. "Senin.

Kocan."

"Kocan mı? Seninle evlenmemi mi istiyorsun?" Aurora gözlerini kırıştırır, gözlerinin arkasında bir anlama varır. "Oh, hayatta olmaz. Sen hayal görüyorsun. Seninle asla evlenmem."

Elimi yana doğru çekerek boynuna ulaşabilmek için yer açtım. Dudaklarımı onun açıkta kalan teninde gezdirdim. Dişlerim ona değdiğinde titredi.

Kendime, eylemlerimin, dokunuşlarımın intikamdan kaynaklandığını söylüyorum.

Aurora'yı tatmak, dizimi onun amına sürmek ve ondan daha utanç verici inlemeler çıkarmak, zulümdür.

"O zaman hapisane olsun." Dilimi son bir kez çenesinin üzerinde gezdiriyorum.

Ve kendimi ondan koparıp, onun çöküşünü izledim.

Elleri titriyor, onları duvara dayıyor.

Düzgün topuzu bozulmuş. Tertemiz takım elbisesinde kırıksıklıklar oluşmuş.

Güzel gözlerinde yaşlar birikiyor.

Berbat durumda. Onu mahvettim.

"Neden, Everett?"

Çünkü işkence sadece dokunma şeklinde olmaz. Onu elinden almak şeklinde de olur.

"Dediğim gibi." Kendimi toparlayıp, acı veren sertleşmemi düzeltiyorum. Çarpınan kalbimin biraz olsun yavaşlamasını diliyorum. "İki seçeneğin var. Birincisi, cezayı kabul etmek. Eğer ben istersem, ömür boyu hapis cezası. Diğer seçenek ise..."

"Ve sana nedenini sordum?" Şok, onu olduğundan daha genç gösterir.

"Çünkü." Masama geri dönüp kenarına oturdum. "Sen bunu hak ediyorsun."

"Ömür boyu hapis yatamam."

Yarı talep, yarı yalvarış olan sözleri kafamdan uçup gitti. Omuz silktim.

"Başaramam. Bana bunu yapamazsın."

Ayak bileklerimi çaprazlayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Sıkılmış gibi davranarak iki kaşımı da kaldırıyorum. Bu pek kolay olmuyor.

Hiçbir kanlı canlı, bu panik içindeki, kızarmış Aurora'dan sıkılabilir.

Ben de farklı değilim.

Ama bu onu ilgilendirmez.

"Bu yüzden ikinci seçeneğin var." Bilerek yavaş konuşuyorum. Onu alay etmek için. O dudaklarını büzüp öfkesini ortaya çıkarmak için. İntikamımı daha fazla almak için. "Benimle evlenmek."

"İkisi de değil." Duvara doğru çekiliyor, bacaklarını sıkıca birbirine bastırıyor. Zavallı şey, kırıgın mı yoksa tahrik mi olduğunu bilmiyor. "Ailem buna izin vermez."

Benim düşmanlarım.

O senin de düşmanın.

"Siktir et anne babanı." Kelimeleri öncekinden daha yavaş telaffuz ediyorum. "Sana yardım edemezler."

Artık babasının küçük prensesini alay etmekten vazgeçtim. Onu tehdit ediyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hmm." Kafamı eğiyorum. "Bir bakalım. Sence *sana yardım edemeyecekleri* ne anlama geliyor?"

"Ben... Bak, sen güçlü olabilirsin, ama onlar da öyle," diye fısıldadı, sanki bu pisliklerden bahsetmek onları çağıracaktı gibi. Keşke öyle olsaydı. "Bana vereceğin cezayı temyize götürecekler. Ya da benimle evlenmene izin vermeden önce seni mahvedecekler. Seni onlar seçmedi."

"Eşit şartlar diye bir şey yoktur, güçlüler arasında bile." Cüppem beni öldürüyor. Ağır. Sıcak. Masadan kalkıp cüppemi çıkarıyorum. "Bunu bilmelisin."

"Yani, doğru anlamış mıyım, sen onlardan daha güçlü müsün?"

Arkamdaki pencereden süzülen ışık, yüzünü yumuşatıyor ve gözlerini heyecanla parlatıyor.

Açlıkla. Neye karşı?

O aç değil, pislik. Seni manipüle ettiğini görmüyor musun?

Öyle. Onun akıl oyunlarına kanmam.

"Sıkılmaya başladım Aurora. Gerçekten çok sıkıldım." Bornozum arkamdaki masanın üzerine düzgünce yerleştirip ellerimi masanın kenarına koydum. "Seçim yapmak için on saniye var, yoksa seni hapse atarım."

"Ben..."

Sertleşmiş penisimin silueti bir anlığına dikkatini çeker, sonra gözlerini tekrar yüzüme çevirir. Kendini toparlamadan önce.

Aşağılayıcı ifadesi bana onu kimin yetiştirdiğini hatırlatıyor. Yok edeceğim kalpsiz orospu çocukları. "Seninle evleneceğim."

Aurora'nın cevabı bende sıcak duygular uyandırmamalı. Ve uyandırmıyor da. Kesinlikle uyandırmıyor.

Bu yüzden, "Aferin kızım" dediğimde onu övmüyorum. Onun kafasını karıştırmak için söylüyorum.

Onun yüzünde hafif bir rahatlama görüyorum ve sırtıyorum.

Şimdi kim hayal görüyor?

"Gidelim." Masadan kalkıp ona doğru yürüdüm. Elim, bileğini kelepçe gibi sardı. Onu çok kolay bir şekilde dolabıma doğru sürükledim.

"Ne... beni nereye götürüyorsun? Kapı şu tarafta." Ben onu odama doğru çekmeye çalışırken, o kendini kurtarmaya çalışıyor. "Bunu şimdi mi yapacağız? Töreni mi? Ben... hayır. Everett, dur."

"İş günüm henüz bitmedi." Dolabımın kapısını açarken ona bakmıyorum. Rafta temiz cüppeler, kravatlar ve ütülü takım elbiseler asılı. "İşimi bitirmeme yaklaşık üç saat var."

"Bırak beni." Aurora omzuma yumruk atıyor. "Everett, neden beni bırakmıyorsun?"

Çünkü parmaklarımı bileğine dolamayı seviyorum.

Siktir et. "Kaçmana izin veremem, değil mi?"

"Lütfen." Sesindeki çaresizlik, penisimin ucundan ön sıvı sızmasına neden oluyor. "Yapma."

Acımasızca onu döndürdüm. Rafta duran siyah yedek kravatlarımdan birini alıp Aurora'nın bileklerini arkasında bağladım.

Çıglık atmak için dudaklarını açtığında, onu susturmak için yanağını dolabın yanındaki duvara hafifçe bastırıp ağzını kapatıyorum.

"Senin de ses çıkarmanı istemiyorum. Hatırlattığın için teşekkürler," diyorum. "Gelinimin olay çıkmasını istemem."

Dokunuşumla irkilir. "Kes şunu," diye inler, sözleri boğuk ama anlaşılırdır. "Kes şunu."

Titriyor. Kızgın. Korkmuş.

Güzel.

Penisimdeki zonklama, görmezden gelinmesi imkansız bir baskıya dönüşüyor. Kalçalarımı onun bağlı ellerine doğru sallıyorum.

Tanrım, *evet*. Sürtünme, zihnimi bulanıklaştıran yoğun şehvet bulutunu temizlemeye yardımcı oluyor.

Sorun şu ki, şimdi önümde ne olduğunu görebiliyorum. Aurora.

Ağlamıyor.

Ağlamıyor.

Başka biri olsa böyle bir durumda çıldırırdı, ama o çıldırmıyor.

Merak verici.

Kesinlikle hayır. Onunla ilgili hiçbir şey ilginç değil.

Dolaba uzanıp ikinci bir kravat alıyorum. Çığlık atmasın diye hızlıca, onu dudaklarının arasına sokuyorum, beni durdurmaya çalışırken ısırılıyor.

Kravatı ağzının içine daha derine sokuyorum. Kravatı kafasına bağladığımda, ipek kumaş dilinin üzerinde hissediliyor.

Böyle çok güzel görünüyor.

Sessiz. Ağzı tıkanmış. Öfke mi korku mu, bilemiyorum, titriyor. "Şimdi uslu dur." Onu dolaba doğru sürüklüyorum. Topukları

"Mmmmm!" Gözleri büyürken, benim anlayamadığım bir şey haykırır. Belki başka bir protesto. Başka bir talep.

Hiçbiri önemli değil.

"Beni burada bekleyeceksin." Onu içeri iterek, onunla konuşurken kaçmaya çalışmayacağından emin olmak için boğazından tutuyorum. "Umarım yakın zamanda tuvalete gitmen gerekmez. Üç saat sonra görüşürüz."

İğnesi, iniltisini susturur.

Ağır dolap kapısını yüzüne çarparak, boğuk çığlıklarını bir anda keserim.

Tık, kilitlendi. Bornoz.

Anahtarlar.

Odanın ortasına gelmişim ki, cebimdeki telefonum titremeye başladı.

Winston.

Sesli mesaja yönlendirip ona mesaj atıyorum.

Ben: *Sen veya senin adına hareket eden herhangi biri, benim olanı almak için bu mahkemeye yaklaşırsa, kaçırma ve haksız tutuklama suçlamasıyla yargılanacaksın.*

Winston Clarke: *Lanet olası telefonunu aç, yoksa yapacağım.*

Ben: *Hayır.*

Ona verebileceğim en fazla bilgi bu.

İntikamımın bu kısmını hallettiğimde, o zaman onunla konuşabiliriz.

AURORA

Sonunda, milyonlarca acı verici saatin ardından, nişanlým ağızımdaki tıkaç ve bağlarımı çıkardı. Bunu yaparken, *"Uslu bir kız ol ve benimle sessizce buradan git, yoksa sonuçları hoşuna gitmeyecek"* diye tehdit etti.

Fazla seçeneğim olmadığından, onun dediğini yaptım. Birlikte adliye binasından çıktık.

Everett son derece sakindi, ben ise arabasına giderken titriyordum. Mesanemin dolu olmasından rahatsız olduğumu umursamadı. Ya da karanlıkta uzun süre kaldıktan sonra ani ışık ve gürültüden duyularımın aşırı yüklendiğini.

O sadece arabasına binmemi istiyordu, başka bir şey değil.

İşte yine kapana kısılmış durumdayım.

Şoförü, uzun araba yolunun sonunda Everett'in evinin ön kapısına yanaştı. O da benim ailem gibi Boston'ın dış mahallelerinde yaşıyor, ama komşu değiller. Tanrı'ya şükürler olsun.

Ama kim onları umursar ki? Ben umursamıyorum.

"Everett, tuvalete gitmem lazım." Araba koltuğunda kıpırdanıyorum. "Lütfen."

"Sabırlı ol."

Arabadan iner, benim tarafıma yürür ve sanki bir çocukmuşum gibi kemerimi çözer.

Sonra bileğimi tuttu. "Hayır,

bırak beni," diye yalvardım.

Daralmış gözleri tartışmaya izin vermiyor, bu yüzden uğraşmıyorum. Bu güç oyunundan daha önemli, endişelenmem gereken başka şeyler var.

"Peki." Onun beni evine sürüklemesine izin verdim.

Sessiz çalışanlarının yanından geçiyoruz. Evin birinci katının geri kalan kısmı... siyah. Siyah ahşap zeminler. Siyah mobilyalar. Her şey çok karanlık.

Hiçbir şey gelecekteki kocamdan daha karanlık değil.

Sessiz koridorların duvarlarını süsleyen apliklerin bulunduğu ikinci kata doğru merdivenleri çıkmaya devam ediyoruz.

"İçeri gir." Beni başka bir karanlık odaya çağırıyor, yüzünde sinirli bir ifade var.

İçeri koşuyorum, aptalca düşmanıma sırtımı dönüyorum. Başka seçeneğim var mı? Üç saniye içinde tuvalete ulaşamazsam, ölebilirim.

"Hemen dönerim," diyor. "Her neyse."

Everett kapıyı çarpmadan önce "Velet" diye mırıldanır.

Kilit yerine oturduğunu duyuyorum, ama şu anda bu beni korkutmuyor. Ağlamıyorum ya da titriyorum.

Sonunda rahatlayabiliyorum.

İşimi bitirdikten sonra topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum. Ellerimi ve yüzümü yıkıyorum. Kurumuş tükürükler bana ağız tıkaçını hatırlatıyor ve titriyorum.

Artık tuvalete gitmem gerekmediğine göre, gerçeklik içime işliyor.

Bu odada, tıpkı evimde olduğu gibi bir tutsakım ve benden nefret eden adam özgürlüğümün anahtarını elinde tutuyor.

Gözlerim her yere kayıyor. Sinirli bir hareket.

Everett'in evinin geri kalanı gibi, burada da her şey altın tonlarında siyah. Yastıklı başlık, komodinlerin üzerindeki vintage lambalar, oturma alanındaki iki kapitone koltuk ve mermer şömine.

Çok etkileyici. Pahalı. Asil. Güzel olduğu kadar karanlık da.

Buradan, kocaman pencereden görebildiğim çimler muhteşem. Bahçesine dağılmış kırmızı, mor, yeşil ve gri çiçekler yabani bir şekilde büyümüş.

Yine de bu kaosun bir düzeni var. Sanki beni esir alan kişinin ruhunun bir yansıması gibi.

Siktir. Ne yapmalıyım?

Yakındaki bir odadan, muhtemelen duvarını paylaştığım odadan, su sesi geliyor. Duş alıyor.

Akıllıca olan şey, bana verdiği bu fırsatı değerlendirmek olurdu. Bir tür iğne bulup kilidi açabilirdim.

Ama...

Nereye gideceğim? Çalışanları bu odadan, hatta bu evden çıkmama izin verir mi?

Ailemin çalışanlarını tanırıysam, cevap ne yazık ki şüpheli.

Umutsuzluk kemiklerime yerleşiyor, ağır ve uyuşturucu bir şekilde. Bu savaşı başka bir gün yapmaya karar veriyorum ve siyah dört direkli yatağa uzanıyorum.

Ne kadar zor olsa da, aklımı kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Nefeslerimi sayıyor, mantığa sarılıyorum, paniğin ona sadece daha fazla güç vereceğini kendime hatırlatıyorum.

Beni şantaj yapan adam duş alırken bunu yapıyorum. Acele etmiyor. Hiçbir şeyi umursamıyor.

Sanki beni saatlerce odasının dolabına kilitleyip ağzımı tıkamamış gibi.

Sanki beni onunla evlenmeye zorlamıyormuş gibi. Sanki beni daha fazlasını yapmaya zorlamayacakmış gibi.

Siktiğimin herifi.

Boğazımda keskin bir kahkaha patlıyor. Tanrım, ne acınası bir durumdayım, değil mi? Kafamda ona hakaretler yağıdırıyorum. Onu, onun ültimatomunu ve burada olmayı nefret ediyormuş gibi davranıyorum.

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Keşke bunu sadece başka bir hapishane olarak görebilseydim.

Keşke Everett'i Winston ve Molly'den nefret ettiğim gibi nefret edebilseydim. Keşke o da başka bir gardiyan gibi hissedebilseydim.

Ama o farklı.

Kimse bana onun gibi dokunmamıştı. Kimse bana öyle bakmamıştı.

Bana iğrenç, pis şeyler yapmak istemiş gibi.

Omurgamdan bir ürperti geçer. Daha dik oturmadan önce parmaklarım siyah örtülerin üzerinde kıvrılır.

Ayaklarımı havaya kaldırıyorum ama ne yaparsam yapayım bu gerginliği atamıyorum.

Her an duştan çıkabilir. Çıktığında bana ne yapacak?

Hayal edilebilecek en kötü şeyleri.

Tanrım.

Onun odasında olanlar zaten yeterince fazlaydı. Beni ona aşık etti ve bu bir daha olmamalı.

Ama... bunu unutamıyorum.

Onun hatırası beni çok çekiyor.

Dizini bacaklarımın arasına nasıl bastırdığını.

Elim boynuma gidiyor, dudaklarının izlediği yolu takip ediyor.

Dudaklarının tenimde ne kadar sıcak ve ahlaksız hissettirdiğini hatırlıyorum.

Seni parçalayacağım, dişlerinin tehdidi buydu.

Elleri sanki beni tanıyormuş gibi vücudumu okşadı. Beni neyin ıslatacağını biliyormuş gibi.

Sanki beni boğarak tahrik etme hakkı varmış gibi.

Boğazımı kaşıyorum. Ağzımı siliyorum. Onun hatırasını bedenimden silip atıyorum.

Boğulmak, ağzımın tıkanması ya da duvara yapıştırılmak ön sevişme değildi.

Benden nefret

ediyor.

Bana zarar

verecek.

Onunla evlenmek en son endişem. Asıl kabus ondan sonra başlayacak. Her gün ondan kurtulmak zorunda kalacağım.

Ve şimdiye kadar hayat güllük gülistanlık, değil mi?

Hayır, öyle değil, ama o bunu bilemez. Onlara göre bana daha fazla zarar veremeyeceğini ona asla söylemeyeceğim.

Benim berbat hayatımı bana karşı kullanmasına izin

vermeyeceğim. Borulardan su akıyor.

Korkunç bir sessizlik hakim olur. Bilinmeyene duyduğum korku, endişemi doruğa çıkarır.

Kalk, Aurora, diye fısıldayan bir ses duyulur. O geri döndüğünde hazır olmalısın.

Ne faydası var ki?

O benden daha güçlü. Benden daha acımasız ve daha hesaplı.

Onu alt edemem.
Bir hışırtı sesi beni alarma geçirir. Onun odasının
kapısı. Kapıyı açmıştır.
Ev sıcak, dışarıdaki sonbahar soğuşunu dışarıda tutuyor. Yine de.
Omurgamdan aşağı yukarı titreme geçiyor. Parmaklarım battaniyeye gömülüyor.
Gözlerim kapanıyor.
Onu hiçbir şey durduramaz, bunun farkındayım.
Bana bakışları, sanki beni cezalandırmak istiyormuş gibiydi. Ne için?
Hırsızlık değil. Bu mazereti kabul etmiyorum. Bu yalanı. O zaman neden?
Önemli değil. O
geliyor.
Gözlerimi açıp çarpışmaya hazırlandım.
Kapı açıldı.
Everett'in karanlık varlığı kapı aralığını doldurur.
Kalbim kalbim düzensiz düzensiz ben yolculuğum
beklerken onu onun bir hamlesini
Onu yakından izliyor.
Beyaz gömlek, ince ve belirgin kaslarını sarıyor. Gece mavisi pantolon, daralan
beline oturuyor. Ayakları çıplak, zarif ve erkeksi.
Kolonyasının lezzetli kokusu odayı dolduruyor, burnumu gıdıklıyor.
Buraya eli boş gelmemiş. Bir elinde deri bir çanta tutuyor. Diğer elinde telefonu
var.
"Aurora." Dudaklarından çıkan adım bir lanet gibi. Bir hakaret gibi.
Yine de ona doğru çekiliyorum. Gelecekteki kocamla karşı karşıya kalınca
bacaklarım birbirine yapışıyor.
Yaşayan en güzel adam.
Yine de, ondan tehlike yayılıyor. Bunu unutamıyorum. Bana... bunlar ne?
Hediyeler mi? Onlara ihtiyacım yok. Onun nazik olmasına ya da beni bırakmasına
ihtiyacım var. Tek ihtiyacım olan bu.
"Ayağa kalk," diye emrediyor.
Daha ilkel, tanıdık olmayan bir içgüdü beni yataktan itiyor. Çenemi eğerek
ayağa kalkıyorum.

Zihnim buna isyan ediyor. Bu hızlı itaat, bu benim ben.

Ödevimi yapmak, odamı temizlemek, *"küçük hırsızlık yapmayı bırakmak" gibi "Aşağılık hırsız gibi çalmayı bırak" gibi değil* — ebeveynlerimin her bir talebi dirençle karşılanıyordu.

Bodruma atılana kadar, onların taleplerine kulak asmazdım. Onların hayatını kolaylaştırmazdım, bunun bedelini ödeyeceğimi bilsem de.

Bu adam neredeyse bir yabancı. Hem de çok kötü bir yabancı. Yine de buradayım.

Bana söyleneni yapıyorum.

Kurbanlık koyun gibi. "Saçın çok dağınık."

Onun yorumuyla şaşkına dönmüş bir şekilde, bakışlarımı kaldırıp onun vücudumu süzen gözlerini gördüm.

Onun bakışları altında içimi bir sıcaklık kaplıyor, yüzündeki ifade ise sadece tiksinti dolu olsa da. "Giysilerin buruşuk," diye ekliyor.

İkinci hakaretle, karşılık verme dürtüsü içimde yükseldi. Acı ve kızgınlıktan doğan bir dalga gibi.

Bana böyle konuşamaz.

Saçımı mahveden oydu. Beni dolaba kilitlemiş olmasaydı, kıyafetlerim bu sabahki kadar temiz görünecekti.

Bir kelime bile söylemeden önce, mecazi bir el ağzımı kapatıyor.

Sus. Ona bu zevki yaşatma. Seni gerçekten mahvetmesi için ona bahane verme.

Ses haklı. Zengin, nüfuzlu insanlar neredeyse hiç dinlemezler. Ve sana bedelini ödettirmenin yollarını bulurlar.

Ona onun hakkında ne düşündüğümü söylemek için başka günler, başka fırsatlar olacak. İkimiz de daha sakin olduğumuzda.

"Tamam," diyorum sadece.

Everett odaya bir adım atar, sonra birkaç adım daha. Evde başka ses yok. Ya çalışanları işlerini bitirmişler ya da benim kadar korkudan titriyorlar.

O kadar yakındır ki, onu görmek için başımı kaldırmam gerekir.

"Bu..." Kendi kendine başını sallar. "Bu mükemmel."

Mükemmel mi?

"Ha." Gergin bir kahkaha boğazımdan keskin ve sert bir şekilde çıkar. "Sen..."
Sen kendin sinir bozucu derecede mükemmelsin. Sen, ben değil. "Ne değişti de birdenbire ben mükemmel oldum?"

"Ailen telefonumu bombardımana tutuyor." Cihazı arkamdaki yatağa fırlatarak, onlara ve telefonlarına ne düşündüğünü açıkça gösteriyor. "Larry'nin şirketinden daha fazla avukat gönderdiler. Onları mahkeme salonumdan attırdım. Sana doğum kontrol haplarını getiren kurye hariç hepsini."

Haplarım kimin umurunda?

Umut ciğerlerime doluyor, ruhumu içten ısıtıyor.

Yirmi iki yıllık soğuk kışların sonunda yazla kutsanmış olması mümkün mü?

Everett'in bana zarar vermek için burada olmadığı mümkün mü? Ailemin aşırı koruyucu olmadığını, sadece kötü ve tacizci olduklarını anladığı mümkün mü?

Bu bir kurtarma görevi olabilir. Bana ulaşamamaları için onunla evlenmek, beni kurtarmanın bir yolu olabilir. İyi biri olmayabilir, ama beni kurtarmak için buradaysa, buna katlanabilirim.

Bu umut yine tehlikeli bir şey. Gerçeklik ortaya çıktığında seni yıkmak için önce yüceltip sonra yıkıp geçiren yıkıcı bir duygu. Bu dersi o kadar çok kez öğrendim ki artık gardımı düşürmeyeceğim.

Bu yüzden kendimi kaptırmıyorum. Mümkün olduğunca sessizce soruyorum, "Ailemin benim görünüşümle ne ilgisi var?"

Çenesi seğiriyor. Alnı kırışıyor.

Sorum onu kızdırdı. Yanlış bir soruydu. Kurtarıcına ne sorarsın ki?

Daha önce hiç kurtarıcım olmamıştı. "Everett, ben..."

"Öncelikle seni küçük düşürmek. Bu mükemmel." Alaycı sesi sorumu yanıtlıyor. Başını eğip ekliyor: "Şımarık zengin kız."

Aptalca umudum ateşlerde yanıyor. Korku boğazıma kadar yükseliyor.

Sonuçta bu bir kurtarma görevi değil.

Dudaklarım titrediğinde, başımı pencereye çeviriyorum. Bu zayıflığımı saklıyorum. Ondan saklanıyorum.

"İkincisi." Çenemi tutar, parmakları derimi ısırır ve gözlerimi kendininkilere çevirir. "Ailen şimdi seni görecek. Sana onların gerçekte ne kadar güçsüz olduklarını göstereceğim. Bundan asla kurtulamayacağını."

Kalbim parçalanıyor, içimden parçalanıyorum.

Bu durumun ne kadar *mükemmel* olduğunu şimdi anlıyorum. Bu benim çöküşüm.

"Elinden gelenin en kötüsü bu mu?" Gururlu davranarak, meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Fotoğrafımı mı çekiyorsun? Çek bakalım. Senden korkmuyorum."

"Fotoğraf mı?" Onun çelik gibi kahkahası omurgamdan buz gibi bir ürperti geçiriyor. "Hayır, prenses. Fotoğraf onlara zarar vermez, sana da. Fotoğraf amacını yerine getirmez."

Çantasının yatağa çarpma sesi beni irkiltti. Vücudum sıçradı, ama Everett'in tutuşu beni yerinde sabitledi.

Sinirlenerek ellerimi göğsüne koyup onu itmeye çalıştım.

Bir dağı yerinden oynatmak daha kolay olurdu.

Umutsuzluk, ciğerlerimi sıkıştıran sert bir yumruk gibiydi.

"Bırak beni," diye yalvarıyorum, onun kollarında zar zor kıvrınarak.

Serbest eli kalçama yapışır ve beni kendine doğru çeker. Penisine doğru.

Oda içinde olduğundan daha sert. Daha büyük.

O, zonklayan penisini utanmıyor. Onu bana karşı bir silah olarak kullanıyor.

Bana korku aşılıamak için bir araç. İşe yarıyor. Yüzüm uyuşuyor. Midem altüst oluyor.

Ama aynı zamanda acı verici bir şekilde tahrik oluyorum.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, her bir korku zerresini gömmek için. Dudaklarımdan kaçmaya çalışan zayıf, muhtaç sesleri susturmak için.

"Beni dinle." Gözleri gözlerime dikiliyor. "Yarın evleneceğiz.

Yarın."

"Eski haber," diye patladım, kendimi cesur olmaya zorlayarak ve onu alay ederek. "Benim ve onların için."

"Aurora." Aramızdaki her temas noktası bana acı ve aşağılanma hissi veriyor.

"Beni küçümsemek senin için iyi sonuçlanmayacak."

Dokunuşu sahiplenici, kontrolün onda olduğunu gösteren sessiz bir uyarı. Parmakları etime daha derine gömüldükçe, penisi neredeyse ikimizin de giysilerini yırtıyor.

"O zaman ne istiyorsun?"

"Bu benim ne *istediğimle* ilgili değil. Bu ne olacağıyla ilgili." Sesi gergin, beni kontrolü amansız. "Yavaş yavaş, üçünüzün güvenlik duygusunu elinizden alacağım. Rahat hayatlarınızı."

"Onlara gerçekten zarar verecek misin?" Ona bakarken hayranlık ve dehşet karışımı bir duygu hissediyorum. Sonunda, biri o çifte karşı çıkıyor. Onları neden nefret ettiğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Beni rahatsız eden şey, muhtemelen onların yüzünden benden de nefret ettiğini bilmek. "Ne yapacaksın?"

"Cevabı hak etmiyorsun." Everett beni ona doğru itti. "Yine de sana cevap vereceğim. Kısmen."

"Ee?" Ondan nefret ediyorum. Ondan korkuyorum. Kararlı durmalıyım.

"Konuş." "Acıtacak, prenses." Ağzı benimkinden bir saç teli kadar uzakta, etrafımızda elektrikli bir uğultu var. "Sizi acı çekireceğim, hepinizi, ve işim bittiğinde, ölüm için yalvaracaksınız."

Ben yalvarmayacağım. Şu andan itibaren her adımda onunla savaşacağım.

O zaten düşünülemez bir şey yapmayı planlıyor. En azından ben onurumu koruyarak öleceğim. Onu hiç çekici bulmadığımı ona asla söylemeyeceğim bir neden daha. Asla.

"Ne şanslıyım lan," diye homurdanıyorum.

"Evet. Ne kadar şanslısın." Everett'in burun delikleri genişler. Tek kelime bile edemiyorum.

Hızlı ve sert hareketlerle ceketimi üzerimden yırtıp atıyor. Yere fırlatıyor.

Şimdi ikimiz de yatağındayız, ben kucağında oturuyorum, çırpınıyorum, onun tutuşundan kurtulmam gerekiyor.

Mücadelem beni hiçbir yere götürmüyor. Hiçbir yere götürmemekten de beter. Everett'in sikini bana karşı sertleştiriyor.

O anda kıvranmayı bırakıyorum.

O anda gerçekten, gerçekten boku yediğimi anlıyorum.

EVERETT

Ailesi telefonu açana kadar beklerken, Aurora kucağımda gerginleşiyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, bana bakıyor.

Sadece benimle mücadele etmeyi bırakmakla kalmadı. Teselli arıyor. Benden.

Winston telefonu açtığında, çirkin yüzü ekranımda belirince nedenini merak etmiyorum. "Senin neyin var, Everett?"

Gözleri kısılmış, yüzü kıpkırmızı, çenesi seğiriyor. Kendini kaybediyor, neredeyse bana kükrüyor.

Bu manzarayı içime çekiyorum.

"Winston." Adı dudaklarımdan çıkar çıkmaz, karısı yüzünü ekrana dayadı, yeşil gözleri alev alev yanıyordu. Sözümü kesmek için ağzını açtı, ama ben izin vermedim. "Molly."

"O sana ait değil," diye tükürüyor. Garip bir kelime seçimi.

Onun inanılmaz derecede düzenli görünmesi kadar garip. Düşük at kuyruğundan tek bir sarı saç teli bile çıkmıyor. Maskarası kusursuz.

Çocuklarını seven herhangi biri şimdiye kadar ağlamış olurdu. Onun ya da kocasının gözleri kızarmış olmalıydı. Endişe çizgileri gözlerinin kenarlarını kırıştırmış olmalıydı.

Saçları her yöne dağılmış olurdu.

Clarke ailesi sadece rahatsızlık duyuyor. Onların...

eşyalarını aldığım için üzgünler.

"İşte burada yanıyorsun." Refleks olarak Aurora'yı daha sıkı tutuyorum. Kolumu onun etrafına doluyorum. Güç gösterisi. Bu dokunuşun tek anlamı bu. "O bana ait. Bizim

evliliğimiz olacak tören resmileştirilecek . Yarın değil
bizi bizi tebrik etmeyecek misin?"

"Onunla evlenmeyeceksin," Aurora'nın babası homurdanır.

"Kapa çeneni, Winston."

Başka bir garip şey daha olur. Kesik sesimle Aurora'nın gergin vücudu gevşer.
Bana yaslanıyor.

Ağır ağırlığı ağırlığı ağırlığı bakışının orada orada, ağır ve
yük gibi.

Bana yalvarıyor... ne için?

Hala benimle dalga geçiyor. Hala benimle oynuyor. Bu kadar olmalı. Öyleyse
neden gerçek gibi geliyor?

Onlara yardım için koşması gerekirdi. Onlar onun ailesi. Ama yine de...

Aurora'yı kız değil, kadın olarak ilk kez gördüğümde, Kraliyet toplantılarından
birindeydi. O zamanlar on dokuz yaşındaydı.

Yüzünde kapalı bir ifade vardı. Küçümseyici bir ifade.

Bu onu daha az büyüleyici yapmıyordu. O mavi elbise sanki onun için özel
olarak yapılmış gibi vücuduna yapışmıştı. Parmaklarım boynuna dolanmak için
kaşınıyordu.

Farklı koşullar altında, ondan hoşlanabilirdim bile. Ona kesinlikle
takıntılıydım.

İstemeyerek de olsa, o günden beri aklımdaki tek kadın düşmanım oldu. O
zamandan beri başka bir kadına dokunmadım.

Ama bu konumuzun dışında.

Önemli olan, onun kimseyle konuşmamasıydı. Sonunda, onun hiç kimseyle
konuşmadığını fark ettim.

Ailesiyle bile.

Siktir. Burada neyi kaçıyorum? Hiçbir şeyi.

Lanet olsun, hiçbir şeyi.

Beni manipüle etmek için vücudunu kullanıyor ve bir an için, görev bilincimin
yerine sikimin kontrolünü ele geçirmesine izin verdim.

Bir daha asla.

Aramıza ördüğüm duygusal duvar, bunu neden yaptığımı hatırlatıyor bana. Kimin
için.

Ailem için.

Benimki öldü ve ben onlarınkini mahvetmek için buradayım.

Winston bir an kendine gelmek için zaman ayırıyor, bakışları benimle aldatıcı kızı arasında gidip geliyor. "Sakin bana susmamı söyleme."

"Bana emir mi veriyorsun, Winston?" Ona olan çekiciliğimi siktir et. Göğsümdeki o acıyı siktir et. Bu intikamla ilgili. "Bu çok komik."

Elimi karnına kaydırıyorum, parmak uçlarımla bluzunu okşuyorum ve avucumda göğsünün hafifliğini hissediyorum.

Winston'ın yüzü, mümkünse daha da kızarır. Annesi nefesini tutar.

Aurora yüzünü göğsüme gömer. Ama zavallı, aşağılanmış kız, ağzını gömleğime saklamak için çok yavaş kalır ve şimdi üçümüz de onun inlemesini duyuyoruz.

Bu ses ve benim müstehcen dokunuşum, babasından bir homurtu koparır.

Ne yazık ki, yeterince öfkeli değil, bu yüzden ben yukarı, yukarı, yukarı

Elim Aurora'nın boğazını kavırıyor. Onu boğmuyorum.

Bir can karşılığında bir can talep etmiyorum. Bunun için zaman olacak.

Onunla oynamayı bitirdikten sonra. Yıllarca süren nefretin zehirlediği hissi geçtikten sonra.

"Ona zarar verme," diye uyarıyor.

"Nasıl zarar vereyim?" Onu öldürecekmişim gibi sıkıyorum. Kimse bunu yapmayacağımı bilmek zorunda değil.

O çılgın atar, başını kaldırıp bana bakar.

Acı ve aşağılanmaya rağmen, beni arıyor.

Belki de utançtan dolayı ailesine dönmüyor. Umurumda değil.

Gerçekten umurumda değil.

Bu küçük velet de en az onlar kadar çürümüş ve küçümseyici. Rahat, zengin bir kız olarak yaşamamalıydı. Üvey babası yıllarca hapis yatmalıydı.

Ama işte burada. Hepsi burada. Hayattalar ve sonunda benim kontrolüm altındalar.

"O bize ait." Boş boş konuşurken boğazındaki damar şişiyor. "Onu buraya geri getirin."

Çocuklar ne zaman kimsenin malı oldu? Neyse, benim sorunum değil.

O artık onların değil. O benim nişanlım. Onu mahvetmek benim hakkım.

Benim.

"Öyle mi, prenses? Onlara mı aitsin?" Ona bakıyorum, sesim alçak ve keskin. Hemen cevap vermiyor. Yüzünü anne babasına çeviriyorum, bakmasını zorluyorum. "Onlara bak. Sonra söyle."

Hâlâ cevap yok. Elimi biraz daha sıkılaştırıyorum.

"Cevap ver." Bir an fazla sessiz kaldığında, boğazından tutup salladım.

"Cevap ver."

"H-hayır." Gözlerini yere indirir. Nabızı lezzetli bir şekilde hızlanır. "Hayır."

"Aurora," diye annesi uyarıyor.

Aurora'nın utancı, anne babasının öfkesi kadar belirgindir. Yüzünü yukarı doğru çeviririm, dudaklarım kulağına değiyor. "O zaman kime aitsin?"

Geri çekildiğimde, onun öfkeyle gözlerini kırıştırdığını görüyorum. Gözleri yaşlarla dolmuş. Dişlerini gıcırdatıyor.

"Sen."

"Daha yüksek sesle."

Aurora, boğazını temizleyip sırtını benim izin verdiğim kadar dikleştirerek beni çok şaşırttı.

Mahkemede gördüğüm keskin, hesapçı haline geri dönüyor. Kraliyet toplantılarında gördüğüm haline.

Onun bu kırılmamış hali, benim uğruna çalıştığım her şeyi baltalıyor.

.

Ve lanet olsun, bu çok seksi. "Sen." Bu kelime bir hırıltı gibi.

Bunu bana değil, onlara söylüyor. Sanki

sanki onların ulaşamayacağı bir yerdeymiş gibi rahatlamış gibi.

Bu zehirli ailenin işleri beni ilgilendirmez.

Molly alaycı bir şekilde yürüyor uzaklaşıyor bizi bizden
Winston karısına karısına dikkat etmiyor. "Bunun bedelini

ödeyeceksin."

Bunun bedelini ödeyeceksin.

Yine, Aurora'nın ailesi yanlış ifade kullanıyor.

Hayır *Neden bunu yapıyorsun? ya da Bize zarar vermek istiyorsan, birimizi al.*

"Bak, sanmıyorum." Elimi Aurora'nın çenesinden başının arkasına doğru hareket ettiriyorum, ta ki saçını çekene kadar. Saçları yumuşak. Onun

Seksi vücudu dikkatimi dağıtan bir unsur, onu bir kenara bırakmaya çalışıyorum. "Yarın iki ayda bir yapılan toplantımızda bu güzel kızla evleneceğim. Birkaç saat sonra onu becereceğim... Bekle. Prenses, sen bakire misin?"

Daha önce bunu düşünmemiştim, ama şimdi başka bir erkeğin onu becerip becermediğini bilmem gerekiyor.

Ben sahiplenici değilim. Gerçekten değilim.

Bu sadece intikam planımın bir başka aşaması. Babası hiçbir şey söylemiyor.

Zaten onu duyamazdım, çünkü kızı tüm dikkatimi çekmişti. Dudakları birkaç kez açılıp kapanıyordu. Kucağımda kıvranarak sikimi sertleştiriyordu.

Onun tamamen benim olmasını istiyorum. Onun her şeyini.

"Aurora." Winston alaycı bir şekilde, "Çeneni kapat. Bizi utandırma." der.

"Kapalıyım," der, babasını incitmeye benim kadar kararlıymış gibi. "Ben bakireyim."

"Aferin kızım." Onun ensesini okşamamalıyım. Gözleri bu sert dokunuşla titrememelidir. Ama temasımız babasını insan domatesine dönüştürdüğü için buna izin veriyorum. "Dediğim gibi. Onun bakire amını sikeceğim. Olacak olan bu."

"Göreceğiz bakalım."

Onun tehditleri genç kızlar üzerinde işe yarayabilir. Çalışanları üzerinde.

Ben ikisi de değilim.

"Telefonu kapatmadan önce, müstakbel kayınpederim."

Aurora, ipeksi saçlarını çekince nefesini tutar. "Yarın için bir ön izleme."

Nişanlığımın yüzünü kendime doğru çevirdiğimde zaman durur. Onun köklerini çekmek konusunda acımasız, lanet olasıca merhametsizim. Onun tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Lütfen, dur, diye dudaklarını oynatıyor, sözlerinin sadece bana ulaşmasını istiyor.

Onu eğlendirecek havada değilim, hele ki sikim zonklarken hiç değil. Onu ve onu mahvetmek istediğim için şakaklarım zonkluyor.

"Hayır."

Bir nefes. Sonra dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırırken, telefonu babasının görmesi için yukarı kaldırıyorum. Ona kabuslarımın tadını tattırıyorum.

Benim olanı alıyorum.

Ağzıma doğru çığlık atıyor. Dişlerim alt dudağını deldiğinde daha yüksek sesle çığlık atıyor. Öpücüğe eğiliyorum, lezzetli kanını yalıyorum.

Siktir, tadı çok güzel. Göğsüme vuran yumrukları bile başka bir şey gibi geliyor.

Daha fazlası gibi.

O ulaşılmaz *daha fazlasını* istiyorum. Daha fazla öpüşmek, daha fazla ısırarak, ondan daha fazla almak.

Odadaki hava değişene kadar bunu yapıyorum.

Aurora pes edene kadar. Ağzıma inliyor. Dudaklarını daha da açıyor.

O tereddütlü ve o kadar tatlı ki, dilimi onun diline sürtmekten duramıyorum. Nazikçe.

Diğer hattan gelen arka plan gürültüsü kesildi. Winston görüşmeyi sonlandırmış olmalı.

Şimdi onu öpmeyi bırakmak için iyi bir zaman. İstediyimi aldım. Winston, kızgın. Aurora, incinmiş.

Keşke yapabilsem. Bu anın içinde kaybolmuşum, telefonumu yatağa düşürüyorum. Aurora'nın yanakları avuçlarımın içinde yumuşak, onu tutuşum yüzünün açısını değiştirmeme izin veriyor. Ondan daha fazlasını çalmak için.

Şımarık prenses parmaklarını gömleğime geçirirken, dili denemeye, denemeye devam ediyor.

Sanki daha önce hiç öpülmemiş gibi.

Onu ısıyorum ve o inliyor. Hâlâ bana teslim oluyor. Hâlâ beni arıyor.

Siktir, bundan zevk alıyorum.

Bu olamaz.

Bir kez daha tadına baktıktan sonra onu sırt üstü çeviriyorum. Aurora altımda sıkışmış, inliyor, nefes nefese.

Gerçekten durmam lazım. Onu arzulamaya devam ettirmeliyim. Kahretsin. Ben... Tanrım, bir kez daha. Bir kez daha.

Öpüştükçe, onun ne kadar güzel bir şekilde deneyimsiz olduğunu daha iyi anlıyorum.

Bu odadan çıkmak istiyorum.

Onun derisinin altına girmek istiyorum.

İkimiz de birbirimizle savaş halindeyiz. Dudaklarımız çarpışıyor. Dillerimiz kavga ediyor.

Eteği lanet olasıca yoluma çıkıyor. Eteğini beline kadar sıyrıyorum, dizlerini ayırıyorum ve bacaklarının arasına yerleşiyorum.

Aurora benim liderliğimi takip ediyor ve bu beni çok tahrik ediyor.

O, öfkeyle onu öpmemi seviyor. Parmaklarımın sert ısırığını. Dişlerimi alt dudağına geçirdiğimde, *inlemeden* önce nefesi kesiliyor.

Bu kelimeyi söylediğinde boğazında titreştiğini hissediyorum. İç uyluklarına dokunduğumda sırtı yataktan kalkıyor.

Ona zevk vermek planımın bir parçası olmamıştı.

Dişlerimi sıkıp bunun bir kontrol biçimi olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Bu güç. Lanet olası bir bağ değil.

"Yeter." Onun baştan çıkarıcı dudaklarından kendimi koparıp, zor nefes alıyorum.

Aurora'nın yumuşak dudakları parıldıyor, beni baştan çıkarıyor. Ve gözleri, çok hüznü. Ne kadar kalpsiz bir kadın. Beni, kurtarılmaya değer biri olduğuna ikna etmeye çalışıyor. Bana ihtiyacım olanı verebilecek masum bir kadın.

Yalancı. Babası gibi, *evlatlık* çocuğu da öyle.

"Neden?" Elini uzatıp yanağımı okşamaya çalışıyor. Elini itiyorum.

"Paylaşımçı bir ruh halindeymiş gibi mi görünüyorum?" Kaşlarım birbirine yaklaşır ve o benim gerçek yüzümü görür, korkuyla yatağa çekilir.

"Beni açıkça nefret ediyorsun." Sesi zayıf. Korkmuş. Mükemmel. "Öyleyse...

Neden evleniyoruz?"

Telefon görüşmesinden sonra bile anlamıyor.

Babasının bana ve aileme ne kadar büyük bir haksızlık yaptığının farkında değil.

Ya da belki de biliyor.

Bildiğim kadarıyla, masum davranışı bir hile olabilir. "Çünkü ben öyle dedim."

Kızın amına bastırılan sikimden uzaklaşmak için yana kaymaya çalıştığında, elimi kalçasına koyarak onu yatağa daha sertçe bastırıyorum.

"Herkesin önünde o koridordan yürüyeceksin çünkü ben öyle dedim." Alt dudağımı ısıırıyorum. "Gelinim olarak, bakire beyazını giyeceksin, ama bu sadece gösteriş için olacak. O gece, Aurora, seni benim fahişem yapacağım."

Yüzüme tokat attı.

"Bana vurmaya devam et. Beni sınava tabi tut." Oturup ona öfkeyle bakıyorum. "Bak bakalım bu seni nereye götürecekt."

"Beni sınavan sensin." Gözleri bana bıçak gibi bakıyor.

"Sen benimsin." Serbest elimle, ona getirdiğim nişan hediyesini çantadan çıkarır ve onu parmağına takarım.

Aurora'nın gözleri yüzük karşısında büyür. Bir milyon doların üzerinde değeri olan, sevmem gereken birine yakışan yastık kesim bir elmas.

Aurora'yı sevmiyorum. Işıktaki parıldayan, keskin ve göz kamaştırıcı bu gülünç derecede devasa yüzükle onunla alay ediyorum.

"Seninle istediğim her şeyi yapabilirim."

Aurora yüzüğe hırıldadığına göre, amacımı yerine getirdiğimi varsayıyorum ve devam ediyorum.

"Sen ise..."

"Cehenneme git." Boğuk sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Onun boğazını siktiğimde, sesi lezzetli bir şekilde kısılacaktır.

İkinci hediyesini yüzüne kaldırıyorum. Şık, siyah kadife kutu hiçbir şey göstermiyor.

Gelecekteki karım yine de çıldırıyor. Tırnakları gömleğimin üzerinden koluma batıyor. Kulaklarımda çığlıklar çınılıyor.

"Kes şunu." Elim boğazına doladım, nefes almasını neredeyse tamamen engelledim. "Personeler çığlıklarını görmezden gelmeleri emredildi. Yine de ben bunu kabul etmiyorum. Karım olarak bir velet istemiyorum. Uslu durmayı öğreneceksin."

Bu onu susturur. Ayrıca gözyaşları yanaklarından akar. Sonunda.

"Söyle bana," diye nefes nefese soruyor, ben kutuyu açarken. "Lütfen, neden bunu yaptığını söyle bana."

Küçük uzaktan kumanda ve tasmanın anahtarı zaten cebimde. Bugün erken saatlerde bir personelime bunu satın alıp uzaktan kumandayı şarj ettirdim.

"Dediğim gibi, çünkü istiyorum." Yakayı boynuna doladım ve kilitledim. "Çünkü sen benimsin."

Hayır ve lütfen diye haykırışları beni kana susamış bir vampire dönüştürüyor.

"Çünkü bunu hak ediyorsun."

"Ben..." Aurora altımdan kaymayı başarır, sonra yataktan atlar. Ellerini aramıza kaldırarak kapıya doğru geri çekilir. "Hiçbir şeyi hak etmiyorum."

"Buraya gel." Hareketsiz duruyorum. "Bu senin son şansın, velet."

Başparmağım uzaktan kumandanın düğmesine dokunur. Yüzüme o kadar odaklanmış ki, onu tuttuğumu görmez.

"Şimdi gideceğim." Korkusunun sesi ateşli. "Hayır, gitmeyeceksin."

Ayağa kalkıyorum.

O daha hızlı geriye doğru yürüyor. "İzle beni."

"Seni izliyorum." Uzaktan kumanda en düşük yoğunlukta ayarlı. Bayılıp yere düşerse diye ona yaklaşıyorum. Onun ölmesini değil, incinmesini istiyorum. Zarar görmesini değil. "Gel. Buraya."

"Beni boğacak mısın?" Orada, kapının önünde duruyor. Evimin yüksek tavanlarının altında küçük bir siluet. "Beni bir köpek gibi koridorda gezdirecek misin? Hayır. *Hayır*."

Kafamda canlandırdığı görüntü içimde bir ateş yakıyor.

Vücudumdaki her kas ihtiyaçla geriliyor.

O, bana doğru emekliyor.

Tanrım.

"Düğün gerçek gibi görünmeli."

Toplumumuzun tüm suçlarına rağmen, ona köpek gibi davranmak affedilemez. Tanrı biliyor ki, Clarke'lara son darbeyi indirmek için bu pisliklerin desteğine ihtiyacım var.

"Yine de oynayacağız." Kaşlarım çatıldı. "Yarından itibaren benim karım olacaksın. Benim oyuncağım. Ne olmanı istersem o olacaksın."

"Hayır."

"Vay canına. Yine hayır. Dikkatli ol, yoksa bu kelimeyi kullanmak için para aldığını düşüneceğim."

"Adi herif."

Tık.

Uzaktan kumandadaki düğmeye basar basmaz, elektrik onu sarsar.

Onun eli uçar düşer yaka yaka Diğer diğer diğer kapı kapı çerçevesine tutunuyor. "Ne... ne oluyor lan?"

"O soru sorma şansını bulamadı. Sen de bulamayacaksın." Öfke içindeki itirafı dışarı çıkardı.

Bunu sır olarak saklamak istiyordum. Bu savunmasızlığı. Ne yazık ki, bu gün beni çok yıprattı.

"O mu?" Aurora kaşlarını çatıyor. "Kim?"

Yüzümde bir kaş çatma belirir. Kimden bahsettiğimi bilmiyor mu?

Bilmeliydi. Ailemin cenaze törenini gizli tutup basından uzak tutmuş olsam da, bunu duymuş olmalıydı. O günden bu yana on bir yıl geçti. On bir yıldır Kraliyet toplantılarına geliyor, on bir yıldır ailesi ona bundan bahsedebilirdi ve bahsetmeliydi.

Benim sorunum değil.

"Hmm." Başımı eğerek bedenime geri döndüm ve düğmeye tekrar bastım.

"Everett, hayır!" Tırnakları kapı çerçevesine batıyor. Ayakta kalmak için çaresizce direniyor.

"Hayır, hayır, hayır." Bir adım uzaklaşıp düğmeye bir, iki, üç kez basıyorum.

Onun dikleşmiş meme uçları mı, yoksa *"Siktir, bana bunu yapmayı kes" sözleri mi* beni daha da sertleştiriyor, emin değilim.

Sanırım ikisi de. "Bu kelime bu evde hiçbir güce sahip değil. Sen de öyle."

Bir tıklama fazla. Gözleri başının arkasına kayıyor. Göz kapakları kapanıyor.

Dizleri titrer.

Nişanlım güzel, gevşek ve baygın. Kollarımda.

Acımasızca benim.

EVERETT

Yatak odam gölgelere boğulmuş durumda. Perdeler sıkıca çekilmiş, komodinin üzerindeki lamba karanlık mobilyalara ve zemine loş bir ışık saçıyor.

Buradaki her köşe benim. Bu odanın her santimetresi, Aurora'nın gittiğinden çok sonra bile onun acısını hatırlatacak, bu yüzden bedeni onu terk ettikten sonra onu buraya getirdim.

O zamandan bu yana yirmi dakika geçti. Yirmi dakika boyunca o hareketsiz yatarken, ben de onun yanında uzanıp onu izledim.

Hareketsiz haliyle çok güzel. Başı yana yatmış, saçları yüzünü bir peçe gibi örtüyor. Ellerinden biri yumruk şeklinde bükülmüş, sanki bedeninin bilinçaltı onu benden korumaya çalışıyormuş gibi.

Bu ona bir fayda sağlamayacak. Şu anki durumunda burada savunmasız. Uyandırmaya çalıştığımda, cildine adını fısıldadığımda ya da gereğinden fazla salladığımda bile uyanmadı.

Böyle daha iyi, o bu haldeyken. Çaresiz, benim.

Onu burada tutsak olarak tutacağım. İşkence etmek ve kullanmak için seks bebeğim.

İntikamımın tatmin edici bir sonuca ulaştığını hissettiğimde, onu ve diğerlerini öldüreceğim.

Bunun gerçekleşmesi biraz zaman
alacak. Şimdilik, o burada. Benim
mahvetmem için.

Yüzünden bir tutam saçını çekip, bunun intikamımın bir parçası olduğunu kendime söylüyorum. *Onu* görmek istemediğimi, ama burada benimle uyanırsa kızaran yanaklarını görmek istediğimi. Canavarı, dirseğine dayanmış, onu izliyor.

"Sen ve ben birlikte çok eğleneceğiz." Sesimde nefret duyuyorum. Şehvet.

Sessizlik devam ederken, daha önceki anılar yüzeye çıkıyor.
Hala bana sarıldığını hissediyorum.

Bana.

Ben...

Siktir. Uykusunda bile beni manipüle etmeye çalışıyor. Bunun bedelini ödeyecek.

Yine, ne kadar kendinden geçmiş olduğunu test etmek için parmaklarımı omurgasından aşağı kaydırarak başlıyorum.

Kıçına hafifçe vurduğumda hiçbir tepki vermiyor... ama benim vücudum elektriklenmiş gibi.

Sikim sertleşiyor. Dişlerimi sıkıyorum.

"Bana ne yapmaya çalışırsan çalış, işe yaramayacak." Kanım damarlarımdan fışkırıyor. "Bunu kendin göreceksin. O zaman hayatın ne kadar acımasız ve adaletsiz olduğunu ilk elden öğreneceksin."

Daha iyi düşünebilmeden, elimi sırtına koyuyorum. Sahiplenici bir hareket.

Onun yumuşak nefesi ve sessizliği hala beni çok tahrik ediyor. Onu izlerken ön sıvısı boxerımı ıslatıyor.

O huzurlu. Savunmasız.

Kirletilmeye hazır.

Aurora ve intikamım beni büyülemiş durumda. Kendimi zorlayarak yatağın kenarına, bacaklarının yanına oturuyorum.

Parmaklarım sırtında esniyor. O uyanmayacağı için sikim hastalıklı bir tatminle titriyor.

Bu inatçı, mükemmel felaket hayatımı cehenneme çevirecek. Ve ben de karşılığında onu evcilleştirmekten büyük zevk alacağım.

O da bunu kabul edecek. Ağlayacak ve pazarlık yapacak.

Ama sahip olmanın özelliği budur. Hiçbir konuda söz hakkın olmaz.

Parmaklarım vücudunda kayarken Aurora titremez bile. Parmaklarımı eteğinin kenarına takıp, acele etmeden eteğini uyluklarına kadar yukarı çekiyorum. Kendimi şımartıyorum ve evet, lanet olsun, o çok hoş.

Aynı zamanda kirli, pis bir kız.

Beyaz iç çamaşırındaki koyu lekeye bakarken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Ofisimde onu nasıl kırdığımı hatırlatıyor.

dizlerimi bacaklarının arasına sıkıştırdığımda, istemese de benim için inlemişti.

Parmağımı kumaşa bastırınca, *kurumuş* koyu bir leke olduğunu fark ettim.

"Tsk, tsk." Acımasız olmama gerek yok. Beni duymuyor. Ama yine de yapıyorum. "Benden kurtulmak istiyorsanız, Bayan Clarke, asla kuru kalmamalısınız. Asla."

Bir kadına bu şekilde konuşacağım günün geleceğini hiç düşünmemiştim. Ona bu şekilde davranacağım günün geleceğini.

Bunun hiçbir mazereti yok.

Değiştikten başka bir açıklaması yok. Kalbim toprağın altında kir tabakalarının altında gömülü. Benden geriye kalan tek şey intikam ve şehvet.

Aurora ikisini de alacak.

Telefonum bir mesajla yanıp sönüyor. Bir tane daha. Beni arayan kişi beklemek zorunda kalacak.

Onu dokunmak istiyorum. Onu alacağım. Yavaşça yaklaşıyorum, bacaklarını benim için açıyorum.

Sonra külotunu yana kaydırıp kışını biraz daha yukarı kaldırıyorum.

Arzu beni keskin ve bıçak gibi keskin bir şekilde kesiyor.

Aurora bir cazibeden daha fazlası. O, benim farkında olmadığım tüm ihtiyaçlarımın vücut bulmuş hali.

Amcığı çok dikkat dağıtıcı ve hayır... Onu, kişiyi istemiyorum.

Onun vücudunu istiyorum. Onu mahvedeceğim.

Başlangıç olarak başparmağımı dudaklarının arasına sokup amına girip çıkmaya başladım.

Tam da ıslaklığı parmağımın her yerini kapladığında, lanet telefonum beni durduruyor.

Bu sefer ekrana bakıyorum ve cevap vermem gerektiğini anlıyorum.

Arayan Stafford.

Ailem dışında, bizi gerçekten önemseyen tek kişi.

O, ailem için oradaydı. Benim için.

Ücretli dedektiflerimiz hariç herkes Lotus'u aramaktan yorulduğunda, o benimle birlikte geldi. O ve ben, arabayla dolaşp

sokak köşelerinde ve bölgemizdeki küçük kasabalarda onu aradık. Hastaneleri arayıp onu sorduk — *evet, yine onu.*

Ailemin vefat ettiğini söylediğimde, onun nazik yeşil gözleri yaşlarla doldu. Onları gömmeden önce, benim yapamadığım cenaze konuşmasını o yaptı.

Onu görmezden gelemem.

Aurora'nın üzerinden uzanıp telefonumu aldım ve oturduğum yere geri döndüm.

Stafford: *Ailem, planladığımız zorla evlilik hakkında beni aradı.*

Stafford: *Annem, Clarke'ların seni hiç sevmediklerini söylemişti. Hiçbir şeyden haberleri yoktu.*

Stafford: *Yani o zamanlar yalan söylemiyorlardı. Hiçbir şeyden haberleri yoktu.*

Stafford: *Bize yardım edemezlerdi. Onları savunmuyorum. Hâlâ pislikler.*

Sadece bilmen gerektiğini düşündüm.

Onun ailesi ve bizim için yapabilecekleri ya da yapamayacakları şeylerin hiçbir önemi yok. Ben bunu aştım.

Aurora benim şimdiki halim. Baygın bir Clarke, burada, benim yatağında.

Aurora'nın bacaklarını daha da açarken, arasına yerleşip bir mesaj yazıyorum.

Ben: *Teşekkürler. Yarın görüşürüz.*

Gönder.

Telefonu bir kenara koyduktan sonra, en çok istediğim şeye, yani öfkemi ona yöneltmeye tamamen odaklanabiliyorum.

Onun pürüzsüz tenini, başparmağımı içine soktuğumda Aurora'nın uyluğundan aşağı akan ıslaklığı izlerken, penisimdeki atışlar durmak bilmiyor.

Gözlerim vücudunda dolaşıyor. Nefesim sıcak, her nefes alışım ciğerlerimi ateşe veriyor.

Aurora dezavantajlı durumda. Ben

de aynı şekilde mahvoldum.

Ona *bu kadar* çekilmemeliyim. Sinirlerim bu kadar gergin ve açıkta olmamalı.

Düşünmeden, ellerim dizlerinin arkasından, uyluklarından yukarı doğru kayıyor. Kıçına uzanan kıvrım. İçimdeki tüm nefretle onu sıkıyorum.

içimdeki tüm nefretle onu sıkıyorum.

Çünkü o hayatta. Çünkü onu istiyorum.

Cezalandırılabilir suçlar için külotunu büküp çekiştiriyorum. Toplanan kumaş amına, göt deliğine baskı yapıyor.

Nabzım, arzum kadar çılgınca atıyor.

Sonunda, bu güzel, pis prensesi mahvediyorum.

Bu sadece başlangıç. Her iki deliğini de spermimle doldurduğumu hayal ederken daha sert çekiyorum. Kendine rağmen bunu istemesini sağlıyorum.

Bu, ona zorla yaptırmaktan çok daha iyi bir intikam. Sonunda benden ve kendinden nefret edecek.

Ancak, onu biraz daha nefret etmesi için her zaman yanında olacağım.

Ona doğum kontrol haplarını değiştirdiğimi düzenli olarak kullandığını söylemek için orada olacağım.

Daha önce, hapların annesi tarafından bana teslim edildiğini söylemiştim.

Bahsetmediğim şey, şoförüne aynı görünümlü nane şekerleri getirmesini söylemiş olmamdı, böylece mahkemedeki kürsümde kendim değiştirme işlemi yapabilecektim.

Ailesi muhtemelen bebeği olmaması onu daha... pazarlanabilir hale getireceğini düşünüyor. Evliliği iptal ettikten sonra, birine para verip onu tekrar dikip, onun bakire olduğu yalanını satabileceklerini düşünüyorlar.

Yanılıyorlar. Onu hemen hamile bırakacağım. Onu ve planladıkları her şeyi mahvedeceğim.

Onun acısı burada bitmeyecek. Benden bir çocuğu olacak, ama onu kucağına alamayacak. Onu rahiminden çıkarır çıkarmaz, yeni doğmuş bebeği kollarından alacağım. Evime bir duvar örüp bu çocuğu kötü annesinden ayıracağım.

Onu seveceğim ve büyüteceğim.

Aurora, onun neye benzediğini bilmeden ölecek.

Üçü için de aklımda olan işkence bu. Saf. Derin. Ruhlarında iz bırakacak türden.

Şimdiye kadar öyle oldu. Kalbim bu fikre, ona bu kadar acı çektirmeye isyan ediyor.

Benim olduğum adam, hiç de erkek değil.

Vicdanımın geri kalanını susturarak, içgüdülerimin kontrolü ele almasına izin verdim ve onlar onu kirletmemi istiyorlar.

Aurora'nın külotunu amının üzerinde yukarı aşağı ovuşturuyorum. Kıvrımları kırmızılaşıyor, arzuyla ve sürtünmeden şişiyor.

Daha önce kimse ona oradan dokunmamıştı.

Kocası dokunacak. Benim sikimi, ağzımı, tükürüğümü

Buna bu kadar ihtiyaç duymaktan nefret ediyorum.

Eteğini uyluklarına kadar yukarı çekip belinde topluyorum. Yapacak daha çok şey var. Daha fazla işkence çekilecek.

Daha fazla zevk.

Külotunu tutan elini bükerek, parmaklarımı parmak eklemlerimi kıcının üzerinde gezdiriyorum.

Serbest elimle kalçalarını kaldırdığımda, o mutluluk içinde bayılmış durumda. Birkaç santim, bu da bana onun amına erişim sağlıyor.

"Aptal."

Bu, düğün gecemizde ona yapacağım şeylere kıyasla hiçbir şey.

Kollarımı ve göğsümü süsleyen dövmeler yanıyor. Onu sahiplenme ihtiyacı, görüşümü bulanıklaştırıyor.

Onun amcığı, alacağım tek delik olmayacak.

Kıçını da alacağım. Onu genişleteceğim. Sikeceğim. Her gün içine yeni bir anal tıpası sokulmuş halde yürüyecek. Sadece geceleri dinlenebilecek.

O ç o k kirli olacak. Başka seçeneği olmayacak.

Fiş orada olduğu sürece, *beni* hep aklında tutacak.

Kalbim kanı vücuduma pompalıyor. Göz.

Bir.

Göz.

Kemerim çözülmüş. Yumruğumda sikim.

Tanrım. *Siktir*. Onu avucumun içine aldığımda, karanlık arzularımın derinliğini anlıyorum.

Yıllardır kendime dokunmak bu kadar iyi gelmemişti.

Ama bu onunla ilgili değil.

Çok uzun zamandır gölgelerde saklanıyordum. Onları yere serme anına kadar süren beklenti. Mesele bu.

İhtiyacım en ilkel haliyle var.

Onun külotunu kenara iterek kendime bunu söyleyip duruyorum. Onun amı, kıcı, *kendisi*, benim için hiçbir anlam ifade etmiyor.

O, kullanılacak ve işkence edilecek bir beden.

Yumuşak, muhteşem, esnek bir beden, tamamen benim.

Hala ağrıyan sikimi ovuştururken, külotunu yırtıp çıkarıyorum. Sonra kalçalarını tekrar kaldırıp, en dar deliğine tükürüyorum. Onun kıcını yalıyorum.

Onu sahipleniyorum. Onu mahvediyorum.

Ve boşalmam lazım. Bencilce, düşmanıma zerre kadar zevk vermeden.

Geriye yaslanıp, kendimi mastürbasyon yapıyorum.

Bu gerçek adalet. Bu... *lanet olsun, çok iyi...* adalet. Onu bakıyorum, baygın. Benim merhametime kalmış.

Bu intikamımı besliyor.

Takıntımı da besliyor.

"Benim pis küçük fahişem," diyorum, kelimelerin dudaklarımda şekillendiğini hissederek. "Öyle." Penisimin tabanını tutuyorum, ucuyla kıcına vuruyorum.

Onun vücuduna elimi vurmak kadar tatmin edici değil. Onu uyandırma riskini almak istemiyorsam, bununla yetinmek zorundayım. "A." *Vuruyorum* ve taşaklarım geriliyor. "Sürtük."

Onu aşağılamak, bu muhteşem, berbat prensesi küçük düşürmek seksi.

Bu da adalet.

Ama adalet, kalçalarını elimle daha sertçe ittiğimde

Aurora'nın kıcının pürüzsüz derisine sikimi sürtünce.

Aklımda *o var*.

Vücudundaki spermim. Buruşuk giysileri. Müstakbel karımın yırtık külotu.

"Siktir" — yasak deliğe tohumlarımı boşaltıyorum, kendimi ona boşaltıyorum

— "siktir. Siktir git ve sen de siktir git."

Aklım benimle aynı fikirde değil.

Nefret yerine, Aurora'nın hüzünlü mavi bakışlarının anıları canlanıyor.

Onu boğazından tuttuğum an. Kontrol edilemeyen inlemeleri.

Her sesinde hissedilen utanç.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, duygularımın parçalarının kaybolmasını diliyorum.

Kendimi yatırırken, yavaş yavaş yok oluyorlar. Rüzgarda toz gibi. Ama Aurora ile işim bitti mi? Hayır.

"Şımarık küçük prenses." Kışındaki spermimi toplayıp, bir parmağımı içine sokuyorum. İlk eklemine kadar.

Sıkı bir giriş.

Vay vay. Amcığı kadar kışına da dokunulmamış ya da sikilmemiş. Uyanık olsaydı eminim acı çekecekti.

Ama... uyanık değil. Aurora kıpırdamıyor bile.

Sırtıtmıyorum. Onu küçük düşürerek gülmüyor ya da zevk almıyorum.

Bu lanet olası suçluluk duygusu, hiç gitmemiş gibi içime yerleşiyor.

Bir parmak daha eklemek, aşırı gürültülü vicdanımı uyuşturmaya yardımcı oluyor. Kalın parmaklarımı onun içine sokup çıkarmaya odaklanıyorum, böylece daha sonra ağrısı olacağını garanti ediyorum.

Acıyla uyanacak ve bunu ona kimin yaptığını bilecek. Ben mi? Pişmanlık göstermeyeceğim ya da hissetmeyeceğim. Hiçbir şekilde.

Asla.

"Bir şey eksik, sence de öyle değil mi prenses?" Sanki yeterince acımasız davranmamışım gibi.

Öyle. Omzumdaki melek tuhaf bir şekilde tanıdık geliyor.

Sen yapmadın. O diğer ses, benim. Daha yüksek. Daha acımasız. Daha kararlı.

Yatağımın başucundaki çekmecedeki duran anal tıpası yenidir. Diğerleri dolabımdaki kasada, gelecekteki gelinim için hazır bekliyor.

Onu aldıktan sonra, bacaklarının arasına yerleşiyorum. Plug, yumuşak ışık altında parlıyor.

Aurora'nın kışı hala kaygan, hala çok küçük. Rahatlamış olsa bile, plug birkaç kez döndürüldü ve benim tükürüğümle ıslatıldıktan sonra içine girdi.

Plug'ın etrafında güzelce geriliyor.

Bir an için, onun görüntüsü beni tüketiyor.

Onu bu şekilde gören tek erkek benim. Ve bunu görecekt tek erkek de benim.

Sahiplenme duygusu bana ağır ve istenmeyen bir şekilde çarpar. Burada yeri yoktur.

Acı, işkence ve intikamın var. Bunu iyi hatırlamalıyım.

AURORA

Kapatılmış göz kapaklarımdan parlak bir ışık sızıyor. Bir el koluma nazikçe dokunarak beni yavaşça uyandırıyor.

"Bayan Clarke." Kadının sesi tanıdık gelmiyor. "Bayan Clarke, uyanma zamanı."

Annem yeni bir çalışan mı işe aldı? Bu ilk kez oluyor. Bir nevi.

Bu evde değişiklik olması için tek yol birinin ölmesidir.

Umarım biri ölmüştür. Bana hiç yardım etmiyorlar. Babam beni bodruma sürüklediğinde ya da odama kilitlediğinde, sadece orada durup başlarını çeviriyorlar.

Belki bu yeni kişi sonunda düzgün davranır.

Onlarla tanışmak güzel olabilir. Ama bunun için gözlerimi açmam gerekiyor.

Ve... göz kapaklarım işbirliği yapmıyor. Sıkışmış, ağır hissediyorum.

Her şey ağır geliyor.

Batıyor. Sanki bataklık gibi. Şu anda neredeyse yatağın bir parçası oldum.

Beynim lapa gibi.

Dün gece ne oldu? Bodrumda çılgılık attığım için bayılmış olmalıyım.

Uyanıp buradan çıkmalıyım, bunu yapmalıyım. Tek ihtiyacım olan bu sersemlikten biraz daha kurtulmak. Çok yorgunum.

"Bayan Clarke, lütfen." Yine o ses. Bir kadın olduğunu anlıyorum. Nazik ses tonunun altında aciliyet hissediliyor. "Düğününüz dört saat sonra. Kalkmalısınız."

Düğünüm.

Oh, kahretsin.

Gerçeklik yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Dünün anıları, beni iliklerime kadar üşüten bir soğuk su serpintisi gibi.

Duruşma.

Everett, acımasız ve güzel yıkım topu. Elektrikli tasma.

Kıçımdaki bu ağrı daha önce yoktu. Şimdi var.

İçimden bir şey beni gerginleştiriyor.

"Hayır," diye mırıldanıyorum, sanki tüm bunlar bir kabusmuş gibi. Değil. Bu benim yeni gerçekliğim.

"Lütfen." Kolumdaki el beni sıkıyor.

Beni bayılttı, sonra ben bilinçsizken bana dokundu.

Eminim kıcıma bir tıkaç soktu.

Hiç şahsen görmedim, ama annem bir keresinde bundan bahsetmişti. Telefonla konuşurken kulak misafiri oldum, her zamanki gibi yargılayıcı bir tavırla, bir arkadaşına, country kulübünden bir kadının havuz görevlisiyle sevişirken yakalandığını ve söylentilere göre, adamla sevişirken anal tıpası taktığını anlatıyordu.

Evet, kesin öyledir. Everett baygınken içime koyduğu şey bu olmalı.

Ve şimdi onun çalışanı, bu piç kurusuyla evlenmem için bana yardım edecek.

Bugüne kadar onu istiyordum. Kalbimi çarpıtıyordu. Sonra bana şok

verdi. Sonra *bu* oldu.

Tüm vücudumu titreme kaplıyor. Harekete geçmeden önce kendime bu tek anlık zayıflığı izin veriyorum.

"Benden uzak dur." Oturur pozisyona atlarım, gözlerimi açarak neyle ve kiminle karşı karşıya olduğumu görmek için etrafa bakarım.

Siyah üniformalı iki kadın, yatağın kenarından yaklaşık 30 santim uzaklıkta bana bakıyor. Bakışları duygusuz. İkisi de uzun saçlarını arkada örmüş, biri sarışın, diğeri esmer.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Neyse ki boş olan yatağa geri kayıyorum. yatakta geriye kayıyorum.

Onun yatağı. Onun yatağı olduğunu biliyorum. Çarşafklar Everett'in kolonyası ile ıslanmıştı. Çok güçlü. Erkeksi. Kötü.

"Bayan Clarke," diyor esmer kadın yalvarırcasına. Gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Sizi düğününüz için hazırlamalıyız. Lütfen."

"Ben... Ben onunla evlenmeyeceğim. Evlenmeyeceğim." Panik boğazımı sıkıştırıyor. Boynumda bir tasma var. Ve elim, onun yüzüğünün ağırlığıyla ağırlaşmış durumda. Bunların hiçbirini ben istemedim. Onu istedim, evet, ama bu adil değil. Onun kim olduğunu hiç bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. "Beni buradan çıkarın."

"Sana zarar vermek için burada değiliz," diye yalvarır sarışın kadın, küçük altın anahtarı bana göstermek için kaldırır.

Parmaklarım onu ondan kapmak için seğiriyor. Onun gözüne saplamak için.

Sağduyum beni durduruyor. Bu durum onun suçu değil. Eminim canavar, bu iki kadına da onun çılgın emirlerine uymaları için iyi para ödüyordur. Onlara büyük avantajlar sunuyor olmalı ve...

Ne oluyor lan?

Neden onların çıkarlarını önemsiyorum ki?

"Eğer bizimle gelersen." Esmer kadının dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. dudaklarında küçük bir gülümseme belirir.

Büyük pencerelerden içeri süzülen ışık, ikisini de melek gibi görmelerini sağlar. Ama ben gerçeği biliyorum.

Onlar Lucifer'in şeytanları.

Bıktım artık. Acidan. Aşağılanmaktan. Her şeyden çok, bu anal tıkaçtan bıktım.

"Arkanı dön." Ben onu almaya uzanırken orada durup bana bakacaklarsa, hayatta olmaz. Oh, lanet olsun. Külotumu giymediğimi fark ettim. "Şimdi. Yoksa ben..."

Yoksa ne yapacağım?

Çaresizim. Baygınken birinin giydirdiği bu siyah önlüğün altında çıplakım.

Bekle. Yatağın yanındaki lambayı silah olarak kullanabilirim.

"Seni vurmaktan çekinmeyeceğim." Bir saniyeden az bir sürede, parmaklarımı lambanın gövdesine doladım.

"Bayan Clarke, anahtarı getirdim, böylece kolyenizi çıkarabiliriz."

Kolye. Evet, ben de Cinderella'yım, katılmayı hiç kabul etmediğim balo için süsleniyorum.

"Son yirmi dört saatten sonra, eminim duş almak istersiniz." Sarışın, homurtularımı görmezden gelerek bana uzanır. "Benim adım

Rylee. Ben Elena. Size yardım etmek için buradayız.

Yardımmış, hadi oradan. Onlar emirleri yerine getirmek için buradalar.

Şu anda benim önceliğim, beni rahat bırakmalarını sağlamak.

Lambayı çekip kaldırmaya çalışıyorum. Deniyorum.

Deniyorum. Deniyorum.

Ve başaramıyorum.

Kontrolcü piç kurusu lambayı komodine cıvatalamış. "Argh!" Hayal kırıklığı ve çaresizlik dolu bir çığlık ağzımdan çıkıyor. Onlardan uzaklaşmak için yatağın diğer tarafına koşuyorum.

Omuzları kalkıyor. Yüzleri buruşuyor. Bunun dışında geri çekilmiyorlar.

"Bayan." Elena yalvarırken, boynumda düşük bir elektrik uğultusu duyulur.

"Direniş göstermezseniz, herkes için daha kolay olacak."

Everett burada. Bir yerlerde. Lanet olası uzaktan kumandayı kullanarak beni tehdit ediyor.

Odayı baştan aşağı arıyorum ve ona, nerede olursa olsun, "Hayır" diyorum.

İkinci bir vızıltı. Bu seferki çenemi kilitliyor. Göğüs uçlarım geriliyor.

Ona karşı tahrik olamam. Buna karşı. Kafamla oynamasına izin veremem.

Elim deri tasmaya uzanıyor. Onu çıkarmam lazım. Boğazıma verilen bu küçük şokların beni ıslatmasını durdurmam lazım.

O orospu çocuğu.

"Yalnız kalmak istiyorum." Everett'in görünmez tehdidinin ağırlığı altında sesim alçalır. "Beş dakika olsun. Bu çok mu fazla bir istek?"

Daha şiddetli bir şok, içimden bir çığlık koparır.

"Bayan Clarke..."

"Dur!" Tavanın içine doğru bağıriyorum. Hayatımı kelimenin tam anlamıyla elinde tutan adama. "Lütfen, yeter artık."

Bir sonraki şok en sert olanı.

Kafamdaki düşüncelerin çoğunu silip süpürüyor. Bacaklarım tutuluyor.

Sırtım kavislenir. Ve utanç verici bir şekilde, yanmayı hoş karşılarım.

Çünkü bayılmadan önceki son düşüncem, *burası hala bodrumdan daha iyi.*

"İŞTE BİLDİĞİN GİBİ." Sıcak, ıslak bir bez. Omuzlarımdan omuzlarıma doğru uzanan bir his.

Açıktaki kalan omuzlarım.

Bunu fark ettiğimde, birden uyanıyorum. Bir çığlık atıyorum. Ellerimi kendimi korumak için havaya kaldırıyorum.

Ve o anda onun yatağında olmadığımı fark ettim.

Sıcak su

Lavanta kokusu havada kalıyor.

Ben kendimden geçmişken, biri beni taşıdı. Beni küvete koydu.

Geniş taş küvetin yüzeyi kaygan ve sıcaktır. Taş cildimi ısıtır, uyandığım kabusta beni yere bağlar.

Çıplakım. Açıktaki. Savunmasız.

Panik, bakışlarımdan her yere kaymasına neden oluyor. Bu banyo, ilk geldiğimde girdiğim banyodan bile daha büyük. Fayanslar siyah. Lavabonun üzerinde altın ve siyah süslemeler oyulmuş.

İki çift el bana yaklaşıyor. Tutuyor. Sıkıştırıyor. Beni yere bastırıyor.

"Bayan Clarke." Rylee. Onun sesini tanıyorum, ama keşke tanıyamasaydım.

"Ben Aurora," diyorum. Evlat edinen ailemin soyadını tekrarlamak bardağı taşıran son damla olacak. Aklımda kalan son parçaları da parçalayacak. "Aurora."

Başımı iki yana çevirip iki kadına da bakıyorum. Kahverengi gözleri iri ve nazik. Şimdi, küvetin kenarında oturduklarını görüyorum.

Köpüklerin ulaşamadığı vücudumun tamamını görebiliyorlar.

İçimde bir tiksinti hissediyorum. Giysilerim çıkarılmış ve gücümünden mahrum bırakılmıştım. "Gidin. Uzaklaşın."

"Bayan Aurora. Lütfen endişelenmeyin. Size zarar vermeyeceğiz." Rylee elinde ıslak bir bez tutuyor.

Bez küvete damlıyor.

Damla. Damla. Damla.

Ses kulaklarımı deliyor. Beni titretiriyor. Ama bir umut ışığı var.
Yaka yok. Kıçımdaki tıkaçtan gelen baskı da yok.

kıç. Ama... bu gerçekten iyi bir şey değil, değil mi? Onlar

Tıkaç içimden çıkarıldığında da bilincim yoktu.

Ciğerlerim boşaldı. Düzleşti. "Bana dokundun."

Elena, gözlerini yere indirme nezaketini gösteriyor. Yanakları kızarıyor. "Bay Alder'ın emriydi."

Nefret içimi kaplıyor. Utanç da hemen ardından geliyor.

Bunun onlarla hiçbir ilgisi yok, tamamen benimle ilgili.

Her şeye rağmen... burasının evimden daha iyi bir yer olduğunu, kendime bile itiraf etmekten utanıyorum.

Tabii ki Everett'in evi berbat. Sürekli panik halindeyim.

Kalbim hiç durmadan çarpıyor.

İki kez bayıldıktan sonra kaslarım zayıfladı.

Yine de buradayım. Winston ve Molly'den çok uzaktayım. Bodrumdan kilometrelerce uzaktayım.

Gözlerimden yaşlar akıyor.

Bende bir sorun olmalı.

Her zaman vardı. Bebekken, iğrenç ailemin kapısının önüne bir not bile bırakılmadan terk edildiğimden beri, kaderim belliydi.

O bunu bilemezdi. Biyolojik annem bana iyilik yaptığını düşünmüş olmalı. Paralı bir ortamda büyümek daha iyi bir hayat anlamına gelir diye.

İyi niyetli olduğunu düşünmek zorundayım.

Hayatımdaki birinin benim için en iyisini istediğine inanmak zorundayım, yoksa bayılana kadar ağlayacağım.

Ama bu, annemin benim için hayal ettiği hayat olamaz. Canavarlar tarafından yetiştirilmek. Daha büyük bir canavarla evlenmek.

O soru sorma fırsatı bulamadı.

Everett'in sözleri, bana verdiği elektrik şokları kadar keskin bir şekilde zihnimde parlıyor.

Aniden, tek önemli olan bu oldu.

Eğer o, onun için özel biri ise ya da...

Ailem Everett'in düğününe hiç katılmadı, yani bu onun ilk ve tek düğünü. Bekar, yani annem kaçmış ya da cesedi toprağın altında çürüyor.

Her halükarda, bunu bilmem gerekiyor. Bu bilgi onu manipüle etmeme yardımcı olacak.

"İzin verir misin?" Rylee, bezle omzuma dokunuyor. "Hayır," diye tersliyorum. "O kim?"

İki kadın da sessizleşir.

Mantıklı. O herhangi biri olabilir. "Everett bir *kadından* bahsetti."

Elena'nın dudakları ince bir çizgiye dönüşür. İki kadın da konuşmaz.

"Evleneceği başka bir kadın mı vardı?" Sessizlikleri beni caydırmasın diye konuşmaya devam ediyorum. "Onu öldürdü mü?"

Onların benimle konuşmasını bekledim. Hatta beni yıkamalarına izin verdim, iyi davranışımın karşılığında bana fısıldayarak bir sır vereceklerini umuyordum.

Elena beni tutarken, Rylee koltuğumun üzerinde bir bezle geçiyor. Göğüslerim. Karnım. Hareketleri cerrahi bir hassasiyetle.

Onlara verilen görevlere sadık kalıyorlar. Ben, onların listesinden işaretleyecekleri bir maddeden başka bir şey değilim. Bu beni delirtiyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Onlara saldırıp bu banyodan kaçmak imkansız, çünkü patronları muhtemelen yakındadır. Bana kalan tek şey cevap istemek.

"O. Kim?" Tırnaklarım Rylee'nin ön koluna batar batmaz içimden bir memnuniyet dalgası yayılıyor.

Evdeyken, ailemin çalışanlarına asla zarar vermedim. Vermiş olsaydım, muhtemelen haftalarca, belki de aylarca bodrumda kilitli kalırdım.

Burada ne yaptığımın bir önemi yok.

Özgürlüğüm çoktan elinden alındı.

Bana nedenini söylemeden bana zarar verecek. En azından cevaplarımı almak için mücadele edeyim.

"Ben patronunun nişanlısıyım." Çıplak ve artık o kadar savunmasız olmayan bir halde, diğer kadının koluna tutunuyorum. Onları oldukları yerde tutuyorum ve derilerini yırtıyorum. "Söyle bana."

Karanlık, uğursuz bir varlık odaya girer.

Everett arkamda. Onu görmüyorum ama hissediyorum.

Havada onun otoritesi, gelecekteki kocamdan dalgalar halinde yayılan amansız tehdit hissediliyor.

Çılgılık atan kadının kollarına tırnaklarımı daha da derine batırıyorum.

"Hayır," diyorum, aptal çenem titriyor. Devam etmeden önce dilimi ısıyorum. "Hayır. Git buradan. Seni burada istemiyorum. Düğüne kadar seni görmek zorunda değilim."

"Hiçbir yere gitmiyorum, prenses." Sesi ciğerlerimi sarıp boğuyor. "Ve onları serbest bırakmanı öneririm. Hemen. Kendimi tekrar ettirme."

AURORA

Boynumun arkasında bir sıcaklık hissettim. Bu rahatsız edici his kalbimin daha hızlı, daha yüksek sesle atmasına neden oldu.

İçkimi beklerken biri bana bakıyordu.

Viski içiyordum.

Royalty malikanesinde yaş ve kurallar hiç önemli değildi. Ailem izin verdiği için içebilirdim, ama onları utandırmamak için sadece bir bardak. Elbette.

Ana toplantı salonu muhteşemdi, ama estetik benim için hiç sorun olmamıştı. Yüksek tavanlar, yumuşak ışık, ağır ahşap ve deri mobilyalar, zahmetsizce zarif bir şekilde düzenlenmişti.

Muhteşemdi.

Ama insanlar... Onlara tahammül edemiyordum.

Kapalı kapılar ardında, salonun sonunda gizli anlaşmalar yapılıyordu. Ülkenin dört bir yanından gelen saygılı erkekler ve kadınlar gerçek karakterlerini ortaya koyuyorlardı: hırsızlar, yalancılar ve manipülatörler.

Hepsi güç, zenginlik ve açgözlülük adına.

Onları en çok nefret etmemin sebebi, benim durumumu tamamen normalmiş gibi davranmalarıydı. Evinden neredeyse hiç çıkmayan bir kız. Üniversiteye gitmemiş bir kız. Hapis yatmış bir kız, lanet olsun.

Hiçbiri bana nedenini sormamıştı. Zaten onlara söylememe izin verilmiyordu.

Yine de.

olmak güzel olurdu.

Her zaman nazik görünen Stafford bile sormaya tenezzül etmedi. Ama şu anda beni izleyen o değildi.

Stafford'un hiçbir yanı yoğun bir izlenim bırakmıyordu.

"Teşekkürler." Her zamanki gibi hissiz bir şekilde, gri saçlı barmenden içkiyi kabul ettim.

"Rica ederim." Hızla, Stafford'un annesi Susanna Hale'e yöneldi. Kedi gibi gri gözleri olan sarışın bir kadındı. Annemle babamın yaşlarındaydı ve bana hiç bakmadı.

Bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Kendimi üzölmeye bırakmayarak viskimden bir yudum aldım. Pahalı içki dilimde ekşi bir tat bıraktı. Boğazımı yaktı.

Ve arkamdaki gözler hâlâ oradaydı.

İzlendiğimi hissediyordum, bu duygudan kurtulamıyordum.

Bana bakan kişi bunu çok dikkatli bir şekilde yapıyordu. Onları görmeden bile bunu yaptıklarını biliyordum.

Bakışları, soluk mavi geceliğimin üzerinde dolaşan eller gibiydi. Sanki biri saçımı yumruklayıp çekiyormuş gibi.

Viskiyi tekrar dilimde yuvarladım. Onun elleri değil. Onun elleri.

Bana kibarca merhaba demeden ya da Ivy Bernard'ın beni selamladığı gibi "hey!" demeden yanıma yaklaşmayan tek kişi Everett Alder'dı.

Annem kapalı kapılar ardında onun unvanıyla alay ederdi: Yargıç Everett Alder. Onun saçma sapan davrandığını düşünürdü. Milyonlarca dolarlık hukuk bürosunu yönetmenin, sözde kamu görevlisi olmaktan daha fazla güç ve prestij getirdiğini düşünürdü.

Sanki beni hapse atmak, şimdiye kadar yapılmış en saçma şey değilmiş gibi.

Bunu ona söylemenin bir anlamı yoktu.

Everett'in çocukları olmadığı için onlara zarar vermediğini belirtmenin bir anlamı yoktu.

Ama aralarındaki farklar bununla bitmiyordu.

Onu birkaç kez gördüğümde soğuk ve somurtkan olmasına rağmen, onun annem ve babamdan daha iyi bir adam olduğunu anlayabiliyordum.

Onun adı her anıldığında midem kıpır kıpır oluyordu. Nabzım hızlanıyordu.

O, diğerleri kadar kötü değildi. O gün bana bakıyor olmalıydı.

*Orada, o anda nasıl göründüğünü hayal ederken gözlerimi kapattım.
Kalın kaşları çatılmıştı. Heykel gibi çenesi sıkılmıştı. Yüksek, ağız sulandıran
elmacık kemikleri üzerinde gergin bir cilt vardı.*

*Gri gözlerinden nefret akıyor olmalıydı. Her zaman bana ve aileme yönelttiği
aynı nefret.*

O yoğunluk, bacaklarımın arasını ıslatmıştı. Her yıl, istisnasız.

*Sadece hissetmek yerine, onun bakışlarının ağırlığını görmek ihtiyacı
göğsümde bir baskı yaratıyordu. Vücudumun içinde tutamayacağım kadar büyük bir
baskı.*

Bana hiç yaklaşmamıştı.

Eğer dönüp ona bakmış olsaydım ne fark ederdi ki?

Hiçbir şey.

*En azından, onun bakışlarına karşılık vermek için
döndüğümde öyle inanıyordum. Gözlerimiz çarpıştı.*

Kilitlendi.

Odanın havası boşaldı.

Bana yönelttiği öfke ve belki de şehvet, her yerimi acıtıyordu.

*Stafford ona doğru yürüdüğünde karanlık büyü bozuldu. Everett benden
uzaklaştı.*

Beni yalnız bıraktı. Yine.

O zaman hayal kırıklığına uğramış olabilirim.

Şimdi ise, kemiklerim korkudan titriyor. O benden asla yüz çevirmeyecek.

*Bu adama bağlıyım. Sonsuza kadar onun öfkesine maruz kalacağım. Onun
hastalıklı arzularına.*

*Nefesimi kontrol altına almaya çalışırken, o önüme geçti. Onu görebileceğim
bir yere.*

*Keskin dikkatinin her zerresi beni delip geçiyor. Çılgılık atmamak için kendimi zor
tutuyorum. Uyluklarımı sıkmadan önce kendimi tutmam gerekiyor. Vücudumun
çoğunu kaplayan baloncuklar olsa bile bunu görecektir.*

Buna izin veremem.

*Bu kadar çökmek üzere olduğumu ve onun istediği gibi davranmasına izin
vereceğimi asla öğrenmemeli.*

O şeytan. Çok çekici, baştan çıkarıcı bir şeytan.

Gri pantolon, ince bacaklarının üzerine düşüyor. Beyaz gömleğinin kolları, kaslı ön kollarının üzerine kıvrılmış. Daha önce hiç görmediğim dövmeler. Varisler ve kaslar üzerinde baş harfler, sarmaşıklar ve güller kazınmış.

Tanrım, elleri, uzun, zarif parmakları, gözlerimi ondan ayırmak çok zor.

Ta ki boğazını temizleyene kadar, o parmakların bana yaptıklarını hatırlatana kadar.

Beni bayılttıktan sonra üzerime çıkmışlardı. Kıçıma anal tıpayı sokmuşlardı. Düğmeye basarak vücuduma elektrik akımı vermişlerdi.

"Ne oldu, müstakbel kocam?" Gözlerimi onun yüzüne çevirdiğimde sesim boğuluyor.

İki esirim, acımasız tutuşumda kilitli kalıyor. "Beni öldürmek için elektrik veremediğin için kızgın mısın?"

Kaşını kaldırarak, yüzündeki seksi pislik ifadesini tamamladı.

Ondan korkmayacağım. Onun için ıslanmayacağım da.

"Seni incitmenin başka yolları da var." Kollarını göğsünde kavuşturur.

Başka bir tehdit. Onunla her zaman bir tehdit vardır. Fark etmemesini umarak yutkunuyorum.

"Yaratıcı yollar. Elektrik olsun ya da olmasın, saniyeler içinde bayılabilirsin."

Yakam açık olsa da, boğazımda onun uyarısını hissediyorum. Ellerin boynumun iki yanında olduğunu ve yeterli basıncı uyguladığını hayal ediyorum. Bana yeterli miktarda hava almamı engelleyecektir.

Bayılırım.

Onun merhametine kalırdım.

Elbette, o müstehcen derecede yakışıklı. Otoriter. Seksi.

Tehlikeli olmasına rağmen vücudum ona tepki veriyor. Ama ona tekrar bu kadar güç vermek benim için gerçekten aptalca olur.

En azından ayaktaiken, bir şansım var. "Peki." İki kadını da serbest bırakıyorum.

Rahat bir nefes alırlar, ayakları arkamda sürünür. "Oh!"

Dönüp Rylee'nin kayduğunu gördüm.

"Tutuyorum." Elena onu belinden yakalayıp dengeledi. "İkiniz işiniz bitti mi?"
Bunu nasıl başarabiliyor?

İçim yanarken, otoriter ve kayıtsız bir ses tonuyla mı? "Evet, efendim." Elena'nın sesi uysaldır.

İki kadın da ellerini önlerinde birleştirmiş, onun emirlerini bekliyorlar. Gelecekteki kocama baktığımda, onun da bana baktığını görüyorum. "Önce ona ağda yaptık."

"Ne yaptınız?" diye fısıldayarak bağıriyorum.

Kabarcıkları uzaklaştırırken gözlerim aşağıya doğru kayıyor.

Elbette, vajinam pürüzsüz. Koltuk altlarım da öyle. Tırnaklarım ise...

"Emriniz üzerine ona manikür ve pedikür yaptık," diyor Elena. Özür dilerim tonu, bu durumla ilgili belirsizliğini ortaya koyuyor.

Everett'in yüzünde hiçbir duygu yok. Öfkesi gitmiş. İfadesi kapanmış.

Peki, tahmin et ne oldu?

Bunu unutmadım. Çıplak ve savunmasızken aşağılanmayı unutmadım. Benden nefret eden biriyle evlenmeyi unutmadım.

Bunu kabul etmiyorum.

Islak elimle küvetin kenarına vuruyorum. Su damlaları yere sıçırıyor. Göğüs uçlarım suyun üzerinde yüzüyor.

Görünüşe göre odadaki kimse için yeni bir şey yok.

Elena'ya dönerek hırıliyorum. "Kıçımdan tıkaçı çıkaran sen miydin?"

Benim açık sözlü soruma, boğulur. Öksürür. Neredeyse kendi ayağına takılır.

Bir adım daha atsaydı, benimle birlikte küvette olacaktı. Ne yazık ki, arkadaşı ona iyilik yapıp onu kurtardı.

"Çıkın." Everett'in sert emriyle iki kadın da koşarak

Yumuşak bir *tıklama* sesi duyulur ve yalnız kalırız.

Tüylerim diken diken oldu. Dişlerim takırdadı. Onları sıktım.

Sertçe.

Everett, her zamanki gibi tehditkar ve sinir bozucu, olduğu yerde kalır.

Sadece varlığı bile kalbime doğrultulmuş dolu bir silah gibi geliyor. Seksi, okunması imkansız bir silah.

"Ne istiyorsun?" Bu dünyada bana kalan tek şey, küçük bir parça onurum. Ona tutunuyorum. Can simidi gibi ona sarılıyorum. "Benden nefret ettiğın belli. Lütfen bana bir kez olsun, neden bunu yapıyorsun, söyler misin?"

"Yukarı." Çenesini kaldırdı. "İki saat sonra evleneceğiz." Demek iki saattir baygındım. Kahretsin.

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Hayır."

Sessiz odada, onun ayakkabılarının mermer fayanslara çarpma sesi yüksek geliyor. Kötüye işaret.

"Hayır, uzak dur. Bana yaklaşma."

"Ömür boyu hapis, Aurora." Üzerime eğiliyor. Korkmayı reddediyorum.

"Çifte ceza, Everett." Hapishanedeki kadınlardan biri bana bunu öğretmişti. Hayatımı kurtarabilecek bu numarayı unuttuğuma inanamıyorum.

"Öyle mi?" Kollarını kavuşturmuş, sesi alaycı.

Ayağa kalkıyorum. Su vücudumdan aşağı akıyor, damlalar meme uçlarımda birikip belime doğru akıyor.

Everett utanmadan beni süzüyor. Onun ateşli bakışları beni çok küçük hissettiriyor. Çok tahrik ediyor.

Sonra inleyerek, tehditkar bakışlarını yüzüme dikeyor.

Onunla savaşmam gerekiyor. Omurgam dik. Kollarım onunkiler gibi göğsümün üzerinde çapraz. Çenem yukarıda.

"Evet, oh." Kaşlarım çatılır. "Aynı suçtan iki kez yargılanamam."

Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, o orada. Everett, tüm tehditkar ihtişamıyla, beni kollarına alıyor. Çığlık atıp tekmeliyorum.

Beni bırakmıyor.

"Zeki küçük hırsız," diye bağılıyor benim çığlıklarımın üstüne. Zarif kıyafetleri su ve köpikle sırlıslıkla. Onun göğsüne yumruk atıyorum

. Beni banyonun diğerk tarafına taşıırken hiçbir şey onu rahatsız etmiyor. "Zeki, ama eğitimsiz. Gerçekten yazık."

"Bana köpek gibi davranmayı kes, seni orospu çocuğı." Ayaklarımı havaya daha yükseğıe kaldırıyorum, yeterince kıvranırsam beni bırakacağını umuyorum.

"Tabii ki yapmazsın. Bir köpek şimdiye kadar kendisi için en iyisinin ne olduğunu anlamış olurdu. Sen şımarık bir veletsin. Ama merak etme. Seni terbiye edeceğim. Babanın hiç yapamadığı kadar iyi." Bakışları dümdüz ileriye sabitlenmiş. "İtaat etmen çok uzun sürmeyecek. Uslu durman da."

"Hayatta olmaz," diye homurdanarak yüzüne tokat atıyorum. "Çifte ceza. Çifte ceza! Beni çıkarın! Buradan çıkmak istiyorum!"

"Bu fikri unutabilirsin."

Ayaklarımın üstüne kalktım, ama özgür olmaktan çok uzağım. İki eli kalçalarını sıkıca tutuyor, beni kendinden uzaklaştırıyor.

İkimiz de makyaj aynasına bakıyoruz. "Sana verdiğim kolyeyi çalmak, yasal olarak yepyeni bir suçtur."

"Neden bahsediyorsun? Ben onu çalmadım."

"Onu boynuna taktığımda öyle görünecek."

Göğsüm inip kalkıyor. Çenemi sıkarak, hayal kırıklığımlı bastırıyorum.

"Yine çğılık atabilirsin." Beni tamamen anlıyor. Avuçlarının altında cildimin ısındığını hissediyor olmalı. Adi herif. "Kimse sana yardım etmeye gelmez. Kimse sana inanmaz. Ve beni kızdıracak kadar uzun süre bağıırırsan, acı çekersin."

Çaresizlik, içinde bulunmak için üzücü ve acınası bir durumdur. Ve ben şu anda bunu yaşıyorum.

Gözlerim yaşarır. Burada geçireceğim uzun yıllar boyunca daha çok gözyaşı dökeceğimi biliyorum. Onun karısı olarak.

Everett'in karar vereceğı kadar.

"Peki." Parmaklarım yanlarımda seçiriyor, yumruklarım zorlukla bastırılmış bir isyanla sıkılıyor. "Anlatmak istediğini anlattın. Güçlüsün, kuvvetlisin ve lanet olası bir nedenden dolayı benden nefret ediyorsun..."

"Diline dikkat et." Emri, parmaklarının derime batmasıyla birlikte geliyor.

Acı içinde konuşarak, "Madem sen Bay Eloquence'sın?" diye küstahça soruyorum.

Everett, sırlıklam bedenimi eğip yüzümü soğuk lavaboya bastırıyor.

"Yaramaz." Eli kışıma vuruyor. Bir, iki. On, yirmi. Ağlıyorum. Durması için yalvarıyorum. Aldığım tek cevap, "Uslu bir kız ol ve dayan."

Daha da çok ağlıyorum, çünkü siktir. O emir. Elini ensemin arkasına koyması.

Onun ilgisi.

Hoşuma

gidiyor.

Beynim Everett'e karşı bir şey hissettiğimi hatırlıyor. Ondan başka kimseye ilgi duymadığımı, hiç.

Beni kaçırmadan önceki hislerim olmalı, bu yüzden ıslandım. Bu yüzden uyluklarım sıkışıyor ve klitorisim hassaslaşıyor.

Onun hatırası, kafamın içinde uydurduğum adamın hatırası, kafamı karıştırıyor.

Açıkçası, bu benim aşık olduğum kişi değil. İki kalın parmak amıma sokuluyor ve...

"Ne oluyor lan?" Ellerimi makyaj masasına vuruyorum.

Bakışları sorgulayıcı. Sert.

"Al şunu." Dişlerini gıcırdatıyor. "Sakinleşmen lazım, ıslakken tasmayı kullanamam. Elimde sadece bu var."

Ne kadar hoşuma gitse de, durması gerekiyor. Ve ben de bundan zevk almayı bırakmalıyım.

"Ha. Bunu benim için mi yapıyorsun?" Ayakkabılarını tekmelemem onu caydırmıyor.

Onun bileğini tokatladığımda bile kıpırdamıyor. Kahrolası o ve onun usta parmakları.

Öyleyse iyi. Çok kötü . Ben yapmak boğulmak
boğmak yutmak her dudaklarımdan çıkmak üzere olan her iniltiyi

"Öyleyim."

"Oh, teşekkürler. Çok" — *oh Tanrım, parmaklarını içimde kılması çok iyi, onları çıkarmam lazım* — "düşüncelisin."

"Çok bencilce." Parmakları sabit, acımasızca hareket ediyor. İçeri, dışarı. İçeri, dışarı.

Yine lavabonun kenarını kavramaya başladım, nefesim boğazımda düğümlendi. Sanırım öleceğim. Baskı, utanç,

vücudumun dayanılmaz farkındalığı, bu çok fazla.

"Öngörülebilir gelecekte, sessiz olmanı istiyorum." O konuşurken, tek düşünebildiğim şey "*Oh, hayır. Oh, hayır. Elini ne yapıyor bu?*" idi. "Senin karım olmanı istiyorum. Senin oynaman gereken bir rol var."

Bu yabancıнын, beni kaçıran adamın, ustaca dokunuşları beni çıldırtmamalı. Onun elinde orgazm olmamalıyım.

Klitorisime dokunan başparmağını suçluyorum. Uyluklarımanın arkasına dayanan sert penisini suçluyorum.

"Senden nefret ediyorum." Orgazmım zorla dışarı çıkarken kalçalarım kendiliğinden hareket ediyor. İstemiyorum ama yine de boşalıyorum. "Nefret. Ediyorum."

Gözleri bir an için yumuşar. Belki de hayal etmişimdir.

Çünkü, *ah*, saçımdan çekilerek geri çekiliyorum. Kolsuz, nefessiz.

Aynada yanaklarımanın kızardığını ve göz bebeklerimin büyüdüğünü görüyorum.

Everett aynadan bana bakıyor. Canavar burada.

"Kıpırdamayacak mısın?" Serbest eli boğazımı sıkıyor. Şimdi onun penisinin kıcıma çarptığını hissedebiliyorum.

"Yoksa ne?" diye alay ediyorum. "Beni başka bir orgazmıla *daha da* mutsuz *mu* edeceksin?"

"Şu haline bak," diyor, eli vücudumda aşağı doğru kayarken sıcak bir iz bırakıyor. "Şimdiden daha fazlasını istiyorsun. Seni dizlerinin üzerine çökertmem uzun sürmedi."

Orta parmağı şişmiş dudaklarımanın arasına girip hassas klitorisime bastırıyor.

"Asla. Asla. Bırakma." Onun dokunuşundan geri çekildim, sonra vücudumu ona daha sertçe bastırarak hatamı fark ettim. Kaçmak umuduyla yana doğru döndüm.

Bir başka büyük, çok büyük hata.

"Dedim ya." Saçlarımanın kökleri acımasızca çekilince yanar. Onun öfkeli ifadesi karşısında kendime güvenim sarsılır. "Dur. Kıpırdama."

"Neden?"

Bana bunu neden yapıyorsun? Neden ben? Beni daha da küçük düşürecek sen neden sabit durmam gerekiyor? Hissetmek istemediğim şeyler hissettirecek sen?

"Seni kurulamam gerek." Benim rızamı beklemek onun tarzı değil. Lavabo ile onun arasında sıkışana kadar ilerledi.

"Ciddi misin?" O aptal orgazm. Sesim kısılmış. Kalbim hala hızla atıyor. "Beni kurulamak için mi? Böylece sen..." Onun kucağında kıvranmaya başlıyorum. Penis bana doğru titriyor. "Beni tekrar elektrikle şok etmek için mi?"

"Hayır." Everett sağımızdaki rafa uzanıyor. Çenesi seğirirken, raftan kömür grisi bir havlu alıyor.

"O zaman?"

"Tanrı aşkına," diye küfrediyor. Beni havluyla kurularken titiz ve hiç de kaba değil. Bu adam da kim? "Hazırlanman gereken bir düğün var. Benim düğünüm. Bu da, yataktan yeni kalkmış gibi görünerek beni utandırmayacağın anlamına geliyor."

Havluyla üzerimi kurularken meme uçlarım sertleşir. Onun ilgisiyle cildim ısınır.

Everett vücudumun ona verdiği tepkiyi görmezden geliyor. Geri çekilip vücudumun geri kalanını kurularak beni tamamen görmezden geliyor.

Omuzlar. Sırt. Popo. Bacaklarımı kurulamak için çömeliyor ve ben onun için hareketsiz duruyorum. Kısmen bu beni tahrik ettiği için.

Ya da belki uslu davranırsam onun gözünde puan kazanırım. Belki o zaman bana cevaplar verir, burada tuttuğunu düşündüğüm son kız gibi olmamam için bir ipucu verir.

Zavallı kadın düğün gününe bile ulaşamamıştı.

Tekrar ayağa kalktığı anda, havluyu çamaşır sepetine atar. "Söyle bana, prenses."

Bacaklarımı birbirinden ayırırken alaycı bir tonla konuşur.

ayırırken ses tonu alaycı.

"Neyi söyleyeyim?"

Aynadan bana korkutucu bir bakışla bakarak, çok uzun süre sessiz kalıyor.

"Hayır. Hayır," diye homurdanıyorum, çünkü beni sinirlendirdiği için ona lanet okuyorum. Beni bu duruma soktuğu için. "Biliyor musun, bir daha düşündüm de, sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Başka bir havlu kapar ve acımasızca onu bacaklarımın arasına sokar, tahrikimi temizler. Bu dokunuş öncekinden daha da kişisel olmayan bir dokunuş. Tamamen mekanik. Tamamen utanç verici.

"Sanki soruyormuşum gibi mi geliyor?" Bir saniye içinde, yumuşak kumaş boynuma dolanıyor, orgazmımın kokusunu taşıyor.

Beni ona yaklaştırıyor. Beni boğuyor.

En azından parmakları artık amımın yakınında değil. Bunun için ıslandığımı bilmeyecek.

"Hayır, öyle gelmiyor."

"Daha iyi." Alaycı bir şekilde güldü ve havluyu düşürdü. "Peki ya benim sorum. Sence bu sana yardımcı olur mu? İyi davranmak? İtaatkar olmanın beni yumuşatacağını mı umuyorsun?"

Oh, lanet olsun, beni anladı.

"Umarım ölürsün." Manik bir gülümseme yüzümü buruşturuyor. Elimden geldiğince, benim acı çektiğimi görmeyecek. "Bana yaptıkların için. Bana anlatmadığın o diğer kadına yaptıkların için."

Sessizlik, karanlık bir kış bulutu gibi üzerimize çöküyor.

Everett dudaklarını büzüyor.

Konuşmak yerine harekete geçer. Elinde yeni bir saç fırçası vardır ve saçımdaki düğümleri çözmeye başlar.

Öncekinden daha fazla sorum var. Mesela, bu da ne böyle?

Hiçbir şey söylemiyorum. Onun ne kadar dikkatli davrandığını kabul etmiyorum.

Köklerim acımıyor. Bunda acı verici bir şey yok.

Nedense saçlarım onu daha az şiddet dolu bir pislik haline getiriyor. Belki de sapıktır. Ya da belki de benim düzgün görünmem gerektiğini söylediğinde ciddiye.

"O senin sorunun değil," Everett sonunda sessizliği bozar. Bir çekmeceyi açar, beni yerinde tutmak için kalçalarıyla beni makyaj masasına bastırır ve saç kurutma makinesini fişe takar. "Benim sorumum."

"Ve sen saçımı seviyorsun,"

diyorum. "Hayır."

"Hepsini keseceğim." Son çaresiz girişimim acınası. Başka seçeneğim yok.

"O zaman benden sıkılacaksın."

Kötü bir kahkaha attı. "O kadar basit değil."

Keşke benim için benimle evlenmek isteyen düzgün bir adam olsaydı. Onu, düşünceli ve yalnız pislği, beni kaçırmamasını hayal ettim. Hem de birçok kez.

Dilediğine dikkat et.

Everett saç kurutma makinesini şaşırtıcı derecede iyi kullanıyor. Sanki Elena veya Rylee'nin bunu yapmasına izin vermeyeceğimi tahmin etmiş gibi. Benim direneceğimi ve onların kaybedeceğini. Kötü planında hata yapma şansı bırakmamış.

Ne yazık ki, onun nazik davranışlarından bir an bile zevk alamıyorum. Aynadaki acımasız ifadesini görmezden gelmek imkansız. Kaşlarını çatmış ve dudaklarını sıkıştırmış.

Bana zarar vereceğini unutmak daha da imkansız. Beni bu kadar şımartsa bile.

Uzun kahverengi saçlarım vücudumun önüne düzgünce dökülüyor. Uçları kıvrılıyor. Beni gerçek bir prenses gibi gösteriyor.

Neredeyse bitti. Bundan sonra, eminim ki yine pisliğin tekine dönecek.

Bu, onun insani tarafına ulaşmak için son şansım. "Everett."

"Kapa çeneni." Son saç telini fırçanın etrafına dikkatlice sarıyor.

"Seni hiç kırdım mı?" Yapmadığım şeyler için özür dilemekten nefret ediyorum.

Şimdi gerekli gibi geliyor. Onun kalbine giden yol gibi geliyor.

"Dedim ya." Bebeğimi kucağıma alıp, beni banyodan dışarı çıkardı. "Kapa çeneni."

Nefesimi toplayamadan, hızla yatağına ulaşıyoruz. Orada beyaz bir tanga, beyaz dantelli bir korse ve beyaz bir gecelik beni bekliyor.

Düğün kıyafetim.

Yanlarında tasmam, yepyeni görünen bir anal tıpası... Ve kayganlaştırıcı.

Bir inilti kaçıyor ağızımdan.

Everett buna inleyerek, beni kalçalarımın altına eğip dizlerimi ayırır.

"Ellerin yüzüne yatağa yatağa Onun tonu konuyu tartışmaya tartışmaya"

Utanç verici bir şekilde, vücuduma sıcaklık yayıyor.

Yatağa yaslanırken, fark etmeyeceğini umuyorum, ama fark edeceğini biliyorum. "Öğreniyorsun." Soğuk sıvı çatlağıma düşüyor. Korku beni parmak uçlarımda dikilmeye başlıyorum. "Topuklarını yere koy."

"Ben senin köpeğin değilim," diye tekrarlıyorum. "Bana köpek gibi emir verip, itaat etmemi bekleyemezsin."

"Ama sen benim karım olacaksın." Everett parmağını yasak deliğine sokarken nazik davranmıyor. Parmaklarını içime sokup çıkarırken. Saatlerce gerildikten sonra, düşündüğüm kadar acıtmıyor. "Ya itaat edeceksin ya da cezalandırılacaksın. Bu kadar basit."

"Lütfen." Gerilme hoş bir his yaratıyor, ama hayır. Böyle olmasını istemiyorum. "Lütfen. Seni kırdıysam özür dilerim. Acıyor." Bir canavarın ellerinde bu kadar iyi hissetmek acıtıyor. "Bundan hoşlanmıyorum, Everett."

"Yalancı. Sırılsıklamsın." Parmağını iç uyluklarımın üzerinde gezdiriyor. Parmağıyla kıcımlı siktirmeye devam ediyor. "O kadar ıslaksın ki kokunu alabiliyorum, Aurora."

Gözlerim yaşlarla doluyor. Onun görmesine izin vermeyeceğim. Onun şeytani yüzüne bakıp, içinde bir parça bile olsa nezaket aramayacağım.

Neden uğraşayım ki? Hiç yok. Saçımı kesmeyi bıraktığında, merhametinin izleri de kayboldu.

Everett, popo tıkacının olduğu yere eğildi. Gözyaşlarımı hızla silip attım.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" Ağzı kulağıma çok yakın. Alçak sesi dayanılmaz derecede seksi.

"Var." Gerginlikten yüzümdeki saçları elime alıp kenara çekiyorum. Butt plug'ın başı girişime dokunuyor.

Everett kalçamı kavrar, arkamda sağlam bir şekilde durur.

Yansımamıza, gözlerinde parıldayan yeni duygularına bakıyorum.

Arzu. Acı.

Yalanlar. Beni manipüle ediyor. Hiçbir şey hissetmiyor, tıpkı ailem gibi.

Nefret dolu, para ve güç düşkünü bir pislik, o hep öyle kalacak.

olac

ak.

Ondan hoşlanmıyorum.

Hoşlanmıyorum. "Konuş."

"Umarım..." Ow! O, popo tıkacının ilk santimini

. "Düğünden önce gelini görmenin uğursuzluk getirdiğine dair efsanenin doğru olmasını umuyorum. Bu sana yapışıp kalacak. Öldüğün güne kadar lanetleneceksin."

"Oh, prenses, fark etmedin mi?"

Plug tamamen içeri girmiş. Gerilmenin acısını gizlemek için yanağımın içini ısıyorum. Utanç. Dışarı çıkmak üzere olan inilti.

"Ne fark ettin?" Nefes alabildiğimde soruyorum.

Beni kaldırıyor. Yaka birkaç saniye içinde boynuma geçiyor ve hayır, kesinlikle bunu kaçırmadım. Ona ait olduğumu hatırlatılmasına gerek yoktu.

Bir daha asla onun parmaklarından ya da elektrikten boşalmak istemiyorum.

"Neyi fark ettim, Everett?"

İki parmağı çenemi sıkıca kavrar. Müstakbel kocam gözlerimin içine bakar.

"Ben zaten lanetlendim." Fısıltısı, onunla ilgili her şey gibi ölümcül. "Şimdi sen de lanetleneceksin. İyi ya da kötü, lanetleneceksin."

EVERETT

'deki düğünüm bir şaka. Bir komedi.

Ama tören hakkında ne hissedersen hissedeyim, yine de en özel mekanı, Royalty'nin malikanesini seçtim. En nefret ettiğim insanlarla çevrili, bu günü bir gösteriye dönüştürmek için mükemmel bir sahne.

Aynı zamanda bu birliği sağlamlaştırmak için de mükemmel bir yol. Aurora'yı belediye binasına götürseydim, insanlar fısıldaşırdı. Winston, onun zorlandığını yayabilirdi.

Burada, sözde dostlarımızın önünde, zenginlik haykıran bir yerde — Aurora'yı önemsemediğimi haykıran bir yerde — bunun meşruiyetini reddetmek çok daha zor olacak.

Bu yüzden sadece burada onunla evlenmekle yetinmedim. Düğün organizatörü tutarak mekanı kırmızı ve siyah çiçeklerle donattım. Bu sabah antika taş sıralar getirildi, aralarında ince mumlar titriyor, koltuklarda oturan acımasız piçlerin kalplerini yumuşatmaya yetmeyen altın bir ışık saçıyor.

Kraliyet ailesi. Aileleri. Hepsi en güzel takım elbiseleri ve elbiseleriyle giyinmiş, izliyorlar.

Yanımda sağdıçım Stafford duruyor. Rahip de hazır bulunuyor.

Herkes sessizce gelinimin koridordan yürümesi için bekliyor. Gelinim.

Ve sonra ben, smokin giymiş, mihrapta duruyorum.

Evliliğimiz bu tören kadar sahte olacak. Bunu biliyorum. Aurora ve ben birbirimize çekiliyoruz ve birbirimizden de aynı derecede nefret ediyoruz. Nefretimizin azaldığı nadir anlar muhtemelen sadece hayal gücümün bir oyunudur.

Ona fırsat versem, benden olabildiğince uzaklaşırdı.

Ama ona bu şansı vermeyeceğim. Onu bırakmayacağım. Bu olacak.

Evleniyoruz.

Ve bunu durdurmak için kimse bir şey yapamaz, hayatımı mahveden adam, gelinin babası bile.

Az önce buraya geldiğinde bana tehditkar bir bakış attı. Çok öfkeli, ama yine de kızını bana veriyor.

Ben, onun müstakbel kocası.

Siktir. Bu kelime. *Koca*. Hala bunu kafamda sindirmek için uğraşıyorum.

Mutluluk. Evlilik. Çocuk sahibi olmak, bu tanrının unuttuğu dünyaya başka bir hayat getirmek.

Bir zamanlar, bu benim hayalimdi.

O rüya hala çok çok O yerine yerine boşluk boşluk
Acılık.

Düşmanımla evlenmek zorunda kaldım.

Ellerimi önümde birleştirip, arka planda çalan yumuşak, melodik klasik müziği dinliyorum.

Bu sonsuz bekleyiş tehlikeli. Düşünceler yüzeye çıkıyor.

Olmaması gereken düşünceler.

Bugün çok güzeldi.

Bana bakmama izin verdiğinde çok güzeldi. Çılgılık attığında çok güzeldi.

Kaşlarını çattığında enfes.

Mükemmel mi? Kahretsin, saçmalıyorum.

Bu düşünceler daha da saçma.

Önemli olan ona zarar vermek. Onu ağlatmak. Önce onu, sonra da ailesini cezalandırmak ve sonunda onları yok etmek.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı Stafford.

"Ne diyorsun sen?" Dişlerimi sıkıyorum, önümdeki canavarlar dudaklarımı okumasınlar diye. "Bunu planlamama sen yardım ettin."

"Biliyorum, ama şimdi, bu insanlara bakınca..." Bir iç çekiş kaçıyor. "Hiçbir şey başarmış gibi gelmiyor. Ve..."

"Söyle hadi."

"Hoşuma gitmiyor." Bir iç çekiş daha. "Daha önce yanılmışım. Bu savaşta yeterince kayıp verdik, özellikle de sen. Bırak gitsin dostum. Siktir et onları."

Arkadaşımın durduğu yerden bakınca, bu mantıklı geliyor.

Bu insanlar akbaba gibiler. Her biri.

Molly Clarke, müstakbel kayınvalidemle başlayalım. Ön sırada oturuyor, sarı saçları geriye toplanmış. Elbisesi, bana yönelttiği nefret dolu bakışları kadar yeşil.

Yanında en yakın arkadaşı Lina Bernard oturuyor. Kahverengi saçlı, mavi gözlü. Ne kendisi ne de kocası Henderson hakkında akılda kalacak bir şey yok.

Arkalarında oturan Ivy, otuz beş yaşındaki kızları. 1,80 boyunda, parlak pembe bir elbise giymiş, sarı saçları babası gibi kısa kesilmiş bir kadın. Kocasını Tanner'ın kel kafası terden parlıyor. Bu etkinlik, kraliyet ailesiyle ilgili her şey gibi onu heyecanlandırıyor. Bu yüzden, eski bir aileden gelmesine rağmen, karısının soyadını aldı.

Bazı insanlar asla yeterince güce sahip olamazlar. Ya da servete.

Stafford'un ailesi gibi. Onlar koridorun diğer tarafındalar, arkalarından gizlice bakıyorlar. Birbirlerinin kulaklarına fısıldıyorlar.

Annesi Susanna bej renkli bir elbise giyiyor. Babası Grey mavi bir takım elbise giyiyor. Kırmızı saçları yeni kesilmiş, yeşil, dar gözleri bana bakıyor. Benden şüphe ediyor.

Haklı olarak.

İntikamımı aldığımda, bu küçük gruptan geriye hiçbir şey kalmayacak.

Dört aileden ikisi bunu sürdüremeyecek. Her şeyin dağılmasına izin verin. Umurumda değil.

Bu da beni Stafford'un sözlerine geri getiriyor.

Bu insanlar önemli olmamalı. Onlara ihtiyacım bile yok.

Kariyerim boyunca miras aldığım ve kazandığım servet, bir milyon ömür boyu bana yeter. Başka bir eyalette, ülkede veya kıtada yeni bir başlangıç yapmak çok kolay. Parmaklarımı şıklatmak kadar kolay.

Ama hayır, burada işim bitmedi.

"Ailen senin için bunu istemezdi." Stafford daha yakın, daha sessiz. O benim ailemi severdi. Ayrıca yaşayanları da önemsiyor, yani beni. "İptal et. Birlikte sarhoş olalım."

"Hayır."

"Everett. Lütfen tekrar düşün."

Dışarıdan bakıldığında, babası ve ebeveynlerinin arkasında oturan ağabeyleri Arnold ve Maverick'in tıpatıp aynısı gibi görünebilir.

Ama içsel olarak tam tersidir. Daha az keskin. Çok daha az acımasız ve hesapçı.

Yirmi bir yaşında güven fonunu bozup kaçak kızlara yardım etmek için kar amacı gütmeyen bir kuruluş kurduğunda bundan nefret ettiler.

Lotus'un ortadan kaybolmasının onu neden bu kadar derinden etkilediğini anlamadılar.

Ben anladım.

Sevdiği kızı biri öldürmüştü ve o onu kurtarmak için hiçbir şey yapamamıştı. Muhtemelen yalnız başına ölmüştü ve bir sokak köpeği ya da vahşi hayvan, yavrularını beslemek için cesedini sürüklemişti.

Aurora'ya duyduğum acıma duygusu, bu yürek parçalayıcı anılar ve spekülasyonlarla silinip gitti.

Ona karşı sadece hor görme dışında bir şey hissettiğim için dünyanın en büyük şakası benim.

"Ailemin ne isteyeceğini biliyor musun?" Önümüzde uzanan parlak gelecek dışında. "Gerçekten ne isteyeceğini?"

"Birbirimizin sevgisi." Safford'un kederli hali kalbimi burkuyor.

"O. Ve yaşamak." Tanrım, üçü de iyiydi. Nazikti.

Alçakgönüllüydüler.

Babamla tenis oynamayı özlüyorum. Topun raketine çarptığı kuru ses. Onu geçirdiğimde bana "şampiyon" diye seslendiği anları.

Annemin aile tarihimize ilgili hikayelerini dinlemeyi özlüyorum. Onun inatçılığını aldığıı söyleyerek benimle dalga geçmesini özlüyorum.

Ve Lotus, tek kardeşim. Bana güvenirdi. Hepimize güvenirdi

bize

güv Onları özlüyorum.

enir Onları bir daha asla geri

di. alamayacağım. "Elbette, ama..."

"Onlara bunu verebilir miyim, Stafford?" Ona tamamen dönüyorum. "Onlara onları ne kadar sevdiğimi gösterebilir miyim? Onları kucaklayabilir miyim?" Göğsümdeki sıkışma sinir bozucu. Yanıyor. "Onları bir şekilde geri getirebilir miyim? Zamanı geri alıp onları kurtarabilir miyim?"

Omuzları çöküyor. "Yapamazsın."

"Doğru. Öyleyse Tanrı aşkına, kes sesini," diye tıslıyorum. Ve tam da o anda, "Düğün Marşı" başlıyor. Aurora sahneye çıkıyor.

Üzerinde dantelli bir gelinlik ve ince bir etek var. Kalp şeklinde bir yaka. Bir korse. Narin askılar. Elbise, sanki cildine dikilmiş gibi vücudunun yumuşak kıvrımlarını sarıyor.

Siktir.

Siktir, siktir, *siktir*.

Bunu başaramaması, bu kadar büyüleyici olmaması gerekiyordu. Ama başardı. Stilistimin bulabildiği en sade gelinlikte bile.

Evet, ona tasarımcı elbisesi sipariş ettim. Ucuz bir şey seçseydim, insanlar konuşurdu. Servetimi kaybettiğimi düşünürlerdi. Bu köpekbalıkları, bir kilometre öteden bile sudaki kan kokusunu alabilirler.

Ama onun kendini özel hissetmesini istemedim. Elbisenin kendisi minimal olmalıydı. Dikkat çekmemeli. En azından stilistimin gönderdiği fotoğraflarda öyle görünüyordu.

Ama şimdi? Şimdi hiç de sade görünmüyor.

Aurora hiç olmadığı kadar parlak görünüyor. Onu ne kadar uzun süre izlersem, o kadar onun asla arka planda kaybolamayacağını anlıyorum.

Ve saçları... yumuşak, dalgalı. Lanet olsun, mükemmel. Tam da benim şekillendirdiğim gibi bırakmış. Hiçbir şeyi değiştirmede.

Dişlerimi sıkıyorum. Öfke içimi kaplıyor.

Hala neden bu sabah onun saçını yapmayı öğrenme dürtüsü hissettiğimi anlamıyorum.

Neden bunu yaptım?

Neden onun ailesiyle yaptığım telefon görüşmesi sırasında yumuşadım. Kahretsin. Bu bir yalan.

Anlıyorum. Acıma

değildi.

Bu bir ihtiyaçtı.

Ona dokunma ihtiyacı. Onunla dalga geçme ihtiyacı. Onu mahvetme ihtiyacı.

Bu ihtiyaçlarıma göre hareket ettim ve istediğimi elde ettim. Gözlerindeki hüznün çok açık. Yavaş adımları, bu düşün hakkında ne hissettiğini açıkça gösteriyor.

O mahvolmuş, babası da öyle. Koridorda yürürken suratını asıyor ve homurdanıyor.

"Son şansın," diyor Stafford ısrarla.

Bize yaklaşıyorlar ve ben hiç bu kadar çok bir şey istemedim. İntikamımdan daha çok.

"Saygıyla, Stafford, siktir git."

Onlar altı metre uzaklıkta olduklarında, gözüm bir şey yakaladı ve kanım kaydandı. Winston, Aurora'nın kolunu çok sıkı tutuyordu. Ona zarar veriyor olabilirdi.

Aurora hiç kıpırdamıyor. Yüzünde acıdan dolayı bir ifade yok. Winston'ı ele veren, Aurora'nın cildindeki izler. Winston'ın parmaklarının izi bıraktığı yerlerde kolu daha koyu renkte.

O benim olacak. Bunu yapmaya hakkım olan tek kişi benim. Bu hakkı kazanan tek kişi benim.

Ona öfkemi boşalttıktan sonra onu elde edecek tek kişi benim.

Boynumdaki damar atıyor.

Onu onun elinden kurtarmak için kurtarmak için iki saniye uzaklıktayım.

Winston benden önce davranıyor. Aurora'yı son birkaç metre daha hızlı sürüklüyor. Neredeyse onu bana fırlatıyor, pislik herif.

Kilisede toplu bir mırıldanma dalgası yayılıyor.

Yüksek topuklu ayakkabılarında tökezleyerek, "Lanet olsun" diye küfrediyor.

Kulaklarımda sıcaklık dalgaları hissediyorum. İçimde bir ses gürleyerek bağılıyor: *"Kimse benim olan şeye dokunamaz."*

Düşünmeden, onu yakalamak için öne atılıyorum, kolunu elimle kavıyorum. Onu kendime çekiyorum.

Düşüş onu öldürmezdi. İntikamım birkaç çürük ve kırık burunla bitmezdi. Yine de, içimdeki her içgüdü Winston'ın ona zarar vermesine karşı savaşıyordu.

Buna bir cevabım yok. Umurumda da değil. "Teşekkür ederim," diyor.

Gözlerim onun minnettar bakışlarına takılır. Onu daha da yaklaştırp bir adım öne atarım.

"Bir daha ona yaklaşmaya cüret etme." Sesimdeki zehirli tonu kimse yanlış anlayamaz. Aurora bile nefesini tutar.

"Sana da yaklaşmamayı öneririm." Dudakları keskin bir gülümsemeye kıvrılır. Yüzündeki bu iğrenç ifadeyi başka kimlerin görmüş olabileceğini düşünmek istemiyorum. "O bize ait. Onu geri almam sadece an meselesi. Onu bir şekilde incitirsen çok kızarım."

Daha önce hiç yaşamadığım duygular şimdi göğsümü deliyor. Malikanenin zemini kanımla kaplanıyor.

Nefret. Tiksinti. Ve... hayır, asla aşk değil.

İntikamını almak konusunda çok kararlısın. Geçmişin için acı çekiyorsun. O değil.

Doğru.

"Otur lan, Winston." Tecavüzcü. Pislik. Mavi gözleri bana bıçak gibi bakıyor. Arkasında duran insanlar fısıldaşıyor, ama ben hepsini görmezden geliyorum. "O senin değil. O benim."

"Everett." Küçük bir el ön kolumu tutuyor.

Bu basit dokunuşla içimi bir sıcaklık kaplar. Bunun rahatlatıcı bir his olması hoşuma gitmiyor. Sanki bunca yıl sonra, Stafford'dan başka biri yanımda gibi.

"Aww, aptal küçük kızı kendine aşık mı ettin?" Babası başını yana eğiyor.

Etrafımızda tanıklar olduğu için şanslı. Aksi takdirde, kendimi tutamazdım. Onunla bu şekilde konuşup ona bu şekilde davrandığı için, kalbini göğsünden söküp çıkarmak üzereyim. Hiç yapmadı, bizim önümüzde yapmadı ve şimdi de yapmayacak.

Arnold, Stafford'un kardeşlerinden biri, bu anı seçerek ayağa kalkar

"Hadi dostum." Winston'ın kolunu çekerek onu geri çekiyor.

Molly'nin karşısındaki koltuğuna oturdu. Ne Winston ne de Molly bunu umursamış gibi görünüyordu. "Sadece bir düğün. Kızını tekrar göreceksin."

Cesedimi çiğnemedен olmaz.

Kimse benden intikamımı alamaz.

Bu hakkı kazandım.

Sen onu hak ettin.

Kafamın içindeki ses sinirlerimi bozacak kadar yumuşak.

Ses yanlış.

"Hadi ama. Düşünümüz var." Aurora, diğerlerinden farklı olarak, törene devam etmem için beni teşvik ediyor. "O buna değmez."

Ama o buna değer.

Kapa çeneni.

Yüzümü yeniden düzenleyerek gelinime geri dönüyorum. Dikkatimi ona verdiğim anda yanakları parlak kırmızıya dönüyor. Kızarıklığı boynuna, göğsüne yayılıyor.

"Onu yerine oturtmak, senin yararına değildi," diye fısıldadım, dudaklarım kulağına değiyordu. "Yüzündeki o memnun ifadeyi sil."

"Biliyorum, seni bencil pislik," diye fısıldadı. Bu sözleri benden başka kimse duymadı. "Sen büyük bir adam olmak istiyorsun. Beni inciten tek kişi olmak istiyorsun. Biliyorum."

Sikim pantolonumun içinde titrer. Onu sunak üzerine eğip kıcını kırbaçlamak istiyorum. Güzel gelinimi de burada sikerdim. Kanatırdım. İçine lanet olası bir bebek koyardım.

Bir bebek çalacağım. Onu ona karşı kullanacağım.

Onun acısı benim olacak, asla onların değil.

Elimi beline doladım. "Bugün sana yumuşak davranacaktım..."

"Yalancı."

"...ama şımarık prensesin ağzı pis olduğu için, tahmin et ne olacak? Seni dövdüreceğim."

"Siktir git." Onun uyarılmasının kokusu tatlı ve zehirli.

Onun arzusu ikimizi de saran bir aura.

Neredeyse içinde

boğuluyordum. Neredeyse.

Onun yerine, onu sunaklara götürüyorum.

"Sevgili dostlar," rahip boğazını temizledikten sonra konuşmaya başlar.

Ben uzaklaştığımda Aurora kolumu bırakır. Parmaklarım onun narin parmaklarının arasına girer. Sahte olması gereken romantik bir jest.

Yine de onun elini bırakma düşüncesi göğsümde bir şeyleri altüst ediyor. Ama bu imkansız. Onu sevmiyorum.

Asla sevemem.

"Başlamadan önce," diye başlar rahip.

Ne oluyor lan?

Yapmak üzere olduğu bu saçmalık için ona en korkutucu bakışımı atıyorum. Ona önceden *kısa ve öz olmasını istediğimi* söylemiştim.

Başlamadan önce, planın bir parçası değildi.

"Yapmak zorundayım," diye özür diler aptal. Onu susturmak için ağzımı açarım. Öldürücü bakışımı görmezden gelerek, aceleyle devam eder. "Söyleyecek bir şeyi olan varsa, şimdi söylesin ya da sonsuza kadar sessiz kalsın."

EVERETT

"N o one," diyorum ifadesiz

bir yüzle.

"Ben," diye bağıırır babası. Gözümün ucuyla, o piçin ayağa kalktığını görürüm. "Aurora bizden çalıındı."

"Aurora kendi isteğiyle gitti." Küçük sesi yüksek tavandan yankılanıyor. Sesinde küçümseme var. Benden nefret ediyor.

Ve yine, ailesinin kötü muamelesine karşı benim kötü muamelemizi tercih ediyor. Bu ilginç ve...

Umurumda değıil. Umurumda değıil.

"Senin hakkın yok." Winston'ın öfkeli bağıırışları devam ederken, Arnold elini omzuna koyar. Winston onu itip koridora doğru fırlar. "İkinizin de yok."

Yanılıyor. Her hakkım var.

Winston'ın aileme yaptıklarını ortaya çıkardığım anda Aurora'nın kaderi belli oldu.

Onu götürmesine izin vermeyeceğim. Kimsenin ona dokunmasına izin vermeyeceğim.

Başka bir erkeğin Aurora ile evleneceğini düşünüyorsa, büyük bir yanılgı içindedir.

O, başka hiç kimse için evlenmeyecek. Parmağına başka hiç kimsenin yüzüğünü takmayacak. Asla.

Çünkü intikam benim tek sahip olduğum şey ve onun bunu benden almasına izin vermeyeceğim

Gözlerimiz kilitlendiğinde nefret boynumu yakıyor, ikimiz de geri adım atmıyor.

Niyeti açık. Benim kararlılığım da öyle.

Aurora'dan kendimi kurtardım. Birkaç uzun adım attım ve parmaklarım onun yakasına dolandı.

Yüz yüze geldik, ikimiz de zor nefes alıyoruz.

"Seni uyarmıştım." Kısa boylu adamı sarsıyorum. Dişleri takırdıyor. Onları kırıp bu işi hemen bitirmek istiyorum. Ama o kadar kolay kurtulamayacak. "Aurora yasak bölge. Otur ve çeneni kapat. Bir erkek gibi başına gelecekleri kabullen."

Gözleri odaklanamıyor, öfkesi benim hatam yüzünden şaşkınlığa dönüşüyor. "Bu ne demek oluyor?"

Siktir, ağızımdan kaçırdım. Hızlıca düşünerek, daha fazla soru sormadan onu taş bankın üzerine yapıştırıyorum.

"Kıpırdama." Ona parmağımı doğrultunca yüzü morarır. "Zamanımı boşa harcıyorsun. Kızınla benim önümüzde uzun bir gece var."

Sikişecek bakire bir amcığım olduğunu söyleyebilirdim.

Ama o ses *vardı*. Onu küçük düşürmemem için yalvaran o durmak bilmeyen fısıltı.

Benim. Benim. Benim.

Annesinin ağzı açık kalır. Ivy kıkırdar. Tabii ki kıkırdar.

Her zaman izliyor. Her zaman eğleniyor.

Müstakbel kayınpederim bir tur daha içecek gibi görünüyor. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, onunla evleneceğim." İçim yanıyor, ama onlar sadece soğuk yüzümü görüyorlar. "Ama zamanımı boşa harcamaya devam et, Winston. Bak bakalım bu seni nereye götürecek."

Oda tamamen sessizliğe bürünür. Kimse tek kelime bile etmez.

Bu çatışma uzun zamandır beklenen bir şeydi. Yıllardır zar zor kontrol edilen nefret doruk noktasına ulaştı.

Zamanla, onun beni, şirketimi, bağlantılarımı kullanmasına izin verdim. Aynı tarafta olduğumuza inanmasına izin verdim.

Bunu hiç beklemiyordu. Gözlerindeki öfke, ne kadar gafil avlandığını açıkça gösteriyor.

Dudaklarımın köşesi kıvrılır.

Tanrım, ona zarar vermek Aurora'yı küçük düşürmekten bile daha tatlı geliyor.

"Bunun bedelini ödeyeceksin." Sesi çirkin. Acınası.

Smokin ceketimi düzeltip birkaç santim daha dik duruyorum. "Oh, bu gece birisi bedelini ödeyecek."

Omzuma baktığımda, tehdit karşısında solmak yerine, gelinim kızarır. Dili, dolgun dudaklarını yalamak için hızla hareket eder.

Zavallı şey, beni kurtarıcısı sanıyor.

Bu gece, benim kim olduğumu tam olarak öğrenecek.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi yanına geri dönüyorum.

"Hadi yeminlere geç artık," diye rahibe bağıríyorum. Ona bakmıyorum bile. Dikkatim tamamen ona odaklanmış durumda. Çenesini avuçlarımla arasında tutuyorum, gölğem onun çok daha küçük bedeninin üzerine düşüyor. Hafifçe sıkıyorum, ona ve diğer herkese kimin kontrolü elinde tuttuğunu hatırlatmak için. "Ya da bu, senin süsleyeceğin son düğün olduğunu bilerek buradan ayrılabilirsin."

Rahip homurdanır. "Ben yanlış bir şey yapmadım..." "Yeminlere geç."

Aurora, tıslayarak söylediğim sözlerimden titrer ve ona olan arzum doruğa çıkar. Bu, hayatımın geri kalanında tadını çıkaracağım nefret dolu bir sevişme olacak.

Tören devam eder. Rahibemiz sonsuzluk, aşk ve iyi günde kötü günde gibi kavramları tartışır.

Bu saçmalıklar hakkındaki düşüncelerimi içime atıyorum.

Bunu yapmak oldukça kolay.

Aurora'ya bakıyorum. O benim kontrolüm altında. Yumuşak ve sözde masum. Hızlanan nefesi ve aralık dudakları ağız sulandırıcı.

"Yeminler." Komut ağzımdan çıkıyor.

Aurora'nın kaşlarının arasında kırışıklıklar belirir. Onu üzmüşüm ve bunu bilmemi istiyor.

Bir kez başımı sallıyorum. *Anlaşıldı. Yalnız kaldığımızda tavrını unutmuyacağım.*

"Everett Quentin Alder." Tam adım. En son yargıç olarak atandığımda duymuştum. "Aurora Coraline Clarke'ı yasal eşin olarak kabul ediyor musun?"

Gelinim gözünü bile kırpmıyor. Cesur olmaya çalışıyor.

Ama bu uzun sürmeyecek. "Evet."

Stafford yüzüğünü açık avucuma koyar. Elimi kapatıp onun alyansını tutarken gözlerim Aurora'da kalır.

Onu parmağına takarken, sessiz ve nefret dolu küçük bir fare gibi davranıyor.

Kinimiz karşılıklı. Sadece benimki daha ateşli. Daha derin.

Onun narin bileğini acımasızca tutuyorum.

"Sen bir canavarsın," diye tükürüyor sonunda, nefretinin etkisi beklediğimden daha sert. "İşe yaramayacak. Ne planladıysan, işe yaramayacak."

Yüzük, nişan yüzüğünün hemen üstündeki son ekleme kemiğine ulaşıyor. Daha sert bastırıyorum, onun küçük kıvranışından zevk alıyorum. "Bunu göreceğiz, prenses."

"Aurora Coraline Clarke," rahip araya girer. "Everett Quentin Alder'ı yasal olarak kocan olarak kabul ediyor musun?"

Stafford'a elimi uzatıp yüzüğü istiyorum. O yüzüğü uzattığında, lanet şey avucumu yakıyor.

Aurora şaşırtıcı bir hareketle yüzüğü benden kapıyor. Yüzünde kötücül bir ifade beliriyor.

"İyi günde, kötü günde." Alyans parmağımda. Aynı acımasızlıkla son ekleme kadar itilmiş. Onun ellerinin beni okşamasının beni tahrik ettiğini asla itiraf etmeyeceğim. "Kabul ediyorum."

"Sizi karı koca ilan ediyorum." Sonunda rahip metnin sonuna geldi. Ayaklarım ona doğru ilerliyor. Daha yakın. Onları durduramıyorum. "Gelini öpebilirsiniz."

Dönüp onu buradan çekip çıkarmam, bu saçma gösteriyi bitirmem ve bu insanlardan uzaklaşmam gerekiyordu.

Ama dudaklarının dolgunluğu. Hâlâ bileğimi morartmaya çalışan parmakları.

Bu kızın özü.

O her şeye sahipken ben hiçbir şeye sahip değildim. Ondan nefret etmem gerekirdi, ama onu içime çekmeden duramıyorum.

Onu tatmam lazım.

Yaklaşırken avuçlarımla çenesini kavradım.

"Hayır." Burnu seğiriyor. Gözleri öfkeyle kırpışıyor. "Siktir git." "Evdeki her yüzeyde, karıcığım."

Böyle sonsuza kadar devam edebiliriz.

Bunun için havamda değilim.

Onu kendime doğru çekmek istiyorum. Yüzünü yukarı doğru eğip, dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak için mükemmel bir açı elde etmek istiyorum.

Ve onu öpmek.

Dudaklarım dudaklarına değdiği anda, gerçeklik bana çarptı.

Bundan zevk alıyorum. Nefret ettiğim kadını öpüyorum. Yaraladığım ve tekrar yaralayacağım kadını.

Bundan o kadar zevk alıyorum ki, dudaklarını ayırıp dilimi diline kaydırıyorum.

İntikam duygusunu bırakırken içimden bir hırıltı yükselir. Sadece birkaç saniye için geçmişi bir kenara iterim. Kendimi öfkeden, hiç bitmeyen kederden kurtarırım.

Ağzı ağzımda, beynimi kapatıp sadece onu öpüyorum. Tadı çok tatlı.

Tamamen benim.

Bu öpücüğün tadını çıkarırken Aurora inliyor ve göğsüme yumruklarını indiriyor.

Tanrım, bu çok iyi geliyor.

Arka planda bir kadın bağırıyor ve sonra ıslık çalıyor. Ivy, şüphesiz.

Bu ses, ihtiyacım olan uyandırma çağrısı.

Aklım başıma gelir ve çekilmeye başlarım. Aurora'nın dişleri dudaklarıma batar. Sert ve öfkeli. Dilim metal tadı ile dolar.

Kanım.

"Yaramaz kız." Onu vahşi bir hayvanmış gibi kendimden uzaklaştırıyorum.

Her nefes alışında ciğerleri şişiyor. Kanım çenesinden aşağı sızıyor.

Adrenalin damarlarımdan akıyor.

O bakış, sanki öpüşmemizi böldüğüm için gerçekten üzölmüş gibi. Yakında bu anı, bu ara vermeyi özleyecek.

Yakında, durmam için yalvaracak.

"Bunu pişman olacaksın." Bu vahşi küçük şeyin üzerindeki kanımı yalamak için eğiliyorum. Sonra dudaklarım kulağına yaklaşıyor. Elim kalçasına gömölüyor. "Doğduğuna pişman olacaksın, karıcığım."

Yüzünü bana çeviriyor ve gözlerinde ateş var. "Deneyin bakalım, kocam. Deneyin de görelim."

AURORA

Şoförümüz kapılardan geçerken hızını keser ve araba yoluna gireriz.

Önümde beliren malikaneyi görünce kalbim hızla çarpmaya başladı.

Onun evine adımımızı attığımız anda beni bir ceza bekliyor. Everett'in bileğimi tutuşundan bunu anlayabiliyorum. Altardan ayrıldığımızdan beri eli benim için bir pranga gibi.

Utanç verici bir şekilde, onun dokunuşunu olması gerektiği kadar nefret etmiyorum. Yolda ve hatta şimdi bile, parmaklarının bileğimi kavradığı yere gizlice bakıyorum.

Bana taktığı yüzükler de dikkatimi aynı derecede çekiyor. Beni ona bağlayan iki ekstra kelepçe.

Başka biri olsaydı, onları takmaktan kendini özel hissederd. Partnerinin düşünceli davranışına hayran kalır, güzelliğine ve pahalılığına şaşırırdı.

Ama ben bunu aşkla karıştırmayacak kadar akıllıyım.

Yüzükler. Onun tutuşu. Bütün bu tören.

Bunlar hediye değil. Birbiri ardına gelen tehditler.

Aurora yasak bölge.

Onun sözleri kulaklarımda çınlıyor. Babama tükürdüğü sözler.

Everett korkusuzdu. Kendisine ait olanı koruyan bir canavardı, kendisine ait olan şey nefret ettiği bir şey olsa bile.

Bana güven hissettirirdi. Daha doğrusu, daha güvende hissettirirdi.

Onun yanında, üvey ailem bana asla zarar veremezdi.

Everett, hayatımdaki en kötü canavar olduğuna inanmak istese de, öyle değil.

Evde, nereye gidersem gideyim umutsuzluk peşimden geliyordu.

Burada ise arzu var.

Umut yok, burada da umut yok. Yine de, her gün bu hapishaneyi diğerine tercih ederim. İki kötülükten daha az kötüsü.

Belki bir gün özgürlük ulaşılabilir hale gelir. Belki.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, Everett bileğimi daha sıkı kavrar.

Yutkunup başımı salladım, sonra pencereden dışarı baktım.

Kaderim başka bir adama bağlanırken gece çökmeye başlamıştı. Gömme çim ışıkları arabanın içini zar zor aydınlatıyordu.

Yakında araba durduracak. Gerçek korku içimi kaplayacak.

Ön kapı hemen orada, ileride. Zaten açık. Personelden biri kapıda bizi bekliyor.

Doğduğuna *pişman olacaksın, karı*.

Adrenalinle dolmuş bir şekilde, bana meydan okuyabileceğini söyledim.

Adrenalin damarlarımdan akıyor, tüm duyularımı keskinleştiriyor.

Korku ve cesaret, vücudumun her zerresine yapışmış durumda.

Everett, beni kandırmak için başparmağını bileğimin iç kısmına sürüyor.

Gardımı düşürmeyeceğim, yoksa daha sonra kapalı kapılar ardında ezilip kalırım.

Beklemem gereken şey işkence. Acı. Ceza. Beni kelimenin tam anlamıyla ölümüne becerebilir.

Belki de *ona* olan budur. Kalbim bu

düşünceyle daha hızlı atıyor.

O. Benden önce burada olmuş olabilecek kişi.

Onun öldürdüğü kişi. Belki de çok sert davrandı ve kazara onun hayatını sonlandırdı...

Tanrım.

Tanrım.

Boğazıma yükselen kusmuğu yutuyorum. "Geldik efendim."

Sürücünün duyurusu beni zayıflatıcı düşüncelerimden kurtarır.

Savaş ya da kaç, Aurora. Hangisi olacak?

Her ikisinin karışımı, sanırım.

Ama *savaşmakla*
başlayacağım.

Motor durur durmaz, Everett'in pantolon cebindeki uzaktan kumandayı alıyorum.

Hırsızlık bana bir şey öğrettiyse, o da ellerimi hızlı ve verimli kullanmayı öğrenmekti.

Biliyorum, biliyorum. Hırsızlık ve yankesicilik aynı şey değil. Ama tehditkar korumaların seni şahin gibi izlediğinde, el becerisi çok önemlidir.

Parmaklarımı Everett'in plastik uzaktan kumandasına doladım ve... evet. Elime geçirdim.

Onu elimden kapmadan önce, eli benim elimi sıkıca kavradı, neredeyse kemiklerimi kıracak kadar sert bir şekilde.

Ama onun istediği şeyin kırık kemiklerim olmadığını biliyorum. Çok daha kötü bir şey.

Bu geceki planları, kötücül bakışlarında açıkça görülüyor. Karanlık ve şehvet onda birleşiyor, konuşmayı zorlaştırıyor. Nefes almayı zorlaştırıyor.

"Yapma. Parmağımı itme. Beni o düğmeye basıp kendimi vurmaya zorlama." Gözlerim Everett'in gözlerinde ve zorlukla yutkunuyorum. "Ben baygınken bana bunu yapma."

Parmaklarım, hala cebinde duran uzaktan kumandayı sıkıca kavrar, lanet olası düğmeye basmamaya dikkat ederim. Kalbimin çarpıntısının, elim altındaki kalın kaslı uyluğuyla hiçbir ilgisi olmadığını kendime söylerim.

"Küçük hırsız." Düşük sesi boğuk. Kemiklerimi donduran bir ses. Bu ses, ne kadar tehlikede olduğumu fark etmemi sağlıyor ve bunun beni tahrik etmesinden nefret ediyorum. "Bırak."

"Asla." Mümkün olduğunca sert ve hızlı bir şekilde elimi geri çekiyorum, uzaktan kumandayı onun ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum.

"Ver şunu." Öne eğilip elimden alabilirdi, ama benim teslim olmamı tercih ettiği belliydi. "Yoksa sonuçlarına katlanırsın."

"Hmm." Karşı çıkmak her zaman daha ağır cezalarla sonuçlanıyordu. Ama savaşmadan pes etmeyeceğim. "Ne yaparsam yapayım sonuçları olacaksa, cevabım... hayır olacak."

Dudakları küçük, iğrenç bir sırıtişla kıvrıldı.

Uyluklarımın arasında bir sıcaklık hissettim. Zihnim protesto ederken, bedenim ona tepki vererek bana karşı çıktı.

Benim uyarılmamı bana karşı kullanacak. Hayır.

Hayır.

"Bana yaklaşma!" Uzaktan kumandayı silah olarak kullanarak omzuna bir darbe indiriyorum.

Geniş gözleri şokunu ele veriyor ve bana *bunu* yapmak için bir saniye daha zaman kazandırıyor. *Bam. Bam. Bam.* Uzaktan kumandayı, bileğimi kavrayan eline vuruyorum.

Hızlı darbeler işe yaradı. Parmakları açıldı. Kurtuldum.

Bir anlığına.

Zaten ihtiyacım olan tek şey bir an.

Arabadan kayarak çıkıyorum ve ön kapıya doğru koşuyorum.

"Aurora!" Arkamda asfaltta topuklu ayakkabılar ses çıkarıyor.

Kendimi bir odaya kilitlemem lazım. Herhangi bir odaya.

Birkaç saat yalnız kalmak. Bir gece. Bu, Everett'in en kötüsünden beni kurtarabilir.

Öfkesi yatıştığında, törenle ilgili tartışmalarımız onun zihninde o kadar canlı olmadığına, bunu atlatma şansım olabilir. Onu.

Beni yine de becerecek, buna şüphe yok.

Benden yine de alacaktır.

Ama belki bu kadar acıtmayacak.

Belki vahşi bir adamın darbeleriyle bayılmayacağım. Ne düşünüyordum ki? Ona meydan okumak mı?

Aptal.

Şimdi yapabileceğim tek şey kaçmak.

Gece rüzgarı saçlarımı savuruyor. Koştukça topuklarım garaj yolunda daha hızlı tıklıyor.

Serbest elimle eteğimi kaldırıyorum. Lanet şey hala yere sürtünüyor.

Ben merdivenleri koşarak çıkarken, onun ekibinden bir kadın kenara çekiliyor. Yüzü ifadesiz, okunaksız. "Bayan Alder." Yeni adım.

Bu sesi duyunca çığlık attım.

Sonra hayatım buna bağılıymış gibi koşmaya başlıyorum.

Everett peşimde. Ayak seslerinin gürültülü vuruşlarını duyuyorum.

Nefesindeki ateş.

Onun dışında sessiz.

Nedense bu, beni tehdit ettiğini duymaktan daha kötü.

Daha hızlı. Daha hızlı.

Merdiven boşluğu, oradayım, ikinci kata koşuyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Dün beni kilitlediği oda, Everett'ten saklanmak için en uygun yer. Ağır koltukları kapıya sürükleyeceğim. Kendimi odanın içine barikatlayacağım.

Evet. Evet, evet, evet.

"Aurora, olduğu yerde dur," diye emrediyor. Sesindeki otorite, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Hemen."

Ona ne kadar çekici bulsam da, hiçbir şey beni durduramaz.

Yeni bulduğu kararlılık içimi kaplıyor. Ciğerlerimdeki yanma hissi beni yavaşlatmak yerine ileriye doğru itiyor.

"Bunu pişman olacaksın." Merdivene ulaştığımda, Everett'in parmakları saçlarımin bir tutamını okşadı.

Bir çığlık kulaklarımı doldurur. Bu benim çığlığım, yüksek ve dehşet dolu, ben ise ölümcül bir hızla ileriye doğru koşuyorum.

Kalbim, bana dayan. Güvende olduğuumuzda dinleniriz.

İşte, işte. Odanın içindeyim, kapıyı kapatmak için dönüp duruyorum.

Kapıyı kapattıktan sonra, en yakın koltuğa uzanıyorum. Planladığım gibi onu sürükleyerek kapıya dayıyorum.

Köşeyi çeviriyorum ve... mükemmel. Kapı kolu sabitlenmiş durumda.

"Git." Everett koltuğu kolunu sallamaya başlayınca koltuğu ayarlarım. "Git buradan."

"Karım." Aldatıcı derecede çekici sesi beni derinden sarsar.

"Zorla!" diye bağırıyorum ve tüm ağırlığımla kapıya yaslanıyorum. "Sen beni seninle evlenmeye zorladın."

"Sen yine de benim karımsın." Yumruğu ağır ahşap kapıya vurur ve ben çığlık atarım. "Aç şunu lanet olasıcā."

"Yarın." Nefesimi tutarak kalbimin sakinleşmesi için yalvarıyorum. "Yatağa git Everett."

"Yerini unutupyorsun." Kapıya ikinci kez vurması korkunçtu. Artık bir tehdit değildi. Bir yemindi. "On saniye içinde açmazsan, bu odayı ateşe veririm. Hatta, sen içindeyken bütün burayı ateşe veririm."

"Cesaret edemezsin."

"Çok güzel bir ceset olursun." Bu kısım, sanki yalan söylüyormuş gibi geliyor.

Sanki beni korkutmak için söylüyor gibi. Sanki beni tahrik etmek için yapıyor gibi.

"9-1-1'i aramayacağım. Bütün burayı yakıp kül edeceğim, sonra yumruğumu sikip kalıntılarının üzerine boşalacağım." Elindeki her şeyle bana saldırıyor, ama tüm bu cesaretine rağmen, boş bir tehdit gibi geliyor. "Kömürleşmiş kemikler ve spermden ibaret bir enkaz olacaksın."

"İğrençsin." Titriyorum. Everett'in kafama yerleştirdiği korkunç görüntülere rağmen, içim ısınıyor.

Kendimi ve onu nefret ederek, popo tıkcacını çıkarıyorum — ah — ve geri çekiliyorum, sonra onu kapıya fırlatıyorum.

"Sen de bir veletsin." Aramızdaki engelden, onun keskin bir nefes aldığını duyuyorum. Geniş omuzlarının gerildiğini hayal ediyorum. Çenesinin titrediğini. "Beş. Dört."

tangam ıslanmıştı popo tıkcacını çıkardım.

Utançla, ıslak, titreyen elimi elbisemin üzerine siliyorum. "Üç."

Hayır, hayır. Onu buraya almayacağım. Ruh hali çok kötü.

İlk seferim böyle olmayacak. Benden nefret eden bir adamla. "İki."

Gözlerim yaşlarla doluyor. Yanaklarımdan süzülüyor.

İsterse içeri girecek, daha çok bir canavara benzeyen adam. "Hayır." Burada titreyerek ve tahrik olmuş bir şekilde duruyorum. "Hayır."

"Bir."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde sandalyeyi kenara itiyorum, sessizlikte ahşabın ahşaba sürtünme sesi yüksek çıkıyor.

Bir an sonra Everett kolu aşağı bastırıp kapıyı itti.

Kapıda bekleyen kuduz bir aslanı izlemek bundan çok daha az korkutucu olurdu. Kalbim boğazıma kadar çıkıyor.

Yüzüm tamamen uyuşur.

Haklıydım. Çenesi gerçekten titriyor.
Dudakları beyaz, birbirine sıkıca bastırılmış.
Smokin ceketini yok. Beyaz gömleğinin kolları sıyrılmış, güçlü ön kollarını ortaya çıkarmış. Canlı dövmeler.
Öfkeli, atan damarlar.
"Kapıyı açtım." Bu son çare, ona mantıklı davranması için ikna etmeye çalışmamdı.
"İlk sorduğumda mı?"
"H-hayır." Bir adım geri atmak bir şeyi değiştirmiyor.
Aramızda yüz mil mesafe olsa bile, Everett yine aynı derecede güçlü olurdu. Aynı derecede korkutucu. Beni incitmeye aynı derecede kararlı.
Beni ele geçirmek için.
Bakışları yere, benim düşürdüğüm anal tıpayı kaydı. Kullanılmış. Acınası.
Tıpkı bu geceden sonra benim olacağım gibi.
Midem burkuldu, o temiz ucundan alıp hızlıca baktığında utanç tenimi yakıyordu.
Sonra onu bir kenara atar ve tüm boyunu uzatır. "Lütfen." Bu durumun ne kadar tahrik edici olduğu için uyluklarım birbirine yapışır. Amım onun dokunuşunu arzuluyor. Tüm vücudum öyle.
Başka bir hayatta, onun kollarına koşardım. Ona sarılır, onu öperdim onu öperdim.
Ona bekaretimi verirdim, ondan korkmazdım korkmazdım.
Ama bu hayatta, kalbim çoktan parçalanmış durumda.
Onun nesi var?
Benim neyim var?
"Senin için ben kimim?" Arkasında kapıyı yavaşça kapatıyor ve bu sessiz tıklama sesi, en kötüsü. Bu, kendini kontrol altında tuttuğu anlamına geliyor. Ne yaptığını bildiği anlamına geliyor. Ne yapacağını bildiği anlamına geliyor. "Cevap ver, prenses."
"Beni kaçıran kişi."
Bu bana bir kaş kaldırma kazandırır. Karanlık bir gülümseme. "Sevimli. Tekrar dene."
"Benim canavarım." Dizlerimin arkası yatağa çarptı. Nefesim kesildi.
Everett'in bakışları benim aralık dudaklarıma odaklanır.

"Aurora." Göz açıp kapayınca kadar yanımda. Bir eli çenemi, yakamın hemen üstünü kavradı. Diğeriyle uzaktan kumandasını elimden aldı. "Senin için ben kimim?"

Vücudumdaki her sinir onun yakınlığıyla alevlenir. Sıcak nefesi cildimi gıdıklar. Gölgesi beni saran sıcak, aldatıcı bir battaniye gibidir.

Sesi, Tanrım, sesi. En kaliteli viski gibi. Boğuk. Odunsu. Kalın.

"Kocam." Dişlerimi gıcırdatarak söylüyorum.

"Aferin kızım." Beni döndürür, yanağımı yatağa bastırır. Bacaklarımı ayırır.

Everett uzaktan kumandayı yatağın üzerine koyar. Elbisemi belime kadar sıyırırken kalbim daha hızlı atmaya başlar. Her iki bileğimi de sıkıca kavrar, başparmağıyla okşar.

Nereye varacağını anlıyorum.

Bu sadece bekaretimi almakla kalmayacak.

Serbest eliyle amımı okşayarak, vücudumu bunu *istemeye zorluyor*.

Hiç farkında olmadığım düğmelere basıyor. Islaklığımı ovuşturarak beni dağınık hale getiriyor.

Bu işkence.

"Hayır." Ayağına sertçe basıyorum. O ise kılını bile kıpırdatmıyor. "Beni rahat bırak. Beni rahat bırak!"

"Sen benim için kimsin?" Dudakları yanağıma değiyor. Vücudu benimkine yapışıyor. Parmakları daha hızlı okşuyor. "Beni bekletme."

Bugün saçımı yapan o nazik adam çoktan gitmiş.

Cehennemdeyim. Lucifer ile evliyim.

Benden nefret eden şeytan.

"Karın." Konuşurken gözyaşlarım dilimde tuzlu bir tat bırakıyor. "Böyle daha iyi. Kal."

Yine bana evcil hayvan gibi davranıyor. Yine meme uçlarım sertleşiyor, yatağa sürtünüyor. Beni burada tutan onun emri değil, bu dayanılmaz şehvet.

Gözyaşlarımın arasından, Everett'in elbisesinden kopardığı uzun beyaz şeridi kullandığını izliyorum. Onu gererek, acımasız gözleriyle uzunluğunu değerlendiriyor.

uzunluğunu değerlendiriyor.

"Yeterli," diyor kendi kendine. Sonra ellerimi tutup bileklerimi birbirine bağlıyor.

Bunu dikkatli yapıyor. Kan dolaşımını kesmeden beni bağlıyor.

Göz yaşlarım kururken, daha da ıslanıp daha da ihtiyaç duyduğum için utanç duyuyorum. Bir parçam Everett'in yumuşak davranışının süreceğine inanıyor. Derinlerde, onun nazik olduğuna. Tatlı olduğuna.

Utanmalıyım. Çünkü öyle değil. İşini bitirince uzaktan kumandayı aldı.

Düğmeye basar.

Boğazımda küçük bir elektrik akımı hissediyorum. Ağzımı sıkıca kapatıyorum.

"Bir hatırlatma..." Eli kıcıma çarpar ve ben inlerim.

Vücudumu öne doğru, uzağa doğru itmeye çalışıyorum, ama saklanacak yer yok. Kaçacak yer yok.

Başka bir yerde olmak istiyor muyum ki? İstemeliyim.

"—Beni dinlemediğinde ne olacağını." "Neden bunu yapıyorsun?" diyorum sertçe.

"Sana zaten söyledim."

"Özgürlüğünün değerini bilemedin, küçük hırsız." Bir ara dizlerim kapanmış olmalı. Onları tekrar ayırıyor, elleri sert ve sıcak. "Bu yüzden buradayız. Bu yüzden şimdi sen benimsin."

"Özgürlük mü?" Beni bu kadar yanlış anlaması çok acı verici. Kimsenin benim bir tutsak olduğumu fark etmemesi ya da umursamaması, sanki ilk kez hissediyormuşum gibi canımı yakıyor. "Ne özgürlüğü?"

Çığlığım Everett'i duraklatır. Alnındaki çizgiler, kafası karışmış bir ifadeyle derinleşir.

Tereddüdü anlık olur, sonra sözleriyle bana vurur. "Sen de onlar gibisin. Bir yalancısın." Bana diktiği bakış kanımı dondurur. "Kal. Kabul et. Yoksa sonuçları hoşuna gitmez.

Aptalca, ona hırlıyorum. "Tehditlerin ruhun kadar boş."

"Gerçekten mi?" Tanga iç çamaşırım vücudumdan koparıldı. Soğuk hava ıslak ve ateşli bölgelerimi okşuyor.

Gözleri kararmış. Ona "*Senden nefret ediyorum*" diyen bir bakış atmaya çalışıyorum. Aslında ondan nefret etmiyorum. Keşke edebilseydim.

Çat. Bu sefer amıma bir tokat. "Senden nefret ediyorum!"

Çat. Çat. Çat.

"Seni piç kurusu."

Mide bulandırıcı acıya rağmen, zevk içimi kaplıyor.

Kimsenin dokunmadığı yerlerime dokunuyor. Beni sahipleniyor, amıma vurmaya devam ederken soğuk alyansı amıma değiyor.

Çat. Çat. Çat.

Şimdi de kıcımlı tokatlıyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor.

Çıglık atmamak için yanağımı ısırمام gerekiyor. Boşalmamak için kendimi tutmam gerekiyor.

Nefes al, Aurora. Nefes al.

Deniyorum.

AURORA

"dın için üzgün müsün?"

"Üzgün mü? Ne için?" Çıkardığım çığlık, yaralı bir hayvanın çığlığı gibiydi. "Neden beni cezalandırıyorsun? Gerçek nedeni söyle. Bana bunu borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Şaplak yemek beni tamamen bitkin düşürdü. Bu iğrenç arzudan başka her şeyi. Everett'i hiç etkilemedi.

Yüzündeki ifade aynı acımasız ve kayıtsız ifade. "Sen ise..."

İki parmak acımasızca içime sokuldu. Islak ses, karanlık bir deliğe girip utançtan ölmek istememe neden oldu.

"Çok sıkı." Bu sözler sıkı sıkı kapalı dişlerin arasından çıkıyor. Bu durumun beni etkilediği kadar onu da etkilediğinin ilk işareti. "Bekaretin. Hayatın. Bana borçlu olduğun şey bu."

"Senden nefret ediyorum."

"Ama amın beni seviyor, karıcığım." Parmaklarını içimde kıvırıyor. Orayı okşuyor ve...

"Hayır." Başımı çevirip yüzümü yorganın içine gömüyorum. Omurgamdan yukarı doğru yükselen arzuya karşı bacaklarımı sıkıyorum. Bunu asla görmeyecek. "Hayır, hayır, hayır."

"Hmm." Everett çekilir, klitorisimi bulur ve sıkıştırır. Sert penisi kıcıma çarpar. "Şimdi nasıl?"

Zirveye ulaştığımda beynim kısa devre yapıyor. Tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Kaslarım geriliyor.

Bir saniye sonra, hasta bir rahatlama dalgası beni kaplar. Nefes nefeseyim. Hızlı hızlı soluyorum. Sonra yatağa doğru çığlık atıyorum.

"Daha acımasız olabilirdim." Bir paketin yırtıldığını duyuyorum, umarım prezervatiftir.

Annem doğum kontrol haplarımı paketlemişti, ama Everett gibi güçlü birinin beni hamile bırakabileceğine şaşırmazdım.

Onun bebeğini istememeliyim.

Özgür olmak istiyorum.

"Hazırlık yapmadan seni becerebilirdim." Sesinin düz tonu, bacaklarımı daha sıkı sıkıştırmamı sağlıyor.

Geriye bakmamalıyım. Onun soyunmasını görmemeliyim.

İçimdeki çarpık bir parça acı verici bir şekilde meraklı. Yavaşça ona bakmak için döndüğümde, aldığım her nefes ağırlaşıyor.

Ve... kıyafetleri hala üzerinde. "Sen ve ailenin aksine..."

Daha önce prezervatif paketini yırtmıyordu.

Yırtılma sesi antiseptik mendil paketinden geliyordu. Yeni anal tıkacı temizliyor.

"Ben kalpsiz değilim." Bana bakıyormuş gibi hissetmekten nefret ediyorum.

"Senin bakire amını benim sikim için hazırladım. Bana teşekkür etmelisin."

Haklı. Her konuda.

Bodruma atılmak yerine, buradayım. Onun odasında.

Rahat bir yatakta uyuyorum.

Beni orgazm bile ettirdi. Her şeye rağmen kendimi ona teslim etmeyi düşünmemi sağladı.

Molly ve Winston bana hiç nezaket göstermediler. Aşağılama ve nefret dışında hiçbir duygu belirtisi göstermediler.

Özgür olmak, şu anki durumumdan daha iyi olurdu.

Ama Everett'in ilgisinin, şimdiye kadar hissettiğim en yakın sevgi olduğunu inkar edemem.

Gözlerimi yaşlarla dolduruyorum. Çünkü bu ne kadar üzücü bir durum.

"Hayır, teşekkürler mi?" Everett kıcıma tükürüyor, sonra onu deliğime sürüyor ve benden bir çığlık koparıyor. "Sorun değil. Öğreneceksin. Minnettarlığı kemiklerine işleteceğim."

Everett hiçbir şeyi yırtmamaya dikkat ediyormuş gibi, popo tıkacı içime kayıyor. Ama popomda bir tıkacın olduğu gerçeği değişmiyor.

"Cehenneme git," diye bağıriyorum, öfkeyle. İçimi kaplayan sıcaklık beni dehşete düşürüyor. "Tanrım, senden nefret ediyorum."

"Neden umursadığımı düşündün?" Piç kurusu.

Elini saçlarıma geçirip beni kendine doğru çeker — muhteşem, şeytani, parmaklarını temizlerken görüş alanımı doldurur.

O yeterince yaklaşıp kadar beklerim, sonra dişlerimi dudağına geçiririm — sertçe, dilimi bakır rengi kanının tadı kaplayana kadar. Homurtusu ağzımda yankılanır, statik elektrik gibi içimi titretir.

"Kötü kız." Yüzümü yatağa çarpar, sonra geri çekilir. "Kötü kız, Aurora."

Vahşi bakışları, korku ve tahrik beni neredeyse felç ediyor.

Neredeyse.

"Oh, kocacığım, seni yaraladığım için mi ağlıyorsun?" Kanla kaplı dudaklarımı yalarım, burun deliklerinin genişlemesini izlerim. "Neden umursadığımı düşündün ki?"

Yataktan uzaktan kumandayı alır, düğmeye basmadan önce bana hazırlanmam için bir saniye bile zaman tanımaz.

Ben çılgın atarken, dudaklarında küçük bir sırtış belirir.

"Sana önem vereceğin bir şey vereceğim." Everett, açılmış bacaklarımın arasında durarak kemerini çıkarır. Pantolonunu açar.

"Dur."

Korkutucu penisi elinde sertleşmiştir. Ucu parıldıyor. O güzel bir adam.

Güzel bir penisi var.

Bana yapmak üzere olduğu şey hiç de güzel olmayacak.

Yine de, bunu isteyeceğim. Vücudum şimdiden bunu arzuluyor. Onun için kırılmaya ihtiyaç duyuyor.

Bunu yapmamam gerektiğini bilmek beni parçalıyor.

"Rahat olmanı söyledim." Penisinin ucu benim vajinama değip bastırdığı için gerginlik dayanılmaz. "Böylece daha az acır."

Bağlandığım yerlere karşı direniyorum. Uyluklarımı sıkıyorum. Hiçbir şey onu geri çekilmeye zorlamıyor. Hiçbir şey ona olan arzumun önüne geçemiyor.

"Ama evet. Sen bir veletsin. Zaten dinlemeyeceksin, değil mi?" "Seni öldüreceğim."

"Denemeni görmek isterim."

Tek bir itme. Hızlı ve ölümcül.
İçimden bir şey koparken ağzım açık kalır.
O kadar derine girmiş ki, sınırlarımın ötesine itiliyorum. O kadar

Büy
ük. Onu ıslattığımı hissediyorum. Meme uçlarım o kadar hassas ki
Ölebilirim.

Bana bastırıyor, parmakları kalçalarımın gömülü.

"Everett." Bayılacağım galiba. Bu durumdan birazcık bile tahrik olduğum için kesinlikle ağlayacağım. "Çık dışarı."

Everett çıkmıyor. Beni sikmiyor da. Hareketsiz duruyor.

Başımı çevirip yanağımı yatağa dayadım, arkama baktım ve yüzünün üzerimde belirdiğini gördüm. Gözleri benimkilere kilitlendi, yüzümü dikkatle izlerken penisi içimde atıyordu.

Hayatımda ilk kez bir erkekle birlikte oluyorum, ama naif değilim. Arzunun ne olduğunu biliyorum, çünkü o da benim içimde aynı şekilde atıyor.

Onun içindeki enerji değişken, benim acıma, çaresizliğime karşı çatırdıyor.

Bekaretimi çalan bu adamı arzulamak istemiyorum. Gitmesini istiyorum.

"Ben..." diye başlıyorum. Duruyorum. Ne söyleyeceğimi bilmeyi, daha da iyisi, beni tırmalayan bu pis ihtiyacı nasıl susturacağımı bilmeyi dilerdim. "Bu..."

"Bu benim seni sikmem. Ve sen benim için boşalacaksın." Kanlı dudakları ona ilkel, canavarca bir sırıtış veriyor.

Buna tahrik olmamalıyım.

Gerçekten olmamalıyım.

Boğazımda bir hıçkırık takılır. Söylemek üzere olduğum yalan yüzünden.

"Senin için gelmek istemiyorum."

"Geleceksin." Beni işkence etmekten zevk alıyor, sesi alçak ve tatmin olmuş.

Benim ıstırabım Everett için heyecan verici bir meydan okumaydı.

"Asla." Ben de bundan hoşlandığımı itiraf etmeyeceğim. Olmamalıyım.

Onun içi m d e kalınlaşmasını sevemem. Bastırılmayı.

Aşağılanma. Dayanılmaz acı.

Ondan nefret ediyorum.

"Bu amcık." Geri çekiliyor, her santimi içimi işaretliyor. "Benim."

Güm. Tekrar içime giriyor, sonuna kadar. "Asla senin olmayacak."

"Bana karşı koymaya devam et." Çekiliyor. Karanlık bir zevkle peşinden gitmeden önce, bana sadece bir parça rahatlama izni veriyor.

"Tanrım." Ona durması için yalvarıyorum. Vücuduma bundan kaçınması için yalvarıyorum.

"Lütfen." Bu bir kelime. Bir nefes. Onun itişleri bunları da benden çalıyor. "Lütfen."

"Bana tekrar Tanrım de." Boynundaki damar şişiyor.

Sanki gerçekten onun malıymışım gibi, tekrar tekrar sahipleniliyorum.

"Bana Tanrı de..." Her vuruşunda orgazmım karnımda daha da sıkılaşıyor. "O zaman sana merhamet *edebilirim.*"

"Siktir" — nefes nefese — "merhametini."

Everett'in cevabı, içimden amımı döven acımasız itişleridir. Eli bacaklarımın arasına gelir.

"Hayır, hayır, lütfen." Parmakları ıslaklığımı bulur, dudaklarımı ayırır. Klitorisimi okşar. Zorlanmayı çok iyi hissettiriyor. "Dur. Dur. Senin için boşalmak istemiyorum dedim."

Keskin dişleri omzumu ısıyor. Sıcak nefesi, yetenekli dili. Beni tahrik ediyorlar.

Isırıyor, yalıyor ve emiyor, ben ona karşı direnene kadar. Dayanamayana kadar.

Bu orgazm... çok yoğun. Aklımı kaçırmak üzereyim.

Bundan kaçamayacağımdan emin olmak için kıkımda bir anal tıpası var. Bu acı. Bu dolgunluk.

"Gel." Beni daha hızlı ovuyor. Daireler çizerek. Arkamdan vururken hassas klitorisime dokunuyor.

"Hayır." Bu noktaya tekrar tekrar vuruyor. Dayanamıyorum. "Senin için gelmeyeceğim. Benim için hiçbir şey yapmıyorsun. Hiçbir şey."

"Bir saniye olsun şımarık çocukluk yapmayı bırak ve" —*itme*

—"gel bütün buraya" —onun kalçaları çarp vücuduna bacaklarım uyluklarıma çarptı — "benim" — diye inledi, içimi eriterek — "sikim. Siktir, sağ beni."

En zayıf anında, u urumun kenarında sallanırken, sesinde bir  atlak duyuyorum. Bir ihtiya .

Kocam a a ılayıcı s zleriyle beni incitmek istiyor. Zalim olmaya  alı ıyor. Ama yapamıyor.

Ve bu da en k t s . Artık onun insan tarafını duymazdan gelemem. Orada,  imdi beni daha yava  becerme bi iminde. Parmakları ve i imdeki her bir vuru u. Her giri ini istedi inde, ona kar ı koyma iste im azalıyor.

Yararsızım. G  s z m.

Yine de onun i in  zelim. O bunu asla s ylemese de, bunu hissediyorum.

"Siktir," diye k frediyorum. O kadar  iddetli bo alıyorum ki Everett tenime inliyor.

"İ te bu." Vuru ları eskisi gibi de il. D zensiz. Sert. Beni yatakla bir yapıyor. "Cezanı uslu bir kız gibi  ekiyorsun. K  k s rt k. Spermimi istiyorsun."

"Ben  yle de ilim..."

Sonra beni sa ımdan biraz kaldırıyor, ba ımı onun y z  benimkinin  zerine gelene kadar e iyor. Everett beni  pt   nde, bu sahiplenici bir  p c k. Talepkar.

Bu sefer, dudaklarımı ısırıp kanatma sırası onda.

Mide bulandırıcı bir tahrik y z m  kızartıyor, meme u ları sertle iyor.

O benim kanımı a zına emdi inde inleyip  ı lık atıyorum. O benim y z m  yukarı do ru kaldırıp kendi kanını ve benim kanımı a zıma t k rd   nde, g zlerimi kocaman a arak ona bakıyorum.

Ona geri t k remeyece imden  nce, y z m  yata a geri itip a zımı kapatıyor.

"Yut."

Tartı acak halim yok, onun t k r   n  yutuyorum. Benim kanım.

Sanki bana sadece penisini de il, daha fazlasını da kabul ettiriyor. Bana ne kadar sahiplendi ini g steriyor. Asla ka amayaca ımı.

Onu da istedi imi itiraf etti imde utan  her yerimi yakıyor. "İ te b yle." O bir hayvan, bana  arpıyor. "Seni dolduraca ım."

Kalk, karıcı ım. Seni hamile bırakaca ım. Umarım hazırsındır.

"Hayır." İ ime bo aldı ında yeni g zya ları yanaklarımdan s z l r. Hamile mi? Hamile kalmak istemiyorum. Kesinlikle

bir daha gelmek istemiyorum. "Hayır."

Ama istiyorum. Bunu istemekten vazgeçemiyorum.

"Evet." Sanki her gün ağlayan kadınlarla uğraşıyormuş gibi, Everett içimden acı vermeyecek şekilde çıkıyor.

Beni bağlarımdan kurtarıırken de aynı derecede nazik.

"Buraya gel." Beni ters çevirip yatağın kenarına taşır.

Beni oraya, yanıma yatırdı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Önce bu garip nezaketten. Sonra kanla kaplı penisini gördüğüm için.

Bekaretim onun üzerinde.

Yüzü keskin hatlardan ibaret. Hala sert olan penisini okşarken, sahiplenme duygusu dalgalar halinde ondan yayılıyor. Elini benim kızlık zarımla kaplarken.

"Git buradan." Vücudum bana ihanet ediyor. Sözlerime rağmen, her kasım, her hücrem Everett'e doğru geriliyor, daha fazlasını istiyor. "Beni rahat bırak."

"Sanmıyorum." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ama onun orada olduğunu hissediyorum. Parmaklarıyla uyluklarımdan spermlerini topluyor ve tekrar içime itiyor. "Buna ihtiyacın var."

"Senin bebeklerin mi? Sikinin ağzımda olması mı? Hayır." Dudaklarımı kapatsam da, sikinin başını dudaklarımın arasına sokuyor. "Mm-mm. Mm-mm."

"Benim bebeklerimi doğuracaksın. Ve onlar sadece benim olacak."

Bunun ardındaki anlam beni dehşete düşürdü ve zaten her şeyden boğulmuş olmasaydım, muhtemelen ağlardım.

"Ve sikimi ağzına almak..." Dudaklarını içeri çekiyor. "Sakinleşmek için buna ihtiyacın var. Ve bu karışıklığı sen yarattın. Şimdi bunu temizleyeceksin ve sakın beni ısırmaya kalkışma."

Ses tonunda yine bir yumuşaklık var ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

Ya bu bir tuzaksa, zayıflığımı kullanmak için bir yolsa?

Bunların hiçbirini pişmanlık duyuyor mu? Anlayamıyorum.

"Daha fazla aç." Heyecanımızdan kirlenmiş eliyle çenemi tutuyor. "Daha fazla, dedim."

Yorgunluk beni sarar, sanki hızlı bir çekiş gibi beni dibe çeker.

Savaşmaktan yoruldum. Onu anlamaya çalışmaktan yoruldum.

Bu gece için, yorgunum, nokta. Dudaklarımı tutan elimi bırakıyorum. Kendini ağzıma sokmasına izin veriyorum.

Bu kirli ve yanlış.

Onu böyle emmek iğrenç değil. Kanımın ve spermimizin tadını almak.

Garip bir şekilde, bu rahatlatıcı. Vücudum gevşiyor, gözyaşlarım yavaşlıyor.

"Keşke senden nefret edebilseydim," diye mırıldanıyor.

En azından, uykulu ve çaresiz halimde öyle olduğunu hayal ediyorum. Gözlerim kapanırken başka şeyler de hayal ediyorum.

Parmakları saçlarımı okşuyor. Isırık izimin üzerinden geçiyor. Çıplak kollarımı. Nazikçe. Kibarca. Yumuşakça. O, yerinde sabit duruyor ve bana kendini bırakıyor.

Benden onu tekrar yalamamı ve temizlememi istemiyor. Bu kısmı kesinlikle hayal etmiyorum.

Garip. İmkansız da.

Benim için tatlı bir şey yapamaz.

Bunu yarın düşünürüm. Bu gece, dilimin üzerindeki penisinin ağırlığıyla uykuya dalıyorum.

Tam uykuya dalmak üzereyken, o çekilir. Fermuarını, ayak seslerini duyarım ve sonra sıcak bir bezle geri gelir. Everett uyluklarımı ve amımı siler. Çok hoş bir his.

Anal tıpanın baskısı artık yok.

Şimdi bu anlık ateşkesi hayal ettiğime eminim. Yine de kabul ediyorum.

Bir rüyayı kabul ederim. Bir yalanı. Bu hayattan daha iyi her şeyi.

İstenmeyen varlığımdan ve etrafımda dolaşan canavarlardan

Uyku. Onu istiyorum.

Mutlu. Bilinçsiz. Acısız.

Uyku.

EVERETT

Parmaklarımla kolunu kavrayıp yumuşak etini sıkıyorum.

Aurora'yı karım olarak geçirdiğim ilk sabahında onu böyle uyandırıyorum.

Yatağının başında durarak, sert, soğuk ve acımasız davranarak. Olmam gerektiği gibi. Dün gece de öyle olmam gerekirdi. İkimiz için de böylesi daha iyi.

Böylece ikimiz de yerimizi, bu oyunda oynadığımız rolleri unutmayız.

Ben onun işkencecisiyim. O ise sadece var olduğu için cezasını çekmek için burada.

Bu evliliğin tümü bu kadar.

Düğün gecemiz bir hataydı. Bir aksilikti. Onun içine girdikten sonra kısa bir süre kendim değildim.

Olmazdı.

Aurora'nın son gözyaşları, uzun zaman önce öldüğünü düşündüğüm bir parçama seslendi. Kalbim tuhaf bir şekilde sıkıştı.

Sonra onu, benim penisimle ağzında uykuya dalmasına izin vererek teselli ettim.

Bu bilinçli bir düşünce değildi, sadece onun tam gücüyle sakinleşebileceğini, paniğin geçmesi için yeterince uzun süre onu sabit tutabileceğini düşündüm.

Sonunda işe yaradı. Gözleri kapandı. Ağlaması, sığ nefeslere dönüştü.

İznim olmadan, parmaklarım onun yumuşak buklelerini okşadı.

Bu benim hatamdı.

Çünkü onun insan emziği olarak geçirdiğim otuz dakika boyunca, yanaklarına bulaşmış maskaraya bakarken, onu düşünmek için zamanım oldu.

Bizi.

Eğer o, hayatının çoğunu evinde saklanarak geçiren bir prenses değil de bir yabancı olsaydı, belki bir restoranda tanışabilirdik.

O başka bir masada oturmuş, gülüyor olacaktı. Benim ona baktığımı fark edince kızaracaktı. Gözlerimi ondan ayıramayacaktım, bakışlarım karanlık, niyet dolu olacaktı, ta ki dayanamayıp yanına gidip numarasını isteyene kadar.

Bu düşünceler anlamsız. Biz rastgele bir yerde tanışmadık. Ve ona aşık olamazdım.

Zayıfsın, dedim kendi kendime, ve onun tasmaını çıkardıktan sonra onunla birlikte duşa girdim. İkimiz de tüm bu süre boyunca yüzüklerimizi çıkarmadık.

Zayıfsın, diye içimden bağırdım ve ona sadece onun için sipariş ettiğim yeni kıyafetleri giydirdim.

Sonunda o sesi dinledim ve harekete geçtim.

Eve giysileri mi? Rahatlık mı? Artık yok.

Bunun yerine, Aurora'nın boynuna tasmayı tekrar taktım ve ona giymesi için açık saçık bir şey seçtim. Siyah dantelli, şeffaf ve kısa, kıcını zar zor örten bir gecelik.

Giysi ucuz değildi. Kendi başına aşağılayıcı değildi.

Bu bir dersti. Aurora'nın benden saklanamayacağını hatırlatan bir dersti. Ama gecelik yeterli değildi.

Hâlâ savunmasız görünüyordu.

Yumuşak.

Onu kucaklamak istedim.

Bu yüzden onu yatak başlığına bağladım.

Piç olmak, sıcaklığı ve "*benim*" kelimesini bir kenara itmeyi kolaylaştırıyordu.

Kısa süre sonra yanına yatmaya gittim. Hiç rahatlık hissetmedim.

Aslında hiçbir şey yoktu. Her zamanki gibi boştum.

Bu sabah babası aradığında, her zamanki gibi nefret kendiliğinden yükseldi. Onu doğrudan sesli mesaja yönlendirdim. Duş aldım. Giyindim.

Şimdi daha iyiyim, en sadık arkadaşım olan öfkemle kaynıyorum. "Aurora."

"Mmm." Kendinden geçmiş, yüzünü benden başka yöne çevirmiş. "Uyan."
Çenesini avuçlarımla tutup başını sallıyorum.
Mavi gözleri açılıyor. nce kafası karışık görünüyor. Sonra tanıyor.
"Hayır. Hayır." Aurora irkildi. Topuklarıyla beni iterek kendimi benden kopardı ve yatağa oturdu, sırtı başlığa yaslandı. Kolları gergin. "Uzak dur lan."
Sanki kavga etmeye hazır bir şekilde uyanmış gibi homurdanıyor.
Saçları, bana attığı bakış kadar dağınıktı. Dudakları hırçın bir şekilde kıvrılmıştı.
Pembe meme uçları ve amcığı, dar dantel kumaştan görünüyor.
Yine ona girmeyi çok istiyorum. Tekrar tekrar.
Ayrıca onun ne kadar çıplak olduğunu fark etmesini de sabırsızlıkla bekliyorum.
Başlığa bağlı olduğunu.
Yaka hala boynunda.
Süreci hızlandırmak için sabırsızlanarak, kot pantolonumun içindeki sert sikimi düzeltiyorum.
Hareketle boğazı sallanır.
Anlamaya başlar ve bununla birlikte, yüzünde bir parça dehşet belirir.
Utanç da. Aurora başını benden çevirir, yaralı alt dudağına dişlerini geçirir.
Gözlerini sıkıca kapatır.
"Gözlerini a." Gözlerini açtığında, iki parmağımı çenesine bastırıp yüzünü aşağı doğru çevirir, ona giydirdiğim şeyi görmesini saçlarım.
Uylukları kasılır. Nefesi kesilir.
Derin bir kırmızı gölge boğazına kadar yayılır. Yanaklarını karartır. Penisim buna tepki verir.
Aşağılanmış ve mahvolmuş olan Aurora kendini durduramaz. Dikkatini tekrar kot pantolonuma verir.
"Benimle bir gece." enesini bıraktım, onu izlerken arzuyla dolup taştım. "Ve sen zaten benim sikim için tam bir srtksn."
Yüzünde d u y g ular parladı. Tam bir gökkuşağı. Korku.
şehvet. Nefret.
O çok ifade gücü yüksek biri. İlginç biri.

O, tanıdığım en kötü ailenin bir parçası.

Durumu nasıl ele alacağına karar verdiği anı görüyorum.

İlk küstah sözcük dudaklarından çıkmadan önce anlıyorum.

"O kalem sikli herif mi?" Burnu küçümsemeyele seğiriyor. "Hayal kurmaya devam et, pislik."

"Zavallı küçük zengin kız." Sol bileğini çözmek için eğildiğimde çığlık atıyor.

"Sanırım sana terbiye öğretmeyi henüz bitirmemişim."

Sağ bileği de serbest kalır. Yine de ikisini de kontrol ederim. Parmaklarımı her birine bir kez geçirirken dikkat çekmemeye çalışırım.

Onu önemsemişimi asla bilmemeli.

"Ne? Neden?" Onu kucağıma aldığımda kulaklarımı daha fazla çığlıklar deliyor. Bu yarı çıplak kadının uzuvları, onu banyoya taşıırken çırpınıyor. "Ne terbiyesi? Beni nereye götürüyorsun? Bırak beni!"

Banyoya vardığımızda tam da bunu yapıyorum.

Onu hiç nazik davranmadan yere atıyorum.

Ayakları fayanslara zar zor değiyor. Nefes almadan önce elim boğazını bulur.

Onun yakasını hissedince inledim. Avucumun yan tarafına değen deri.

Onun üzerinde sahip olduğum mutlak kontrol.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, sesi boğuk çıkıyor.

Bu kadın baş döndürücü. Korkusu. Titremeleri. Bana karşı koyma çabalarının başarısızlığı.

Onun her parçası benim sikime sesleniyor.

"Bir bakalım." Onu aynaya doğru çevirip, sırtını bana doğru çekiyorum, kalçalarını onun kışına sürtünüyor. "Çığlık atman ve sürekli hırsızlık yapman arasında, medeni dünyanın gerçek tadını hiç tatmış olduğunu sanmıyorum. Şanslısın ki, sana bir insan gibi davranmanın ne demek olduğunu göstereceğim."

Bu bir yalan. Diğer insanların yanında nasıl davrandığı umurumda bile değil. Onu cezalandırmaktan zevk alıyorum.

Dudakları büzülüyor. Burun delikleri genişliyor. Pürüzsüz alnındaki kırışıklıklar inanılmaz derecede tatmin edici.

"Evin bu kısmını hatırlayabilirsin. Buna banyo denir." Bir elimle kot pantolonumun düğmesini açıp fermuarını indiriyorum ve sikimi çıkarıyorum. Diğer elimle Aurora'nın boğazını sıkıyorum.

"Piç kurusu."

"Bunlar" —onu makyaj masasına bakmaya zorluyorum—"diş fırçaları. Bu tüpün içinde, diş macunu dediğimiz şeyi bulacaksın. Saç fırçan diğer tarafta." Kafasını oraya doğru eğiyorum. "Dün saçına kullandım. İki kez."

"Beni küçük düşüremezsin. Yapamazsın." Kıpırdanıp, benimle mücadele etmesi hiçbir işe yaramıyor. "Beni rahat bırak. Dişlerimi kendim fırçalayabilirim."

"Sana ne öğretmiş olurlarsa olsunlar, hepsini unutacaksın." Sıkı kızı benim için engel değil. Kalçalarını geri çekiyorum, geceliğinin ince kumaşı başparmağımın altında toplanıyor. Dizim bacaklarının arasına yerleşiyor. "Artık benim karımsın. Dişlerini fırçalamak bile benim şartlarımla olacak. Yaramaz."

Dişlerim omzunu bulur. Onun üzerinde bıraktığım mor izin üzerinde açılırlar.

Gözlerimiz aynada buluşur.

Onunki dehşet doludur.

Benimkiler ise sahiplenici.

Aurora'nın yanındayken her zaman hissettiğim bu sahiplenme duygusu sorun olmaya başlıyor.

"Lütfen." Çok geç. Vücudu ona karşı geliyor. Bana eriyor. Diş fırçasını eline veriyorum. Kalçalarımı ona doğru sallıyorum, ıslak iç uyluklarının arasına kayıyorum. "Lütfen, Everett."

"Bir dahaki sefere karşılık verecek misin?" Elinde diş fırçası varken, ben de sikimi ayarlıyorum. Onun amına hizalıyorum. Bir santim içeri itiyorum.

Dün gecedен beri şişmiş durumda. Ben ona acımasızca vururken benim sikimin üzerine boşalmış.

Sırılsıklam.

Onun darlığına küfür etmemek zor. Tek bir itişle onu tamamen doldurmamak bir meydan okuma.

Acıya hazırlıklı, ama artık ondan korkmuyor. Kirli küçük prenses bundan zevk alıyor, benden. Ne kadar sert olursam, o kadar

Ne kadar müstehcen konuşursam, o kadar tahrik oluyor.

Bu da daha sert davranmam gerektiği anlamına geliyor.

İkimizin de buna ihtiyacı var, neden burada olduğumuzu hatırlamaya.

"Kes şunu." Çıplak ayaklarımın üzerine basıyor. Kullandığı bu teknik gülünç. Kendinden iki kat daha iri bir adama gerçek bir zarar verebileceğini düşünüyor. Lanet olsun, hayranlık uyandırıcı da. "Sen böyle biri değilsin. Olamazsın. Bu delilik."

"Ben senin kocanım. Sen bana aitsin." Bir itmeyle, onun amının içine giriyorum, ikimizden de bir inilti koparıyorum. "Ne olmak istersem o olabilirim."

Kaslarım geriliyor ve ciğerlerim onu arzulamaktan yanıyor. Ben daha iri olabilirim, onu hapseden ben olabilirim, ama beni ele geçiren Aurora.

Kızın amcığı beni sıkıca sarıyor. Onun kokusu ve şampuanının kokusu beni başımı döndürüyor. Tanrım, siktir.

Ona asla itiraf etmeyeceğim, başka hiçbir yerde olmak istemediğimi.

Bunu çaresizce isteyen tek kişi benim sikilebilir karım değil.

Aurora'nın içinde olmak, ona ceza vermek gibi gelmiyor.

Bunu arzuluyorum.

Arzulamaktan da

öte.

Gözlerimiz aynada çarpışıyor.

O ve ben sersemlemiş durumdayız. Arzuyla boğuluyoruz.

"Beni duyuyor musun?" Penisimden damlayan ön sıvı, onun uyarılmasıyla karışıyor.

Açı değiştiriyorum, onu sikmeden daha derine iniyorum. Henüz değil.

Bunu kaçırmak istemiyorum. Yüzündeki korku, buna bağımlıyım.

"Değişmeyeceğim. Bunu kafandan çıkar."

"Unutmayacağım." Kıvrınması onun hatası.

"Evet, değiştireceksin." Penisim onun içinde atıyor ve o nefes nefese kalıyor.

"Ben buyum, kabul etsen iyi olur. Bana karşı koymayı bırakmanı söyledim ama... siktir. Her yaptığında beni çok tahrik ediyorsun."

"Sadece beni boşaltma." Parmakları bembeyaz. Makyaj masasını ve diş fırçasını, akıl sağlığının son dayanağıymış gibi sıkıca tutuyor. "Lütfen."

"Boşuna nefesini harcama."

Ve ben onun korkusundan besleniyorum.

Sol elimle onun elini kapattım ve onu diş macununa yönlendirdim.

"Dişlerimi fırçalayacağımı söyledim. Tek başıma." Uylukları sıkışıyor ve penisime uygulanan baskı vücudumu ateşe veriyor. "Söz veriyorum. Uslu olacağım."

"Zaten çok iyisin. Beni çok sıkı sarıyorsun. Beni sıkıştırıyorsun." Diş macununun kapağını açıp, diş fırçasına mavi macun sıkıyorum. "Beni sağıyorsun."

Macunun bir kısmı lavaboya sığıyor. Sanki umurumda mı?

Onu görüyorum. Tek gördüğüm o. Sertleşiyorum ve uzun zamandır ilk kez intikam duygusu beni tüketmiyor.

Aurora.

Sinir bozucu bu düşünce beni çileden çıkarıyor. Diş macununu fırlatıyorum. Diş fırçasını Aurora'nın ağzına zorla sokuyorum.

"Sonra?" Aurora'nın çenesi gülümser. Dudakları dudakları titrer
titriyor titriyor. "Neden..."

"Sessiz ol." Bileğini tutarak dişlerini fırçalamaya başladım.

Sinir bozucu küçük şey mırıldanıyor mırıldanıyor. "Neden beni beni cezalandırıyorsun?"

"Bu sorular." *Ailen*, demek istiyorum ama kendimi tutuyorum. "Bu tavır. Ağzın. Bu yüzden."

Onu aşağılayarak, ben zaten olduğumdan daha kötü bir şeye dönüşüyorum. Aurora'nın bana sürekli söylediği canavara dönüşüyorum.

"Nefret." Köpük, onun mükemmel, dolgun dudaklarını kaplıyor. Kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşiyor. "Sen."

Onun sefil bakışı. Kıçını yukarı kaldırmış, bir sunum gibi.

Dayanabileceğim kadar dayanıyorum. Bastırabileceğim kadar bastırıyorum.

Üç.

Meme uçlarının izleri.

İki.

Aşağılanmaya rağmen amcığı beni sıkıp ıslatıyordu. Onun hissi. Tanrım, onun *hissi*.

Bir.

Kendimi kaybettim.

Elimi kalçasına götürdüm, diş fırçasını hiç bırakmadan, ve Aurora'yı sertçe becerdim.

Her itiş bir intikamdı. Beni bu adama dönüştürdüğü için. Kaburgalarımın arasında yer kapladığı için.

Tüm bu *arzu*. Tüm bu *ihitiyaç*. Ona daha hızlı, daha sert giriyorum. Penisimi onun sıkı duvarları boyunca sürükleyerek, sonra da sıkılığının içine geri girerek ona tüm kinimi veriyorum.

Onu sahiplenmek artık bir fikir değil. Bir kavram. Bir intikam.

Damarlarımda akan kan.

Karım bana ait. Ve ben benim olanı alıyorum.

"Yaramazlık yapmayı bırak." Sözlerim daha çok homurtular gibi. Dişlerim kulağının kabuğunu sıyrıyor. "Bana söylediğin gibi dişlerini fırçala, yoksa cezan çok ağır olacak."

Onun inlemesi çok güzel. Çok çaballıyor, dişlerini fırçalarken titriyor ve inliyor.

Bu kadın beni mahvediyor ve ben daha fazlasını istiyorum.

"Aferin küçük sürtük," diye onu övüyor ve aşağılayarak, itişlerimin hızını yavaşlatıyorum.

İmkansız bir şekilde daha derine giriyorum. Onu benim için genişletiyorum.

Kalçalarımı ona doğru salladığımda saçları her seferinde savruluyor. Göğüsleri zıplıyor, onları taciz etmem için beni kışkırtıyor. Isırmam için.

Sonra. Önümüzde koca bir hayat var.

Geceliği sorun, çünkü onu benden saklıyor. Onu görmek zorundayım. Onun her şeyine sahip olmak zorundayım.

Boyun çizgisi büyük elimde buruşuyor. Bir, iki ve... işte.

Ortadan ikiye yırtıldı.

"Aman Tanrım." Dişlerini fırçalamaya devam ederken sözleri bozuk çıkıyor. "Oh. Oh."

Siktir et diş fırçasını.

Lanet şey odanın diğer tarafına uçuyor. Aurora'nın saçını tutup, muslukla aynı hizaya gelene kadar eğiyorum.

Musluğu açtığımda öksürüyor. Su akmaya başlıyor.

"Durulayın." Saçını bırakıp omzunun arkasına koyuyorum. Bencil davranıyorum, tek bir gözyaşı bile kaçırmak istemiyorum.

Aurora beni hayal kırıklığına uğratmıyor. Kahretsin, çok iyi davranıyor.
Düşmanım. Onu sikmeme izin veriyor.

Bana bakmasına izin
veriyor. Hikayesinin kötü
adamı.

Beni yatıştırmak için elinden geleni yapıyor. Dudakları aralık, dili dışarıda, suyu
ağızıyla yakalıyor.

Onun teslimiyeti beni çok etkiliyor.

Onun kadar güzel, çekici ve baştan çıkarıcı bir şey, Clarke'lar gibi kötü bir şeyin
parçası olabilir mi?

Bunu kafamdan silip, saç fırçasını eline koydum. "A/" —
— "sen" — *çarp* — "git."

"Dur." Serbest elinin tırnakları ön koluma yapışır. Amcığı sıkıştır, beni
taşaklarıma kadar ıslatır.

"Dur." Aurora'nın uylukları titriyor, yaklaşan orgazmın işareti. "Lütfen."

"Saçın." İki elim de tekrar kalçalarına gider, sikim onu arka arkaya
acımasızca siker. "Fırçala. Sen" —kışını yukarı çekip, o kadar derine girerim ki
acıdan çığlık atar—"bu halde kahvaltıya inemezsin."

Saçında hiçbir sorun yok. Yatakta yatarken, yüzüne yapışmış olsa bile, saçları
güzel.

Yozlaşmış olmak ona yakışıyor.

Ama ona yalan söylemek intikamımın bir parçası. Penisim onun amına girerken
onu daha da tedirgin etmek çok değerli. Cildi utançtan yanıyor.

"Boşalmayacağım, Everett." Küçük nefesleri ve küstahlığı beni çileden
çıkartıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sik beni. Aşağılayın beni. Acı çektin bana.
Boşalmayacağım."

Ona acımasızca vuruyorum, var olduğu için uygun bir ceza.

"Bana bak," diye bağırırım. "Seni sikerken bana bak. Seni mahvederken."

Soğuk bakışlarım ve sıkılmış çenem onun dikkatini çekiyor. O da itaat ediyor.
İnleyip sızlanarak itaat eder. Saç fırçasını kullanır, saçlarını taramaya çalışır.

Her titremesini, her nefesini yutuyorum.

"Gel." Elimi önüne kaydırıp am dudaklarını ayırıyorum.

Sürtüyorum.

"Gelmeyeceğim."

"Bunu göreceğiz."

Yavaşladığımda, ona bir nefes aldirmek için değil. Orta parmağımı onun içine, benim sikim ile onun duvarları arasına sokuyorum.

Onun sıklığı, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey. Bu sert, ahlaksız seks, günahkarca.

Ne yazık ki buraya zevk için gelmedim.

"Ne diyordun?" Parmağım ıslandıktan sonra onu dışarı çekiyorum. Parmak ucumun altında zonklayan gergin klitorisini daireler çizerek okşuyorum. "Hmm, karım? Tekrarla bakalım."

"Hayır," diyor, ama ikimiz de ne olacağını biliyoruz.

Bu orgazm onu ele geçiriyor. Benim için duruyor ve o anda benim dünyam duruyor.

Onun yansıması beni büyülüyor. Titreyen vücudu. Yanaklarından akan gözyaşları.

O aralanmış dudaklar ve inlemelerinin sesi. Hepsini içime çekiyorum. Daha da yavaşlıyorum.

Onu tüm yanlış nedenlerle tadını çıkarıyorum.

Nefretim zihnimin gölgelerinde kaynıyor. Ona olan çekicilik, var olan tek şey.

"Siktir." Fırçası yere düşüyor, iki eli de makyaj masasına dayanıyor. "Siktir git."

İçimde farklı bir ihtiyaç yükseliyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Ona teslim olduğum için. Buna. Her şeyi unutturan bu arzuya.

"Adım." Islak elimle saçlarını kavrayıp başını geriye doğru çekiyorum, boğazı bana açıkta kalıyor. Isırıyorum, öpüyorum, emiyorum, iz bırakıyorum. Onun bunu söylemesini o kadar çok istiyorum ki, acıtıyor. "Boşaldığında söyle. Adımı söyle. Benimkini."

"Hayır." Gözyaşları yanağımı ıslatıyor.

Delirmenin eşiğinde, çenesinden tuzlu suyu yalıyorum, yansımamızdan ona öfkeyle bakıyorum.

"Söyle."

"Everett," diye tekrar ağlamaya başlar. Vücudu benim itişlerimle sarsılır. Orgazminin artçı sarsıntıları ile. "Everett."

"Aferin kızım." Övgü sözlerini zar zor çıkarabiliyorum, boşalırken, içime boşalırken, onu kendime doğru çekip bana yapışık hale getirirken.

"Aman ne iyi kız." İşimi bitirdiğimde, yüzünü bana doğru çevirip onu sabit tutuyorum. Ağzımı ağzına bastırıyorum.

Pis. Yanlış.

Durdurulamaz.

Kendime sadece bir öpücük izin veriyorum.

"Tuvalet malzemelerin çekmecelerde." Çekip çıkıyorum, onu titreyerek bırakıyorum. Tamamen sessizlik içinde, tasmaını açıp çıkarıyorum. "Duş al. Bugünkü kıyafetini dolap adasında bulacaksın."

"Everett." İki parmağımla ona tohumumu iterek, adım acı dolu bir çığlık olarak çıkıyor.

Bunu yapıyorum, onu mahvediyorum. Onun iradesine karşı onu yetiştiriyorum.

"Sen bundan daha iyisin," diye yalvarıyor. "Babam sana ne yapmış olursa olsun, sen bundan daha iyisin. Ondan daha iyisin."

Sözleri beni duraksatıyor.

Elbette. Dün geceki görüntülü görüşmemizden sonra her şeyi anlamış olmalı. Zeki Aurora, beni çözdüğünü sanıyor. Ama çözmedi. Çözemeyecek de. Nefretim daha derin, daha eski, daha karanlık.

Ve bunların hiçbirisi ona ait değil. Sırlarım, intikamım, hepsi benim.

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Onun saçlarını yumruğumla kavradığımda içimde zerre kadar merhamet kalmaz. "Söyleneni yap, karı. Duş al. Benim için yeni anal tıkaçlardan birini tak. Rylee yirmi dakika sonra gelip tasmayı takacak. Sonra giyin ve kahvaltı için yemek salonunda benimle buluş. Aurora?"

"Ne?" Dudaklarını içe doğru kıvrıyor, sanki cevap vermek istiyor ama sonra vazgeçiyor gibi.

Kendimi toparlayıp ona dik dik bakıyorum. "Beni bekletmesen iyi olur."

EVERETT

Rylee, Aurora'nın tasmaına yardım ettiğini onayladıktan sonra, o ve diğler personel günün geri kalanında odalarına çekildiler.

Beni ana katta tek başıma bırakarak, onu beklememi istedi.

Beni burada bulmakta zorlanmayacaktır.

Burası evin en geniş açık alanı. Bir kısmı yemek odası, bir kısmı oturma odası.

Buraya taşındığımda, iki odayı ayıran duvarı kendim yıktım.

Tasarım açısından mantıklıydı. Ev karanlık. Alan ne kadar açık olursa, o kadar az boşucu hissedilir.

Ama o balyozu sallarken mimariyi umursamadım.

Yenileme yapmıyordum. Eşyaları kırıyordum. Yıkım... Onu arzuluyordum.

Yıllardır bunu hayal ediyordum. Darbe üstüne darbe, sıvayı parçaladım.

Ahşabı parçaladım.

Kısa ve yüzeysel olsa da, içimi bir tatmin duygusu kapladı. Sonrasında hiç de sakin değildim.

Yirmi yılı aşkın süredir hiçbir şey beni tatmin etmemişti.

Ta ki Aurora'ya sahip olana kadar. İntikamım şekillenmeye başladı.

Beklerken parmaklarımla cam ve metal yemek masasına vuruyorum.

Bakışlarım odanın her yerini tarıyor. Siyah deri kanepelerin altındaki kalın, gri halı, ona uyan sehpa.

Aurora tüm bunlar hakkında ne düşünürdü? Beni nasıl değerlendirirdi?

?

Umurumda değil.

Umursamamalıyım.

O buraya düşünmeye ya da merak etmeye gelmedi.

O, aileme yapılanların bedelini ödemek için burada.

Aurora'nın ailemi mahvetmede aktif bir rol oynamamış olması önemsiz.

Yeni karımı sikmekten zevk almam onu benden kurtarmayacak.

kurtarmaz.

Siyah tişörtümü düzelterek, gerginlikten kaynaklanan ağrıyı hafifletiyorum.

kot pantolonuma karşı. Misafir odasında aldığım duş beni rahatlatmadı. Ona sert bir şekilde davrandım ve hala sertim. Acı verici bir şekilde.

Lanet olsun. Kontrolümü kaybetmemeliyim. Her an buraya gelebilir ve bu zayıflığımı fark ederse beni manipüle etmeye çalışacaktır.

Nefes al.

Derin nefes alıp, havayı ciğerlerime doldurdum. İki elimi masanın üzerine düz bir şekilde koydum. Soğuk cam beni sakinleştirdi. Beni sabitledi.

Güç böyle bir şeydir. Kısıtlama. Sabır.

Aurora'nın ciddi şekilde eksik olduğu iki şey.

Kendimi mükemmel bir adam olarak görmedim hiç. Ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar kusurlu hissediyorum. Kararlılığımdeki her çatlak bunun kanıtı. O beni şüpheyeye düşürüyor. Beni tereddüt ettiriyor. Ve en çok da bundan nefret ediyorum.

Derin. Lanet olası. Nefes.

Birkaç tane daha içersem bedenime geri döneceğim. Kontrolü geri kazanacağım.

Siktir et, kontrol bende. Ayrıca yalnızım.

Aurora şimdiye kadar gelmiş olmalıydı.

Kahvaltı bir süredir burada duruyor. Krep. Tost.

Yumurta, peynir, sebze. Ulaşabileceğim mesafede birkaç dilim turta.

Kahve soğumuş olmalı.

Onun küçük silüetini odanın karşısına geçerken, tavandan tabana pencerelerden güneş ışığıyla aydınlanan halini görmem gerekirdi.

Kızgın olmam gerekirdi. Ama değilim.

Sessizlikte onu beklemek, beklemediğim anıları canlandırıyor.

İyi olanlar.

Dudaklarım hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Eskiden sadece dördümüzün katıldığı aile geceleri düzenlerdik. Pijamalar, patlamış mısır, aptalca masa oyunları. Ne yaptığımızın önemi yoktu. Önemli olan, dördümüz birden olmasak bile, bir araya gelmemizdi. Birlikte olmak, önemli olan buydu.

Annem rekabetçi olmadığını iddia ederdi. Babam kuralları anlamamış gibi yapardı. Lotus her zaman paylaşacak bir projesi veya sürprizi olurdu.

Aileye ait olduğunu kanıtlamak için. Asla gerekli değildi. Şimdi hepsi gitti.

O gecelerden birini geri getirmek için her şeyi verirdim. Bir kez daha gülmek için.

Bir an daha.

Aurora'nın hafif ayak sesleri kulağıma ulaştığında iç çekip saçlarımı okşuyorum.

Merdivenlerden aşağı iniyor.

Anıları bir kenara bırakıp, masaya dirseklerimi dayayarak öne eğildim. Yaklaşmasını bekledim. Sert ahşap zeminde yürüyüşünün sesini dinledim.

Bir an sonra geniş kemerli kapıda belirir.

Lanet olsun ona. Onu görmek bile mideme yumruk gibi geliyor.

Siyah yazlık elbisesiyle, omuzlarına dökülen kahverengi saçlarıyla muhteşem görünüyor. Şüpheyle dans eden büyük mavi gözleriyle.

Kemerin altında hareketsiz duruyor, elleri önünde birleştirilmiş.

Emirlerimi bekliyor.

Bir yanım, onun şımarık tarafının ortadan kaybolmuş olmasından nefret ediyor. Bu sabah onu sikerek ortadan kaldırdım.

Diğer yarısı ise... Orospu çocuğu.

Sadece sert değilim, lanet olasıca zonkluyorum.

Onun boyun eğmesini içiyorum. Korkusunu yutuyorum.

Yaka. Duruşu. Bir daha gelmemesi için sessizce yalvarışı.

Lütfen.

Onu istiyorum.

"Hey," Aurora nefesini verirken, sesi korkusunu yansıtıyor. Göğsümdeki bu sıcaklık, kot pantolonumdaki gerginlik, inandığım her şeye aykırı.

Uğruna çok uğraştığım her şeyi mahvedecekler. Buna izin veremem.

Yumruğumu masaya sıkıca bastırıyorum.

Serbest elim kucağımdan uzaktan kumandayı kapar.

Zap.

"Ah." Eli yakasına gider, bacakları titrer. "Bu ne içindi?"

"Eller ve dizler." Uzaktan kumandayı kahvemın yanındaki masaya koyuyorum.

Sessiz bir tehdit. Bana tekrar soru sorarsa ne yapacağımı hatırlatmak için.

Yuvarlak gözleri ve dikkatli hareketleriyle dört ayak üstüne çoküyor. "Bana doğru emekle." Keşke onunla alay edebilseydim. Keşke alaycı bir ses tonuyla konuşabilseydim.

alaycı konuşabilseydim. Başarısızlığımı başka şekillerde telafi edeceğim. "Gözlerini yerden ayırma."

Aurora'nın yanakları kızarır.

Onu küçük düşürmek istedim. Aslında olan şey, kendime toparlanmak için zaman tanımam. Daha kötü bir şey yapmadan önce kendimi toplamak için. Ona aşık olmak gibi.

Onun bakışları üzerimde olmadan nefes almak biraz mümkün oluyor.

Sırada, yere kadar uzanan ipeksi saçlarını parmaklarımla tarama isteğimi bastırmak var.

Onun dekoltesi. O elbise içindeki kalçalarının sallanışı. Kendime onun düşmanım olduğunu, daha fazlası olmadığını söyleyip duruyorum ama lanet olsun, kendimi ikna etmek imkansız hale geliyor.

"Başka kimse var mı?" diye soruyor, elleri ayaklarımdan sadece birkaç santim uzakta.

"Bu seni ıslatır mı, karıcığım?" Sanki benim evcil hayvanımmış gibi, başının üstüne hafifçe vuruyorum. Saçlarının bu kadar yumuşak olmasına kızıyorum. Hasta arzularımı kontrol altına almalıyım. "Seyirci olması mı? Prenses yeterince kirli hissetmiyor mu?"

"Hayır, ben..." Titrek bir nefes. "Lütfen. Yeterince kirli hissediyorum. Daha fazlasını istemiyorum."

Ağızından fısıldayan o "*lütfe*". Tanrım.

"Bu kadar güzel yalvardığın için sana merhamet edeceğim. Sadece bu seferlik." Buna inandığını sanmıyorum. Umurumda değil. "Kimse senin aşağılanmanı izlemeyecek."

"Teşekkür..."

"Ben o kadar merhametli değilim." Elimi aşağı kaydırıp bir avuç dolusu saçını tutuyorum. Bana bakana kadar saçını çekiyorum. "Beni beklettin."

"Üzgünüm," diye dişlerini sıkarak söylüyor, ama sesinden hiç de üzgün olmadığı anlaşılıyor.

Buraya sürünürken, isyanı içime sızdı. Birinin, herhangi birinin, benim yaptığım gibi onu küçük düşürmesine kızgın.

"İstediğim kadar hızlı giyinemedim," dişlerini sıkarak mırıldanıyor. "Ve o anal tıpası... Acıyor. Bu yüzden bu kadar uzun sürdü."

Onun anal tıpasıyla mücadele ettiğini düşünmek. Ağrıyan amını düşünmek.

Acısını.

Sanki ele geçirilmiş gibiyim.

"Sana nasıl inanayım?" Memnuniyetimi gizleyerek, saçlarını bıraktım, parmağımı çenesinin altına koyup yüzünü yukarı doğru çevirdim. "Orada hiçbir şey yapmadan duruyor olabilirdin. Benden kaçıyor olabilirdin."

"Çünkü yalan söylemiyorum."

Gözlerindeki direnç belirtisi beni ona doğru eğilmeye ve bir yalan aramaya itti. Yanakları kızarana ve çenesi titreyene kadar sert bir bakışla onu sınadım. Evet, dürüst davranıyor. Ama bu evde, gerçek onu özgür kılmaz.

"Everett, doğruyu söylüyorum," diye ısrar ediyor, zaten bildiğim şeyi söylüyor.

"Kanıtla." Sıkılmış gibi davranmak için tüm gücümü kullanıyorum. Ondan nefret ediyorum. Onu arzuluyorum. Tüm vücudum onun etrafında titriyor. "Gösterecek misin?"

Cevap vermek için ağzını açıyor. Sonra kapatıyor. Aurora başını sallarken saçları sallanıyor.

Kaşımı kaldırırım. "Hayır mı?"

"Hayır. Oh, bir de," diye ekliyor, "haplarımı almak bir dakika daha sürdü."

Çok tatlı. Beni, onu hamile bırakma şansımın hiç olmadığını söyleyerek alay ettiğini sanıyor.

Peki, peki. Teknik olarak, yanılmıyor. Hap aldı.

Bir plasebo.

Ben zamanı geldiğine karar verdiğimde bunu öğrenecek. Umarım, çok geç olduğunda.

O zamana kadar rolümü oynuyorum. Öfkeliymiş gibi davranıyorum. Ağzımı sıkıca kapatıyorum ve yine saçlarını yumruğumla kavriyorum.

Ağlayan karıma doğru eğildim, yüzüm onun yüzünün üzerindeydi. "Sana ilaçlarını almana izin verdim mi?"

"Hayır."

"İlaçlarını alıp almadığını sordum mu?" Onu hafifçe sallıyorum.

"H-hayır." Aurora'nın elleri yerden kalkıyor. Onu dikkatsizce tuttuğum için dengesi bozuluyor.

Ellerini dizlerime dayar, parmakları kot pantolonumun üzerinde kıvrılır.

Dokunuşu giysilerimin içinden geçerek cildimi ateşe veriyor. "O zaman ne sordum?"

"Zamanında gelmek için. Beni görmem için." Nane kokuyor; sıcak nefesi dudaklarımı gıdıklıyor. Onun kirli ağzına eğilip yaralı dudağını ısırarak en kolay şey olurdu. "Ve kışım. Oops, sana ojemizi de çıkardığımı söylemeyi unuttum mu? Kendimi tıraş ettim de."

"Dün ağda yaptırdın." Cevabını beklemeden, bir kolunu kaldırıp koltuk altını inceliyorum.

Ona hiç kimseye davranmadığım kadar kötü davranıyorum ve o bunu hissediyor.

Dudakları bükülüyor, nefret onu sarmaşıklar gibi sarıyor.

"Bunu kendim için yaptım." Aurora, saçından tutup onu kendime doğru çektiğimde direnmiyor. "İstedğim için yaptım."

Ona cevap vererek haklı çıkarmıyorum. Yüzümü koltuk altına sokarak onu küçük düşürüyorum.

Cildinin kokusu

Pahalı.

Kokusu daha güzel.

Ona bu kadar yakın olmak ne kadar tahrik edici. Nefesinin kesildiğini izlemek. Sütyen giymediği için meme uçları elbisesine baskı yapıyor.

"Yaramaz." Onu içime çekiyorum. "Bakalım ne kadar başarılı olmuşsun." Dilimi çıkarıp koltuk altını yalıyorum.

"Piç." Dişlerini gıcırdatıyor, ama tırnakları dizime batıyor ve cildi diken diken oluyor. Onu işkence etmekte gerçekten berbatım. "Senden nefret ediyorum. Nefret. Ediyorum."

"Burada temizsin." Penisimin dibindeki ağrıyı görmezden gelerek, Aurora'yı sertçe itip çekerek üstümden indirip, kıcı tam önüme gelene kadar döndürdüm. "Ağrın olduğunu söylemiştin. Şişmiş olmalı. Kendim görmek istiyorum."

"Yalan söyledim. Yalan söyledim." Mırıldanmalarının ardından bacakları titremeye başladı. Elbisesi sırtına kadar sıyrıldığında inledi. "Yemin ederim. Yalan söyledim. Hiç şişmiş değilim. Özür dilerim."

Bir çekişle siyah dantel külotu vücudundan yırtılır. Yalan söylememişti. Şişmiş ve ıslaktı.

Sandalyeyi kenara çekip, onun arkasına dizlerimin üzerine çöküyorum ve tatlı kokusuna inliyorum.

Bacaklarını açtım ve ıslak iç uyluklarına iki parmağımı gezdirdim.

"Sırılsıklamsın." Pembe amcığı yalanlanmak için yalvarıyor. "Sırılsıklam olmuşsun Aurora."

Ağzım tadına bakmak için sulanıyor.

Sabır.

"Değilim." Sesindeki gözyaşları çok tahrik edici. "İşedim."

Ellerimi kalçalarına koyup, yumuşak kalçalarının birine dişlerimi geçirdim. Çıgıllıkları nefes nefese kalmaya dönüştüğünde, başımı eğip, bir bacağındaki ıslak izleri yaladım, sonra diğerini.

"Yalancı."

"Dur," diye inliyor. "Dur."

"Bana" - yalayıp - "çiş gibi gelmiyor."

"Sana işeyeceğim." Kıpır kıpır ediyor, kalçalarını sıkıyor. Durumu kontrol etmeye çalışıyor ama başaramıyor. "Yemin ederim."

"Bir hırsıza inanmakta zorlanıyorsam kusura bakma."

Günlerce onun kalçalarında kaybolabilirim. Yuvarlak ve sıkı. Yumuşak ve davetkar. Onları alacağım. Yukarı doğru eğeceğim. Sakinleşmesi için ona şaplak atacağım.

Çıplak cinsel organına hava üflüyorum.

"Siktir git."

"Pis lanet mahkum." Onu kendime doğru çekerken parmaklarım onu morartıyor.

Onun amına bastırdığım öpücük bir uyarı. Fırtına öncesi

Klitorisini bulmadan önce.

Dudaklarım onu sarıyor, dişlerim hassas eti okşuyor, emiyor ve ısırıyor.

"Hayır," diye bağılıyor, ama kasları gergin, vücudu kaçmak mı yoksa buna teslim olmak mı gerektiğinden emin değil. "Dur. Dur."

"Nasıl istersen." Hızla onu bırakıp, elimle ağzımı sildim.

"Ne?" Ben sandalyeme dönmek için hareket ederken, başını geriye doğru çevirip bana öfkeyle baktı. "Everett?"

Dudaklarının yuvarlak O şekli lanet olası bir davet gibidir. Dün gece, dudaklarını benim sikime doladığı anı hatırlatır.

Bir dahaki sefere dudaklarının arasına girdiğimde, onu teselli etmek için orada olmayacağım.

Onun güzel ağzını sikiyor olacağım.

Benim ağzım.

Parmağımı "*buraya gel*" işareti yaparak kıvırdım.

Aurora arkasını döner. Onun teslimiyeti, benim düzgün bir adam olup başladığım işi bitirmem için bir yalvarış.

Elbette onu orgazma ulaştıracağım, ama ben düzgün bir adam değilim. Ben de karım kadar ahlaksız ve sapkınım.

Bu yüzden onu bekletiyorum.

"Kahvaltı." En yakınımıdaki yiyeceği parçalıyorum. Krep mi? Tamam. Neyse. "Hemen." Dizime vurarak ona yaklaşmasını işaret ediyorum.

"Everett." O yalvaran ses benim sonum olacak. Bana sürünerek yaklaşması kadar tehlikeli. "Lütfen. Benim..."

"Ağzını aç, belki izin veririm." Şurup ile ıslatılmış krep dilimini ağzının yakınına sallayarak Aurora'nın çenesini tutuyorum.

Gözlerini kısarak bir an düşündü, sonra bu kavgayı kazanamayacağına karar verdi. Krep dilinin arasına girmesine izin verdi. Diline değdiği anda iniltiyle karşılık verdi, kirpikleri titredi.

Burun deliklerim genişledi. Kaburgalarım çatlamak üzereydi.

Ona yemek yedirmek — tasmalı, diz çökmüş karıma — cinsel bir şey olmamalı. Kalbimi sızlatmamalı.

O parmaklarımı dudaklarıyla kapatıp üzerlerindeki şurubu emdiğinde, tüm mantığım uçup gidiyor.

Kendimi tutamıyorum, dilimi çıkarıp dudaklarımda kalan heyecanını silip süpürüyorum.

Onun ağzını sikimle sikmek istiyorum. Krep hala orada iken yapmak istiyorum.

Bunun yerine, parmaklarımı çekiyorum.

Seks kadar aç olduğu için Aurora, krep saniyeler içinde çiğneyip yutar.

Nabzım kulaklarımda çınlıyor. Kalbim göğsümde çarpıyor.

O benim o tarafımı görmeyecek. Onun avucunun içinde tuttuğu tarafımı.

Asla.

"Onları temizleyene kadar em." Yapışkan parmaklarımı ağzına sokmak, bana daha fazla aşağılanma getiriyor. Daha fazla geniş gözler. Boğuk öksürük.

Aurora beni yalayıp şurubu yuttuğu anda içimdeki savaş kanlı bir çatışmaya dönüşüyor.

Boğazı çalışıyor. Dili parmaklarımin üzerinde tekrar kayıyor. Aralarında.

Bunun olmaması gerekiyordu. Bu çekim. Ondan hoşlanmak.

Parmaklarım acımasızca onun içine doğru ilerledikçe, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor.

"Yeter." Sandalyem zemini sıyrıyor.

Aurora'dan uzaklaşmak kafamı biraz olsun boşaltıyor.

"Lütfen..." diye tekrar başlar, sesi titrer. "Lütfen..."

Onun ıstırabı, acıdan zevk alsa bile, bir g zellik abidesi.

O bekleyebilirdi bekleyebilirdi bekleyebilirdi bir
bekleyebilirdi. Bekleyebilirdi gidip tuvalete tuvalete
gidip orada boşalabilirdi.

Yine de burada, bunu seçiyor. Bana orgazm olmasını sağlamak için yalvarmayı seçiyor.

Beni, onu yok etme g c ne sahip adamı. Şaşırtıcı bir
şekilde, hayal kırıklığına uğramadım.

"L tfen ne?"

Bu seansı, son damlasına kadar sıkmadan bitirmeyeceğim. İşkence olsa bile,
boğazını sikmekten kendimi alıkoyuyorum.

Kahve elimizin altında. Onu alıyorum, bir yudumda yarısını içiyorum ve
ağzımda tutuyorum.

"İhtiyacım var..." Kıvranıyor, parmakları zemini tırmalıyor. Kalçaları boşluğa
s rt n yor. "İhtiyacım var..."

Bacaklarımı açtım, ona emekleyerek bana gelmesini işaret ettim.

Yeni gelinim titreyerek oturduğum yere doğru ilerliyor. Mavi g zleri boyun
eğmenin havuzları gibi.

Ona yapacağım şeyler... Onu k  k d ş r c  ve acı verici şeyler olacak.
Onu bir insan kabuğuna d n şt r rlerdi.

Aurora bunların hepsini hak ediyor. Ama... *Kahretsin.*

Sadece tahrik olmadım. Tamamen aıldım. Tehlikeli bir an için, nefretin
tamponlaması olmadan onu istiyorum. Suçluluk duygusu içime  k yor, ama onu
bastırıyorum.

Bunu sevmemem gerekir. Ama
seviyorum.

Bu y zden intikam duygusunu kapatıyorum. Sonraki birkaç dakika boyunca,
geçmiş yok, intikam yok.

Sadece o var. Onun verdiği zevk.

Aurora'nın alt dudağı başıparmağımın altında yumuşak ve ıslak. Dudaklarını
daha fazla açarken, bana biraz direniyor.

O pes ettiğinde, parmak ucumla dişlerini, dilinin ucunu okşadım.

Bakışlarımız birbirimizi yakıyor ve ben d ş nm yorum. Ona doğru eğilip, her
şeyi engelliyorum. İpeksi saçlarını çekerek, hareket etmemesini sağlıyorum.

O benim malım. İstediğim gibi davranabileceğim seks bebeğim.

Ama ona bir şey yapmaya zorluyor gibi görünmüyorum. Gözleri ateşle parıldarken, dilini dışarı çıkarır. Ağzına tükürmeme izin veriyor.

Sanki soğuk kahveyi onun içine dökmek için onun rızasına ihtiyacım varmış gibi. Onu yerinde tutuyorum, kahverengi sıvının dudaklarının arasından dökülmesini izliyorum. Onun güzel ağzını dolduruyor.

O kadar iyi alıyor ki, sikim zonkluyor.

O yuttuktan sonra, ona "Dudaklarımı temizle" diye emrediyorum. "O zaman boşalmama yardım eder misin?" diyor, nefes nefese.

"Önceki *'lütfe'*in nerede?" Başımı yana eğiyorum, sesim gergin. "Yine şımarık olmaya mı başladın? Bizi eşit sanıyor musun?"

"Peki."

Beni istediği kadar nefret edebilir. Yine de bana itaat eder. Aurora birkaç santim öne doğru eğilir. Kafasını izin verdiğim kadar yukarı kaldırır. Sonra...

Tanrım. Siktir. Dili dudaklarımın üzerine düz bir şekilde uzanır, yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde yalar.

Kahvenin tadı, Aurora beni temizlerken Aurora'nın tadı ile yer değiştirir.

Üstüne üstlük, ıslak ağzıma yumuşak bir nefes üfleyerek beni kurutur.

"Aferin kızım," diyorum. Övgüye acı dolu bir iniltiyle karşılık veriyor.

Yalvaran bir ses. "Aman Tanrım, ne iyi bir kız."

AURORA

Everett ile aramızdaki ilişkinin tamamen fiziksel olduğuna kendimi ikna etmek imkansız. İlişkimiz bundan çok daha fazlası.

Ona, bu adama ihtiyaç duymak, kemiklerimde bir ağrı. Şakaklarımda bir baskı. Titremeyen bedenim ona sesleniyor.

Onu, tümünü arzuluyorum. Aşağılayıcı ve müstehcen emirlerini. Kot pantolonunun içinde sertleşen penisini. Beni deli eden vahşi bakışlarını.

O, ve sadece o, beni orgazma ulaştırmazsa öleceğim. Ona ihtiyacım olduğunu anlayamıyor mu?

Öyle olduğunu sanıyordum. Kendi çarpık tarzında önemseydiğini sanıyordum.

Belki hayal ediyordum, ama yine de öyle hissediyordum.

Bana dokundu. Beni besledi.

Ve şimdi donup kalmış, birkaç dakika önce söylediği "*Aferin sana, iyi kız*" sözleriyle beni bekletiyor.

"Lütfen, Everett."

Sessizliği gözlerimi yaşartıyor. Beni ne kadar bekletirse, gözyaşlarım o kadar yanaklarımdan aşağı akıyor.

Hayatımın en kötü anındayım. Onun ayaklarının dibinde bir sokak köpeğinden başka bir şey değilim. Sıcakkanlı, sevgi dolu sahibinin nasıl olabileceğini görmüş, ama sonra sokağa atılmış bir hayvan.

Gözlerine bakıyorum, bir şey söylemesini diliyorum. Herhangi bir şey.

İyi kız, dedi bana. *Karım*.

Onun ilgisini, sözlerini daha fazla istiyorum. Onun iğrenç parmaklarını ve penisini içimde ve üzerimde.

Beni tanımadığım bir kadına dönüştürdü.

Yalnızlığımı ve herhangi bir ilgiye olan çaresizliğimi görüyor. Görüyor ve bunu bana karşı kullanıyor.

Umurumda değil.

"Lütfen," diye tekrar yalvarıyorum.

"Al." Bana temiz bir kaşık uzatıyor. Ön kolundaki damarlar şişiyor. Dövmeleri de aynı derecede çekici, omurgamdan bir heyecan dalgası geçiyor. "Al şunu."

"Artık beni beslemeyecek misin?" Sesimdeki çatlak acınası bir hal alıyor. Nedense, bu düşünce onun beni tatminsiz bırakacağı düşüncesinden daha çok acıtıyor.

Boğazımı temizliyorum. Utancımı yutuyorum. Ona bakıp gözlerimle beni beslemesini rica ediyorum.

Artık mücadele etmekten bıktım. Sefil hayatımda ilk kez, istediğim bir şey ulaşabileceğim mesafede.

Geri adım atmayacağım. Bu sefer değil. Ondan bile. "Hayır, Aurora. Seni beslemeyeceğim. Şimdilik."

Acıyla titriyorum, burnumdan nefes alıyorum.

"Biliyor musun, yemek umurumda değil." Gözlerim kaşıktan onun sert bakışlarına kayıyor. "Zaten o kadar aç değildim. Beni orgazm edeceğini söylemiştin. Yap şunu."

"Yaramaz." Saçımdaki baskı kayboldu, yerine çenemi acı veren bir şekilde kavradı. "Özür dile."

Kaşlarım aşağıya doğru çekildi. Hâlâ benden zevki esirgiyor. Zalim davranıyor. Daha kötüsünü de yapabilirdi.

Everett orgazm olmamı engelleyebilirdi. Bu kabusu sonsuza kadar tekrar ettirebilirdi. Bunu yapacak gücü var. Tüm güç onda.

Stratejimi değiştirmeliyim. Biraz da olsa gücü kendime çekmeliyim. Bana saygı duyarsa, ihtiyacım olanı bana verebilir.

"Benden özür dilemesi gereken sensin."

"Özür dile." İkinci kez söylediğinde etkisi farklı. Daha az kızgın. Daha çaresiz. Benim için.

"Neden özür dileyeyim? Hmm?"

Aramızdaki saniyeler uzadıkça hava gerginlikle doluyor.

Beni cezalandırıcı tutuşunda ne kadar uzun süre tutarsa, o kadar çok kızıyorum. Uyluklarım utanç verici derecede ıslak. Göğüslerim ağırlaşmış. Cildim karıncalanıyor.

"Ne için?" diye nefes veriyorum.

"Yaramazlık yaptığın için," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor.

Farkına varmadan, kaşık elime sokulur. Serbest olan elim, ağırlığımı desteklemek için dizinde sabit kalır.

Onun öfkeli bakışları uyandırır kelebekleri kelebekleri uyandırır
benim karnımdaki

Çaresizlik boğazımı tıkıyor.

Aklımı kaçırıyorum.

"Ne bekliyorsun?" Tişörtünün gergin kasları üzerinde gerilmesi sinir bozucu. Kollarını göğsünde kavuşturup geriye yaslandığında, heykel gibi karın kaslarını nasıl vurguladığı sinir bozucu. "İnmek istedin. Öyleyse yap. İn.

Tabii, dün bakireydim, ama seksin böyle olmadığını ben bile biliyorum.

"Kaşık. Onu bırakacağım." Yanaklarım kızarıyor. Kimseye itiraf etmediğim şeyleri benden ortaya çıkarmasından nefret ediyorum. Bana sertçe girip işini bitirmemesinden nefret ediyorum. "O zaman ben... üstüne çıkacağım."

Sabırsız bakışları beni derinden yaraladı. Masadan uzaktan kumandayı alıp bana bir kez vurdu.

İçimden bir inilti kopar. Hemen ardından bir hıçkırık gelir.

Başım, onun bacaklarının arasında, aşağıya doğru sarkıyor. Elimi dizine koymasaydım, yere yığılırdım.

"Hmm." Bu *hmm* düşünceli bir ses değil. Bu *hmm* uğursuz bir ses.

Akıllı bir kız buna kulak verirdi. Başını eğik tutar, öfkesinin dinmesini beklerdi.

Ama karnımdaki düğümler beni aptal, pervasız bir kadına dönüştürüyor.

Bakışlarımı kaldırıp, onun karanlık bakışlarıyla yüz yüze geliyorum.

Gözümün ucuyla, onun büyük ve becerikli eliyle fermuarını açtığını görüyorum. Bakışlarım aşağıya doğru inerken yanaklarım kızarıyor. Everett kendinden emin ve acı verici derecede seksi, sert penisini siyah boxerının üzerinde avuçluyor.

Kendini örtmek, samimi olmaktan çok bir uyarı gibi geliyor.

"Bunun için teşekkür ederim." Sesi, dikkatimi bu çekici manzaradan uzaklaştırıyor.

"Ne için?"

"Bana verdiğin bu fikir için." Omuzlarını silkiyor. "Sen boşal, ben de ."

"Bunun için çok uzaktasın," diye inledim. "Seks yapmamız için."

"Ben tam olmam gereken yerdeyim." Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Hiç kimseye bu kadar şeytani bir sırıtış yakışmamıştı. Bu kadar şehvetli. "Henüz anlamadıysan, işler şöyle yürüyecek. Kaşıkla kendini sikeceksin."

"Ne?" Ciddi olamaz. Ben de bunu düşünemem. "Senin ağzın benim sikimi emmekle meşgulken."

"Hayır. Böyle olmaz." Dürtüyle kendimi ondan uzaklaştırıyorum. Eli saçlarımı kavrayarak beni olduğum yerde tutuyor. Tam da istediği yerde. "Sana sormadım, karıcığım."

Onun önünde titrerken, gözlerimden yaşlar akmaya başlar. Utancım, onları eskisinden daha hızlı akıtıyor. Nehirler gibi.

Onu emmek, gerçekten emmek, sadece ağzıma almak yerine.

Bu tahrik edici.

Ama amımdaki kaşık. O... Ona ilgi duyamam. Bu iğrenç. Akıl almaz.

Bu normal değil.

Uyluklarımın sıkışması da aynı derecede delice. "Hayır." Ona dişlerimi gösteriyorum.

"Hayır, ne?" diye meydan okur.

"Beni zorlayamazsın."

Yüzünde soğuk bir ifade belirir. Ateş. Nefret.

Şehvet.

Gitti.

Bana karşı kendini kapattı. "Deneyin."

İnliyorum. Onu denedim. Sonunda beni zorladı. Birden fazla kez.

Ve bundan nefret etmedim. Şimdi de nefret etmiyorum. Onun tehditleri. Güç oyunu. Vaat ettiği ilgi ve rahatlama, utancı bastırıyor.

Alacağım. En azından daha sonra mantıklı düşünebilmek için. En azından bunun nasıl bir his olduğunu görmek için.

Yavaşça, kaşığı bacaklarımın arasındaki sıcak alana indiriyorum. Everett bir avcı gibi hareketlerimi takip ediyor. Çenesi hiç olmadığı kadar keskin.

Dikkatli bakışları üzerimdeyken, boxerinden penisini çıkarıyor. Bütün bu sahne çok yoğun. Bu çok fazla.

Everett, nefes alamayacak kadar bunalmış olmam umurunda değil. Penisinin tabanını kavrar, sonra elini büyük, zonklayan penisinin üzerinde gezdirir.

"Buraya gel." Boynumun arkasını avuçlar, beni kendine çekmek için kullandığı sahiplenici bir tutuş.

Ağzım onun penisinin ucuna yaklaşıyor. Vücudum hareketsiz kalıyor, korku ciğerlerimi sarıyor. Nefes alamadığımı hissediyorum.

"Bana iyi davran." Sesinde özlem var. Gözlerini kırıştırarak kendini topluyor. Beni nefret etmek için çok uğraşıyor. "Beni gereğinden fazla cezalandırma."

"Beni cezalandırmayı seviyorsun." Beni bu kadar sıkı tuttuğunu düşünürsek, ona direnmek zor. "Seni hasta pislik."

"Kaşığı amina sok." Ölümcül fısıltısıyla ağzım kapanıyor. İçim titriyor. Klitorisim zonkluyor. "Ve sik beni."

Bu istek, aslında bir istek değil. Ağzımı sikine geçirip, kalçalarını kaldırarak boğazıma soktuğunda, bu bir istek olmaktan çıkıyor.

O çok kalın. Çok ezici. Çok derin.

Boğuluyorum, bir sonraki nefesimi almak için mücadele ediyorum. Onun tarafından aşağılanmanın neden sinir uçlarımda her birini ateşlediğini anlamaya çalışıyorum.

Cevap ne olursa olsun, ona aç olduğum gerçeğini değiştirmeyecek.

Ona takıntılıyım. Onun çıkardığı tatmin edici seslere takıntılıyım.

Midem kıpır kıpır.

Boğazım onu kabul etmek için çalışıyor.

Onun uyarılmasının ilk tadı gözlerimi geriye çeviriyor. Zevk dolu bir uğultu öksürüğümle karışıyor.

"İşte böyle." Sabırsızlanmaya başladı. Boğazı titriyor, uylukları elim altında kaskatı kesiliyor. Ama beni cezalandırmıyor.

ondan yayılan zevki saklayamıyor. "Benim için ne kadar iyi bir kızsın. Karım, lanet olası dizlerinin üzerine çökmüş. Sikimi öyle alıyor. Tanrım."

Ondan nefret ediyorum.

Ona ihtiyacım var. Ona

itaat etmek istiyorum.

Everett beynimi yıkadı. O bundan hoşlanıyor — kaşığın ucunu ıslak amımın içine sokmaktan.

"Aferin kızım."

Beni kendisine itaat etmeye alıştırtıyor. "O elini

daha hızlı çalıştır."

Bana boyun eğmemi istiyor. Ben de

öyle yapıyorum.

Titriyorum ve nefes nefeseyim; gümüş kaşık sıcak amımda soğuk. Ama çok iyi. Çok kötü ve çok iyi.

Kaşığı sıkıca kavrayarak, Everett'in emrettiği gibi onu içime sokup çıkarıyorum.

Kaşığın sapını duvarlarım boyunca sürtmek beni delirtiyor. O noktayı bulduğumda her şey on kat daha kötü, daha iyi ya da daha ateşli oluyor. Everett'in dün beni okşadığı o gizli, kirli yer.

"İşte bu. Seni görüyorum. Çok istiyorsun, değil mi?" Kalçaları, doğru olmaması gereken bir ritimle ağızıma sürtünüyor.

Orgazmın eşiğine gelmemeliyim. Kaşıkla onun ritmini taklit etmemeliyim.

Arzu, utancımı hissedemeyeceğim bir yere itiyor. Sadece onu hissedebiliyorum.

"Siktir. Siktir, Aurora." Saçımı daha sert, daha sahiplenici bir şekilde tutuyor. "O güzel amcığı boşalt. Buna ihtiyacım var. Sikimin üzerinde çığlık atmana ihtiyacım var."

Onu reddetmek imkansız. Vücudum sınırlarına kadar zorlandı. Dağın zirvesinde duruyorum, Everett arkamda. Yetenekli elleri sırtımda.

Sikini ağızımda ve pis sözleri beni mecazi uçurumdan aşağı atıyor.

Utançtan ağlıyorum. Ne kadar mükemmel olduğundan ağlıyorum. Bu acımasız adamın haklı olmasından ağlıyorum.

Beni görüyor. Beni nasıl inciteceğini biliyor.

"Aferin kızım." Sıcak sperm ağzıma fışkırıyor. Boğazıma iniyor. "Çok iyi."
O kadar çok var ki, hepsini kendime alıyorum. Bu canavarın bir parçasını hak ettim.

"İşte böyle. Yut. Evet." Gözleri ses tonu kadar karanlık. "Aferin sana, sürtük. Benim güzel sürtüğüm. Tanrım, senden nefret ediyorum."

Gözyaşlarım onun uyluklarını ıslatırken, o benim adımı tekrarlıyor. Ben onun sikinde inerken. Durduramıyorum. Birbiri ardına gelen artçı sarsıntılar beni unutulmaya sürüklerken, durduramıyorum.

"Bırak kendini." Başımı aşağı doğru tutuyor, başparmağıyla ensemini okşuyor. "Bırak kendini. Sorun yok. Ben buradayım."

İlk başta kafam karışır. Neyi bırakayım? Zaten boşaldım. Sonra anlarım.

Görüşümün kenarında siyah noktalar dans ediyor. Hafiflik. Uzuvarım üzerindeki kontrolümü kaybetme.

"Sorun yok." Ağzımdan çekiliyor.

Kollarını bana doladı. Güçlü ve yetenekli, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi beni kucağına kaldırdı.

Parmaklarım güçsüzleşir, kaşığı tutan elimi bırakırım. Kaşık yere düşerken gürültü çıkarır.

"Everett."

"Bırak," diyor ve beni kendine daha yakın çekiyor. "Ben tutuyorum."

Tutuyorum, ama önce kafamda bir düşünce beliriyor.

Bir neon tabela.

Canavar beni yakaladı.

Ben bırakabilsem bile, o bırakmayacak. Asla.

AURORA

Saatlerdir Everett'in yatağındayım.

Sabah kahvaltısında bayıldıktan sonra burada uyandım.

Kendime geldiğimde, ilk içgüdümlü kapıya koşup kolu denemektir. Yıllarca ailem tarafından kilit altında tutulmak beni buna şartlandırmıştı.

Kapı kilitli değildi. Odadan çıkmakta özgürdüm.

Ama gitmek istemedim. Everett'le yüz yüze gelme düşüncesine henüz dayanamazdım, ona yakın olmak için can atıyor olsam da.

Onu görmesem de, varlığını hissediyordum.

Bütün gün onunla, anılarla, hak iddia etmek için kullandığı nesnelerle çevriliydim. Aslında yalnız değildim.

Özellikle de öğle ve akşam yemeklerimi getiren kişi o olduğunda. Onun olduğunu biliyorum. Kapıyı çalan kişi asla oyalanmaz, tek kelime etmez. Rylee veya Elena beni selamlar, bir şeyler ikram ederdi. Herhangi bir şey.

Ama Everett...

İç çekiyorum. Neden odamıza gelmiyor?

Saatlerce kafamda düşünsem de hala anlam veremiyorum. Beni cezalandırmaya bu kadar kararlı olan adam neden kapımı kilitlemiyor? Neden bana yemek getirip sonra gidiyor? Neden burada değil, yemin ettiği gibi bana işkence etmiyor?

Bu merhamet gibi gelmiyor. Bundan nefret ediyorum. Onun yokluğundan nefret ediyorum.

Karanlık beni sarıyor ve lanet olsun, yorgunum, hayal kırıklığına uğramışım ve hiç olmadığım kadar yalnızım, onun gömleklerinden birinin altında battaniyenin altında kıvrılmışım.

Nerede bu adam?

Kalkıp ona gitmek üzereyim, üzüntüm daha da derinleşmeden önce. Çenem düşüyor, omuzlarım çöküyor. Beni ailemden kurtardığını hatırladığım için kendime kızıyorum.

beni ailemden kurtardığını hatırladığım için kendimi azarlıyorum.

Ama kendime ne kadar aptal olduğumu söylesem de, ona olan özlemim geçmiyor.

Koridordaki ayak sesleri beni kendime getiriyor.

Kapı açılıyor.

Kalbim hızla çarpmaya başlar. E v e r ett kapıda duruyor, o sabahki kadar karanlık ve yoğun görünüyor.

Lambayı uzanıp açıyorum ve oda sıcak bir ışıkla doluyor.

Sözlerim kesiliyor.

Onun şefkatine ihtiyaç duymam, içimden kaynıyormuşum gibi hissetmeme neden olmamalı.

Onu özlediğimi asla bilemez. Asla.

"U yanmışsın," diyor, sanki kendi kendine. Sesinde özlem var.

Pişmanlık.

Ya da hayal görüyorum.

Sabırsızlık yol daha iyi beni beni bu neden neden
başlayabileceğim başlayabileceğim her şeyin yerine - *seni*
özledim ya da *lütfe beni tekrar terk etme* gibi - ağızımdan çıkan tek kelime,
"Neredeydin?" oluyor.

O sinir bozucu sessizliği içinde yatağa gelir ve yakamı açar. Elleri sıcak ve sabittir. Bakışlarının ağırlığı göğsüm sıkışana kadar tenimde dolaşır.

Nefesimi tutuyorum, o beni karnımın üstüne yatırırken, hareket sert ama dikkatli. Bir saniye sonra tıkaç çıkıyor, banyonun çöp sepetine atılıyor, ama hayalet gibi bir ağırlık kalıyor.

Geri döndüğünde, artık çıplak olan boğazım çalışıyor, ama boğuk bir inilti dışında hiçbir ses çıkmıyor. Elimde değil, o kadar güzel ki.

Hiçbir şey söylemiyor, ama tereddüt etmiyor. Elleri beni ele geçiriyor, gömleğimi çıkardığı sırada vücudumun üzerinde kayıyor.

Sonra sırtımın alt kısmından beni buharın beklediği banyoya doğru yönlendirmesine izin veriyorum. Tutuşu acımasız ve beni duş altına aldığı anda hissettiğim rahatlama titremesi yüzünden kendime çok kızıyorum.

Özellikle de bunu çok kişisel olmayan bir şekilde yaptığı için.

Verimli. Hızlı.

Ben sadece evinde duran, temizlenmeyi bekleyen bir başka vazo gibiyim. Üzerindeki tozu silmek için bir başka dekoratif kase.

Ya da en azından öyle görünmesini istiyor. Vücudu onun adına konuşuyor ve duşun sonunda sertleşiyor. Ben ıslak ve istekliyim.

İkimiz de tek kelime etmiyoruz, beni dolaba götürdüğünde bile.

Temiz pijama pantolonu, Everett bana uzun, siyah ipek geceliği giydirirken, ereksiyonunu ve penisinin seğirmesini gizleyemiyor.

Yorganın altına girdiğimizde sabrımı yeniden kaybediyorum.

"Neredeydin?" diye tekrarlıyorum, beni sismek için burada olmadığına göre benim neyim yanlış olduğunu bilmek için çaresizce. Beni daha da mahvetmek için.

Neden istediğimi ben de anlamıyorum. Sadece istiyorum.

"Çalışıyordum." Sırt üstü yatarak, yoğun gri gözleriyle bana bakıyor. Benim berbat tarafım onun dokunuşunu arzuluyor. Mantıklı tarafım ise kaçmamı söylüyor. "Pazartesi geldiğinde, senin de kendi sorumlulukların olacak."

Yükümlülükler işe çok benziyor. İşe koyulacağım.

Ben. Kahretsin.

Hiçbir zaman bir iş hayal etmeme izin verilmedi. Herhangi bir tür bağımsızlık ya da ailemin denetlemediği insan ilişkisi.

"Gerçekten mi?" Heyecan, yorgunluğumu bastırıyor. Ama her zamanki gibi, şüphe de hemen ardından geliyor.

Bana hiç iyi bir şey olmaz. "Bekle. Neden?" "Seninle işim bitmedi."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım.

"Ailen seni benim istediğim kadar kırık görmedi," diyor sessiz ve kesin bir sesle, gözleri okunamaz bir ifadeyle. "Yatağına git. Yarın konuşuruz."

Bu bir rica değil, bir emir.

Bu benim kocam. Ve ben de onun emriyle gözlerini kapatıp uykuya dalan aptal, itaatkar karısıyım.

Ertesi sabah, yalnız uyanıyorum.

Bir anda birçok duygu beni sarar: hayal kırıklığı, rahatlama, özlem.

Berbat durumdayım.

Bu karmaşık duyguları çözemedim, gözlerim yatağın boş tarafındaki bir kağıda takılıyor.

Orada bir not bekliyor, Everett değil.

Hayal kırıklığı boğazımı yakıyor, sonra aptalca davranıp onun orada olacağını umduğum için utanç duyuyorum.

Üzgün olduğum kadar meraklıyım da. Notu alıp Everett'in zarif el yazısıyla yazdığı talimatları okudum.

Makyaj masasında senin için yeni bir anal tıpası var. Mutfakta yemek hazır. Ye ya da yeme, umurumda değil.

Bundan sonra kendi başınasın. E.

"Göt herif," diye küfrediyorum, ama göğsüm sıkışıyor. En çok acıdığım yer olan kalbimin üzerine elimi koyuyorum, diğer elimle notunu buruşturuyorum.

Başından beri planı bu muydu? Beni onun sapık oyunlarına bağımlı hale getirmek, sonra da terk etmek mi?

Kalkıyorum, rahatsız edici kağıdı atıyorum ve panjurları açıyorum. Aslında sabah olmadığı aklıma geliyor. Daha çok öğleden sonraya benziyor.

"Biliyor musunuz?" Tabii ki kimse cevap vermiyor. "Buradan çıkıyorum çünkü odadan ayrılmak istiyorum. *Ben.*"

Ağır kalbime rağmen, kendimi toparlayıp dişlerimi fırçaladım ve odadan çıktım.

Pahalı geceliğimin kumaşı çıplak vücuduma nazikçe düşüyor, sessiz koridorlarda yürürken benimle birlikte sallanıyor.

Ana kat da ikinci kat kadar sessiz ve huzurlu. Günün son sıcak ışıkları geniş pencerelerden içeri doluyor, ama dış dünyanın varlığına dair başka hiçbir işaret yok.

Personel de gitmiş. Dün olduğu gibi, ortalıkta kimse yok.

Sadece ben ve Everett varız, her neredeyse.

Oturma odası ile yemek odasının birleştiği alana doğru ilerlerken kocamı aramıyorum. Onu burada,

ve mutfağında kahve içen halini görmek istemiyorum.

Bunu umuyorum.

Onun için umut ediyorum, kalbimi ısıtan ve aynı zamanda parçalayan bir şekilde.

Bırak, ben tutuyorum.

Parmaklarım, tertemiz mutfak adasının üzerinde kayarken serin mermerle buluşuyor. Ortadaki siyah seramik kaseye taze meyveler konulmuş. Yemek masasında tam bir kahvaltı beni bekliyor, ama Everett yok.

Ama aç değilim. Yemek için değil.

Gözlerimi kapatıyorum, düşmemek için sandalyelerden birine yaslanıyorum.

Burası... Burası onun oturduğu yer. Vücudumun gevşediğini izlediği yer.

Ölü olarak bana bir faydan yok, diye mırıldandığını duydum galiba, beni yatağa taşıırken. Sözlerinde sıcaklık vardı. Bir parça nezaket.

Bir hata olmalı. Ya da yorgun, aptal beynim sevgi dolu bir kocaya sahip olma fikrine kapılmış olmalı.

Bir anı paylaştık.

O an bir yalandı. Öyle olmasaydı, dün benimle birlikte olurdu. Bana karşı mesafeli davranmazdı.

Evin bir yerinden gelen ayak sesleri kulağıma ulaşıyor.

Yüzüm önce ısınır, sonra soğur. Onu dinlerken kalbim deli gibi atıyor.

Onu

dinler Kaçınılmaz olanı beklerken.

ken. Vurulmayı.

Hiçbir şey olmuyor. Kimse beni almaya gelmiyor.

Altında hiçbir şey olmayan güzel bir elbise giymiş mahkum.

Boynunda bir tasma. İçinde bir anal tıpası.

Giydiklerim bu lanet yüzükler.

Midem bulanıyor, ruhum bu yalnızlığın ağırlığı altında eziliyor.

"Hayır." Kararlı bir şekilde, boş odaya fısıldıyorum. "Yalnız kalmaktan bıktım. Bıktım."

O benimle evlendi. Benimle yattı. Ona bağlanmamın suçu onda.

Şu anda kafamın bu kadar karışık olmasının suçlusu o. Hoşuma gitse de gitmese de, ben onun sorunu olduğum kadar o da benim sorunum.

Ve durum bu. Onu bulacağım.

"Everett?" Koridorda yürürken sesim yüksek tavandan yankılanıyor.

Bana hiçbir şey vermiyor. Nerede olduğunu veya ne yaptığını bilmiyorum.

Bu sessizlik öfkemi körüklüyor, adımlarımı hızlandırıyor. Everett'e bu zihin oyunlarını oynayıp beni bir şeyler hissetmeye zorlayamayacağını söyleme ihtiyacım çok güçlü.

Ben bir insanım. Yeterince işkence gördüm. Yirmi iki yıldır bir kenara atıldım.

Artık görmezden gelinmeyeceğim, hele ki beni karısı yapmak için onca zahmete giren bir adam tarafından hiç.

O acımasız, seksi bir canavar olabilir. Ama buna dayanamıyorum — kimsenin ilk ya da ikinci tercihi olmadığımı hissetmeye dayanamıyorum.

Üzücü olan şey, kaçmayı düşünmüyor olmam, gerçekten.

Teknik olarak, yarın, *taahhüdüm* sırasında kaçmayı deneyebilirim.

Ama artık bunu istemiyorum. Bu berbat, çarpık evliliğimin yürümesi istiyorum.

Bu yüzden onu aramaya devam ediyorum. Geniş koridorun sonundaki her oda bir olasılık. Boş bir çalışma odasına kafamı sokuyorum. Boş bir televizyon odası. Tamamen boş başka bir oda. Orada hiçbir şey yok.

Everett de yok.

Belki alay edilince tepki verir. Bu her zaman onun dikkatini çekiyor gibi görünüyor.

"Oh, kocacığım?"

Sinir bozucu çağrım, sinir bozucu bir sessizlikle karşılanıyor.

Canavar ya çalışıyor, benden kaçınıyor ya da her ikisi de.

Dişlerim dudağımdaki yarayı sıyrıyor.

"Bu da ne?" Kilitli bir kapıya rastladım. Kapı kolu hareket etmiyor.

Kaşlarım çatılır. Merakım uyandırılır. Bu, içimdeki yalnızlığı yatıştırmaya yeter. Şimdilik.

Ellerimi, Everett'in sırlarını koruduğunu düşündüğüm kapının üzerinde, oyulmuş koyu renkli ahşap üzerinde gezdiriyorum. *Kilitli olması* genellikle bunu ifade eder. Birinin bir şey sakladığını.

Orada ne saklıyor?

Hayır, elbette ona karşı meraklı değilim. Onu insanlaştırmaya çalışmıyorum. Bana yaptıklarını mazur gösterecek hiçbir şey yok. Sanırım.

Yeterince düşündüm. Yeterince mantık yürüttüm. O odaya girmek istiyorum ve gireceğim.

İçeri girmek için ataç veya saç tokası lazım. Daha önce hiç bir yere zorla girmedim, ama zamanım bol olduğu için çalışma odasına geri dönüyorum.

Masa çekmeceleri kilitli değil ve birinde ofis malzemeleri var.

İki yeni ataç elimde.

Adrenalin damarlarıma dolarken, kilitli kapıya doğru koşuyorum. Yasak olan kapıya.

Bu kilit, ön kapıdaki kadar karmaşık değil. Birkaç hareket ve...

Tık.

İçerideyim.

Everett'in gizli odasında.

Panjurlar sıkıca kapatılmış. Hiçbir şey göremiyorum.

Sağımdaki duvarda bir ışık anahtarı buluyorum. Parmaklarımla anahtarı çevirir çevirmez, odayı yumuşak bir ışık kaplıyor.

Ve ağızım açık kalıyor.

Şu kitaplara bakın. Şu kitaplıklara.

Duvarları kaplıyorlar, tavana kadar uzanıyorlar. Ahşap bir merdiven birine yaslanmış.

"Aman Tanrım..." Arkamdaki kapıyı olabildiğince nazikçe kapatıyorum.

Burada ne olduğunu görmeden önce, Everett'in arkadaşlığına özlem duyuyordum.

Ya da beni kaçıran adam ve onun birçok sırrı hakkında bilgi edinmeyi.

Şimdi bu odada olduğum için, üzücü gerçekliğim zihnimin arka planına itildi.

Bu yerde bir saat, iki saat, hatta bir milyon saat geçirmem lazım.

Everett'in bu mini kütüphaneyi inceleyemeden beni dışarı çıkarmak istemiyorum.

Kitapların yanı sıra, bir köşede iki deri koltuk var. Odanın içinde, şöminenin yanında başka bir kömür grisi renkli ikili koltuk var.

Bakışlarım odanın içinde dolaşıyor. Sayısız kitap sırtının üzerinde.

Deri ciltler. Karton ciltler.

Her birinin ne yazdığını zar zor anlayabiliyorum; çok etkilenmiş durumdayım.

Evimizde kitaplara izin verilmezdi. Muhtemelen sürekli kitap almak için yalvardığım içindir.

Bu oda bu yüzden kilitli olmalı. Belki de zengin, sadist pislikler kurbanlarını bu şekilde işkence ediyorlardır, kitapları, eğlenceyi, hayatı katlanılır kılan her şeyi ellerinden alarak.

Kinin, hatırlayabildiğim kadarıyla kaburgalarımın arasına gömülmüş eski, aşındırıcı bir bıçak gibi.

Ne o ne de ailem bir daha okumamı engelleyemeyecek.

Bu evde kitaplar var ve ben onları okuyacağım, lanet olsun.

Bu yeni kararlılıkla, ilk adımlarımı atıyorum. Daha yakından baktıktan sonra, sonunda kitapların başlıklarına ve konularına odaklanabiliyorum.

Everett'in tarih kitapları, hukuk kitapları ve biyografileri var. Önümde daha fazlası var.

Daha fazla raf. Daha fazla kitap.

further I go, I notice how sparkling everything is.

Her şey mükemmel durumda tutulmuş.

Ama benim için değil. Aksi takdirde odayı barikatla kapatmazdı.

Omuzlarım çöküyor, ki bu çok aptalca.

Everett'te ara sıra bir parça nezaket parıldayabilir, ama hepsi bu kadar. Bir parça.

Büyük resimde, o bana zarar vermek istiyor.

Yine de, onu, seni esir alan kişiyi aramakla geçirdiğin bir öğleden sonra, bu odadasın.

Ugh. Neyse. Yükselen hüznü gözlerimi kırıştırarak uzaklaştırıyorum. Başka bir rafa geçiyorum.

Buradaki kitapların başlıkları beni gülümsetiyor. Kurgu kitapları gibi görünüyorlar; üzerinde *savaş*, borsa ya da bir kişinin adı yok.

Her bir kitabın sırtına dokunuyorum. Bunlar gördüğüm ilk kurgu kitapları.

Oh, önce onları inceleyeceğim. Hepsini okuyacağım.

Turumu tamamladıktan hemen sonra. Everett'in bana vermeyi hiç planlamadığı tur.

Ona bağlanarak ne düşünüyordum ki? Açıkçası, düşünmüyordum. Olması gerektiği gibi bakmıyordum.

Düğün törenindeki sahiplenici tavırları? Beni korumak için değildi. Ailemin ona yaptıkları için intikam almak içindi. Bir şey yapmış olmalılar.

Onun nefret ettiği bir kızla evlenmek ve bunu babasının yüzüne vurmak isteyeceğini hayal edemiyorum.

Belki de *o kız* onun nişanlısıydı ve Everett onu öldürmemişti.

Belki de babamdı.

Kısaca bu fikri düşündüm, sonra tamamen reddettim.

Ailem, hapse girmenin bir insana başına gelebilecek en kötü şeylerden biri olduğunu bilir. Hapse girecekleri anlamına geliyorsa, kimseyi öldürmeye cesaret edemezlerdi.

Sanırım.

Everett'e başka bir şekilde zarar vermiş olmalılar. Ve şimdi ben onun intikamının bir piyonuyum.

İçimde çılgın bir kahkaha yükseliyor. Bu hüznü, acınası sesi sevmediğim için, elimle ağzımı kapatıp odanın derinliklerine doğru yürüyorum.

Orada başka bir sürpriz beni bekliyor.

Eski, yıpranmış kitaplar kare şeklinde dizilmiş.

Bir şeyi çerçeveliyorlar.

Merakla yaklaşıyorum.

Orada gördüğüm şey karşısında gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Aile fotoğraflarından oluşan bir kolaj duvara çivilenmiş. Genç Everett'in, daha önce hiç görmediğim veya tanışmadığım üç kişinin yanında gülümseyen fotoğrafları.

İkisi onun ebeveynleri olmalı. Aralarındaki benzerlikler inanılmaz.
Onu sıkıca kucaklıyorlar. Onu ve bu genç kızı.
Bu kız, o kız olmalı, gizemli kız. Işıl ışıl parlıyor. Çok güzel bir gülümsemesi var.
Onunla ilgili her şey güzel. Mavi gözleri. Neredeyse siyah olacak kadar koyu saçları.
Bazı fotoğraflarda Everett ona gülümsüyor. Genç kıza içtenlikle gülümsüyor.
Kıskançlık dilimde ekşi ve asitli bir tat bırakıyor.
Kimse bana hiç bu kadar parlak ve sevgi dolu bir gülümseme sunmadı.
Ailem ya benden sıkılıyor ya da bana kızgın.
Özel öğretmenlerim, personelimiz ve güvenlik ekibim her zaman aramızda bir ayrılık duvarı oluşturdu.
Kraliyet ailesi üyeleri beni hiç umursamıyor.
Bu kızda ise bu vardı. Söylediği bir şeye gülen üç kişi.
Bunlardan biri Everett'ti. Kız, Everett'in sevgisini, hayranlığını ve saygısını kazanmıştı. Everett ona aşık *gibi* görünmüyor. Sadece kızla ve ailesiyle birlikte vakit geçirmekten mutlu görünüyor.
Bu, düğünümüzden önce bahsettiği kız olmalı. Kız kardeşi mi?
Öyle mi, yoksa öyle miydi?
Bir kez daha yakından inceledikten sonra, onların akraba olmadıklarına karar verdim.
Olamaz.
Dışarıdan bakıldığında, o ve ailesi birbirlerinin tam zıttı. Kim bu kız?
"Aurora." Everett'in keskin sesi durur durdurur durduruyor. Hava hava ciğerlerimden dışarı fırlar. "Burada ne halt ediyorsun?"

AURORA

"Hiçbir şey." Akciğerlerimi zorlayarak çalıştırdıktan sonra, bu küstah cevap dilimden dökölüverdi.

Buraya gelip beni korkutabileceğini mi sanıyor? Bir günden fazla bir süre boyunca beni küçük ve önemsiz hissettirdikten sonra mı?

Hayatta olmaz.

"Aurora."

"Burada ne yapıyorsun?" Yeni kocama dönerek çenemi dik tutuyorum. "Benden kaçmakla meşgul değil misin?"

Everett kaşlarını kaldırdı, kapı çerçevesine yaslandı. Yüzünde okunamayan bir ifade belirdi, ama konuşmadı.

Lanet olsun ona. Lanet olsun ona, rahat kot pantolonuna ve tişörtüne; ona ne kadar da yakışıyorlar. İnce ön kollarını saran damarlar, vücudumu onun için titretiriyor.

Sırtımı düzeltip, gözlerinin içine bakıyorum.

İfadesi değişiyor ve sonunda bana sert bir bakışla bakıyor.

Bu, bana karşılık olarak alay ediyor gibi gelmiyor. Odanın havası o kadar yoğun ki başımı döndürüyor. Everett'in gözleri hiç bu kadar korkutucu görünmemişti. Uzaktan bile onun kızgın olduğunu anlayabiliyorum.

Eminim ona hiç böyle bakmamıştır. Aslında düşününce, bana kendimi hatırlatan kıza. Belli ki onu iyi tanıyordu.

Göğümde keskin ve çirkin bir acı hissediyorum. Bu sefer kıskançlık değil, korku.

O, ondan çok da genç değil. Ve o kırk bir yaşında olduğuna göre...

O benim... annem olabilir mi?

Boğazıma bir acı yükseldi.

Hayır. Annem beni terk etti. Eminim kendi nedenleri vardı. Eminim beni seviyordu, ama beni yanında tutamadı.

Bundan eminim.

Bu yüzden fotoğraflardaki kızın o olmadığını biliyorum.

Bu fotoğraflara bakılırsa, Alders ailesinin sadece bir arkadaşı olsa bile, dünyada yalnız değildi.

Yardıma ihtiyacı olsaydı, onlar ona yardım ederdi.

Ama o burada değil ve ben Clarke ailesi tarafından büyütüldüm, yani o benim annem olamaz.

Bu çılgın bir fikirdi.

Bu somurtkan adam ve bu malikane benim gerçekliğim. O bir tehdit ve bunu unutmamam iyi olur. "Aurora, bana yardım et..."

"Hayır. Sen *bana* yardım et."

Cesaretimi taklit etmek zor değil. Beni buradan dışarıda bıraktığı için ona biraz kızgınım. Beni görmezden geldiği için.

Bir parmağımı kaldırıp onun suçlarını saymaya başlıyorum. "Beni seninle evlenmeye zorladın."

"Merhametli bir hareket." Kapıdan uzaklaşıp arkasından kapıyı kapatıyor. "Sana hapisane hücresi yerine burayı sunmak." Odayı, evini işaret ediyor. "Bana adil geliyor."

"Beni boyunduruk altına aldın." İkinci parmak yukarı. Üçüncü parmak için... "Beni şokladın, kocam."

"Sen bana aitsin." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi omuz silkiyor. İçim içimi yiyor. "Ve sen de yaramazlık yapıyordun."

"Sonra beni..." Sesim çatlıyor. Kahretsin. "Sen beni seninle seks yapmaya zorladın. Başka şeyler yapmaya."

"Bu konuyu zaten konuştuk. Biz evliyiz. Senin için bu kadar." O umursamazca omuz silkiyor. "Komik ama. Bana gelmem için yalvardığını hatırlıyorum. Beni çok özlediğin için nerede olduğumu söylememi istiyordun. O yüzden bana saçmalama, Aurora. Hiçbir şeyi yeniden yazamazsın."

Everett sessizce odanın diğer ucuna doğru yürüdü.

Ben de sessizim. Çok utanıyorum ve çok tahrik olmuş durumdayım, başka bir şey söyleyemem.

Onun yoğun bakışları altında uyluklarım kasılır. Popo tıkacının baskısı, benim üzücü uyarılma halimi daha da artırır.

"Benim sikimin üzerine boşaldın." Şimdi daha yakın. Varlığı tüm odayı kaplıyor. "Sikimi boğazına aldın ve beni emirken de boşaldın. Bana hiç de zorla yapılmış gibi gelmedi."

Yutkunup yüzümü nötr bir ifadeye büründürdüm. Elimden geldiğince, dengesiz kocam bana yaptıklarının tatminini yaşayamayacaktı.

Aramızdaki iki metrelik mesafe şimdi bir, iki, bir.

Eli boğazımı sıktığında çığlık atıyorum. Beni resimlerden uzaklaştırdığında.

"Sen." Beni kitaplıklarından birine çarpar.

Yüzlerimiz birbirine sadece birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde eğildi.

Ellerimi onun ellerinin üzerine koyup onu uzaklaştırmaya çalışırdım, ama lanet olsun.

Onun sahiplenici tutumu beni muhtaç hissettiriyor.

"Sana yemek verdiğim için mi kızgınsın?" Everett'in gözleri kararır. Anlamadığım bir öfkeyle titriyor. Sanki onu rahatsız ediyormuş gibi çekiciliğiyle mücadele ediyor. "Sana uyumak için sıcak bir yatak verdiğim için mi? Standartlarının altında mı, prenses? Cevap ver."

"Oh, lütfen." Alaycı homurdanmam utanç verici derecede sahte. İhtiyacım her kelimeme sızıyor. "Evin inanılmaz." Beni bodruma kilitlediğini söylemeye gerek bile yok. "İkimiz de bunu biliyoruz."

"Öyleyse? Neden bana bu tavrı takınıyorsun?" Sesi alçalmıştı.

Sanki gerçekten umursuyormuş gibi.

Benden bu kadar çok şey alırken, nasıl beni bir şeyle suçlayabilir?

Aşağılanmış, muhtaç ve biraz da çaresizim. Ondan nefret ediyorum.

Etmiyorum.

"Ne tavrı?" Ona hak ettiğini vererek, şımarık davranıyorum.

Umarım hoşuna gider.

"Ben cömert davranıyorum." Kalçalarını bir hareket ettirdi ve ben kitaplık ile onun sert penisi arasında sıkışıp kaldım. "Seni planladığım kadar bile cezalandırmıyorum. Yine de burada şikayet ediyorsun. Bir nedeni olduğu için kilitlediğim odalara giriyorsun."

Nane kokulu nefesi cildimde sıcak. Penisini karnıma vuruyor.
Utanç ve daha karanlık bir duygu içimde savaşıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Artık buna dayanamıyorum.

"Cevap ver."

Gözlerimi açtığımda, duygularımdan boğulmak üzereydim.

Neden bu adam, hayatının bir döneminde mutlu olan bu kişi, benden nefret ediyor?

Beni bu kadar sevimsiz yapan şey nedir?

"Sana kalacak bir yer verdim." diye öfkeyle söylüyor. "Senin anne baba dediğin o pisliklerden uzak bir yer."

"Siktir et ailemi."

Başparmağı yakamımı okşuyor. Diğer eli kot pantolonuna kayıyor. Uzaktan kumanda çıkmış.

"Ah!" Lanet olsun, beni vurdu. El hala yakamda olduğu için ikimizi de vurdu.

Bunu fark edince gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Hissettiği acıya rağmen, Everett zevkle inliyor. Kalçalarını bana doğru sallıyor.

Bunu sevmemi zorluyor. Her zaman severim.

"Onları siktir et, seni de siktir et." Dudaklarını ısırarak için eğildim. Kanamasını, acı çekmesini istiyorum. Onu tatmak istiyorum. Ama o daha hızlı, çekiliyor. "Bana hiçbir şey vermedin. Sadece acı. Benden kaçmak, bu kitapları benden saklamak? Bana bir işe bağlı kalacağıma söz vermek, değil mi? Bana ne olduğunu hiç söylemedin. Aslında hiç konuşmadık. Yalan söyledin, değil mi?"

"Hayır."

"Yalan söylemeyi bırak." Konuşmakta zorlanıyorum, ona olan arzum ve çaresizliğim boğazımı tıkıyor. "Hiçbir şey olmasa bile, bana bunu ver. Sadece çalışmama izin ver."

"Çalışmak" kelimesi ağzımdan çıkar çıkmaz, Everett'in lezzetli hırıltıları, düşük inlemeleri kayboluyor.

Yüzündeki ateşli ifade yok. Onun yerine, kafa karışıklığı var.

Kaşlarının arasında bir kırılganlık. Yüzünde binlerce soru.

"Bunu ve bu odayı bana bırak." Henüz beni reddetmedi. Denemeliyim, onunla savaşılmaya devam etmeliyim, ne kadar riskli olursa olsun. "Burada vakit geçirmeme izin ver. Kilitleme."

"Tekrarla."

"Bu odayı kilitlemeden bırakmanı istiyorum."

"O değil," diye tersler, bana daha sıkı sarılır. Şimdi kafam karışan benim. "Çalışmak istiyorum?" Alnındaki kırılganlıklar derinleşir.

Hiçbir şey söylemedi.

"Merak etmeyeceğim. Fotoğraflarına bakmayacağım." Bakışlarımı yanımdaki kolaja kaydırıyorum. Everett'e geri dönüyorum. "Okumaya can atıyorum, yalnızım. Benimle konuşmuyorsun. Yanıma neredeyse hiç yaklaşmıyorsun. En azından okumama izin verebilirsin. Sen yapmadığında ben burada olayım..."

"Seninle sevişmediğim zamanlarda."

"Evet." İstemeden bacaklarım kasılır. Utanç verici bir sürtünme ihtiyacı beni yiyip bitiriyor.

"Tamam," diyor.

"Bana bunu yapamazsınız." Her zaman ailemle kaybettiğim bir tartışmaya giriyorum. Kilidi çevirirler ve hepsi bu kadar. "İş bulma hakkım var. Lanet olsun, ben bir insanım. Bu evden çıkabilmeliyim. Matematik ders kitapları dışında başka şeyler de okuyabilmeliyim ya da..."

"Aurora." Vücudum kitaplığa daha sert bir şekilde itilir.

Everett başparmağını çenemin altına bastırarak başımı yukarı kaldırır.

Bana tepeden bakıyor.

Onun içindeki değişim çok küçük, ama nefesimi kesiyor.

"Tamam dedim." O piç kurusu beni nefes nefese bırakıyor. Kalbimi çarpıtıyor. "Bu odada çalışabilir ve vakit geçirebilirsin. Fotoğraf kolajı yasak. Oradaki köşe de yasak. Onun dışında sorun yok. Kilitlemeyeceğim."

Ona sarılma isteğim patlayacak gibi. Kollarım onu sarmak için kaşınıyor.

ona

sarıl Parmak uçlarımda yukarı aşağı zıplıyorum, atlamaya hazırlanıyorum ve

mak kendimi durduruyorum. Son yirmi iki yıldır kontrolcü pisliklerin etrafındayım.

için

kollar

ım

kaşın

ıyor.

Her zaman bir uyarı vardır.

bir uyarı vardır.

"Peki." Arkamdaki kitapların üzerine iki elimi de koyuyorum, kalbimi daha fazla acıya karşı hazırlıyorum. "Yarın yine de başlayacak mıyım?"

"Evet, ama gerçek bir iş olmayacak."

Kaşlarım aşağıya doğru çekilir.

"Bir taahhüt dedim. Bir iş gibi davranacağın bir taahhüt," diye sözümü kesmeden, tartışmaya fırsat vermeden konuşmaya devam etti. "Bir şoför seni haftada beş gün, her gün altı saat oraya götürecektir. Senin için seçtiğim bu taahhüdü gönüllü olarak yerine getireceksin. Sadece bunu. Tartışmaya açık değil."

"Gideceğim. Her gün, yemin ederim." Para almak sorun değil. Yeni insanlarla tanışmak, sosyalleşmek, bir insan olarak gelişmek... bu bir rüya. "Nerede?"

"En yakın hastanede." Gözlerinde şeytani bir parıltı belirir. Artık şefkatli ya da kızgın değildir.

Memnun.

Garip.

Yani, bu iyi bir şey. İnsanlara yardım etmek. Bunu destekleyebilirim.

Hayır, bunu unut, çok heyecanlandım. Bana neyi söylemiyor?

"Tamam, harika." Gülümsemem tereddütlü. Bir uyarı geliyor, hissediyorum.

"Orada gönüllü olarak ne yapacağım...?"

Başparmağı çenemi okşadı. Tehditkar bir dokunuş. "Bebek kucaklayıcı olarak. Sadece bölgedeki yetimhanelerden birkaç saatliğine oraya gönderilen bebeklerle."

İki cümle. Bir sürü kelime.

Ve dünyam başıma yıkılıyor.

Everett, yüzümün buruşmasını dikkatle izliyor. Dudaklarım titriyor.

Sıcak gözyaşları gözlerimin köşelerinde birikiyor.

Boş midem isyan ediyor, ama kusacak hiçbir şeyim yok. "Hayır." Tişörtünün önünü tutup, kumaşı ellerimle büküyorum.

"Hayır. Lütfen. Beni ailemin kapısına terk ettiklerini biliyorsun. Yalnızdım. Bana sarılacak ve beni sevecek birine ihtiyacım vardı" —gerçek birine, berbat üvey aileme değil—"Beni oraya gönderirsen, tek düşüneceğim şey ne kadar çaresiz olduğum olacak. Kimsenin benim için orada olmadığı. Kimsenin benim için orada olmayacağı. Lütfen, Everett."

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi bana umut veriyor. Sonra çenesi seğiriyor. Omuzları geriliyor.

Duvar örülmüştür. "Kararım kesindir."

"Yalvarıyorum sana." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp eline düşüyor. "Bu kadar acımasız olmana gerek yok. Beni kullan. Beni sik. Ne istersen yap. Ama bunu yapma. O hastaneye adımımı bile atmadım ama her yerim ağrıyor."

"Umurumda
değil." "Sen..."

Dünkü kahvaltı gözlerimin önüne geliyor. Dört ayak üstünde olmamdan tahrik oldu.

Sürünmemden.

Son gücümle, elini benden çekip, yana doğru kayıyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum.

Onun acımasız bakışları altında, ona olabildiğince yaklaşıyorum. Parmak uçlarım ayaklarının dibinde. Aklım da öyle.

"Kalk." Beni saçımdan yakaladı ve yerden kaldırdı. Raflara yaslandım. "Ayağa kalk."

Saçımı bırakıyor. Çenemi kavriyor.

"Neden? Bu beni mahveder, Everett." Gevezelik ediyorum. Ağlıyorum. "Bu beni gerçekten çok incitir. Anlamıyor musun? Bu kadar acımasız olamazsın. Sen bu kadar acımasız değilsin."

"Ben buyum."

Onda gördüğüm insanlık kırıntısı? Orada yok. Yine kendimi kandırıyordum.

"Değişmeyeceğim." Serbest eliyle bileklerimi kavradı. "Değişmeyeceğim, duydun mu beni?"

"Senden değişmeni istemiyorum." Aklımı kaçırmamak için son bir çaba göstererek, ellerimizi onun yüzüne doğru çekiyorum. Parmaklarımin altında sakalları kaşındırıyor. "Lütfen merhametli ol. Yalvarırım."

Kısa bir süreliğine dudaklarını ellerime çevirir. Onları parmak eklemlerime bastırır.

Nefesimi tuttum.

"Merhametim ve sahip olduğum diğer tüm yumuşak duygular benden çalındı." Geri çekilir, beni çok içinde bırakır, kendimi tutmak için arkamdaki kitaplara tutunurum. "Hiçbir şeyim kalmadı. Yarın gideceksin"

gidip o bebekleri kucaklayacaksın. Bu bir rica değil. Bu bir emir."

"Ama..." diye başlıyorum.

O çoktan kapıya varmış, kapıyı arkasında çarpıyor.

Beni yine yalnız bırakıyor, amım ıslak, kalbim kırık ve hayatım her zamanki gibi.
Siktir.

AURORA

"Aurora, uyanma zamanı." Everett. O burada. Yanımdaki yatakta oturuyor.

Kapalı göz kapaklarımın arkasından, perdeleri açtığını anlayabiliyorum. Güneş doğmuş.

Bugün Pazartesi.

"Hayır." Sanki bu beni ondan kurtarabilirmiş gibi gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Belki kurtarabilir. Beni son uyandırdığı zamanki kadar kötü sesli değildi.

"Yatakta kalamazsın." Kaba olmayabilir, ama sert.

Çok sert. "Bugün hastaneye gitmelisin."

Aslında demek istediği, *travmanla yüzleşme zamanı*. Bebeğin, yıllar önce benim nasıl görüldüğümü anlamamı sağlayacak.

Onları kucaklayacak kimse yoktu, sadece bir yabancı vardı.

Molly ve Winston en kötü türden yabancılardı. Dadılarım

de.

Hiçbirinin beni kucakladığını veya sarıldığını sanmıyorum, tabii çığlık atmadığım veya bezimin değiştirilmesi gerekmediği sürece beni kucaklamadıklarından eminim.

O zamanlar kapana kısılmıştım. Yıllar sonra da aynı şekilde kapana kısılmıştım. Ve şimdi de kapana kısılmış durumdayım.

Yapamam. Yapamam.

Yapmayacağım.

"Beni rahat bırak." Battaniyeyi başımın üzerine çekiyorum, ortadan kaybolmak istiyorum.

Bir daha asla yetim bebekler hakkında düşünmemek ya da konuşmamak istiyorum.

Everett'in acımasız parmakları battaniyeyi kavrar ve çıplak vücudumdan aşağı çeker.

Dün gece kütüphanede kavga ettikten sonra benimle sevişmedi. Sadece soyunmamı emretti, ben de soyundum. Yatağa gitmemi emretti, ben de gittim.

Naif ben, kocama itaat etmenin onun gözünde puan kazanmamı sağlayacağını düşündüm.

Yanılmışım.

"Aurora," diye homurdandı. "Seninle konuşurken bana bak." Saatlerce ağlamaktan hala şişmiş gözlerimi araladım.

Gri gözleri kısılmış ve sert. Geniş göğsü ortada, karın kasları gergin.

Pijama pantolonunun içindeki penisi sertleşmişti.

O işe hazır değil. Savaşa hazır. Benimle kavga etmek bu hasta piçi tahrik ediyor.

O ve ben. Göğüs uçlarım sertleşir, utançtan neredeyse tekrar ağlayacağım. Artık benim sırlarımdan daha fazlasını biliyor.

"Bir iş seç," diye yalvarıyorum. Onun ateşli ilgisi dikkatimi dağıtmıyor. "Başka herhangi bir iş, ben giderim. İstedğin saatte çalışırım. Asla şikayet etmem. Söz veriyorum."

Benim utanmaz yalvarışlarım karşısında Everett sakinliğini koruyor. Ve çaresiz, panik halimde bunun iyi bir işaret olup olmadığını merak ediyorum. Fikrini değiştirebilir mi acaba?

Bu gerçekleşene kadar, olduğum gibi kalıyorum. O benim tasmamı çıkarırken uysal ve itaatkar davranıyorum.

Dizlerimi büküp bacaklarımı açıyorum ve dün gece unuttuğu ya da çıkarmak istemediği anal tıpayı çıkarması için ona erişim sağlıyorum. O tıpayı çevirip içimden çıkarırken sessizce çarşafı sıkıyorum.

Onun için ne kadar ıslandığımı söylemiyorum. Bir an dolu, bir an boş olmanın ne kadar garip bir his olduğunu itiraf etmeye cesaret edemiyorum.

Zaten o, dizlerinin üstüne çökmüş, bacaklarımın arasında, her halimi görüyor.

Ona söylediğim şey, aynı çaresiz yalvarış: "Gitmeyeceğim, Everett."

Onun fırtınalı gözleri, aldığım tek uyarıdır.

"Zor yoldan olsun." Bir saniye içinde yataktan kaldırılıyorum. Everett beni banyoya taşıırken kollarında çığlık atıyorum. "Unutma karıcığım, bunu başlatan sensin."

"Gitmeyeceğim!" diye tekrar bağıyorum, ciğerlerim yanacak kadar yüksek sesle, "Gitmeyeceğim!"

"Kapa çeneni."

Banyosundayız. Everett, adımını kesmeden düşün sıcak suyunu açıyor.

"Beni zorlayamazsın!" Göğsümdeki kara delik beni vahşi, çılgın bir hayvana dönüştürüyor. "Bana bunu yapamazsın. Yapamazsın. Beni indir."

Hayatım ve akıl sağlığım için savaşıyorum, saçını çekiyorum.

Kocam gözünü bile kırpmıyor.

Beni duş başlığının altına indiriyor.

Su yüzümden ve onun yüzünden aşağı akıyor. Vücudumuzdan aşağı akıyor, pantolonunu ıslatıyor.

Merakım Everett kadar güçlü bir güç ve lanet olsun ona

—Aşağıya bakıyorum.

Hem sıcaklık hem de farkındalık beni ateşledi. O eskisinden daha sert, penisi ıslak kumaşa bastırıyor.

Bu ihtiyaç beni alt üst ediyor. Everett'in düşman olduğunu neredeyse unutuyorum.

Yumruklarımı sıkmak zorundayım, yoksa onu avuçlamak gibi gerçekten aptalca bir şey yapardım. Onu memnun etmek için.

Keşke durumumuz farklı olsaydı.

Sonunda kaçıp kendimi bir yere kilitlemek için hazır olduğumda, büyük bir hata yapıyorum. Ona bakıyorum.

Sonra onun tüm dikkatini üzerimde hissediyorum.

"Sen benim karımsın." Eli boğazımı sıkıyor. Beni olduğum yerde tutuyor. "Benim söylediğim yerde olacaksın. Benim söylediğim yere gideceksin. Bacaklarını açacak, yatağımı ısıtacak ve duş alacaksın çünkü sen benimsin. Anlaştık mı?"

Su, yakışıklı yüzünden damlıyor. Koyu göz kapaklarına, dolgun dudaklarına ağır damlalar düşüyor.

Ve sesi, kısık. Sert. Gergin.

Benim yüzümden. Beni incitmek ona acı veriyor, bundan eminim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Elimi uzatıp, sakallı yanağını okşuyorum.

"Lütfen. Ne istersen yaparım. Bana bunu yapma."

"İşte burada yanılıyorsun." Bakışlarında bir terslik var, Everett'te bir terslik var. "Bunu yapmak zorundayım. Başka yolu yok. Hiçbir yolu yok."

Lütfen ve burada kalmama izin ver sözlerim fark edilmeden geçer. Everett, bir eliyle beni sabit tutarken, saçlarıma şampuan sürüp vücuduma sabun köpüğü sürüyor. Tekmelemek, bağırarak ve vicdanına başvurmak hiçbir işe yaramadı.

Yapması gereken bir işi var ve bitirene kadar durmayacak.

Pes ediyorum.

Sonunda temizleniyorum. Yaklaşan dehşete rağmen güzel kokuyorum ve tazelenmiş hissediyorum.

Everett işi bittikten sonra bile boğazımı bırakmıyor. Pantolonunu ve boxerını çıkarırken beni yerinde tutuyor.

Onun yakınlığında dizlerim titriyor, sabunu kaslarına sıkıldığında kaslarının dalgalandığını izlerken.

Penisi titriyor, pazıları geriliyor.

Bana attığı ateşli bakışlar beni eritiyor.

Eminim ki benim utancımı daha fazla görüyor. Kesinlikle yapmamam gereken bir anda ona şehvet duyduğumu.

Kısa bir süre, sanki benim için çok değerliymişim gibi bana bakıyor.

Sonra Everett başını sallar ve heykel gibi, sinir bozucu vücudundaki köpükleri yıkamaya devam eder.

Paylaştığımız an, geldiği kadar çabuk kaybolur. "Gitmeyeceğim," diye tekrar fısıldarım.

"Evet, öylesin." Suyu kapatıp beni duştan çıkarır.

Everett verimli bir şekilde önce beni havluyla kuruladı, sonra kendini kuruladı.

"Değilim." Sesimin nasıl çıktığının farkındayım. Bir çocuk gibi. Yaramaz bir çocuk gibi.

Başka ne yapabilirim ki? Artık sabrımın sonuna geldim.

"Beni duyuyor musun?" O dolaba doğru yürürken arkasından sesleniyorum.

Onu takip ederdim. Ama yine dört ayak üstüne çöküp, gizli bir amaç olmadan sadece onu ve kendimi memnun etmek için aptalca bir şey yapabilirdim, ki bu korkunç bir şey.

"Everett." İşte buradayım. Ona katılmak yerine sesimi yükseltiyorum.

"Duydum." Karanlık, pahalı bir takım elbise giymiş öfkeli bir tanrı gibi geri dönüyor.

Bir adam bana doğru hücum ediyor. Uzun adımları dengemi bozuyor ve geriye doğru sendeliyorum.

Kolumu saran eli sıcaktı, beni yakaladı. Beni dengeledi. Beni hapsetti.

O her yerde, ama ben kendimi çok boş hissediyorum. Çok muhtaç.

"Seni duydum..." Everett yüzünü eğiyor, dudakları kulağıma değiyor ve beni titretiyor. "Cezalandırılmak için yalvarıyorsun."

"Hayır." Dünya tersine dönüyor. Vücudum yerden kaldırılıyor ve Everett'in omzunda, banyodan dışarı taşınıyorum. "Hayır, seni piç. Dur. Beni çıplak olarak dışarı çıkarma."

"Tanrı aşkına, sen hiç anlamıyorsun." Sesinde şefkat duyuyorum galiba. Birazcık.

Dikkatli davranıyor, yatağın kenarına oturuyor ve beni kucağına yatırıyor.

"Senin bir pislik olduğunu anlıyorum."

Elini kışıma koyduğunda dikkatli olmayı bırakıyor. Isınma yok, deneme yok. Acı verici bir çatlak, aşağılayıcı bir sıcaklığı doğrudan amıma gönderiyor.

İçimden bir çığlık kopar.

"Eğer seni sikersem" —*çat*— ve onun sikinin karnımı dürttüğünü, zonkladığını hissediyorum — "geç kalırız."

"Seni sikmeni istediğimi kim söyledi?" "Sen söyledin."

"Hayır, sen yaptın," diye yalan söylüyorum. Tek bir bakışla, beni alması için yalvardım.

Beni, tamamen beni.

Bir el bacaklarımı ayırıyor. İki parmak içime giriyor.

Yine yalan söylemeden önce, boğazımdan aşağılayıcı bir inilti kopar.

"Ben değil. Ben yapmadım."

Çatırtı. Amım her saniye daha hassas, daha sıcak hale geliyor.

Uyluklarım sırlıklam oluyor, onun takım elbisesini mahvediyorum.

"Vücudun kesinlikle istedi." Hem haklı hem de haksız. Ben sadece onun sikini istemiyorum. Onun her şeyini istiyorum, bu sadist pislik bunu anlayamıyor mu? "Gözlerinde görebiliyorum."

Çat. Çat. Çat.

"Senin o sıkı amını ikiye ayıracak benim kalın sikime ihtiyacın var." Üç kalın parmağını içime sokup kıvrarak beni istila ediyor. İznim olmadan ayak parmaklarımı kıvırtan ve kalçalarımı sallatan noktayı ovuşturuyor. "Sakinleşmek için buna ihtiyacın var. Bana bunu ilk kez yalvarmıyorsun ve son kez de olmayacak. Her zaman seninle ilgilenmek için burada olacağım ve sen bunu pişmanlık duyarak yaşayacaksın. Tatlı olmayacağım, kocanın olmasını hayal ettiğin gibi olmayacağım, ama hayat adil değil. *Hayat*" —çatırtı—"adil" —çatırtı—"değil."

Vuruşları şaplaklara dönüşüyor, sonra tekrar vuruşlara. Nefes nefese, kıvranan bir haldeyim, tamamen onun merhametine kalmışım.

"Beni boşaltamazsın." Çok uçarıyım. "Sana izin vermeyeceğim."

İçimde büyüyen orgazm aksini söylüyor. Acıyla besleniyor. Amımı ovuşturan acımasız parmaklarıyla.

Everett'in tüm ilgisinin odağındayım ve Tanrı yardımcım olsun, bu başıma gelen en kötü ve en iyi şey.

Aç bir hayvan gibi bundan besleniyorum. Onsuz ölecekmişim gibi bunu içime çekiyorum.

O haklı.

Buna her şeyden çok ihtiyacım var. Son kalan irademi de kaybedip, onun elinde boşalırken, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu hissediyorum.

Ağlıyor ve iniliyorum, ona küfrediyor ve daha fazlasını istiyorum.

"İşte böyle," diyor Everett, duvarlarımı okşayarak, sakinleşmemi bekliyor. Penisini içimde zonkluyor. "Bana karşı koymayı bırak, Aurora. Ödeyeceğin bir bedel var. Bundan kaçamazsın. Ailen de kaçamaz."

"Ne için?" Gözyaşlarım sert ahşap zemine düzenli bir şekilde düşüyor. *Damla, damla, damla.* "Ne yaptım ben?"

"Sessiz ol." Emri daha çok bir inilti gibidir. "Lanet olsun. Siktir."

Orgazmın etkisiyle hala uçmuş ve kıcımdaki acıdan dolayı, onun neden küfrettiğini anlamam biraz zaman aldı.

Ben onun kucağındayken, Everett'in kontrolü kayboldu.

Beni önünde diz çöktürdüğü anda bunu gözlerinde görüyorum. Kendini kaybetmiş, burun delikleri genişlemiş. Ellerini boynumun yanlarına kaydırırken göğsü inip kalkıyor.

"Lanet olsun sana, Aurora."

Bana verdiği öpücük diğerlerinden farklıydı. Dudakları sahiplenici, sert ve talepkardı. Dilini benim dilim üzerinde gezdiriyordu sanki ben onun tattığı en güzel şeymişim gibi.

Everett, yanaklarımdan akan her gözyaşını başparmaklarıyla yakalar.

"Kıpırdama." Benden koparış şekli neredeyse şiddetli.

Kemerini çözerek, penisini çıkarır, bu da onun hakimiyetini güçlü bir şekilde gösterir.

Ben ona itaat ediyorum, hiçbir gizli niyetim olmadan hareketsiz duruyorum. Onun gözüne girmeye çalışmıyorum. Önümdeki korkunç günü düşünmüyorum.

Ona kapılmış durumdayım. Şu anda, kesinlikle yapmamam gerekse de, onu memnun etmek istiyorum.

Onun zarafeti, kaba davranısa bile büyüleyici. Geriye yaslanıp beni izlerken mastürbasyon yaparken bile. Beni incelerken.

İlk kez değil, tüm dikkatini bana yöneltiyor. Eli kendini pompalarken müstehcen sesler çıkarıyor, nefesi sert ve düzensiz.

Sonra, bir vuruş ile bir sonraki vuruş arasında, uyluklarımdan arasında bir baskı oluşmaya başlıyor. Keskin bir ağrı oluşuyor, ta ki içimden bir inilti çıkıncaya kadar.

Artık daha fazla kalabileceğimi sanmıyorum. Çok ateşliyim. Çaresizim.

Her an klitorisimi ovmaya başlayabilirim. Ya öyle yaparım ya da alevler içinde kalırım.

"Oh, *lanet olsun*." Kendini sıkıca sıkıyor. Daha hızlı ovuyor. Benim için... benim için sızıyor. Nefes alamıyorum. "Çabalıyor, değil mi? Benim için yaramazlık yapmamak için çok çabalıyor."

Aşğılanıyorum ama bir şekilde saygı görüyorum. İhtiyaç duyuluyorum. O bana ihtiyaç duyuyor ve ben...

"Evet."

Sözcük ağızımdan çıkar çıkmaz, o orada. Saçımdı tutup beni kendine çekiyor.

"Gözlerini... *Lanet olsun, Aurora*... Gözlerini kapat."

İçimdeki hasta bir parça bu emre karşı çıkıyor. Onun sikini yumruklamayı kaçırmaya karşı çıkıyor.

Son anda, bacakları vücudumu sardığında, gözlerimi sıkıca kapatıyorum.
Sıcak sperm yüzüme sıçıyor, gözlerime, yanaklarıma, dudaklarıma.
Kafa karışıklığı ve ihtiyaç beni altüst ediyor. Burada kalmaktan başka
yapabileceğim bir şey yok. Dizlerimin üzerinde. Çenem gevşemiş, zihnim dönüyor.
"Pis prenses."

Everett haklı galiba, çünkü dudaklarımı onun için daha da açıyorum. Onun
ahlaksızlığını, spermle kaplı parmaklarının şu anda yaptığı gibi dilime
bastırılmasını arzuluyorum.

"Em. İşte böyle. Daha sert. Yala. Aferin lanet prenses. Benim kırık karım."

İşimi bitirince parmaklarını çekiyor. Sonra fermuarının sesi geliyor ve ondan
sonra ayağa kalkıp yerden kalkıyorum.

Gözlerim yapış yapış ve kapalı olsa bile, banyoya gittiğimizi hissediyorum. O
benimle ilgilenecek.

Kötü canavar, büyük, kötü kurt.

Rahatlama ve garip bir tür şefkat beni sarıyor. Belki onu da?

"Everett," diye yalvarıyorum. "Beni cezalandırma."

"Sana zaten söyledim." Sesi, ifadesi kadar soğuk ve duygusuz.

"Cezalandıracağım. Karar kesin."

Bunun üzerine umutlarım yıkılır. Göğsüm çöker.

"Seni temizlerken uslu dur. Önünde uzun bir gün var."

AURORA

"G ood girl."

Everett'in gözleri soğuk. Kişisel olmayan. Yanaklarımdaki kurumuş gözyaşlarının izlerini parmak eklemleriyle okşuyor.

"Dur," diye yalvarıyorum. "Beni burada bırak."

"Daha sonra bana gününü anlatırken hiçbir şeyi atlama." Alaycı emir canımı yakmıyor. Sahte.

Onun hala benden nefret ettiğine inanmayacak kadar akıllıyım.

İkimiz arasında, Everett kukla ustası olabilir. Tüm sırları o biliyor. Arkasında duran bu evin sahibi o. *Benim* sahibim o.

Ama bir hata yaptı, o da beni yakınında tutmak. Onu inceleyebilecek kadar yakın. Kocamın davranışlarını öğrenebilecek kadar yakın.

Az önce bir parçası benim için yıkıldı. Yüzümden spermlerini sildikten sonra, soğukkanlılığını geri kazanmak için çok uğraştı.

Neredeyse kişisel olmayan hareketlerle, yeni bir anal tıpayı sterilize etti ve bana taktı.

Boynumdaki tasmayı kilitlerken bana kapalı bir bakışla baktı.

O, zümrüt yeşili pantolon ve krem rengi bluzu zorla giydirirken, yalvarışlarım cevapsız kaldı. Bana giydirdiği yeni siyah topuklu ayakkabılarla onu tekmelediğimde tek kelime etmedi.

Bu sessizlik, benden nefret ettiği anlamına gelmiyor. Hiç de değil.

Beni sevmek onu korkutuyor, çünkü bu, bana zarar vermeyi bırakması gerektiği anlamına geliyor.

O hasarlı. Kusurlu. En güzel, en karanlık şekilde onarılamayacak kadar yaralı.

Ve bana ne kadar acımasız davranırsa davranırsın, onu düzeltmek istemiyorum. O acımasızlık sadece acısının bir yansıması.

İçimden bir ses, onun bunu uzun zamandır beklediğini söylüyor. Bunu sonsuza dek planladığını.

Everett beni tuzağa düşürmek için yargıçlık bile yaptı. Bunu söylemedi. Söylemesine gerek yoktu.

Kocam hesaplı bir adamdır. Hiçbir şeyi şansa bırakmaz.

Zaman zamanla bana bana bana ne onu bana Sana büyüyeceğiz büyüyeceğiz. Tek isteğim, ona bu acıyı biraz olsun yaşatmamak.

Bunun yanı sıra, beni koğuşa göndermemesi için onu ikna etmek.

Yüzündeki ifade, en azından bugün bunun olmayacağını söylüyor. Ama yine de umut ediyorum. Deniyorum.

"Everett." Kaygım ciğerlerimi ve boğazımı bir mengene gibi sıkıştırıyor.

"Ne?"

"Beni dinle, tamam mı?"

"Hayır." Yorumuyla kalbimi parçaladı.

Clarke'ların çatısı altında yaşamak yeterince korkunçtu. Biyolojik ailemden asla alamayacağım sevgiyi sürekli hatırlatıyordu. Bunu nasıl atlatacağım?

Ciddi bir ifade takınmak için elimden geleni yapıyorum. Sabahın erken saatlerinde havayı içime çekip rahatlamaya çalışıyorum.

Sanırım o kadar iyi yapıyorum ki, Everett ve ben düşman değil de iki normal insan gibi görünüyoruz. Sadece iki kişi, ön kapının önündeki garaj yolunda duruyoruz. Parmaklarımızda yüzükler var. Saçlarımız ve kıyafetlerimiz kusursuz.

Tabii, iki siyah Mercedes ve şoförleri sıradan sayılmaz, ama evet.

Savaş halindeymişiz gibi de görünmüyoruz. Sanki her an çöküşe geçecekmişim gibi.

Ama öyleyim. Gerçekten öyleyim.

"Lütfen. Başka herhangi bir işte çalışırım. Başka herhangi bir yerde gönüllü olurum." Beni reddetmek için ağzını açıyor. Ben daha hızlıyım. Daha çaresizim. "Senin yolundan tamamen uzak dururum. Dayanamadığın velet. Ne güzel olmaz mı?"

Söylediğim anda sözlerimden pişman oluyorum, umarım bu onun ilgisini çeken kısım olmaz, yani benim gitmiş olmam.

Sabahın erken saatlerindeki esinti saçlarımı savuruyor, özenle yaptığım topuzumu bozmakla tehdit ediyor. Ne Everett ne de ben buna aldırış etmiyoruz.

"Neden burada olmanı istemeyeceğimi düşünüyorsun?" Kaşları düşüyor. Bakışları yakama kayıyor. Alyansım ve nişan yüzüğüm. Sonra tekrar yüzüme. "Sen benimsin. Tam da burada olmanı istiyorum."

Karnımda tek bir küçük kelebek kanatlarını çırpıyor. Bu sahiplenici ifade iyi bir işaret olabilir.

İyi ve kötü.

Burada, onun *karısı* olarak *burada olabileceğimi* ifade ediyor olabilir. Ya da onun tutsağı. Onun eziyetine maruz kalacak biri.

Kelebek, ne olursa olsun karnımda kanatlarını çırpıyor. "Öyleyse beni burada tut."

"Yapmam gereken işler var." Onun somurtkan ifadesi, asla unutamayacağım bir ifade. Sıkı çene. Daralmış gözler. İnce bir çizgiye dönüşmüş dudaklar. Hem rüyalarım da hem de kabuslarımda bana geliyor. "Senin de var. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Oraya gidemem." Benim somurtkan yüzüm onunkiyle asla boy ölçüşemez, ama alternatifim yıkılmak ve ağlamaktır. Yapmayacağım, onun önünde bir daha yapmayacağım. Personel ve şoförlerin önünde yapmayacağım. "Açıkça söylediğimi sanıyordum."

"Lanet olası ağzın," diye homurdanarak, iki parmağını çenemin etrafına geçirir. Dudakları benimkilere yapıştığında nefesim kesilir.

Öfkeli öpücümü, kırmızı rujumu dudaklarımdan silip süpürmüş olmalı.

"Gideceksin ve bu kesin. Cormac" — görünüşe göre yeni korumam — "bana rapor verecek. Ona cehennemi yaşatmakta özgürsün. Ona karşı gelmekte özgürsün. Ama şunu unutma. Buna göre cezalandırılacaksın. Bundan büyük zevk alacağım."

Midem bulanıp amım ağrımalıydı.

Görünüşe göre, mümkün.

Everett her şeyi gerçekleştirebilir.

Öpücük ve bana yaşattığı zihin oyunları yüzünden nefes nefese kalmış bir halde başımı sallıyorum.

"Git." Ama çenemi bırakmıyor.

Dudakları çok yakın. Sıcak nefesi benimkiyle karışıyor. İstiyorum. İstemiyorum.

"Siktir." Everett alt dudağını ısırır, başını yana çevirir. "Git, Aurora. Git işte."

Kalbim ağırlaşır, külotum ıslanır. Söyleyebileceğim veya yapabileceğim hiçbir şey onun fikrini değiştirmez. Hiçbir şey onu bana merhamet etmeye ikna edemez.

Cormac, garaj yolunda duran ilk Mercedes'i işaret ediyor. Arabama doğru kısa yürüyüşümde Everett'i düşünüyorum. Onu bu kadar derinden yaralayan neydi ki, kendini bir anlık bir açılımdan daha fazlasına izin vermiyor?

Er ya da geç, onu anlayacağım. Bugün hayatta kalırsam. *Eğer* hayatta kalırsam.

Cormac'ın benim için açık tuttuğu kapıdan içeri giriyorum. Yeni arabanın kokusu beni sarıyor. Bu, hızla atan kalbimi yavaşlatmıyor, ellerimin titremesini durdurmuyor.

Everett'in dikkati başından beri üzerimde. Önce hissediyorum.

Sonra pencereden dışarı baktığımda görüyorum.

Bana diktiği bakışları sert, sıcak ve soğuktan aynı anda.

Deri ve dantel.

Araba garajdan çıkınca yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

Beni kurtarabilirdi. Buna bir son verebilirdi. Ama yapmadı.

Hâlâ eskisi kadar sevilmez biriyim. Nedenini öğrenmeliyim.

AURORA

Yumuşak, sıcak ışıklar. Rahat koltuklar.

Bebekler. On tane. Nefes

alıyorlar. Uyuyorlar.

Yalnızlar.

Kalbim kendi başına bir hayat kurdu. Göğsümden fırladı ve şu anda boğazımda takılı kaldı.

Everett'in evi gözden kaybolduğundan beri, beni mahvetmekle tehdit eden tüm bu duygularla boğuluyorum.

Ve kimse umursamıyor.

Cormac, hastane koridorlarında yürürken beni kolumdan tutmak zorunda kalmasını umursamadı. Ondan bekleneni yaptı. Beni her şeyin daha kötü olduğu buraya getirdi. En kötüsü.

Her nefes almak bir mücadele. Bana ayrılan koltukta kaç kez pozisyon değiştirirsem değiştireyim, rahatsızlığım geçmiyor.

Kısa saçlı ve nazik yeşil gözlü hemşire Gina, sağımdaki koltuğa oturuyor. Sabırlı. Nazik. Odanın ışıkları kadar yumuşak.

Kırmızı gözlerimi, titrek sesimi, solgun yüzümü sorgulamadı ya da sormadı.

Everett, benim acımı görmezden gelmesi için ona cömertçe para ödüyor olmalı. Alçak.

Gina ise öyle değil.

Sesi yumuşak. Bebeği nasıl tutacağımı anlatırken verdiği talimatlar emirden çok öneri gibiydi. Onları nasıl kucaklayacağımı gösterirken ve sıcaklık sunmanın ne anlama geldiğini açıklarken aynı sakin ses tonunu korudu.

Onlara şarkı söyleyebileceğimi söylediğinde, bu bir davet gibi geldi. En azından mırıldanmak için boğazımı temizledim, ama başaramadım.

Kaygımı yenemiyorum.

Yenemiyorum.

Cormac çıkışı engellediği için buradan kaçamıyorum. Bu odada tutsakım.

En kötü kabuslarımla boğuşuyorum.

Clarkes'ların özel çocuk doktoru, beni kapılarının önünde bulduklarında bir aylıktan büyük olamayacağımı söyledi.

Buradaki en büyük bebek yirmi üç günlük.

O kalpsiz insanlar beni o haldeyken evlerine aldılar.

Küçük, kırılgan ve çaresiz.

Eminim o zamanlar da benden aynı derecede nefret ediyorlardı. Eminim annem beni seviyordu. Sevmek zorundaydı.

Yaptıklarıyla beni ne kadar sevdiğini gösterdi. Evlat edinen ailemin kapısını kırıp beni daha iyi bir hayat sunabilecek bir çiftte bırakmak... Bu sevgidir.

Bakımlı çimler ve muhteşem evin arkasında canavarlar saklandığını bilemezdi.

En iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı.

Keşke burada olsaydı. Keşke nefes almakta zorlanmasaydım. "Al, neden onu tutmuyorsun?" Gina'nın gözlerinde sevgi parlıyor.

gözleri. Bana onun adını söylemediği için minnettarım. Ona yavaş davranmasını rica ettim ve o da beni dinliyor. "Söz veriyorum, ısırılmaz."

"Hayır." Gülererek, kulağıma bile tuhaf gelen sulu bir ses çıkardım. "Isırılmaz. Onu tutarım, söz veriyorum. Bir dahaki sefere."

Arkamda bir adam boğazını temizledi.

Cormac.

Onu ve emirlerini siktir et.

"Yavaş olacağız," diyor Gina nazikçe, pembe önlüğüne bebek oğlunu sarıyor. Sesinde umut ve yalvarma var. İkimizin de bu konuda seçeneği olmadığını biliyor. "Beş dakika, sonra onu senden geri alacağım. Bu kadar basit."

Buraya ilk geldiğimde, bebeklere çok yaklaşmayı reddetmişim. Duygusal yük çok ağırdı. Onlara bağlanmak beni tamamen mahvedecekti.

Ancak, onların çok sevimli olduklarını itiraf etmeliyim. Ve dediğim gibi, başka seçeneğim yok.

Gücümü toplayıp kollarımı açtım ve ona yaklaştım. Nefesim titriyordu. Boğazımdaki yumru futbol topu büyüklüğüne ulaşmıştı.

Everett'in bugün öğle yemeğinde boğulması için gökyüzüne dua etmeliyim.

Ama etmiyorum.

Ona kızmak imkansız. Yaralı ve kindar. Kalbimin sıcak bir parçası, başına gelen her ne olursa olsun bunun bir trajedi olduğunu düşünüyor.

Eğer acı çekmemizi karşılaştırmak gerekirse, bu sefil yarışmayı o kazanırdı.

Bu, endişemi daha az acı verici hale getirmiyor. Gözlerimdeki yaşlar hiç kurumuyor.

Bunu yapmak zorundayım.

Bebeği izlemeliyim, çünkü Gina her an bu sevimli şeyi kollarıma verebilir.

Beyaz bir beze sarılmış, annesinin göğsüne yaslanmış. Dudakları pembe ve dolgun. Saçları neredeyse siyah.

Sonra gözlerini açıyor.

Mavi. Bahar günündeki gökyüzü kadar mavi.

Everett'in kütüphanesindeki fotoğrafta kızın gözleri kadar mavi. Benimkine benzeyen bir mavi. Tam olarak değil, ama...

Daha önce hissettiğim korku içime çöküyor. Ciğerlerimi sıkıştırıyor.

Nefesimi kesiyor.

Neden bu kadar yoğun bir şekilde etkiliyor anlamıyorum, ama öyle.

Kız. Everett. Aile fotoğrafları.

Belki de onun yakın arkadaşı değildi. Belki de kız kardeşi idi.

Ve belki, belki de onun annem olduğu düşüncesini çok çabuk reddettim.

Yani, Everett'in kız kardeşi benim annemse...

Ona karşı hislerim varsa...

Eğer benimle yatmışsa...

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Sanırım kusacağım.

"Hemşire Gina." Başka bir hemşire Cormac'ın yanından geçerek odaya girer.

Ben binlerce metaforik tuğla altında gömülürken, iki kadın sohbet eder.

Onun geri dönmesini beklerken yeni bir senaryo ortaya çıkıyor.

O kıza aşık gibi bakmıyordu, kız da ona öyle bakmıyordu, ama lise aşıkları olabilir.

Korunmasız seks yapan ilk gençler onlar olmazdı.

Ya da prezervatifi yırtılmış olabilir.

Çok gençlerdi.

Everett ne kadar sorumlu biri olsa da, paniğe kapılmış olabilir. Kız da öyle.

Beni, bu sırrı saklayabilecekleri tek evli çifte emanet etmiş olabilirler.

Kız, *belki de* annem, tüm bu olaydan dolayı yıkılmış ve kaçmıştı.

Peki ya, ya Clarke'lar akli başına geldiğinde onu benimle görüşmesine izin vermemişlerse?

Winston ve Molly, ona biyolojik ailemle tanışmak istemediğimi söyleyecek kadar kötü insanlar. Royalty toplantılarında bana yaklaşmasına izin verilmesinin sebebinin ben olduğumu söylemiş olabilirler.

Ya da beni görmek isteyen annem olabilir ve onlar onun beni görmesine izin vermemiş olabilir. Acıdan mahvolmuş olabilir. O acıyı unutmak için kaçmış ve sonra kalbi kırık bir şekilde ölmüş olabilir.

Bu da olabilir.

Ama yine de... Everett intikamını böyle mi alıyor? Beni becererek mi?

Onun çocuğunu?

Olmaz. Olmaz.

Bu benim paniğimin bir sonucu olmalı. Değil

mi? Değil mi?

"Bayan Alder."

İki adımdan daha az uzaklıkta, kısık bir ses.

Gina geri döndü. Benimle konuşuyor. Benimle, Bayan Alder.

Tabii ki ben oyum. Everett'in karısı.

Yüzüm uyuşuyor, kafamda garip bir soru beliriyor. Başka bir hayatta, Bayan Alder olabilir miydim?

"Geri döndüm." Gina gülümsüyor. "Beş dakika, ne dersin?"

Ondan sonra, sana yeni doğanlar hakkında biraz daha öğretmiş gibi yapacağım."

Gözlerimi ona dikip bakıyorum.

Bu haldeyken ilk kez bir bebek tutmam mı gerekiyor?

Ensest. İhanet.

Yalanlar. Hem de çok fazla. Ne

halt yiyorsun sen?

Nefes al. Bir saniye dur ve nefes al. Bunların hiçbirinin gerçek olduğundan emin olamazsın.

Cormac ikinci kez boğazını temizledi.

Derin nefesler ve panik atak arasında kollarımı açarım. Bebeği kollarımın arasına alırım, kafasına çok dikkat ederek.

Titremeleri bastırmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, rahatsız edici düşünceleri zihnimin arkasına itiyorum. Değerli bebeğe bakarken onları orada kilitliyorum.

Tamam. Tamam. Ben hallederim.

Tanrım, kollarımda daha da küçük hissediyor. Kırılgan.

Yalnız.

Sıcaklığa muhtaç.

Kalbim acıyor, çünkü ona tam da bunu sunmam gerekirken, içimi ısıtmanın aslında o olduğunu asla bilemeyeceğini biliyorum.

Bu bebek yavaş yavaş kalbime giriyor ve onu yatıştırıyor. Ciğerlerime hava doluyor. Ruhuma ışık giriyor.

Bebeğin güven dolu gözleri bana akıl sağlığımın bir kısmını geri veriyor.

Beni göremiyor olmasına rağmen, bakışlarında bir şey var. Sanırım, her şeyden çok sinirlerimi yatıştıran masumiyet.

Artık net düşünebiliyorum. Berbat teorimi yeniden gözden geçirebiliyorum.

Özellikle ensest kısmını.

Sanırım yanılıyorum. Eminim yanılıyorum.

Everett tamamen dengesiz biri değil. Bir çocuğun yaptığı veya söylediği bir şey için kin beslemezdi. Molly ve Winston'ın ona ilettiği, yalan olabilecek bir mesaj için benden nefret etmezdi.

O acımasız ve zalim. Sadist ve sapkın.

Ama intikam için kendi çocuğuyla evlenmezdi.

Kesinlikle hayır. Aslında, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Peki, şimdi ne yapacağız?

"Harika gidiyorsun." Gina omzuma hafifçe vurur.

"Teşekkürler."

Bebek boş boş bakmaya devam ediyor. Hala kollarımda. Güvende. Dikkatimi ona ve kocama bölüyorum. Herkesin benden sakladığı sırlara.

O kızın kim olduğunu bulmam gerekiyor. Neden beni ve ailemi nefret ettiğini.

Sadece bilgi güç olduğu için değil. Elbette, bu bana onun üzerinde bir avantaj sağlayabilir.

Ama zamanla önceliklerim değişti.

Biyolojik ailemi öğrenmek benim önceliğim. Hele ki şimdi, annemin kimliği ulaşılabilir bir mesafedeyken. Kocamın babam olabileceği bir zamanda.

Boğazıma bir hıçkırık takıldı. Bebeğin gözleri kapandı. Sevimli bir homurtu çıkardı ve tamamen uykuya daldı.

Hala onun adını bilmek istemiyorum. Bağlanmayı reddediyorum.

Duygularımı anlamaya çalışmak yerine, halletmem gereken başka işler var.

Birkaç dakika geçtikten sonra sonunda bir fikir geldi aklıma.

Everett zeki. Hatta sinsi. Onu hazırlıksız yakalamamın imkanı yok.

Bana asla tek bir sır bile söylemez, özellikle de o

Başka biri olabilir.

Başka biri söyleyebilir.

"O seni seni seni Bu iyimserlik Gina'nın Gina'nın bulaşıcı bulaşıcı. Kendime engel olamadan ona gülümsüyorum.

"Uyuyor."

"Aynı şey." O gülüyor. "Anlaştığımız beş dakika bitti. Yani..."

"Sana ne diyeceğim." Cormac'a gizlice baktığımda, mesaj yazdığını görüyorum. Omuzları gevşemiş.

"Evet?" Gina'nın ifadesi açık. Umut dolu.

Bu bebeklerin ona bakıldığını bilmek içimi ısıtıyor.

"Bu o kadar da kötü değil" — o kadar korkutucu, o kadar uyuşturucu, o kadar zayıflatıcı değil.

—“Korkduğum gibi oldu. Belki tuvalete gittikten sonra diğerine de biraz sevgi gösterebilirim?”

Bebeği geri almak için kollarını açarken dudakları daha da yukarı kıvrıldı.

“Elbette, Bayan Alder.”

"Sadece Aurora."

Parmağımdaki dev yüzükler kim olduğumu değiştirmez. Gerçekten ait olduğum kişiye, kendime.

Everett zaten beni gerçekten istemiyor.

İç çekiyorum. "Hemen dönerim, söz veriyorum."

"İstedığın kadar kal." Bebeği göğsüne yatırır, bebek rahatsız edilmeden uyumaya devam eder.

Bu ikisini birlikte görünce, kalbim hiç olmadığı kadar sıkışıyor.

Beni kollarının arasına alan tek kişinin Everett olduğunu hissediyorum.

Ne kadar üzücü, değil mi?

Ayağa kalkar kalkmaz Cormac başını bana çevirir.

Artık kendimi acınacak duruma düşürmeyeceğim. Gösteri zamanı. "Tuvalete gitmem lazım." "Tamam." Telefonunu siyah takım elbisesinin ceketinin cebine koyar.

"Gidelim."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır, yani sen oradaysan işemeyeceğim." Bu bahane, ailemin korumalarında birkaç kez işe yaramıştı.

"Dışarıda beklerim."

"Senin orada olduğunu bilirim yapamam, nokta."

Kafasını salladı, tartışmaya yer bırakmayan keskin bir hareketle.

"Tanrı aşkına." Anlatmak yerine göstermek genellikle işi bitirir. Kollarımı iki yana açtım. "Çantam, kimliğim ya da param yok. Kimse yok. Nereye ve nasıl kaçacağım?"

"Ailen şoförlerinden birini gönderebilir." İçimden gülünç bir kahkaha kaçtı.

Ciddi misin? O kabus gibi eve mi gideyim?

Tabii, haklısın. Everett'in en kötü anları, yıllardır yaşadığım en güzel anlar.

Yüzüm, *bunu asla yapmayacağımı* söylüyor.

Ailemden nefret ettiğimi anladığında, Cormac'ın yüzünde acıma ifadesi belirir. Buna ihtiyacım yok, ama bu benim egomla ilgili değil.

"Tamam. Gidebilirsin, ama on dakika sonra geri dön." Cormac kapıdan uzaklaşarak yana kayar. "En son istediğim şey, seninle patronumun arasına girmek."

"Anladım." Topuklarım yerde tıklayarak odadan hızla çıkıyorum.

Doktorlar, hemşireler ve diğer personel hastane koridorlarında dolaşıyor. Yeni ebeveynler ve aile üyeleri de orada. Bebek arabalarından biri bebek ağlıyor.

Antiseptik kokusu neredeyse midemi bulandırıyor. Tiksintimi yutuyorum.

Görevim önceliklidir.

Sağa saparak, daha karanlık bir koridora giriyorum. Cormac'ın görüş ve işitme alanından çıkıyorum.

Kızıl saçlı bir kadın, gözleri yarı kapalı bir şekilde bebek arabasını itiyor. Hoş görünüyor ama yorgun. Cormac, ona benimle ilgili sorular sorarak onu rahatsız etmeye cesaret edemez. Umarım etmez. Bu, planlarımı mahveder ve onun için inanılmaz derecede düşüncesizce olur.

"Affedersiniz, hanımefendi?" Yakın olmamıza rağmen fısıldıyorum.

"Evet?" Yeşil gözlerini elinin tersiyle ovuşturuyor.

"Telefonunuzu kullanabilir miyim? Pilim bitti ve annemi aramam gerekiyor."

Hastane önlüğü giymiş yeni anne başını sallar ve telefonunu uzatır. "Tabii. Alın."

"Teşekkürler." Telefonunu alıp koridora doğru ilerledim.

Bu, beni ve bekçi köpeği Cormac arasında fazladan yirmi fitlik bir mesafe demek.

Ekran üzerinde Molly'nin numarasını tuşlayıp, gönder

tuşuna basıyorum. Ve bekliyorum.

Neredeyse hemen cevap veriyor. "Kızım hakkında söyleyecek hiçbir şeyim yok..."

"Anne?" Onu hak etmediği bir unvanla çağırmak bir alışkanlık.

Onu ya da babamı ilk isimleriyle çağırdığımda, cezalandırılırdım. Ya bodruma sürüklenirdim ya da bir hafta boyunca asgari düzeyde beslenirdim.

"Sen," diye tısladı, bana olan küçümsemesi her halinden belli oluyordu. Beni babamdan daha çok nefret ederdi. "Burayı aramakla cesaretin var. Düğünde bizi rezil ettikten sonra. Ayrıca, günde kaç tane telefon aldığımızı biliyor musun? Tüm bu gazeteciler yeni evliler hakkında yorum istiyorlar. Hepsi senin suçun."

"Ben..."

"Yaptın ve bir şekilde onlara söyledin," diye sözümü kesti. "Sen her zaman nankör oldun. Her zaman bizi küçük düşürmeye çalıştın."

Yanımdaki elim yumruk haline geldi. Ona söylemek istediğim sözleri içime attım.

Yıllarca süren istismar. Esir tutulmak. Sadece deli bir kadın gibi çılglık attığımda çıkmama izin veriliyordu - ki belki de öyleyimdir.

Hiçbir suçlama ağızımdan çıkmıyor. Zaman yok.

Cormac bana on dakika verdi. En azından dört ya da beş dakikasını kullandım.

"Everett benim biyolojik babam mı?" Cesaretimi kaybetmeden önce soruyu pat diye soruyorum.

Öyle olmadığına eminim, ama yine de sormak zorundayım.

"Ne?" Şiddetli bir öksürük onu sarsıyor. Gizlice, boğulup ölmesini diliyorum. Ama o, derin nefesler alıyor. Ne yazık. "Hayır. *Hayır*. O senin baban değil. Biz senin..."

"Saçmalamayın kes, Molly." İçimi sıcak ve vahşi bir rahatlama kaplar. Nefes alabiliyorum. Düşünebiliyorum. Ona karşı sesimi kullanabiliyorum. "Siz benim ailem olmadınız."

Kahretsin, bunu söylemek istememiştim. Zaman yok. Hayır.

Zaman yok. "Nankör küçük..."

"Hayır, cevap verme." Onun suçlamalarını, öfkeli nefesini bastırarak konuşuyorum. "Yani o benim gerçek babam değil mi? Emin misin? O zaman babam kim?"

"Sen bize aitsin."

"Evet, evet. Ne dersiniz deyin." Bu konunun özüne inmek için her şeyi yapardım. Onunla aynı fikirde olmak gibi. "Sadece onun kim olduğunu"

kim olduğunu söyle. Annem kim? Everett benim için kim?"

"Aurora Coraline Clarke, ne olduğunu anladım. Tanrım, sana inanamıyorum!" Çığlığı çok yüksek. Kulaklarımı delen bu sağır edici sese irkiliyorum. "Bu arama, biyolojik anne babanın kim olduğunu öğrenmekle ilgili değil. Merak ediyorsun çünkü babanla yattığını düşünüyorsun. Everett'le yattın! Kim sana bekaretini kaybetme izni verdi? Winston, bu sahte evlilikten kurtulmana yardım etmek için gece gündüz çalışıyor. Şimdi seni başka biriyle nasıl evlendirecek? Ne yaptın sen? En azından... Lanet olsun, en azından sana gönderdiğim hapları aldığını söyle. Tanrım."

Şok mu oldu? Gerçekten mi?

Everett'ten ne bekliyordu ki?

Düğünde sergilediği sahiplenme tavırları. Altarda ateşli öpücük.

Benim ona ait olduğumu ilan etti.

Odadaki herkese benim bekaretimi alacağını açıkça belli etti.

Ve sanki bunların hiçbiri olmamış gibi, beni suçluyor. Everett benimle daha önce seks yapmamış olsaydı, hemen eve gider, onun işten dönmesini bekler ve kinimden dolayı bekaretimi ona sunardım.

"Yani onun olmadığını biliyorsan, gerçek ailemin kim olduğunu biliyor musun?" Gururumu yutarak, ondan gerçeği öğrenmek istiyorum. Bu kadar sarsılmışken, ağzından bir şey kaçırma ihtimali daha yüksek.

Beklerken, aniden bir his kaplar beni. Ensemdeki tüyler diken diken olur.

Gözetleniyorum.

Cormac'tan kaçmaya hazır olarak, başımı kaldırıp onun nerede olduğunu görmek için etrafa bakındım.

Hiçbir yerde yok.

Bana telefonu veren kadın bebeğine şarkı söylüyor. Önlük giymiş insanlar ileri geri gidip geliyor.

"Senin yardımlarından yararlanmayı hak ediyoruz." Onun acımasız bakışını, dişlerini gıcırdatışını gözümün önüne getirebiliyorum. "Ama sen bizi sürekli hayal kırıklığına uğratiyorsun. Önce hırsız olarak, sonra fahişe olarak. Utanmalısın."

"Yazıklar olsun *sana*." Ondan bıktım. İkisi de bıktım. En azından Everett kötü davrandığında, bunu tutkuyla yapıyor. Şanslıysam, ondan birazcık nezaket görebiliyorum. O ve babam her zaman acımasızdı. Her zaman. "Beni fahişe yapacaktın. Ben kendi şartlarımla yaptığım için kızgınsın."

Kendi şartlarımla.

Bu çok komik.

Gerçek onun ilgileneyeceği bir şey değil.

Tek bildikleri, başıma bir ceza belmişken Everett'in odasına girdiğim ve saatler sonra onun nişanlısı olarak çıktığım. Benden alabileceği tek bilgi bu.

"Hmm." Bu kesik ses omurgamdan aşağı bir ürperti geçiriyor. Bu, onun çılgınlıklarından daha kötü. Bir şey planlıyor. "Bunun bedelini ödeyeceksiniz. İkiniz de."

Hat kesildi.

Yine o tuhaf, kontrolsüz kahkahalarımın birini atıyorum. Kadına telefonunu geri verirken gülmeye devam ediyorum.

Gina, Cormac ve on yalnız bebeğin beni beklediği odaya kadar gülmeye devam ettim.

Molly, Everett'e ödetmek mi?

Tabii, haklısın.

O, diğer canavarları öldüren canavar, tersi değil.

Kocam tanıdığım en güçlü adam.

Yavaş ama emin adımlarla kalbimi çalan adam. Asla kimseye vermeyeceğime yemin ettiğim tek şey. Hiç kimse ve hiçbir şey ona ulaşamaz.

İyi günde, kötü günde. Everett yenilmez.

EVERETT

T Mahkeme salonu sessiz.

O kadar sessiz ki kendi düşüncelerimi duyabiliyorum. Ve ben de öyle yapıyorum. Düşünüyorum.

Aylardır üzerinde çalıştığım yüksek profilli davayı düşünüyorum. Önümdeki çocuk tacizcisine vereceğim cezayı düşünüyorum. Yıllarca hapiste çürüyeceğini düşünüyorum.

Çoğunlukla, hastanede geçirdiği ilk gününde Aurora hakkında.

O muhtemelen bebekleri kucaklayarak ağlarken, ben burada. Siktir.

Buradayım.

Onun yüzündeki ifadeyi görmek için can atarken çalışıyorum.

Onu kucakla. Ben de bunu istiyorum.

Kapa çeneni.

Onu kafamdan silip atıyorum.

Kurbanın ailesi benim cezamı bekliyor. Ağlıyorlar, gözyaşları gözlerinin altındaki koyu halkaların üzerinden akıyor.

Acıları kanıyor ve tüm odayı kaplıyor.

Bu acı beni boğuyor. Onlara ne kadar uzun bakarsam, Aurora'ya olan takıntım o kadar azalıyor.

Bir bakıma bu iyi bir şey.

Çünkü bu böyle devam edemez. Sürekli olan bu arzu, dikkatimi esir almaya devam edemez.

Aurora'nın yanında geçirdiğim her saniye, onu hatırladığım her an, ona zarar verme kararlılığım zayıflıyor.

Bu ceza duruşması olmasaydı, ne yapardım kim bilir. Her şeyi mahvedip onu hastaneden çıkarabilirdim. Onu yatağında tutabilirdim. Onu sistemimden çıkarana kadar her deliğini kirletebilirdim.

Yumuşak saçlarına burnumu gömebilir, onu öpebilir ve ikimizin de bu karmaşaya saplanıp kaldığımız için üzgün olduğumu söyleyebilirdim.

Bu sinir bozucu düşünce aklımda belirir belirmez onu susturuyorum. Üç ölü insan intikamımı almamı bekliyor.

Bu yüzden işten erken çıkmaya cesaret edemiyorum. Bu yüzden buradayım, hafta sonu yaptığım gibi çöpü dışarı çıkarıyorum. Artık avukatlarımın Aurora'nın davaları hakkında bana rapor vermesine gerek olmadığı için, ailemin hukuk bürosundaki ceza hukuku bölümünü kapattım.

Onlar hakkında bu kadar yeter. Mahkeme salonuma, bu pislik Silva'ya odaklanıyorum, ona cezasını okumadan önce. Sonra, sert ve acımasız ceza kararlarına dalıyorum. Doğru ve yanlış hakkında konuşuyorum. Adalet ve sorumluluk hakkında. Buradaki herkesin işimi ne kadar ciddiye aldığımı görmesini sağlıyorum.

Bunu yaparken, ailemin anıları beni saldırıyor. Kaybettiğimiz her şeyin. Asla sahip olamayacağımız her şeyin.

Onları yakıt olarak kullanıyorum, monologumun sonunda vereceğim sert cezanın gerekçesi olarak.

İnsanların başka birinin hayatının bir parçasını çalmasına ve bununla paçayı sıyırmasına izin verilmemelidir. Winston'ın yaptığı gibi, reşit olmayanlara karşı suç işleyip onlara telafisi imkansız zararlar vermelerine izin verilmemelidir. Silva gibi.

Ne yazık ki böyle bir durumda, bunun bedeli ödenmelidir. Bu yüzden ben bu dünyaya geldim.

"Bay Silva, birinci derece reşit olmayan birine tecavüz suçundan suçlu bulunduğunuz için, eyalet cezaevi tesisinde yasaların izin verdiği en uzun süre hapis cezasına çarptırıldınız." Suçunu okurken, damarlarımdan geçen sıcak ve şiddetli bir öfke hissediyorum. "Yirmi yıl hapis."

Daha kötüsünü de yapabilirdim. Bağlantılarımı kullanıp onu ömür boyu hapse gönderebilirdim, tıpkı bir zamanlar Aurora'ya tehdit ettiğim gibi.

Ama onun için başka planlarım var. Çeşitli iyilikler yaptım, doğru kişilere rüşvet verdim. Hapishanedeki herkesin, o içeri girmeden önce pedofil olduğunu bilmesini sağladım.

Yirmi yıl hapis, ona bir ömür gibi gelecektir. Tabii, ilk ayı atlatabilirse.

Oda alkışlarla çınlar. Tokmağımı vururum.

"Mahkemede sessizlik." Ses tonum sakın ama otoriter.

Mübaşir öne çıkar, sesini benimkiyle aynı seviyeye çıkararak emrimi pekiştirir.

Beklendiği gibi, Silva'nın avukatı ağzını açar. Aurora'nın cezasını duyduğu günü hatırlatır bana. "Sayın Yargıç, sanığın daha önce sabıkası yoktur."

Sanki bunun bir anlamı varmış gibi. Sanki Silva bunu daha önce yapmamış ya da yakalanmamış olsaydı, tecavüz ettiği çocuk daha az acı çekecekmiş gibi.

"Müvekkilinizin daha önce sabıkası olmadığını çok iyi biliyorum." İçimdeki o yakıcı, haklı öfke, adaletin yerini bulması için kararlı.

Öfke, elimle kürsünün altında yumruğumu sıkıştırıyor.

Garip bir şekilde, bu sefer öfkemin hiçbirisi Aurora'ya yönelik değil. Ondan intikam alma ihtiyacım artık bir fısıltı bile değil.

Onun için hissettiğim şey, kemiklerimde hissettiğim bir acı. Onu kucaklamak, onu sarmak için duyduğum özlem. Onun ağlamasını ve yalvarmasını izlemek.

Onun acısı çok gerçek. O kadar güçlü ki, ne zaman onun yanında olsam, tadını alabiliyorum.

O diğerleri gibi değil.

Yine de Winston'ın onu yetiştirdiği gerçeğini hiçbir şey değiştiremez.

Ona zarar verme isteğim önemli ölçüde azaldı. Bu doğru.

Artık onu hamile bırakıp bebeğini ondan çalmakla da ilgilenmiyorum.

Gerçek şu ki, Aurora'dan ne istediğimi artık bilmiyorum.

Tek emin olduğum şey, onunla işimin bitmediğidir.

"Ama?" Silva'nın avukatı ısrar ediyor, kaba herif.

"Ama yok." Konuşmam ona benim duruşumu açıklamış olmalı. Tekrar etmeyeceğim. "Duruşma sona ermiştir."

Bu, bugünkü son davam. Mahkeme salonundan çıkıp odama gidiyorum, cüppemi çıkarıp telefonumu kontrol ediyorum.

Cevapsız bir arama. Cormac.

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Günün bu saatinde gelen bir arama, iyiye işaret olamaz.

Endişelenmek yerine memnun olmam gerekirdi. Aurora'yı oraya, yıkılıp ağlamasını umarak göndermiştim.

Bir hafta önce, bunu planladığımda, bu aramayı düşünerek ağzımın suyu akmıştı. Cormac'ın bana onun acısını anlatmasını dinlemeyi düşünerek.

Memnuniyet hissetmiyorum. Midemde bir ağrı var.

Çenemin sıkılması.

Oraya gidip ona verdiğim acıyı dindirmek istemem, buna dayanamıyorum.

Arkamdan kapıyı kilitleyip Cormac'ın aramasına geri dönüyorum.

"Bekle." Sesi gergin. "Bayan Alder, hemen döneceğim.

Hiçbir yere ayrılmayın."

Onun boşuk "Tamam" sesi kafamı karıştırıyor.

Onu görmem lazım. Gününün nasıl geçtiğini duymam lazım. Ondan, ona söylediğim gibi.

Ama tüm gerçeği duymak istiyorum. Her bir parçasını. Elimi

çeneme sürterek Cormac'ı bekliyorum.

O telefona geri dönene kadar lanet olası zihnim sakinleşmiyor. "Bay Alder."

"Neler oluyor?" Aptal gibi konuşuyorum. Gayri resmi. Sabırsız.

Umursuyormuşum gibi konuşuyorum.

Umursamıyorum.

"Bayan Alder bugün erken saatlerde annesiyle iletişime geçti."

Annesi mi? Söyleyebileceği veya yapabileceği onca şey varken, o kaltağı mı aradı?

Şüpheler beni kemiriyor, beni canlı canlı yiyip bitirecek gibi. Onlarla birlikte üzüntü de sızıyor. İhanet.

Onun anne babasından nefret ettiğini

sanıyordum. Ya etmiyorsa?

Ya bana yalan söylüyorsa?

O zaman bana başka ne yalanlar söylemiş olabilir?

"Ve?" diye soruyorum, ne hakkında konuştuklarını duymayı bekliyorum.

Eğer benim aleyhimde komplo kuruyorlarsa, yemin ederim ki...

"Onu takip ettim ve uzaktan dinledim," diye rapor eder, sakın ve profesyonel bir şekilde. "Anladığım kadarıyla, tartışıyorlardı. Daha çok kavga ediyorlardı. Aurora ona biyolojik babasını sorduğunda oradaydım. Emin olamıyorum. Görünüşe göre bir cevap alamadı."

"Aferin, Cormac." Anında rahatladım. Biyolojik babası. Merak ettiği şey buydu. Bana karşı komplo kurmak değil. "Onu eve götür. Hemen."

"Tamam." Emirlerimi sorgulamadan hemen telefonu kapattı.

Ben ise her şeyi sorguluyorum. Burun köprümü sıkıştırıp düşünüyorum.

Clarke ailesi bana çok benziyor. Kurnaz ve acımasız, hiçbir şeyi şansa bırakmıyorlar.

Winston ve Molly'nin Aurora'nın geçmişini araştırmadıklarına inanmakta zorlanıyorum. Onlara gelecekte tehdit oluşturabilecek ebeveynlerinin kim olduğunu bilmediklerine inanamıyorum.

Günümüzün DNA testleri ve ailelerimizin erişim gücüyle, dünyadaki herhangi bir veri tabanına girebilirler.

Yine de burada, Aurora'ya yalan söylüyorlar. Eminim öyledir.

Bu, ondan sakladıkları ilk bilgi değil.

Neden?

Bir şeyler mantıklı gelmiyor. Planımı bozabilecek bir şey. Aurora bir Clarke.

Benim öfkemi hak eden bir hedef.

Onu ve onları her şey için cezalandırmam gerekiyordu. Ama yine de.

Sanki o ayrı bir uzuvmuş gibi, onlardan biri değilmiş gibi.

Çünkü ilk ilk ilk yıllardır yıllar şüpheler başlamaya sızmaya düşüncelerime düşüncelerime sızmaya başlıyor.

Zihnimi kirletiyorlar.

Onları silip süpürebilirim. Yapabilirim.

Yapıyorum da.

Asla yanılmam. Onlar hakkında değil. O hakkında değil.

Onlar suçlu. Onlardan nefret ediyorum.

Onları Nefes nefes onlar onlarbu bu bu yaşarken sonuçsuz hayatlarını yaşıyorlar.

Ama yine de...

Son birkaç gün içinde bir şeyin farkına vardım. Aurora'dan nefret etmekle onu sismek istemek birbirini dışlayan şeyler değil.

Ondan nefret etmeliyim. Ondan nefret *ediyorum*.

Ama lanet olsun, ona ihtiyacım var ve onu elde edeceğim.

EVERETT

" Eller ve dizler." Sesindeki sıkıntı numara. Aurora'nın hiçbir fikri yok.
Eve dönerken kanım arzuyla doldu, kalbim göğsümde çarpıyor.
Onu hayranlıkla izlemekten kendimi alamıyorum.
O muhteşem. Duştan yeni çıkmış, cildi pürüzsüz. Yaka yine boynunda. Rylee ya da Elena takmış olmalı ve lanet olsun, kıskanıyorum.
Yaka için kıskanıyorum. Ona dokundukları için onları kıskanıyorum.
Onun geri kalanını incelerken ben de bunu belli etmiyorum.
Saçları göğsüne bir perde gibi düşüyor, kalın bukleler göğüslerinin kıvrımlarına yayılıyor. Saçları ve siyah ipek geceliği, sertleşmiş meme uçlarını benden gizliyor.
Bu kesinlikle kabul edilemez.
Nabzım parmak uçlarıma vuruyor, o saç tellerini kenara çekmemi, geceliğini ortadan yırtmamı istiyor.
Çaresizlik bana yapıyor. Kontrolümü kaybediyorum.
Meme uçlarını ağızda istiyorum. Onu mahvederken göğüslerini morartana kadar, gözyaşları dilime damlayana kadar iz bırakmak istiyorum.
Bunun için zaman olacak.
Şu anda, ona işkence ettiğimi hayal ederken sertleşiyorum. Sıkıntımı inandırıcı hale getirerek.
Bu, onu titretmeye yetecek kadar gerçek. Nefesi hızlanır, göz bebekleri büyür.
"Dedim ki..."
Bir göz kırpması, koyu kirpiklerinin tek bir titremesi ve yere düşüyor.

Lezzetli bir şekilde dehşete kapılmış bakışları benimkinden ayrılmıyor. Bir saniye bile.

Dört ayak üzerinde nefes nefese ve kızarmış, benim için hazır. Hiçbir şey bu kadar cazip olmamıştı. Ruhumu çalan. Bu kadar baştan çıkarıcı.

Hiç benzeri olmayan bir arzu içime işliyor.

Kaburgalarım çatırdıyor. Ona bakmak içgüdüsel olarak acı veriyor.

Başka bir yere bakmayı hayal edemiyorum.

Saçlarının ucu yere değiyor. Geceliği kalçalarının kıvrımlarından aşağıya kayıyor, poposuna doğru kayıyor. Baldırlarının üzerine yumuşakça uzanıyor.

Ona sadece bu geceliği, dolabındaki orta masanın üzerine bıraktım.

Sütyen yok. Külot yok.

Kumaş o kadar ince ki, altında hiçbir şey giymediğini görebiliyorum.

Sikim pantolonumun içinde titriyor. Ön sıvısı boxerımı ıslatıyor.

Dudaklarımı içe çekip, onu yukarıdan hayranlıkla izliyorum.

Ne kadar iyi bir kız.

Pantolonumun içinde beni daha da sertleştiriyor.

Çünkü bu değil sadece bunun nasıl güzel olduğu olduğunu. Bu karakteridir.

Benim asi küçük hırsızım bir takas yapmak için burada. Benim yardımım karşılığında itaatkarlık ve seks.

Bana hakaret etmemesi, benimle kavga etmemesi veya bir daha asla hastaneye gitmeyeceğini söylememesinden bu açıkça anlaşılıyor.

Ve onun aradığı cevaplara sahip olmasam da, bu kadar iyi davrandığı için ona bir şey vermek istiyorum.

Ne olursa olsun, ona bunu vermek için can atıyorum. Göğsümdeki o sönük acı, beni bunu yapmaya itiyor.

Çünkü o incindi. Ailesi ona hakkı olan bilgileri vermedi. Ona yalan söylediler.

Ona doğru yürümek, karımı ona tehdit oluşturabilecek her şeyden ve herkesten korumak için can atıyorum.

Ne saçma bir fikir. Onu korumak.

Ben öyle biri değilim. Hiç kimse için öyle biri olmayacağım, hele ki Clarke için hiç olmaz.

Asla.

"Everett?" Kirpiklerini kırıştırıyor.

O'nun bende uyandırdığı duygulara karşı hırıldıyorum. Onların burada, yatak odamda, ikimizin arasında yeri yok.

Onları susturmak kolay. Yatağın yanındaki masaya doğru yürüdüm, yakasındaki uzaktan kumandayı aldım, beni baştan çıkardığı için onu cezalandırmak için. Kafamda şüpheler uyandırdığı için.

Ya tehlikeyi hissetmiyor ya da umursamıyor, dört ayak üzerinde dönerek bana bakıyor, tam da uzaktan kumandasındaki düğmeye basacağım anda.

Düşük akım onu inlemeye başlattı. İkincisi bana yalvaran bir bakış attı.

Üçüncüsü dirseklerini zayıflatır ve işte orada. Ön kollarına düşer.

Gözleri karardı, şehvetle doldu. Kıçı havaya kalktı. Geceliğinin altında, uylukları sıkıştı.

Evet. Böyle daha iyi. İkimiz de yerimizi bildiğimiz zaman. O, sikilmeyi bekliyor. Ben, onu sikmek için can atıyorum.

"Odaya girdiğimde emrim neydi?" Sesim kırbaç gibi keskin.

O, ellerini kullanarak hızla yukarı çıkmaya çalışıyor. Geceliği onunla birlikte hareket ediyor. Parmaklarımın dokunmasını istediğim şekilde ona dokunuyor. Dışlerim.

Sabır.

Aurora çenesini indirir. "Özür dilerim."

Bir özür. Ondan. Elektrik yedikten sonra. Sevimli.

Bu oyunun henüz bitmediğini anlıyorum.

"Üzgün müsün?" Boynumu kırıştırıyorum. Omuzlarımı çeviriyorum.

Vücudumda daha fazla gerginlik hissediyorum. Neyse ki onu burada rahatlatmak için yanımda.

"Özür dilerim." Onun üzerinde, başı eğik, gözleri kocaman görünüyor.

Onların içinde boğulmak istemiyorum. Onları düşünmek istemiyorum. Hiçbiri.

Uzaktan kumandayı yanıma alarak odayı geçip koltuklarımdan birine oturuyorum. Bacaklarım açık.

İki elimi uyluklarımdan üzerine koyarak ona, "Bana doğru emekle" diyorum.

Tamamen sessizce, tam da dediğimi yapıyor, sert ahşap zeminde ellerinin ve dizlerinin üzerinde emekliyor. Aurora'nın kalçaları sallanıyor. Mavi gözleri benimkilere sabitlenmiş. Bakışlarında arzu var.

Bana ihtiyacı var.

Cevaplara ihtiyacı olabilir, ama benden daha çok ihtiyacı var. Kahretsin, kalbim.

"İyi davranıyorsun." Başımı yana eğiyorum. "Ne değişti?"

Minnettar bir iç çekiş. "Bir sorum var."

Dudaklarım kıvrılır. "Hayır."

"Hayır mı?" Elleri baldırlarımın üzerinde kayıyor, dokunuşu emin değil.

Bacaklarım gerildi. Onun bariz güvensizliği karşısında. O

uysal, yumuşak. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Prenses." Dişlerimi sıkıyorum, arzumu kontrol altında tutuyorum. "Henüz anlamadın mı? Hayır, hayır demektir."

"Ama beni dinlemedin." Bana yaptığı surat gerçek. Yaramazlık yapmıyor ya da beni kandırmaya çalışmıyor.

O sadece kendisi gibi davranıyor. Genç. Güzel.

Lanet olası masum.

Hayatta olmaz.

"Umurumda değil." Ama umurumda. Winston ve Molly, Aurora'nın biyolojik ebeveynlerinin kimliklerini saklamakta ısrarcılar ve ben nedenini bilmek istiyorum. Sırlar güçtür. Onların sırlarını ortaya çıkaracağım. "İyi olmak, sana karşılığında bir şey borçlu olduğum anlamına gelmediğini çabucak öğreneceksin. İyi davranıyorsun çünkü sen benim karımsın. Sen benim oyuncağımsın, ihtiyaçlarımı karşılamak için buradasın."

Gerçek şu ki, o kadar iyi ki nefes almakta zorlanıyorum.

Kapıda durduğum andan itibaren beni boğazlamaya başladı.

Parmaklarım onu arzuluyor. Dilim. Penisim.

Onun ince parmakları baldırımda... Bunu yapmaya devam etmesini istiyorum.

Eğer ısrar ederse, gerçekten ısrar ederse, ben de pes edebilirim. Ona neredeyse her şeyi veririm.

"Tamam." Bu tek kelime onun ağzından çıkınca çok hüzünlü geliyor.

Tüm vücudum onun güzel teslimiyetine tepki gösteriyor.

Onu şok ettim, ama elektrik çarpmış gibi hissedem benim.

Buna tepki vermeyi reddederek, parmaklarımla bir tutam saçını kavrayıp onu kendime doğru çektim. Öne eğildim ve gölgemi onun üzerine düşürdüm. "Hastanede geçirdiğin günü anlat bana."

Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırıştırarak yüzünü buruşturur. Ona bu kadar sert davrandığım halde yumuşak ses tonum hiç mantıklı gelmiyor.

"Çok eğlendim," diye sonunda düz bir ses tonuyla söylüyor.

Vücudumuz birbirine olabildiğince yakın. Kolları bacaklarımla arasına sıkışmış, ön kısımları koltuğa yaslanmış durumda.

Ona doğru bir santim daha eğildim.

Benim kucağımdan kurtulmaya çalışırken nefesi kesiliyor.

Hayatımın geri kalanında bu anı düşünerek mastürbasyon yapacağım.

"Harika vakit mi? Gerçekten mi?" diye tıslıyorum. "Kocana yalan söylemek bu evde işe yaramaz."

"Peki. Berbat." Daralmış gözlerinde bir anlık bir meydan okuma parıldıyor. Bunu planlamamıştı. Beni sinir etmeyi planlamamıştı. İkimiz de aynıyız. "Nasıl geçtiğini zaten biliyorsan neden soruyorsun?"

Tabii ki biliyorum. Eve giderken Cormac'ın ayrıntılı raporunu okudum.

Kucağında tuttuğu bebekleri de duydum. Gözyaşları, korkusu ve isteksizliği de raporunun bir parçasıydı.

Bunların hiçbirini beni memnun etmedi. Gerçekten.

Benim istediğim, bunu kaynağından duymak.

Onun acısı ruhuma dokunuyor. Onu sahiplenmek de öyle.

Şakaklarım zonkluyor. Artık bunun intikamıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.

Saçını çekiştiriyorum. "Yerini unutuyorsun."

"Özür dilerim, ben..." Boğazında başka bir yalan yükseliyor. Düşünerek dudaklarını yalıyor. Bugün onunla işim bittiğinde, dudakları şişmiş olacak. Kırmızı. Benim olacak. "Panik ataklara gelince, katlanılabilir düzeydeydi."

Gününe dair anlatabileceği onca şey varken, bunu seçti. Sızlanmadı, mızızlanmadı. Beni kendine acıtıp buna bir son vermem için abartmadı.

Sanki bir sohbet ediyormuşuz gibi.

Bu yüzden mi bugün burada beni bekledi? Cevap almak için değil mi?
Konuşmak mı istiyor? Benimle mi?

Ne tür zihin oyunları oynuyorsa, artık son bulmalı. Sessizlik acı veriyor.
Sessizlik çok derin yaralar açıyor.

Ben de ona bunu veriyorum.

Ne kadar sessiz kalırsam, o kadar yumuşuyor. Daha da üzülüyor.

Dudakları aşağı doğru kıvrılıyor. Güzel ağzından hafif bir iç çekiş çıkıyor.

"Ne anlamı var ki?" diye mırıldanır, neredeyse kendine. Önümde dönüşmesini hayretle izlerim. Hayal kırıklığı yerini öfkeye bırakır. "Çok acı çektim, tamam mı? Aferin sana, Everett. Başardın. Beni travmatize ettin. Mutlu musun şimdi?"

Hiç de mutlu değilim. Bu durum beni çılgına

çeviriyor. O beni çılgına çeviriyor.

Penisimdeki baskı dayanılmaz.

"Yaramaz." Saçını daha sertçe çekiyorum. Gözlerinin köşelerine yaşlar doluyor. Acıdan akan yaşlar. Cesaretten akan yaşlar. "Sen bir baş belasıydın. En kötüsünden, Bayan Alder. Bunun için cezalandırılacaksın."

Burun delikleri genişliyor, öfkesi beni arzuyla yakıyor. "Cezalandırılması gereken sensin."

"O ağız. Sana bir ders vereceğim." Saçını tutup başını sallıyorum. "Penisimi çıkar."

"Senden nefret ediyorum."

"Uyumda değil." Zalim davranıyorum. Her günün her saatini işgal eden bu kadına karşı en kötü türden bir adamım. "Bir sorunuz vardı."

İlk sorusuna geri döneceğimi sanıyor. Gözlerindeki umut beni mahvediyor.

Ben. Acı çeken benim. Ne boktan bir durum.

Göğsümün bir kısmı çöküyor. Vereceğim acı için. Yok edeceğim umut için.

Ne boktan bir durum.

Her şey plana göre gidiyor ve ben burada, kendimden tiksiniyorum.

Uzaktan kumandayı yanımdaki yastığın üzerine koydum. "Bana mutlu olup olmadığını sordun."

Benim ona boyun eğmeyeceğimi anlayınca gözlerinin kenarları kırışıyor. Çökmüş omuzları mideme bir yumruk gibi geliyor. Güvenime.

"Ee?" diye soruyor sonunda.

Onu mahveden derin üzüntüye daha fazla dayanamıyorum.

Bunu daha sonra, ailesinin sırlarını ortaya çıkararak düzelteceğim.

Sonra. Şimdi, ona sahip olmalıyım. Kahretsin, benim açgözlü karıma, onun bana ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyacım var.

"O dudaklar benim sikimi sardığında mutlu olacağım." Çenesini bırakıp, iki elini de dizlerimden çekiyorum. Birini tutup sikime bastırdığımda sikim zıplıyor. Parmakları titriyor. "Bu pis ağız beni emdiğinde mutlu olacağım. O yüzden zamanımı boşa harcamayı bırak. Beni dışarı çıkar ve yap şunu."

Çoğunlukla kendine başını sallar, sonra kemerimi çözmeye başlar. Geriye yaslanırım. Aksi takdirde, onu parçalarım. Zaten ipin ucunda duruyorum.

"Bir sorum daha var. Biyolojik ailem kim?" Parmakları fermuarımı açıyor. Büyük mavi gözleri bana bakıyor. Hâlâ umut dolu. Ve karanlık. Külotumu avuçladığında gözleri daha da kararıyor. "Söyle bana."

Onun ellerinden birini tutup, parmaklarını belime kaydırıyorum.

Nefesini tutuşundan tahrik oluyorum.

Dudakları davetkar ama beni baştan çıkaran şey yanaklarındaki kızarıklık.

Tüm mantığa aykırı olarak, yanaklarını avuçlarım, eğilirim ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırırım.

Onun ağzını tahrip ediyorum, inliyor, ısıyor, onu ısıyorum. Dişlerimi daha derine batırıyorum, ondan kan alıyorum.

Bana ya da benim için çılgılık atıyor, umurumda değil. Acı çekiyor, ama yine de çok iyi davranıyor.

İtaatkar davranarak beni çıkarır. Penisim avucunun içindedir, yumruğu etrafımda çok küçüktür.

Sonra başparmağıyla ön sıvımı yarıklarımın üzerine sürüyor ve ben kendimden geçiyorum. "Lanet olsun." Onu benden çekip alıyorum.

"Söyle bana." Bakire olduğu gibi beni okşuyor.

Sıkıyor. Deniyor. Yavaş, hızlı ve yanlış.
Hiç fark etmiyor. Sertleşmiş durumdayım. Titriyorum. Kalçalarım

Sarsı
yor. Onun için aklımı kaçıyorum.

"Hiçbir fikrim yok." Bu doğru. Ama sonraki kısım doğru değil.

"Kim oldukları umurumda değil. Sen de, sen de benim için bir hiçsin."

"Yalancı." Aurora sikimi daha sıkı kavrar, dişlerini bana gösterir. "Ben senin
karınım."

Bu konuda haklı. Ama aynı
zamanda yanılıyor.

O *sadece* benim karım değil. O bundan daha fazlası.

Yıllarca sadece Stafford'un arkadaşı olarak kaldıktan sonra, Aurora ruhuma sızdı.

Benim hoşuma gidenin ötesinde bir şekilde.

"Kapa çeneni." Eli yoluma çıkıyor, ben de onu penisimden çekip alıyorum.

Tabanını tutarak, ağzını bana doğru itiyorum. "Aç."

O, kapalı dudaklarıyla "Hayır" diyor. Dizlerinin üzerinde. Tutulmuş halde.

Aşağılanmış.

Ama tahrik olan tek kişi ben değilim. Güçlü konumda olan tek kişi ben değilim.

Aurora da öyle.

"Aç." Saçını bırakıyorum, böylece elim serbest kalıyor ve burnunu
kapatabiliyorum. Hava almasını engelliyorum. "Yukarı."

İnlemesi çok sevimli. Boyun eğme hali ona çok yakışıyor.

Islak ağzı penisimin başına ilk dokunduğunda, vahşi bir homurtu dudaklarımdan
kaçıyor. Etrafımda sıcak ve ıslak, dudakları benim kalınlığımı sığdırmak için geriliyor.

"İşte böyle." Parmaklarımı tekrar saçlarına doluyorum, onu benim boyum
boyunca yukarı aşağı sürüklüyorum. "İşte böyle."

Tükürüğü taşaklarıma damlıyor. Boğulma sesleri sikimde yankılanıyor. Tırnakları
uyluklarıma batıyor, acı beni canlı hissettiriyor.

Bu beni ona ait yapıyor. "O güzel dudaklarını mahvedeyim. Benim güzel karım."

O mırıldanıyor. Güzel. Sikişilebilir.

Beni manipüle etmeye devam edebileceğini düşündüğü için onu sikimde daha sert yukarı aşağı itiyorum.

"Sence Molly ve Winston seni bu halde görmek ister mi?" Blöf yapıyorum, ama o bunun farkında değil. Yalan söylediğimi söyleyene kadar farkına varmayacak. "Kızlarını ne kadar fahişe yaptım?"

Tanrım, sikimde çığlıkları. Titreşimler. Acı. Benim. Onun her şeyi benim.

"Yeter." Onu benden çektiğimde dudakları şişmiş. Tükürükle parlıyorlar. Gözleri acıdan parlıyor. "Kıpırdama da fotoğrafını çekeyim."

Kimse bu fotoğrafa dokunamayacak.

Ama yüzündeki bu duygular. Onlara bayılıyorum.

Gözleri panikle açılmış. "Yapma. Lütfen."

"Yapma?" Bu sefer, saçını çektiğimde, çığlık attı. "Onları koruyor musun?"

"Onlarla hiçbir ilgim olsun istemiyorum." Sesinde korku ve nefret var. "Lütfen. Yapma."

O her zaman dürüst olmuştur, ama bu, onun ıstırabı, çok acımasız.

Yanlış baktığım resim değişmeye başlıyor, hayır, netleşiyor. Ondan sır saklamaktan daha kötüsünü yaptılar.

Tek çocuklarını kendilerinden uzaklaştırmışlar.

Yıllarca onun şımarık zengin bir kız olduğunu düşündüm.

Rahat bir hayat. Kapalı kapılar ardında, evinin güvenliğinde gülümserken, ben ailemi toprağa gömüyordu.

Ve tüm bu zaman boyunca, tüm bu lanet olası zaman boyunca, o mutlu değildi. Mutsuzdu.

Siktir.

Artık hiç şüphe yok. Aurora onlardan biri değil. Onları korumuyor.

Daha da kötüsü, o bir kurban.

Kaşları çatıldı. Sesim sert bir fısıltıya dönüştü. "Sana ne yaptılar?"

"Umursamadığını söyledin," diye hırladı.

"Haklısın." Bu bir yalan. *Bunu sonra çözeceğim. Şu anda sana ihtiyacım var.* "Umursamıyorum. Hiç umursamadım."

"Yalancı. Umursuyorsun. Umursuyorsun. Sen..." Telefonumu cebimden çıkarırım ve bu bana lezzetli bir çığlık kazandırır. "Dur! Dur, Everett!"

"Bana tek bir iyi neden söyle." Onun fotoğrafını çekiyorum.

Gözlerindeki fırtına. İşkence görmüş yüzündeki somurtkan ifade. O, güzel bir şekilde kırılmış. Karım.

"Bugün başka soru sormayacağım. Uslu duracağım." Son kelimeyi tükürürcesine söylerken, yanımdaki kol dayama yerine koyduğum telefona bakar. "Ama onlara gönderme. Onların bana yaklaşmasını istemiyorum."

"Ve?"

Aurora, onu kalçalarından tutmak için eğildiğinde direnmiyor. Havaya yükseliyor ve sırtını bana dayayarak onu döndürmeme izin veriyor.

Bacakları birbirine sıkıca yapışırken onu bu şekilde sikmek zor olacak. Acıtacak. Beni her santiminde hissedecek.

Başı eğilir, parmakları dizlerimde titrer. Orada kalır.

Benim için.

Ona çok kötü davrandım, ama o kalmayı seçti. Bana tutunmayı seçti. beni tutmaya karar verdi.

"Ve ben de senin onu onlara göndermemen için pazarlık edecek hiçbir şeyim yok

onlara göndermeyeceksin." Sesi kırılıyor, her kelimede acı hissediliyor. "Hiçbir zaman hiçbir şeyim olmadı. Şimdi de hiçbir şeyim yok. Pes ediyorum."

Yalnızlığı. Ruhuna kazınmış yaralar. Ben tam bir pisliğim.

Daha sonra, kafalar uçacak, bu kesin.

Şu anda Aurora, benim onu istememden daha fazla sikilmek istiyor. Bakılmak istiyor. Ben de ona bunu vereceğim.

"İşte burada yanılıyorsun." Ellerini yere değene kadar onu eğip, kalçalarından tutuyorum. Elbisesi yukarı kalkınca, kışında anal tıpası varken ne kadar güzel olduğunu görünce inliyorum. "Senin amin var."

"Sen onu çoktan aldın."

"Beni kesip durma ve sikime otur, prenses." *Çat*, ona şaplak atıyorum. "Sik beni. Üzerime boşal. İkisini de yapmazsan, ailen fotoğrafını alacak." Cehennem donarsa. "Şişmiş dudaklarını görecekler. Güzel ağzının kocan tarafından sikildiğini anlayacaklar."

Onu kaydırıyorum, vücudunu istediğim şekilde eğmek için yeterince kaldırıyorum, böylece daha sonra onu aldığımda, içeri girmesi kolay olacak.

Omzunun üzerinden bana bakar, sonra ıslak, zonklayan sikimi görmek için daha da dönerek bakar.

Yanaklarındaki kızarıklık hem tahrik hem de korkudan kaynaklanıyor.

"Yapacağım.

Çünkü istiyorum."

Vücudu yavaşça bana doğru hareket ediyor. Her bir parçası tereddüt ediyor. İhtiyaçlar.

Kalçalarını yukarı kaldırıyor, pembe, ıslak amını ortaya çıkarıyor.

Onu sertçe becermek için birkaç saniye kaldı. Ve bunu yaptığımda, onu bebeklerimizle dolduracağım.

Eve adımımı attığımdan beri sabrım ipin ucunda. Onun karnında bizim çocuğumuzu taşıdığını hayal ettiğimde sabrım tamamen tükeniyor. Süt göğüslerini şişiriyor.

Onun güzel vücudunda ikimizin yarattığı şeyi taşımasını izlemek.

Onu ona karşı kullanmak yerine, bebeklerimizi ona vereceğim. İkisini de saklayacağım. Hepsini.

Beynim mahvoldu. Yanıp kül oldu.

Beklemekten bıktım. Onu sikime itiyorum, vahşi bir şekilde

"Oh, *lanet olsun*." Bir elimle amını okşuyorum, diğer elimle saçlarını saçını tutuyorum, yumuşak buklelerini çekiyorum. Boynunun yan tarafını bana açıyor. Yakanın gizlemediği cildi çok değerli. Onu kendime çekiyorum, ısırıyorum. Emip, iz bırakıyorum. "Çok ıslanmışsın. Şu haline bak, prenses fahişeye dönüştü. Benim fahişem."

O inliyor, beceriksizce hareket ederek benim sikime sürtünüyor. Bunu daha önce hiç yapmadı ve onu sıkıca tuttuğum için hareketleri sınırlı.

Güzel olan şey, testislerimi sıkılaştırıp ciğerlerimi ateşe veren şey, beni memnun etmeye çalışması.

Beni hayal kırıklığına uğratmak onu korkutuyor.

Bu korku, şüphelerinden daha güçlü. Tecrübesizliğinden daha güçlü. Utançlarından daha güçlü.

Ve o kadar çok çabaladığı için onu övmek istiyorum. Onun sevdiği o müstehcen şekilde onu cesaretlendirmek için. "Sikimi emmek seni tahrik etti, değil mi?"

O başını salladığında, elimi göbeğine kaydırıp iki parmağımı ağzına sokuyorum. O da parmaklarımdaki heyecanını yalıyor, sertçe nefes alıyor.

Ben titriyorum, inliyorum. Vahşi.

"Aşağılanmak, amını benim için ağlatıyor." Elimini aşağıya doğru hareket ettiriyorum, tükürükle ıslanmış parmaklarımı am dudaklarının arasına bastırıyorum, klitorisini daireler çizerek okşuyorum. Çimdikliyorum. Ondan bir çığlık koparmak için çekiyorum. "Senin zevkin çok iyi geliyor. Öyle olmamalı. Senden nefret etmeliyim."

"Eğer yardımı olacaksa," diye sözümü keser, her kelimesi inilti gibi çıkar. "Ben de senden nefret ediyorum. Beni seninle sevişmeye zorluyorsun. Beni boşaltıyorsun. Asla bunu istemeyeceğim."

"Ne yalancı." Kalçalarım onun altında bir kez sarsıldı. Onu sahiplenmek için bu temel, hayvani doğama engel olamıyorum. "Bugün beni bekledin. Bana ihtiyacın vardı."

"İhtiyacım vardı... Siktir. Siktir, siktir."

Boşaldığında uylukları sıkışır. Şiddetli orgazm onu baştan aşağı titretir.

Kalçalarını sallayarak, kendine yasakladığı şeyi istiyor. Benim en çok istediğim şeyi. "Hayır. Hayır."

"Aferin kızım." Gözyaşlarını yalıyorum, yüzünü eğip sesindeki derin acıyı yakalamaya çalışıyorum. "Aferin kızım."

Dili benimkini bulur ve bunda gerçeklik vardır. O öpücükte. İkimiz de aramızda olanlardan nefret edebiliriz, ama bu, olanların gerçeğini değiştirmez.

Aurora'nın orgazmının son artçı sarsıntısı geldi ve geçti. Üzerime oturuyor, kıcı vücuduma bastırılmış, gözyaşları yanaklarından süzülüyor.

"Yeter." Elleri uyluklarımı okşuyor. Onu sismeyi bırakmam için yalvarıyor. Onu boşaltmayı bırakmam için. Her neyse, eskisi kadar yüksek sesli değil. "Yeter. Bırak beni."

"Ne dedin?" Dudaklarım kulağına değiyor, parmaklarım acımasız bir hızla klitorisini okşuyor.

Bana karşı kıvranıyor, gözyaşları yavaş yavaş duruyor.

"Babanıza fotoğrafınızı göndermemi mi istiyorsunuz?" Ona yalan söylüyorum çünkü aşığılanmaktan hoşlanıyor. "Kullanılmış prensesini görmesi için mi?"

Bacaklarını biraz açıyorum.

"Lütfen." Kızgınmış gibi davranıyor. Ama ben onun içini görüyorum. Onu hissediyorum. Amcığı bana sıkıca sarılıyor, tahrik olduğu belli. Yalvarıyor. "O hariç her şey olur. Lütfen."

"O zaman üstüme bin." Hızlı bir hareketle sırtına baskı uygulayarak onu öne eğiyorum. "Sana bebekler yapmam lazım, karıcığım."

İçimdeki bu değişim, bu duygular, patlıyorlar. Sanki gerçek içimde saklanıyormuş ve şimdi içimden şiddetle dışarı çıkıyormuş gibi.

"Hap kullanıyorum." Bu pozisyonda Aurora bana itaat edemiyor. Ama deniyor, şişman sikimi almak için elinden geleni yapıyor. "Molly bana doğum kontrol haplarımı gönderdi."

"Evet, gönderdi." Kalçalarını kavrayıp, sırtışıımı bastırarak sikime sürtünmesine yardım ediyorum.

Bir gün ona o hapların nane şekeri olduğunu söyleyeceğim.

Onu yanlış nedenlerle hamile bırakmaya çalıştığımı. Şimdi ise doğru nedenlerle yaptığımı.

Hala baba olmak için yanlış adamım. Hala çocuklarının babası olmak için en kötü adamım. Onun kocası olmak için.

Umurumda değil.

"Her şey olabilir." Onu kullanıyorum. Onu dövüyorum. Onun tatlı vücudunu benim yapıyorum. Bu durumdan, ona sahip olmaktan çok hoşlanıyorum. Gerçekten ona sahip olmaktan. "Ağlayacak ve benden nefret edeceksin. Yine de çocuğumuzu taşıyacaksın. *Siktir*, sadece düşüncesi bile. Seni dolduracağım. İçine boşalacağım."

"Hayır," diye fısıldadı, sesinde korku vardı. Sahte bir korku. "Yapamayız.

Yapamayız

biz

yap "Hayır diyorsun, ama kendine bir bak. Benim sikimi emiyorsun."

ama Bir elimi kalçasına sokarak, Aurora'yı sikime saplayana kadar yız."

. Diğer elimle, itmelerimle ritim tutarak onun tıkaçını çalıştırıyorum.

"O sıkı amcık. Benim tohumumu istiyor." Plug'ı sonuna kadar içeri itiyorum. Vücudunu yeni, acı verici bir açıyla ona girmeye eğiyorum. "Onu ait olduğu yere koyacağım, prenses. Senin için çok fazla spermim var."

Aurora'nın ikinci orgazmı muhtemelen evin her yerinde duyulabilir. O, benim adımın inleyerek haykırıyor. Onun amının nabzı beni doruğa ulaştırıyor. Onun içine sıcak spermimi fışkırtırken inliyorum, içimde hiçbir şey kalmayana kadar kendimi boşaltıyorum.

"Bu." Onu belinden tutup kaldırıyorum, üzerimden indirip göğsüme yatırıyorum. Böylece parmaklarımla spermimi tekrar içine itebiliyorum. "Sen bana aitsin. Başka hiçbir erkeğe. Ailene de. Kimseye, Aurora."

Küçük eli bileğimi kavrar. Üzgün gözleri benimkilere kilitlenir. "Bebek yok, Everett. Onları benden alırsan hayatta kalamam."

Beni çok iyi tanıyor, bir zamanlar ona bunu yapmayı düşündüğümü anlamış. Aurora'yı incitmek için özel olarak tasarlanmış, en tetikleyici ve acı verici şekilde onu incitmeye kararlı olduğumu anlamış.

"Bu asla olmayacak," diyorum ve ciddiğim. Gözünden bir damla yaş süzülerek kızarmış yanağına akıyor, ben de onu siliyorum. "Artık bunu düşünme bile. Bebeklerimizi senden almayacağım. Onları birlikte büyüteceğiz."

"Söz veriyor
musun?" "Ben..."

Onun mavi, sulu gözlerine bakarken, elimi saçlarında gezdirirken, suçluluk duygusu her zamankinden daha güçlü bir şekilde beni ezip geçiyor.

Her şey acıtıyor. Her şey.

Bunları hak etmiyorum. Onu hak etmiyorum. Ailemin sevgisini hak etmiyorum. Yaşamayı hak etmiyorum. Hayatıma devam etmeyi hak etmiyorum.

Buradan gitmeliyim.

"Everett?" Aurora parmak uçlarıyla çene hattımı okşarken temkinli davranıyor.

"Evet, söz veriyorum. Dinle, halletmem gereken bazı işler var." Yavaşça, dikkatlice onu sandalyeye oturtuyorum. Geceliğini düzeltiyorum ve

kıyafetlerimi düzeltiyorum. Onun açık, arzulayan ifadesine bakıyorum ve alnını öpüyorum. "Ofisimde olacağım. Sen yat."

"Kal." Kolumu çeker. Onu görmezden gelerek, telefonumu almak için eğilirim. "Konuşmamız gerek."

"Ben istediğim zaman konuşuruz." Kendimden nefret etmenin tadı dilimde ekşi bir tat bırakıyor. Yine de odadan çıkıyorum. "Yatağına git. Bana karşı gelersen seni bağlarım."

"Sen bir pisliksin." Onun hüzünlü fısıltısı beni koridora kadar takip ediyor.

"Başka bir şey olamam," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Üzgünüm. Yapamam."

EVERETT

Saat, odamıza geri döndüğümde gece yarısı olduğunu gösteriyor.

Bizim mi?

Evet. Bizim.

Zaten bunu analiz edecek kadar yorgunum.

Yorgunluk fiziksel değil ama. Esnemiyorum. Göz kapaklarım düşmüyor.

Aurora'nın daha önce bana yaptığı şey yüzünden kafam çok karışık. Ona dokunduğum, onunla konuştuğum şekilde.

Benim...

Siktir et. Hayır. Benim kalbim yok.

İhtiyaçlarım var. Arzularım var.

O var.

Giysilerimi çıkarıyorum.

Çıplak ve arzulu, yatağımızın yanında durup uyurken onu izliyorum.

Güzel. Savunmasız.

Ondan zevk almak yanlış. Ona bağlanmak, ailemin mezarlarına tükürmek kadar saygısızca.

Yorgunluk yerini açlığa bırakıyor.

Yana yatmış, çıplak, tasma çıkarılmış, duş almış ve mükemmel.

Gözlerim vücudunda dolaşıyor. Yüzünde oynayan gölgeler ve ışıklarla besleniyor.

Koyu renk kirpikleri pembe yanaklarının üzerinde yayılıyor. Uyanık bile olmadan bana ulaşıyor.

Lambayı yakmıyorum.

Aydınlatırsam uyanır. Sonunda konuşmaya başlarız.

Bu küçük velet, ben gittiğimde benimle işini bitirmemişti.
O zamanlar daha güçlüydüm. Şimdi ona boyun eğebilirim.
Hedeflerim bulanıklaşacak. Karışacak. Şu anda olduğundan daha fazla.
Yumruğum ciğerlerimi sıkıştırıyor, tüm havayı dışarı çıkarıyor.
Pişmanlık gibi hissediyorum. Çoğunlukla onu hak ettiği gibi sevemediğim için.
Parmak uçlarım onun tenini okşuyor, bir özürün başlangıcı.

Kararsız, sessiz, neredeyse şefkatli.

Bayan Alder'ın yanağını okşuyorum. Omzunu. Çıplak kolunu. Bayan Alder.
Eskiden bir formalite olan şey, şimdi bir bağ.
Aramıza koyduğum engeller ne olursa olsun, uzun sürmeyecek. Aslında, hızla yıkılıyorlar.

O kadar hızlı ki, kendimi bu ana teslim ediyorum. Yatağa
tırmanıyorum, uyuyan karıma dönük.

Onu izliyorum. Mantiğa aykırı bir şekilde ona hayranlık duyuyorum. İsteğim
dışında. Onu özlüyorum.

Stafford bunu ilk fark eden kişiydi. İki yıl önce, kraliyet ailesinin bir
toplantısında. Benim göremediğim şeyi o görmüştü.

*Ailem öldüğünden beri her yıl, aynı ayda, Aurora kraliyet ailesinin
malikanesine gelirdi.*

*Ve her yıl, kendine saklanırdı. Sessiz, temkinli, her şeyden çok şüpheli ve
küçümseyici bakışlar atardı.*

*Onu daha önce de görmüştüm. Ama o yıl, ona gerçekten baktığım ikinci
seferdi. O yirmi yaşındaki kadının ne kadar güzel olduğunu fark ettim.*

Ona olan çekicilik, çığlık atmak istememe neden oldu.

Bu, intikam planlarımı bozdu. Sınırlar bulanıklaşmıştı. İnkâr ettim.

Tabii ki ettim.

Arkadaşım buna izin vermedi.

*"Onunla konuşmalısın," dedi Stafford, yanımda alçak sesle, o lanet köpüklü
suyu yudumlarken. "O... farklı görünüyor."*

*"Konuşacağım. Eninde sonunda," dedim, gözlerimi onun gümüş rengi
elbisesinden, kıvrımlarından, o soğuk mavi gözlerinden ayırmakta zorlanarak.*

O soğukluğu. Altında yatan nefret. Bunu ne getirmişti?

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.
Clarkes ailesi ona her şeyi verdi. Benim sahip olduğum şeyi kaybetmedi.
Kızgın olmasına izin verilmiyordu.
Onu sevmeme izin verilmiyordu.
"Onu isteği dışında aldığımda." Bakışlarım Stafford'a kaydı. "Ben onun arkadaşı değilim. Asla da olmayacağım."
O iç geçirdi. "Arkadaşı olarak demek istemedim."
Ne demek istediğini çok iyi anladım.
Yine de onunla flört etmeyecektim. Ona aşık olmayacaktım. Buna ihtiyacım yoktu.
İhtiyacım yok.
Elim bir saniye önce olduğu kadar ısrarcı. Aurora'nın kalçasında duruyor.
Geceleri, bırakmak daha kolaydır. Teslim olmak.
Ona yaklaşıyorum. O kadar yakın ki, onu öylece kaydırırsam dudakları omzuma değecek.
Onun sığ nefesi cildimi ateşe veriyor.
Burada olanları inkar etmek mümkün değil. Gerçekten mümkün değil. Aurora kalbimin içinde kendine bir yuva kurdu.
Asla geri dönmeyeceğini düşündüğüm organ.
Kızgınlık ve özlem beni zayıf bir insan haline getiriyor. Ama onun ailesini affedecek kadar zayıf değilim.
Winston acı çekecek. Birkaç hafta sonra, bu zorla evlilik ve benim gelecekteki eylemlerim onu diz çöktürdükten sonra, acı çekecek.
Buna ihtiyacım var. İstediğim bu. Onu ve karısını yok etmek. Aurora'yı değil, artık değil.
Diğer Clarke'larla işim bitene kadar ondan uzak duracağım. Bu onu incitecek, ama onu zayıf bir koca bahanesiyle bırakmaktan iyidir.
Evlilik, gerçek aşk, iyilik... Artık karşı koyamadığım Aurora ile olan bu bağ... Bunların hiçbirini hak etmiyorum. Winston'dan intikamımı alana kadar hiçbir şeyi hak etmiyorum.
Özellikle de Aurora'nın sevgisini.

AURORA

Everett beni cezalandıralı bir hafta oldu.

Gerçek bir konuşma yaptığımızdan beri.

Bana, bir piçten başka bir şey olamayacağını söylediğinden beri.

Görünüşe göre, olabiliyormuş. Everett o günden beri her zamanki acımasız haliyle davranmıyor.

O da beni görmezden gelmiyor.

Ama "*Günaydın*", "*İyi akşamlar*", "*Günün nasıl geçti?*" ve "*Yemek istiyorsan kapıyı aç*" gibi sözler de en az o kadar kötü... hatta daha da kötü.

Bu kadar az ilgi göstermesi çok kötü. Bu kadar az konuşması.

Bana vermeyeceği şeyleri hatırlatıyorlar: dokunuşunu, sevgisini. Her ikisine de kızgın olsam da, onlara ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

Korkunç biri olabilir, ama o benim. Hayatımda ilk ve tek aşık olduğum erkek.

Beni gerçekten gören tek kişi. Beni gören.

Her gün, onu bana geri getirmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

İşten sonra yatak odamızın kapısından içeri girer girmez

. Onun çok sevdiği anal tıpayı takıyorum.

Onun da çabaladığını inanmak istiyorum. Everett başımı okşuyor, ağzı seğiriyor. Keskin görünüşünün ardında kilitli kalan duygular, dışarı çıkmak için mücadele ediyor.

Uyuduğumu sandığında Everett yanıma uzanıyor. Sanki bir anlamı varmış gibi *karım* diye fısıldıyor. Sanki benim bir anlamım varmış gibi. Kolunu bana doluyor. Bana yaklaşıyor, sert vücudunu sırtıma bastırıyor.

Ama sadece gözlerimi kapattığımda ve nefesimi kontrol altına aldığımda.

Onun bana olan duygularının değiştiğini anladığım anlar işte bu anlar.

Artık nefret yok. Artık kin yok. Gerçek duygular var.

Sonra uyanıyorum. O zaman tek gördüğüm onun soğuk tavırları ve rutinimiz.

Yavaş ama emin adımlarla, yalnızlık kemiklerimi sarmaya başladı. Her gece, Everett'in yatak odamıza dönmesini beklerken, ben sadece sefil bir kalp ve çelişkili düşüncelerden ibaretim.

Üçüncü bebeğim kollarımda esniyor, yumuşak sesi beni şimdiki ana, hastaneye geri çekiyor.

Onu izlerken Everett ve berbat evliliğime takıntılı olan umutsuz bir aptalım.

Adını öğrenmeyi reddettiğim bu yeni doğmuş kız bebek minik ve sakin. Huzur içinde. Onu kucaklamam lazım. Güvende olduğundan emin olmam lazım, ki öyle.

En azından kendimi kaybetmeden onu kucaklayabilirim.

Artık buraya gelmeden önce ağlamıyorum. Kalbim mecazi bir fırtınada terk edilmiş olsa bile, bu bebeklere gerçek bir sıcaklık verebilirim. Islak, soğuk ve yalnız. Lanet olasıca yalnız.

Yine de, önümdeki işe odaklanıyorum. Kendim için olmasa bile, buradaki yeni doğanlar için bu işe daha iyi olmaya kararlıyım.

Bir şekilde kendimi toparlamayı başardığımı bilmek yüzüme bir gülümseme konduruyor.

Gina dün akşam izlediği bir filmde bahsediyor, ben de onu dinlemeye çalışıyorum.

Ama aklım kocama dönüyor. Geçen hafta sonu yaptıklarımıza. Daha doğrusu, yapmadıklarımıza.

Seks. Hiçbirini yapmadık. Everett işe gitmemiş olmasına rağmen, yine de benden kaçınıyordu. Yemek yemek ve aynı yatakta uyumak dışında benden kaçınıyordu.

Bize bir şans vermedi.

Bana karşı hisleri olabilir, ama belki de bu hisler olmadan daha iyidir.

Belki de benimle uğraşmak zorunda kalmadan daha iyi olur.

Gözlerim yanıyor. Görüşüm biraz bulanıklaşıyor. Sonra gözlerimi kırpyorum ve iki damla gözyaşı yanaklarımdan süzölüyor. Siyah bluzuma düşüyor.

"İyi misin?" Gina'nın eli omzumda sıcak.

Bu kadının, rahatsız edici olmayan bir şekilde dokunmaya meraklı olduğunu öğrendim. Mesleğini bir sanat haline getirmiş. Eli üzerimdeyken kalbim yavaşlıyor. Göğsümdeki sıkışma hafifliyor.

Boğazımı temizliyorum. "İyiyim."

Artık gözyaşı yok. Cormac izliyor ve Everett'e rapor verecek.

Ayrıca, kucaklayacak yeşil gözlü bir yetim var. Ama aptalca düşüncelerim kafamdan çıkmıyor.

Belki de ben fazla değilim. Everett gibi güçlü bir adam, kafasına koyduğu her projeyi başarabilir.

Bu yine de geçen haftadan sonra neden değiştiğini açıklamıyor. O zaman başka bir şey olmalı.

Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçıyor. Küçük kız bebeği kendime daha yakın tutuyorum, onu susturuyorum. Kendimi susturuyorum.

"Burada ne var ne yok?" Gina, etrafıma kurduğum savunmayı görür. Kollarını uzatır, bakışları komplo kurar. Burada yeterince uzun süre kaldım, çeneyi eğip gözleri kocaman açmanın ne anlama geldiğini biliyorum. "Birinin bezinin değiştirilmesi gerekiyor gibi kokuyor."

Bu, "*Cormac'ı kandırıp sana biraz nefes aldirmek*" için *kullandığımız* gizli şifremiz. Onun sinisi tavrına bakarak, kafamda bir plan oluşmaya başlar.

Bu sabah erken saatlerde, Everett ile aramızı düzeltmeye kararlıyım, o duş alırken yatak odamızdan gizlice çıktım ve Jane Doe'nun fotoğraflarından birini çaldım, cebime attım. Ayrıca yatağının başucundaki çekmecedan birkaç yirmilik aldım.

Dürüst olmak gerekirse, ikisiyle de ne yapacağımı bilmiyordum. Ta ki şimdiye kadar.

Fotoğrafi ve parayı kullanarak çocukluğumun geçtiği eve gideceğim ve sonunda cevaplarımı alacağım.

Evlatlık ailemden gerçeği öğrenir öğrenmez, Everett ile konuşmaya başlayabiliriz.

Aramızda hiçbir engel kalmayınca, birbirimizi iyileştirebiliriz.

Neyse ki bugün topuklu ayakkabı yerine düz ayakkabı giyiyorum; kaçmak için mükemmel bir kıyafet.

Ama rahatlamam sadece geçici. Çünkü onlarla yüzleşmek zorunda kalacağım.

Ailemin evini ziyaret etme düşüncesi midemi bulandırıyor. Hayır. Yeter artık. Korkunun beni engellemesine izin vermeyeceğim.

Kafamı boşaltıp, atmam gereken sonraki adımları düşünüyorum.

Planım oldukça sağlam. Cormac, banyo penceresinden kaçtığını fark ettiğinde, ben çoktan gitmiş olacağım.

Ben hallederim. "O kadar belli mi?" Bebek bezi değiştirme yorumuna atıfta bulunarak, Cormac'ın duyabileceği kadar sesimi yükseltiyorum.

"Ah, Aurora." Gina'nın kahkahası, samimi ve kaygısız bir şekilde yankılanıyor.

Kıskançlık içimi kaplar, sonra umut dalgalanır. Belki bir gün Everett ve ben başarabilirsek, onun gibi olabilirim.

"Ver, ben alayım."

Gözümün ucuyla, korumamın ikimizi de izlediğini fark ettim. Karnımı ovuşturup dudaklarımı büküyorum. "Teşekkürler."

Kapıya doğru yürürken, bir kolumla karnımı kucakladım. Gerçekçi görünmesi için yanaklarım utançtan kızarmış olmalıydı. Utanç verici bir anıyı zorla hatırladım. Everett'in ilk kez ağzıma kahve tükürdüğü anı. Onun tadını alan ılık sıvıyı yuttuktan sonra verdiği emri.

Dudaklarımı temizle.

Keskin ve müstehcen. Bu tek cümle işi hallediyor.

Yüzümde ateş gibi yayılan bir sıcaklık, boğazıma takılıp göğsümde çiçek açıyor. Cormac'ın stoik ifadesi sorgulayıcı bir ifadeye dönüşüyor. "Bayan

Alder?"

"Ben..." Alnım kırışır. Yakalı, tıkanmış, parmağımda yüzük ve hala bu isme alışamıyorum. "Ne?"

"Sorun ne?" Kapıda kararlı bir şekilde duruyor. Hareket etmiyor. "Tıbbi yardıma mı ihtiyacınız var?"

"Tualete gitmem lazım." Her zamanki gibi, gitmem gerektiğinde onu atlatmaya çalışıyorum.

"Bekle." Elini kaldırır. "Bana cevap vermedin. Ciddi bir şey mi?"

Onu kandırdığım için duyduğum memnuniyeti gizlemek için dilimi ısıyorum. "Hayır, ben sadece..." Ayaklarımın üzerinde kayıyorum.

"Bana söylememe gerek kalmasın."

"Anlıyorum." Anladım. Cormac, her zamanki gibi profesyonelce boğazını temizler ve yolumdan çekilir. "Belki bu sefer dışarıda seni beklememi tercih edersin?"

Ona attığım bakış, "*Ne zaman böyle bir şey yaptım ki?*" ve "*Lütfen, gerçekten gitmem gerek*"

Bana bir şekilde güvendiği için, bir kez başını sallar ve olduğu yerde kalır.

Umarım bu yüzden kovulmaz.

Her şeyden çok, bu yolculuğun bana en çok ihtiyacım olan şeyi vereceğini umuyorum.

Ne kadar acı verici olursa olsun, bu gece eve kocamın kalbinin anahtarıyla döneceğim.

AURORA

Taksi birkaç dakika önce beni çocukluğumun geçtiği evin önüne bıraktı ve o zamandan beri burada durup içeri girmek için cesaret topluyorum.

Ya da belki de yakamdaki cihazın çalmasını bekliyorum. Bunu dilemek faydasız.

Everett'in ulaşamayacağı bir yerde olmalıyım. Üzerimde takip cihazı da yok, yoksa Cormac şimdiye kadar buraya gelmiş olurdu.

Everett buraya gelmiş olurdu. Çünkü bana karşı hisleri var.

Bu yüzden buradayım, değil mi? Gece geç saatlerdeki yumuşak dokunuşları.

Duymamı istemediği fısıldadığı sözleri.

Eğer bundan daha fazlasını istiyorsam cesur olmalıyım. Tanrım, çok kızgın olmalı.

Çenesi çalışıyor olmalı. Yumruklarını sıkıyor olmalı.

O, benim sonsuza kadar kaçtığımı düşünüyor olmalı.

Parmaklarımla yüzüklerimi okşuyorum, her bir elmasın kesiminden rahatlık alıyorum. Pürüzsüz altın alyansımdan.

Bu numaram için beni cezalandırabilir. Beni ağlatacak ve durması için çılgılık attıracak şekilde yapacaktır.

Orgazmımı engelleyecek. Aşırı aşağılama seansları yapacak. Haftalarca beni görmezden gelecek.

Ondan her şeyi kabul ederdim. Fırtınanın geçmesini beklerdim.

Sonra belki gerçekten konuşabiliriz. Her şey hakkında. Umarım. Tanrım, burayı nefret ediyorum.

Everett'e buraya gelmek istemediğimi söylemek için sabırsızlanıyorum.

Keşke bu konuşmayı babam yerine onunla yapsaydım.

Maalesef, Molly ve Winston benim son çarem. Winston burada ise tabii. Evden çalışmıyorsa, saat çok erken. Ya da... Kahretsin, kendi kafamın içinde gevezelik ediyorum.

Kapıların yanındaki erişim kontrol tuş takımına yaklaşırken nabzım hızlanıyor. Baştan aşağı titriyorum.

Ayrıca zamanım da azalıyor.

Everett öfkesi geçince buraya gelecektir. Üzerimde para olmaması gerektiği için başka seçeneğim olmadığını anlayacaktır.

Kodu girince, uzun metal kapılar ses çıkarmadan açılır. Kapılardan geçerken, uzaktan ön kapının açıldığını duyarım.

İçeride kim olduğunu bile görmüyorum ama şimdiden irkiliyorum. Yıllarca süren istismara karşı içgüdüsel tepkim bu.

Nefes al, Aurora. Nefes al.

Nefes al. Nefes ver. Daha hızlı yürüyorum. Kendimi daha dik tutuyorum.

Bu Everett için. İkiniz için.

Çenemi kaldırıyorum, ama kendimi daha güvende hissetmiyorum. Rol yapmak zorunda kalacağım.

Kapı daha da açılıyor. Karanlık bir takım elbise giymiş kalpsiz bir adam kapıda duruyor.

Üvey babam.

Kapıyı personelden birine açtırmadı. Evde ve kapıyı kendisi açtı.

Sorunu halletmek üzere. Beni.

Everett ve korkularımı kafamdan uzaklaştırıyorum. Winston ne kadar korktuğumu görmeyecek. Onu eğlendirmek için burada değilim.

"Merhaba." Duyabileceği mesafedeyim. Hafif bir esinti saçlarımı dalgalandırıyor ve gömleğimin altına giriyor. Kollarımı kendime dolamayı reddediyorum. Bunu zayıflık işareti olarak göreceksin ve ben zayıf değilim. "Seninle konuşmam lazım."

"Burada istenmiyorsun." Dudakları tiksinti dolu bir gülümsemeye bükülüyor. "Aslında, izinsiz girmiş bulunuyorsun. Seni bu karmaşadan kurtarıp uygun bir koca bulana kadar, bu eve girmene izin yok. Mülkümünden çık."

Beklenmedik bir acı gözlerimi yaşartıyor. Normalde, şu anda olması gerektiği gibi cesur hissettiğimde, ona esprili bir cevap verirdim.

Diğer günlerde, ona ve Molly'ye olan nefretim yatak odama sığmayacak kadar büyük olduğunda, ona parmak gösterirdim. Bu, kendimi saatlerce, hatta günlerce bodrumda tutturmanın kesin yoluydu.

Bugün, kimse bana söylemediği bu sır hakkında haklıysam, onun merhametine kalmış durumdayım. Onun işbirliğine ihtiyacım var.

Gözlerimden yaşları siliyorum.

Ben Everett'in karısıyım ve öyle davranmam gerekiyor. Onun bir uzantısı gibi.

Hazır. Başla.

"Beni vuracak mısın?" Küstahlığım, umduğum gibi onun sinirlerini bozuyor. Boynundaki damar atıyor. "*Baba?*"

"Kocan nerede?" diye tükürüyor.

Muhtemelen yakında buraya gelir.

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok." Birkaç adım daha yaklaşarak neredeyse onun ulaşabileceği mesafeye geldim.

Onu korkutmadığımı gösterecek kadar yakın. Aslanın ağzına kafamı sokmayacak kadar uzak.

"Bu seninle benim aramda. Ve annemle."

"Annen burada değil." Kapıya tutunur, parmak eklemleri beyazlar. Nefretine rağmen gözleri hesaplayıcıdır. "Kalıcı olarak mı döndün? *Durumundan* kurtuldun mu?"

Ona tavrımı daha da göstererek sol elimi kaldırdım. Salladım. "Neye benziyor sence?"

"Bir fahişe gibi görünüyor." Burun delikleri genişledi. "Annenin bana anlattıklarından sonra, senin öyle olduğuna hiç şüphem yok."

Beni sinirlendirmeye çalışıyor. Buna izin vermeyeceğim. Sakinleşene kadar tek kelime etmiyorum.

"Eğer ilaçlarını alıyorsan..." Winston'ın sesi bir anda düşünceli ve alaycı bir tona büründü. "Avukatlarımı senin davana yönlendireceğim. Everett'in firmasından kimse olmayacak, bu kesin. Asistanımla bir görüşme ayarla, senin için ne yapabileceğimize bakalım."

Winston'a bekaretimi kaybetmenin benim seçimim olmadığını söylemiyorum. Bana kalsaydı, Everett ve ben en azından bu olaydan önce bir kez gerçek bir randevuya çıkardık.

Bu onu ilgilendirmez. Bu Everett ile benim aramda bir mesele ve ben kocamı affettim. Onu, en acımasız haliyle bile kabul ediyorum.

"Kocamdan ayrılmayacağım." Çenemi kaldırıp *Everett'in* alçak, korkutucu ses tonuyla konuşuyorum. "Ama bir sorum var. Ve ihtiyacım olan cevaplar sende olabilir."

"Annen sana zaten söyledi, anne baban hakkında hiçbir şey bilmiyoruz." Nefesi düzensiz. Öfkesi zar zor kontrol altında. "Tek bildiğimiz, senin gibi bir fahişe gibi siktiğin adamın kocan olmadığı. Çekil önümden."

Everett'i incitmemiş olsaydın, onun fahişesi olmazdım, değil mi?

"Bana yalan söylemeyi bırak." Bu, benim buraya gelme amacım olmadığı için, suçlamalarımı susturuyorum. Ne anlamı var ki? "Onun yapmadığını biliyorsun, yani bir şeyler biliyorsun. Bana cevap borçlusun."

"Sana bir şey borçlu olduğumu varsaymakla cesur davranıyorsun." Bir adım geri çekilir ve bana hapishaneme girmem için işaret eder. "Ama pazarlık edebiliriz... kızım."

İlgilendiğim bilgi, egomdan daha büyük. Beni pençelerine alan korkudan çok daha büyük.

En kötüsüne hazırlıklı olarak içeri giriyorum.

Kapı arkamdan kapanır ve çok gürültülüdür. Gök gürültüsü gibidir. Nefesimi zamanında tutabildiğim için şanslıyım.

Sadece bir kapı.

Gerçekten öyle. Onun tek kelime bile etmesine izin vermeden, topuklarımı döndürüyorum. "O kim?" Everett'ten çaldığım fotoğrafı itmek çok kötü bir şey. Bu fotoğraf, bu kız, onlar benim kocama çok değerlidir ve Winston ona bakıyor. Bunun için kendimden nefret ediyorum. "O yaşıyor mu? Öldü mü?"

Öldü, değil mi?"

Yüzü saniyeler içinde beyazdan mora dönüyor. Gözlerini kırıştırıyor, ellerini kalçalarına bastırıyor.

Fotoğrafı cebime geri koyuyorum. Everett'in mahremiyetini yeterince ihlal ettim. "O benim annem miydi?"

Winston'ın gözleri üzerimde. "O kimse değildi."

Onun değişimini gözlemleyerek, onun kesinlikle önemli biri olduğunu anlıyorum. Önemli biri.

Hayatının karmaşık bir parçası. Everett'in hayatının.

Ve o "*idi*" dedi. Nasıl öldü? Ne oldu? Neden kimse benimle konuşmuyor?

"Bana onun kim olduğunu söyle. Sonra giderim." Yüzüme karşı yalan söylemesi içimde sıcak ve affedilmez bir şeyleri ateşliyor. "O kimdi? Onu tanıyordun. Tanıdığını görebiliyorum. Öyleyse cevap ver. O benim biyolojik annem miydi? Everett için kimdi? Senin için kimdi?"

"Son uyarı, Aurora."

"Cevap verene kadar gitmeyeceğim."

"Küstah pislik," diye homurdanır ve...

Bam.

Yumruğu yanağıma çarptı.

Siyah noktaları ben görüyorum görüşümde Yüzümde düşünüyorum geriye, sendeleyerek.

Sonunda, kendimi kırımın üstünde buluyorum.

"Piç kurusu." Parmaklarımın altında yanağımın şiştiğini hissederek öfkeyle söylüyorum. "O kimdi?"

"O kimse değildi," diye tekrarlar, eli saçımı kavrar. Beni dışarı sürüklerken, ona direnirim. Elini tırmalarım. Ayaklarımla yere vururum. "Hiç kimse, duydun mu? Tıpkı senin gibi."

Haklı.

Çok haklı.

Onun hakkında değil. Benim

hakkımda. Ben bir hiçim.

Bu farkındalık, bir süredir bana söylediği her şeyin en acımasız darbesi.

Everett için önemli biri olsaydım, yüzüklerimde bir takip cihazı olurdu.

Yakamda.

O da burada olurdu, karısını arıyor olurdu.

Farlar olurdu parlayacak boyunca yol yol boyunca Kapı giriş izni istediğinde interkom çalardı.

Ama Winston haklı. Ben

bir hiçim.

Kafası yanmakta olan bir hiç.

Winston beni son birkaç metre sürükleyip verandaya fırlatıyor.

Merdivenlere sertçe düşünüyorum. O kadar sert ki merdivenlerden yuvarlanıp garaj yoluna düşünüyorum.

"Çok sorun çıkardın, Aurora." Winston parmağını bana doğrultuyor, ben ise ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Bana kalırsa, sen

artık kızım değil."

Hiç olmadım ki.

"Maalesef, dış dñnya için her zaman öyle olacaksın." Nefesi kesilmiş, elleri belinde. "Bizi mahvettiğin için mutlu olduğunu umarım. Nankör velet. Boşanmayı konuşmaya hazır değilsen, buradan uzak dur."

Yüzüme vurduğu yer zonkluyor, derimin altında bir sıcaklık yayılıyor. Kıçım, işe yaramaz bir çöp parçası gibi fırlatıldığım için hala acıyor.

"Siktir git," diyorum, sonra kelimenin tam anlamıyla onun garaj yoluna tükürüyorum. "Hayır, sen siktir git."

Kafamı sallayıp uzaklaşıyorum, gururumun son kırıntılarını arkamda sürükleyerek.

Eskiden evim dediğim bu yerden ayrılırken, onun başka bir konuda da haklı olduğunu fark ettim.

Fotoğraftaki kız ve ben, o kadar da farklı değiliz. Ama bu, *bizim bir hiç olduğumuz* için değil.

Görünüşe göre, ikimiz de köpekbalıklarıyla dolu sularda yüzüyorduk. İkimiz de o iki adam için bir anlam ifade ediyorduk.

Ona ne oldu? Bilmiyorum.

Kalbim bu kadar acıdığında düzgün düşünemiyorum bile.

Winston'ın beni etkilemesine izin verdim, kararlılığımı bozmasına izin verdim.

İhtiyacım olduğunda en büyük, en kötü canavar nerede? Benim canavarım?

Hiçbir yerde.

Yalnızım. Acı verici bir şekilde yalnızım.

Kalenin dışında, sokak boş. Onun Mercedes'inden iz yok. Onun büyük silueti burada değil.

Başka bir şehre kaçabilirim. Başka bir eyalete. Beni bulmaları haftalar, hatta aylar sürer.

Ama... gitmek istediğim başka bir yer yok.

Everett umursamasa bile, yine de ona geri döneceğim. Kendime acımam, ağlamam kadar acınası bir şey.

"Sorun yok. Ben iyiyim." Ana yola doğru yürüyorum.

Yolda param bittiği için, Everett'in evine yürüyerek gitmenin bir yolunu arıyorum. Sadece birkaç kilometre kaldı, en azından öyle umuyorum. Sonra orada olacağım. Onunla birlikte.

Evimde olacağım.

Everett'in bana bağırabileceği yere. Beni şoklayabileceği yere.

Bayılana kadar beni sikebileceği yere.

Sonra yine nazik olur. Ben uyurken bana bir tür sıcaklık sunar.

Şu anda havadan daha çok ihtiyacım var. Bu çok saçma, ama öyle.

Öyle işte.

EVERETT

" *Karım nerede?"*

Öğlen saatlerinde Cormac beni aradığında ona ilk sorduğum soru buydu.

Adı telefonumda görüldüğü anda anladım.

Davalarım, işim, ofisime getirttiğim öğle yemeği. Hiçbiri önemli değildi.

Aurora gitmişti.

"Kaçtı. Onu bulamıyorum." Doğrudan konuya girdi.

Karım kayboldu ve o zamandan beri onu arıyorum. Önce şoförüm beni ipucu bulmak umuduyla hastaneye götürdü.

Cormac, güvenlik kameralarının kayıtlarını izleyerek onun son adımlarını takip etmişti, ama ben de kendim görmek istedim.

Onlarda nereye gittiğini bana gösterecek hiçbir şey yoktu.

Kredi kartı ya da parası olmadan, çok uzağa gidememiş olması mantıklıydı.

Şoförümü gönderip arabayı aldım ve tek başıma sokaklarda dolaştım. Onu bulmak için gereken kişi olmam gerekiyordu. Onu korumak için.

Ben.

Dönüp durdum. Bölgedeki her dükkânın önüne park ettim. Onu aramak için her birine girdim.

Ailesinin yanına gitmiş olamazdı. Bana onlar hakkında anlattıklarından sonra, onlara sığınması imkansızdı.

Bu yüzden iki saat boyunca başka yerlerde onu aradım.

Önem verdiğim başka bir kayıp kızı aramak, beni en kötü anılarıma içine sürükledi. Yine de oradaydım. Onu arıyordum.

Sırasında bu bu sinirlerim sinirlerim sinirlerim
paramparça En En kötü senaryolar kafamdan geçiyordu.

Onun tasmaına bir takip cihazı takmayacak kadar kibirli olduğum için kendime lanet ettim.

Aurora becerikli biriydi. Elbette Cormac onun kaçmasını engelleyemezdi. Kimse engelleyemezdi.

Nereye gittiğini hiç bilmiyorum. Ama amaçsızca araba sürmeyi bırakacağım. Onu evde bekleyeceğim.

Bu korunaklı, naif kadın. Benim kadınıam. Dışarıda, özgürlüğe giden yolda. Ama parası ve kalacak yeri olmadan, kaybolmuş olmalı. Aç olmalı.

O...

Buraya geri dönecek.

Benim öfkemi çekmek zorunda kalacak.

Onu kucakladıktan sonra. Vücudunun her yerini yarananma olup olmadığını kontrol ettikten sonra.

Nereye gitmiş olabilir?

Eski korkularım ve hayal kırıklığım beni boğmak üzere. Öfkeliyim.

Güçsüz.

Öfkeli.

Aurora yarananmış olabilir. Bir adam ona saldırmış olabilir. Tecavüz etmiş olabilir. Onu ölüme terk etmiş olabilir.

Arabayı garajıma değil, şiddetle araba yoluna park ediyorum ve evimin ön kapısından içeri giriyorum.

En yakın vazo elimde. Farkına bile varmadan, vazo duvara çarpıp parçalanıyor.

Çalışanlarım akıllıca girişı boşaltıyor. Onlar evin içine kaybolurken ben onlara bakıyorum.

Buraya gelip onu beklemekle ne düşünüyordum ki? Onu bulmak için dışarı çıkıyorum.

Hemen şimdi.

Elimde araba anahtarı, neredeyse kapıdan çıkmış, antreyi geçiyorum.

Sonra ön kapının kolu sallanıyor. Kalın ahşap kapıya bir yumruk vuruyor.

Aptal gibi orada duruyorum, kalbim güm güm atıyor. Kapı zili çalıyor.

Çalışanlarımdan biri gözümün ucunda belirir. Kendime gelirim, bileğimi sallayarak ona gitmesini emrederim.

Bu Aurora olmalı.

İlk göreceği yüzüm olacak. Kollarımı ona dolayacağım.

Kapıyı açtığım anda, tekrar nefes alabiliyorum. Ta ki gözlerim onun morarmış, şişmiş yanağına takılana kadar.

Kalbim kırık bir şekilde öleceğim. Öyle güçlü bir öfkeyle ki, içimden alevler çıkıyor.

"Aurora." O

incindi.

Başka biri onu ağlattı. Başka biri benim olan şeye dokundu.

Çenesi düşüyor. Elleri titriyor. "Üzgünüm."

Burada değil. Burada değil, giriş kapısında, bu kadar savunmasızken. Bu kadar kırılmışken.

Onu kollarımın arasına alıp kapıyı çarparak kapatıyorum ve yatak odamıza fırlıyorum.

"Özür diledim dedim."

Ona bir kez daha baktım ve bunun bedelini çok ağır ödeyeceğimi anladım. Bunun için cezalandırılacak olan o olmayacak. Ona bunu yapan kişi, çok pişman olacak. Çok pişman olacak.

"Beni cezalandırma," diye fısıldadı.

"Özür dilemeyi bırak."

Odada yalnızız, dış dünyadan izole olmuşuz. Göğsüm sıkışıyor, hala daha önceki olayın etkisiyle.

Sevdiğin biri için endişelenmek en kötü acıdır. "Özür dilerim." Gözyaşları yanaklarından süzülüyor.

Küçük görünür. Kırılgan. Değerli.

"Özür dilemeni istemiyorum dedim." İkimizi de yatağın kenarına oturtuyorum.

O on kucağımda kucağımda sessizce ağlıyor.

Onun ağırlığı sıcak sıcak ve sakinleştirici, her nefes alışında hafifçe titremesi dışında vücudu hareketsiz.

Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum, sanki bu tek başına onun parçalanmasını engelleyebilmiş gibi.

Buna dayanamıyorum. Boğuluyorum. Onun şişmiş lanet yanağı yüzünden.

Dünyayı yakıp yıkmadan önce, onunla ilgilenmem gerek. Saçını kulağının arkasına koymak bir başlangıç. Öfkemi kontrol etmek için her şeyi, ama *her şeyi* yapıyorum.

Büyük, yuvarlak gözler bana bakıyor. "Ne istiyorsun?"

"Bir isim." Ne kadar başarısız olduğumu hatırlayarak boğazım düğümleniyor. Şişmiş yanağını avuçlarımla kavrayarak acısını emiyorum. Onu ondan almaya çalışıyorum. "Bunu sana kim yaptı?"

Çenesi titriyor. "Ne zamandan beri umursuyorsun?"

Elimi boynunun yanına kaydırıyorum, avucumun altında atan kanının, yaşam kaynağının titreşimine inleyerek.

Yaralı.

Burada.

Hayatta.

Ve sonunda, ona bunun için kızgın değilim.

Aurora'nın yaşaması için ailemin ölmesi gerekmiyordu.

Bu iki şeyin birbirini dışladığını düşünmekle hata ettim. Öyle değil.

Aurora gerçekten masum.

O benim bugünümsün. Geleceğim. Her şeyimsin.

O bir uzlaşma da değil. Kalbimin boşluğunu doldurmak için birisi de değil.

İntikam olsun ya da olmasın, sonunda onunla evlenirdim. Onun karnına bebekler koyardım.

Sırf o *Aurora* olduğu için ona dünyaları verirdim.

Bu, ailemi daha az sevdiğim anlamına gelmez. Sadece hepsini sevecek kadar yerim olduğu anlamına gelir.

"Sen benim karımsın. Bu yetmez mi?"

Gözlerindeki bakış temkinli. Elbette yeterli. O, benim bu unvanı bir silah gibi kullanmamı duymaya alışık.

Artık böyle olmayacak.

Aramızda mesafe kalmadı.

Artık ona dokunmamı engelleyen suçluluk duygusu yok.

Geçen haftayı geri çekilerek geçirdim, onu sevmenin beni zayıflattığına inanıyordum. Onu istemek intikamımın keskinliğini köreltecekti. En önemlisi, onu hak etmiyordum.

Her şeyde yanıldığım gibi bu konuda da yanılmışım.

Bunu uzun zaman önce yapmam gerektiği gibi düzeltereğim. Görünüşe göre yıllar önce.

"Tamam, duymak ister misin? Her şeyi? *Seni* önemsiyorum. Aurora olarak, sadece karım olarak değil, tamam mı? Bu sana yeter mi?" Eğilip alnımı alnına dayadım. Göğsüm çok sıcaktı. Çok gergindi. "Seni önemsiyorum. Derinden, Aurora. Önem vermemeliyim. Önem vermemeye çalıştım. Ama önemsiyorum. Yıllardır kimseyi bu kadar önemsemedim."

"Öyle mi?" diye fısıldadı, sesinde şüphe vardı. "Evet." Onu içime çektim. Bu anı.

Ceketimin yakasını sıkıca tutuyor. Küçük, kararlı parmakları bırakmıyor.

Aurora, canavarıyla kendini en güvende hissediyor. Benimle. "Umursuyor musun? Beni mi?"

Aşk beyanlarında bulunmam.

Gerçekler daha kolaydır. Daha temiz.

Daha güvenli.

"Seni özledim." Gözlerine bakıyorum. Benden daha fazlasını istiyor, ben de ona veriyorum. "Yanılmışım."

Ağzı O şeklinde açılır.

"Evet, seni özledim." Böyle de denebilir. Aurora'yı

reddetmek benim için bir kabus oldu. Onsuz kayboldum.

Onun karşılık vermesi, onu ne kadar özlediğimi acı bir şekilde hissettiriyor.

Günler ve saatler geçti ve kollarımda onun ağırlığını özledim. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde. Onun sıkı amını ve sıcak ağzını sikimin etrafında hatırlayarak mastürbasyon yaptım ama bu bana hiçbir şey yapmadı.

Ellerim buraya ait, onun yumuşak buklelerine dolanmış.

"Seni uzak tutmakla hata ettim." Yanağımda hissettiğim avucunun sıcaklığı, hak etmediğim bir sıcaklık. "Seni incitmeye dayanamazdım. Ama sana ihtiyacın olan şeyi veremedim. Sevgiyi. Şefkati. Nezaketi. Yıllardır tek bir kişiydim. Tek bir hedefim vardı ve bu beni kör etti. Seni incittim. Ben iyi bir adam değilim, Aurora. Olanlardan sonra, sonunda parçalanmış parçalarımı bir araya getirdiğimde, eskisi gibi aynı kişi değildim... eskisi gibi."

Ŗu anda ona söyleyebileceğim tek Ŗey bu. Onu seviyorum, ama lanet olsun, bunu da söyleyemiyorum.

"Bir daha onun gibi olabileceğimden emin değilim. Ama sen bana yeniden hissetmeyi öğrettin." Onun hüzünlü, umut dolu gözlerine bakarak devam ediyorum, "Ve bu beni çok korkutuyor. Senin için kötü biriyim, ama yine de seni istemekten vazgeçemiyorum. Seni nemsemekten vazgeçemiyorum. Yapamıyorum."

Bunu içimden attıktan sonra, gerçekten önemli olan Ŗeye odaklanmaya geri dönüyorum.

Mor renk, ŖiŖmiŖ yanağındaki rğ boyuyor. En yakın duvara yumruk atmaya ramak kalmıŖ durumdayım.

"Kimdi?" "Everett."

"Seni asla bırakmayacağım. Asla."

"Everett."

Aklıdakileri söylemeden kim olduğunu bana söylemeyecek. Gözlerinden anlıyorum.

"Ne oldu?" İki elimi de boynuna koyuyorum. Nabzını, nefesini hissediyorum. Her Ŗeyi hissedeceğim. "Söyle bana."

Göğsü yavaŖa geniŖliyor. Söylemek üzere olduğu Ŗey ona pahalıya mal oluyor, tıpkı onun itirafının bana pahalıya mal olması gibi.

"ok berbat bir hafta oldu." Parmakları enemde titriyor. "Sonra, katığımda, beni vurmadin bile. DŖndm ki..."

"Seni vurmak mı? Sen tek baŖına dıŖarıdayken mi?" Gözlerim morluğa kayıyor. Aurora'nın dudaklarına. Her bir narin özelliğine. O güçlü, ama tanrım, ne kadar da kırılgan. Orada olmalıydım. "Biri senden faydalanabilirdi? Sen benimsin. Anlamıyor musun? Kimse sana kirli ellerini sürmeyecek. Seni geri istedim... Hayır, geri getirmem gerekiyordu. Canlı. Sağlıklı. l ya da yaralı değil."

İçimde bir fırtına kopuyor. Kaslarım geriliyor. Adrenalin damarlarımdan akıyor.

İçimdeki fke derimi yırtıp geçmek üzere. Takım elbisemi paramparça edecek.

O zamanlar ailemi koruyamadım. Bugün daha güçlüyüm.

Hiç olmadığım kadar güçlüyüm.

Onu koruyacağım.

Bu, yapacağım son Ŗey olsa bile.

"Gerçekten önemsiyorsun." Narin parmakları boynuma kayıyor. Sinirlerim o kadar gergin ki, bu his dişlerimi sıkıştırıyor. "Beni."

"Elbette." İkimiz için de açık değildi, ama olmalıydı. "Sen benimsin."

Aurora kollarımda kıvrılıyor, bacaklarını bacaklarımın üzerine atıyor. Penisim sertleşiyor. Dişlerim onun göğüslerini ısırmak için can atıyor. Etini. İzimi bırakabileceğim her yeri.

Şehvetten daha büyük bir güç içimdeki canavarı dizginliyor. Burada oturup dinlemeliyim.

Bir elimi kalçasına koyuyorum. Diğeriyle bileklerini birbirine bağlıyorum, pantolonumu açma girişimini engelliyorum.

"Kes şunu. Bunu sana kim yaptı?" diye bağırdım. "Bana bir isim ver. Onları en son gördüğün yeri söyle. Bir şey. Herhangi bir şey."

"Sana göstereyim."

Anında, onu bıraktım. Bir not, bir sokak adı olduğunu umuyordum.

Saldırganın araba plakası.

Cebinden çıkardığı şey bir kağıt parçası değil. Titreyerek, buruşuk bir fotoğrafı aramızda kaldırıyor.

Zaman durur.

Bu benim kız kardeşimin fotoğrafı.

"Neden?" Bu kelimeyi zar zor çıkarırım. Başka bir şey söyleyemeyecek kadar gerginim. "Neden?"

"Ailem... Winston ve Molly."

Bir saniye için kendini düzelttiği için mutlu oluyorum.

Bu sıcaklık uzun sürmez. Ölmüş kız kardeşimin parlak gülümsemesi bana geri yansır. Aurora onun fotoğrafına sahiptir.

Neden?

"Sen benimle konuşmadın. Ben de düşündüm ki..." Gözyaşlarını geri tutmaya çalışıyor. "Winston'ın onun kim olduğunu bildiğini sandım. Bana söyleyebilirdi. Beni neden görmezden geldiğini anlayabilir ve durumu düzeltebilirdim. İlişkimizi düzeltebilirdim. Çaresizdim, Everett. Özür dilerim. Sadece ilişkimizi düzeltmek istedim."

Winston.

Karımı dövdü.

Karımı dövdü lanet olası.

Görüş alanımın kenarlarında siyah noktalar dans ediyor. Parmaklarımın artık sadece Aurora'yı tutmadığının farkındayım. Onu incitiyorum.

"Kimdi o?" diye fısıldıyor, benim değişimimden hiç etkilenmeden. Patlamak üzereyim, ama bu güzel yaratık yanımda kalıyor. "Hiçbir şey söylemedi. Hepiniz beni dışlıyorsunuz."

Son iki haftada hayatım altüst oldu. Nefret, şehvetle karışmış. Suçluluk duygusu ruhumu kirletiyor. Kalbim yeniden atmaya başladı.

Ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yok.

Sadece tek bir şey aynı kaldı. Sırlarımı paylaşmak istememem.

Fotoğraf ceketimin cebine giriyor. Geçmişim, şimdilik, geride kaldı.

Şimdiki zamanım ise tam burada.

Yanaklarını avuçladığım kadınla birlikte.

"Lütfen, bana onun kim olduğunu söyle. Winston öyle dedi."

Kafamı bir kez salladım, sonra dudaklarım onun dudaklarına değdi. Bu öpücük Aurora'yı incitmek ya da ona hakim olmak için değildi. Nazik ve çaresizdim. Arayış içindeydim ve emindim.

Bana direnmediğinde rahatlıyorum. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu hissettiğinde, dudaklarını ayırarak ağzına girmesine izin veriyor. Dilini benimkine sürtüyor.

Cinsel organını benim penisim üzerinde sürterek bana daha da fazlasını veriyor. Benim vahşi inlemelerime kıyasla onun inlemeleri çok narin.

Saçlarını çekiştiriyorum, dudaklarım boynunun açıkta kalan kısımlarında iz bırakıyor.

O benim üstümde daha sert sallanırken, dudaklarında benim adımla, zevk beni kör ediyor.

Onu sikmek çok kolay olacak. Hızlı, sert ve şiddetli. Onu sikmek beklemek zorunda kalacak.

Burada zaten çok fazla zaman kaybettim.

"Hayır." Aurora, onu yatağa yatırdığımda bana tutunur. Pantolonumun içindeki sikimi düzeltirken beni izler.

Boynundaki tasmayı çıkardığımda kaşlarını çatıyor.

Ona şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Ayrıca onun dinlenmesine de ihtiyacım var. Kendine bakmasına. Çok şey yaşadı.

"Uzun bir banyo yap. Ben hemen döneceğim. Sonra benden kaçtığın için cezalandırılacaksın. Doğru cezayı. Doğru kişi tarafından." Kapının önündeyim, anahtar elimde. İçimi parçalayan minnettar, yumuşak gülümsemesini kaçırmıyorum. "Kocan."

Kapı kilitli.

Onu güvende tutma yöntemim. Her zaman.

Winston'la en son bir odada yalnız kaldığımda yıllar önceydi. Gençken. Çok gençken.

Hayatta kalan tek ebeveyni, babası hastaydı. Annesi birkaç ay önce TS komplikasyonları nedeniyle ölmüştü.

Biz, kralliyet ailelerinin çocukları, hastanede sırayla nöbet tutmamız bekleniyordu.

O ve ben neredeyse hiç konuşmuyorduk.

Kısa süre sonra, o benim düşmanım oldu.

Yirmi yılı aşkın bir süre, saldırmak için doğru zamanı bekledim. Kenarda oturdum. Ailemden hiç kimsenin sahip olamayacağı bir hayatı yaşadığını izledim.

Sonunda anne babasından daha zengin oldu. Güzel bir eşi var. Mükemmel bir kızı var.

En çok sevdiğim üç kişi mezarlarında çürüyordu.

Ve şimdi Aurora, buruşuk giysileri üzerinde tozla eve yürüyordu. Saçları dağınıktı.

Yanağında morluk vardı. Onun yüzünden.

Bu anı içimi parçalıyor. Tekrar tekrar içimi yakıp kavuruyor.

Onunla işim bitene kadar buradan ayrılmayacağım.

"Bakın, kedi ne getirmiş." Kendinden emin piç kurusu kapıdan bana sırtıyor. Kendinden o kadar emin ki, beni kapıdan içeri aldı.

Ve Şimdi beni evine davet ediyor. "Damadım. Molly'nin alışveriŐe çıkması çok kötü oldu. Saatlerdir alışverişte."

Aurora saatlerce tek başına eve yürüdü, neredeyse hiç tanımadığı sokaklarda dolaŐtı ve bir Şekilde eve dönüş yolunu buldu.

O kırılmıştı. Yaralanmıştı. Onu terk ettiğimi düşünüyordu.

Ona cevap verme zahmetine girmiyorum. Garaj yolunu geçiyorum. Merdivenleri çıkıp verandasına ulaşıyorum.

"Winston." Elim yanımda sıkıca yumruklenir.

Buraya gelirken, onun Aurora'ya vurduğunu hayal ettim. Onun korkusunun tadını dilimde hissettiğimi hayal ettim.

Bu düşünceler bana güç verdi.

fkeyi damarlarıma pompaladı.

Aynı fke, yumruğumu çenesine indiren Şeydi.

O gülüyor, sesi sert. Yerdeki zayıf konumuna rağmen keskin. "Görüyorum ki karın seni etkiliyor."

Ayakkabım, kaburgalarının altındaki yumuşak bölgede karnına çarptı. "Bu arada, evlilik hayatın nasıl gidiyor?" Otururken ksrdğ için yüzünde geniş ve neşesiz bir Şekilde oturur, ksrr. Dudakları kan damlalarıyla kırmızıya boyanır.

Karşı koymaması beni endişelendirmeli.

bana saldırmasına izin *vermesi*.

Beni suçlayabilir. Her Őeyimi kaybedebilirim. Yine de.

Aurora, yaralı. Kollarımda ağladığı hali.

aresizdim Everett. Özür dilerim. Sadece ilişkimizi düzeltmek istedim.

Ben onu hayal kırıklığına uğrattığım için, cevapları onda aradı. *Benimle* yeniden bağlantı kurmanın bir yolunu bulmak için.

Yani hayır, onun planları umurumda değil. Zaten kimse beni bunun için hapse atmaz.

"Ne kadar da büyük bir adamsın, değil mi Winston?" Gömleğinin yakasını tutup yüz yüze gelene kadar ona doğru eğildim. "Senin yarısı kadar olan kızlara saldırmak mı?" İntikam planımdan Őphelenmesini istemediğim için ekledim: "Kendi kızına mı?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Gözlerindeki ışıltı beni sinirlendirir.

Bam.

Bu darbe göğsüne isabet etti. Bir öksürük krizi daha başladı. Olduğum yerde kalarak kokuyu ve acıyı zevkle içime çektim. Onun çaresizliği, yaralı ruhuma merhem oldu.

"Terör saltanatın sona erdi." Dişlerimi gıcırdatarak, göğsüm inip kalkarken söylüyorum. "Bu, başka birine, benim çok değer verdiğim birine elini sürdüğün son seferdi."

"O bunu istiyordu." Lotus.

Aurora.

Başka kimleri taciz etmiş ya da incitmiş olabilir?

"Aurora bir daha buraya geldiğinde ona bakma bile bakmayacaksın."

Gülümsediğinde, ben de oradayım. Gömleğinin yakasını bu sefer daha sıkı. Onu boğuyorum.

Nefes nefese, yüzü kızarıyor. "Onunla konuşmayacaksın."

Oksijen eksikliği sonunda ondan bir tepki alıyor. Elleri ellerimi kavlıyor, beni ondan uzaklaştırıyor.

Deniyor.

Damarlarımda dolaşan delilik beni bir canavara dönüştürdü. Onu, bana uygun olduğunda serbest bırakacağım, bir saniye bile önce değil.

"Bay Clarke," diye bağıyor kadından biri.

O benim öfkemi hak etmiyor. Yine de öfkemi çekecek. "Defol git buradan."

Onun topuklarigıcırdarak uzaklaşıyor, arkasında beni yalnız kırmızı mor suratlı Winston'la

"Dur," diye yalvarır, hala öksürerek.

"Ve sen kesinlikle" diye homurdanıyorum, son bir kez karnına yumruk atarak, "lanet karıma dokunma."

Bunun üzerine, onu yerde çökmüş halde bırakıyorum. Dik duruyorum, kıyafetlerimi düzeltiyorum.

"Bu" —arkamda şiddetli bir şekilde öksürüyor—"bitmedi, Alder." "Buna güveniyorum," diyorum gece havasına.

Onu yakında göreceğim.
Sadece birkaç hafta kaldı.
Tik tak. Tik tak.

AURORA

Cezalar birçok şekilde olabilir.

Bedensel. Duygusal. Cinsel.

İlk iki tür, ebeveynlerimin elinde acı çektim. Çoğu zaman, sırf hayatta olduğum için.

Everett'in cezaları farklı.

Beni kendine ait ilan ettiğinden beri, beni izole ediyor. Kıçıma bir tıkaç takıyor. Boynuma bir tasma takıyor.

Amımı ve boğazımı defalarca sikti.

Soğuk ve mesafeli davrandığı birçok an oldu.

Bu adam benim gözyaşlarımdan besleniyor. Benim için en iyisinin ne olduğunu biliyor.

Ve ben, onu beklemeyi öğrendim. Bu yoğun, dengesiz adamı seviyorum.

Onun cezalarını sabırsızlıkla bekliyorum.

Özellikle de gitmeden önce bana söz verdiği cezayı. Bu, benim seveceğim bir ceza gibi geliyordu. Bu uzun, zorlu günün ardından beni sakinleştirecek bir ceza.

Bunu söylediğinde sesinde duyulan uğursuz ton yüzünden değil

Bundan önce söylediği şeydi.

Seni önemsiyorum.

Seni özledim.

Seni istemekten

vazgeçemiyorum.

Yanılmışım.

Ama... bunları bir süre önce, gitmeden önce söylemişti.

O zamandan beri geri dönmedi.

Fiziksel ve duygusal olarak geri döneceğini biliyorum. Geçen hafta yaptığı gibi beni bir daha görmezden gelmeyecek.

Ne *zaman* döneceği beni yiyip bitiriyor.

Yatak odamızda, kollarımı belime dolayarak volta atıyorum.

Everett'in tişörtüne gömülmüş, onun kokusuyla sarılmış durumdayım. Eskiden kendimi yıkamak için kullandığım sabunun kokusu.

Sadece herhangi birine değil, ona ait olma arzusu çok güçlü.

Kalbim onun için atıyor. O yokken bedenim eksik hissediyor.

Bir parçam eksik.

İleri geri. İleri geri. Şimdiye kadar zeminde bir yol açtım.

Sabırsızlık beni ele geçirir ve kapıya doğru yürürüm. Kilitli olması önemli değil. Dışarı çıkmak için bağıracağım. Everett'i aramak için serbest kalana kadar tüm çalışanlarını çıldırtacağım.

Dudaklarım açılır.

Ciğerlerimi hava ile doldururum, kullanmaya hazır hale gelirim ve sonra kilit açılır.

Afallamış ve acı verici bir umutla kapı koluna bakıyorum.

Akıllıca olan şey geri çekilmek olurdu. Kapının arkasındaki kişinin kapıyı itmesini beklemek.

Akıllıca davranmanın canı cehenneme. Kolu tutuşturup kapıyı kendim açarım.

Bu ana kadar onu ne kadar özlediğimi bilmiyordum.

Everett'in eli, genellikle yakamın olduğu yerde boğazımı kavırıyor. "Karım."

Uçuyorum. *Hissediyorum*. Her şeyi. Her şeyi aynı anda hissediyorum.

Onun dokunuşuyla her sinir ucu canlanıyor.

Geri döneceğini tahmin etmiştim, ama şimdi döndüğüne göre, içimden bir parçanın dönmeyeceğinden korktuğunu itiraf edebilirim. Hayal kırıklığına alıştım. Sevmeye layık olmamaya alıştım.

Gözlerim doluyor ve gözlerimi kırıp gözyaşlarımı siliyorum. Everett burada.

O aynı odada olduğu için, sonunda nefes alabiliyorum. Kendime izin verebilirim.

Onu istiyorum. Ellerini. Ağzını. Penisini.

Kocamı istiyorum. "Geri dönmüştün."

"Evet." Bir adım öne çıkarak beni geri çekilmeye zorluyor. Bakışları arzuyla dolu. Dudakları ince bir çizgiye dönüşmüş. "Geri döneceğimi söylemiştim."

Kapı arkasından kapanıyor. Dikkatini tamamen bana veriyor, odanın derinliklerine doğru ilerlerken benden hiç ayrılmıyor. Takip etmekten başka seçeneğim yok.

Başka bir seçenek istemiyorum.

Ona boyun eğme, onun olma arzusu beni tüketiyor. Nefes alamıyorum. Konsantre olamıyorum.

Oda etrafımızda kayboluyor.

Sadece onun varlığı, onun sıcaklığı var.

Duyguların fırtınası göğsümü parçalıyor. Aşk, nefret, şehvet. Ama ihanet yok.

"Evet, yaptın." Benden sır saklıyor, ama bana hiç yalan söylemedi.

Bana değil. "Kocam."

"Sen ise, kapıyı açtığımda kapıya çok yakındın." Bacaklarımın arkası yatağa değdiğinde dudakları sapkın bir sırıtişla gerildi. "Tam olarak nereye gittiğini sanıyordun?"

Çenemi eğip ona bakıyorum ve kirpiklerimi kırıştırıyorum. Ona attığım bu utangaç bakış her zaman onu tahrik eder. "Seni aramaya gidiyordum."

Boğazından çıkan inilti sesiyle dizlerim titrer. Geri çekilmeden önce beni uzun ve sert bir şekilde öper.

"Şüphelerin vardı. Anlıyorum." Serbest eliyle, giydiğim gömleğin altına uzanıyor. Elini karnıma koyuyor, cildim onun için karıncalanıyor. Bu, bana ne kadar sahip olduğunu gösterme şekli. "Yakında göreceksin ki..."

Parmakları daha aşağıya, külotumun altına kayıyor. Orta parmağını amıma soktuğunda dengemi korumak için kolunu tutuyorum.

"Tanrım, sırlıslıklamsın." Sözleri kaba, dokunuşu ise sadık. Beni okşarken, yıldızlar görüyorum, nefes almakta zorlanıyorum. "Bu benim için mi?"

"Evet," diye inleyerek, parmağına sürtünüyorum. Sanki onun penisiymiş gibi üzerinde zıplamaya çalışıyorum. Onu bu kadar çok istememe dayanamıyorum.

"Kocan için tam bir fahişe." Yüzü ifadesiz kalıyor, ama parmakları kasıtlı olarak kıvrılıyor ve okşuyor.

Beni istiyor.

"Öyleyim. Bir şey göreceğimi söylüyordun." Sesim nefes gibi. Neredeyse hiç ses çıkmıyor. "Ne göreceğim?"

"Bana güvenebileceğini göreceksin." Everett parmağını çıkarır ve ıslaklığını bana karşı kullanır. Klitorisimi yavaş, nazik, dairesel hareketlerle okşar. Bu alaycı dokunuş yetmez. "Her zaman senin yanında olacağıma güvenebilirsin."

"Ama değildin." İçimde bir şüphe olsa da, yine de soruyorum, "Neredeydin?"

Ona herhangi bir şey sormak tehlikelidir. O kötü bir ruh halinde. Karanlık, şehvetli bir ruh hali. Hayatım tam anlamıyla onun elinde, merhametsizce boğazımı sıkıyor.

Geri adım atmıyorum. "Neden burada değildin, beni cezalandırmak için?"

"Başka bir adam sana elini sürdü, Aurora." Black gözlerinin griliğini ortaya çıkarır. "Sana vurdu."

Başka bir adam dediği, *baban* demediği gerçeği gözümde kaçmıyor.

Anlıyor, sanırım. Bu canavarlar beni büyütmüş olsa da, ben onlara hiç benzemiyorum.

Daha önce şüpheleri olabilir. Artık yoklar.

Kayboldu.

Onun gözlerinde görüyorum. Gözleri kapalı değil.

Benim için perdeleri açmış.

Hayatımda hiç bu kadar içimi kaplayan bir sıcaklık hissetmemiştim. *Eve dönüşün* anlamı budur.

"Ve?" Ona daha da yaklaşıyorum, daha fazlasını istiyorum. Ona yalvarıyorum, bacaklarımı sıkıp ellerimi boynuna koyuyorum.

"Kimse karıma dokunamaz." Bir çekişle külotum yırtılır. Onu görebileceğim şekilde büyük elinde tutar. "Kimse sana yanlış bir şekilde bakıp paçayı kurtaramaz."

Kocam ahlaksız, dizginlenemeyen bir adam. Bunu, ellerimden birini boynundan çekip külotumu burnuna bastırarak kanıtlıyor. Amımın kokusunu ciğerlerine çekiyor.

"Şimdi uslu bir kız ol." Külotumu cebine koyarken bana attığı vahşi bakış, omurgamdan buz gibi bir ürperti geçiriyor. "Cezanı çek."

"Ben zaten cezalandırıldım." Boğazımı sıkan elinin izin verdiği kadar başımı çeviriyorum, morarmış yanağımı daha yakından görmesini sağlıyorum.

Kendi tarzımla, o acıyı alıp yerine kendi acısını koyması için ona yalvarıyorum.

Düşük, uğursuz bir homurtu göğsünde yankılanıyor. Burun delikleri genişliyor.

O sahiplenici. Hiç olmadığı kadar.

İhtiyacım olan şey buydu. Öfkesi beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor. Milyonlarca kalkan.

Onun sevgisi, ben onunla sarılmış durumdayım.

Elini boğazıma dolaması bana zarar vermek için değil.

Everett'in tüm varlığı beni sevmek için burada.

"Aurora, neden seni cezalandırıyorum?" Yüz hatlarını yeniden düzenleme hızı ve kolaylığı endişe verici. Bir saniye sıcak, bir saniye soğuk.

Gerçekten kayboldum. Ondan ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Bunu ben aradım. Onu bulduğuma pişman değilim.

"Söyle bana."

"Senin fotoğrafını çaldım." Suçlu gibi konuşuyorsam, çünkü öyleyim. Ve çok ateşliyim. Çok ateşli. "Ve o kızı merak ettim."

"O senin merakın yüzünden seni cezalandırmış olabilir. Ben asla cezalandırmazdım." Everett'in başparmağı boğazımı ovarken çok ısrarcı. Parmakları acımasızca, üçünü birden birdenbire içime sokuyor. "Kütüphane odası kuralımız mı? Artık senin için geçerli değil."

Beni gerginleştiriyor. Acıdan kıvranmama neden oluyor. Onun sözleri umurumda değil, bu acıyı, içimde biriken baskıyı atlatmak daha önemli.

"Yeter, lütfen."

"Devam et, prenses." Dördüncü parmak da giriyor. Beni sınırlarımdan ötesine itiyor, benim ona olan ihtiyacım kadar o da bana muhtaç. "Benim için ıslanırken inkar etmeye devam et. İyi bir eş gibi elimi tutarken. Buna bayılıyorum."

Rahatlamaktan ağlıyorum. Onun aşağılayıcı sözlerinin kalbimde yarattığı etkiden. Acımasız ve kötü davranarak her şeyi daha iyi hale getirmesinden.

"Bundan hiç hoşlanmıyorum," diye homurdanıyorum, böylece bana biraz daha acı çeksin.

Benim ona ve onun kirli oyunlarına ne kadar kapıldığımı görünce gözlerinde açlık parıltıyor.

"Amin beni içine çekiyor, daha fazlasını istiyor, ve bana söyleyeceğin tek şey bu mu?" Parmaklarını daha derine, daha sertçe sokar. "Bunun için seni cezalandırırdım... ama dudaklarından '*seni nefret ediyorum*' duymak beni çok tahrik ediyor. Devam et. Bana tekrar nefret ettiğini söyle. Pis karımın pis yalanını duymama izin ver."

"Nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum," yalan söylüyorum, meme uçlarım gömleğimin yumuşak kumaşına sürtünse bile. Yakam boğazımdan çıkmış, ama yine de bu duruma o kadar kapılmışım ki, içimden elektrik akımı geçiyor. "Öyle."

Ondan aldığım cevap alaycı bir kahkaha. Ve klitorisime dokunan, beni okşayan bir başparmak.

Parmaklarını içimdeki o noktaya sürtüyor — *siktir, siktir*, siktir — ve ben patlıyorum. Zevk omurgamın dibinde kök salıyor, ensemin arkasına kadar yükseliyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor. Bacaklarım güçsüzleşiyor.

Ellerim göğsünü arar. Onun rahatlığını. Onun gücünü.

Sessizliğinde, varlığında, bana bunu sunar.

Gücünü ve kendisini.

"Aferin kızım." Everett bu orgazmın her dalgasını benden sıkıyor. "Aferin kızım."

O pes etmiyor ve oh—oh, içimde yine bir sıcaklık oluşuyor. Ona yaslanmaktan daha fazlasını yapıyorum. Ona tutunuyorum.

Ama tek ben değilim.

Boğazımı, kalbimi sahiplenici bir şekilde kavırıyor. Everett de bana aynı şekilde sarılıyor.

"Aurora." Keskin emirle, bakışlarım ona çevriliyor. "Her konuda yanılmışım, prenses."

Boğazımı daha sıkı sıkıyor.

Hava eksikliği, onun usta parmakları, Everett'in kendisi. Öldüm ve cennete gittim.

Onun çarpık, şiddetli tarzıyla, beni seviyor.

Bu gerçek beni başka bir gl, acı verici orgazma sürüklüyor.
O kadar şiddetli boşalıyorum ki, görüşüm bulanıklaşıyor.

"Artık tüm bunları bildiğine göre, söyle bana, neden seni cezalandırıyorum?"
Sesi beni derinliklerden geri çağırıyor. "Cevap ver bana."

Ben boşalmama rağmen beni okşamaya devam ediyor. İki kez.

Çok uzun sürdü. Bu orgazmların onun bahsettiği ceza olduğunu anlamam çok uzun sürdü.

şişmiş yerlerimi okşayarak bana işkence ediyor. En hassas olduğum klitorisimin etrafını daireler çizerek okşuyor. Dokunuşu hem acıtıyor hem de beni daha da tahrik ediyor.

Ařırđ uyarılmış durumdayım. Gszm. Onun içimde olmasına ihtiyaım var. Bana bu orgazmları zorla yaşatmayı bırakmasına ihtiyaım var. "Lütfen."

Bu acımasız, korkunç adam başını sallıyor.

"Böyle konuşamam. Cevap veremem." Amım onu tekrar sıkıca kavrarken, parmaklarımı yakasına geçiriyorum.

Hain kalçalarım, bir mola istemesem de ona doğru yuvarlanıyor. Bir mola ya da onun sikini.

Bu çok fazla. "Belki bana nefes alma şansı verirsen..." "Nedenini söyleyeceğim."

Boğazımdaki elini gevşetiyor. Temiz hava içime doldu. Heyecan da.

Everett, vücudum ona sıkıca sarılırken gözlerini kısıyor.

Bir sonraki orgazm başımı döndürüyor. Acı içinde çığlık atıyorum. Everett'in sert, muhteşem yüzüne uzanıyorum.

Gözlerim yaşlıyken ona bakıyorum. Onu gerçekten görüyorum.

Ve gördüğüm şey, artık benden saklayamadığı çatlaklar. Onlar da benim Everett'imın mükemmel, korunaklı hali kadar güzeller.

O bana *ihitiyacım olan, istemediğim* cezayı verirken birbirimize bakıyoruz. Bunu yapmak, yani bana bakmak, şu anda amımı ikiye ayırmamasının tek nedeni.

"Karım. Benimle kal." Yatağa yatırılıyor. Karanlık, rahatlatıcı gölgesi üzerime düşerken, iri vücudu bacaklarımın arasına yerleşiyor. Parmakları her zamanki gibi amımda ısrarcı. "İşte cezalandırılma sebebin bu. İşte gerçek bu, sana

acıyı zorla yaşıyorum. Sen" —düşük bir inilti kaçıyor ağzından—"bugün beni çok korkuttun. Seni kaybettiğimi sandım."

Sesi korkusunu ele veriyor. Benim için duyduğu endişe ondan sızıyor, göğsümün içine ulaşıyor. Kalbimi büküyor. Onun yapıyor.

Sonunda. Sonunda. Etrafına ördüğü duvarlar yıkılıyor.

Zaten ağlamıyor olsaydım, şimdi ağlamaya başlardım.

Hiç kimse için canlanmadım. Kendimi asla gerçekten açığa vurmadım.

Çıplak, ham ve açığım, ve hepsi onun için.

Onun için parçalanıyorum, elinde doruğa ulaşıyorum, adını haykırıyorum. *Lütfen, lütfen, lütfen, sik beni* diye yalvarıyorum.

"Bana bunu bir daha asla yapma."

Bu, bana ilk kez söylenen bir şey.

Dördüncü orgazmın yoğunluğundan ağlıyorum. Onun bağlılığına hıçkırarak ağlıyorum. Ondan duyacağımı hiç düşünmediğim sözlerle.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana gel." Bu bir emirden daha fazlası, bir söz. Beni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağına dair bir yemin. "Ne olursa olsun. Bana gel. Kaçma. Beni terk etme."

Onun duygusal olarak ne kadar ulaşılmaz olduğunu, onu ne kadar beklediğimi tekrar dile getiremeyecek kadar boşazım düğümleniyor.

Neyi? Everett biliyor. Bunun suçluluğunu taşıyor. Bu onun hasta ve çarpık kefareti.

"Soğuk ve berbat durumda olduğumda bile. Meşgul olduğumda. Çalışırken."

Gömleğim yukarı çekilmiş, beni ortaya çıkarmış. Dudakları meme ucuma yapışıyor, sertleşmiş ucu emiyor. Parmaklarını amıma sokarken onu ısırtıyor.

"O zaman bile. Ben senin kocanım." Başını kaldırıyor, gözleri fırtına gibi. "Senin her şeyin. Kimse sana bakamaz. Anlaşıldı mı?"

Evet derdim, ama orgazmım sesimi çalıyor. Konuşma yeteneğimi.

Tek yapabildiğim şey başımı sallamaktı.

Everett sırtarak klitorisimi tekrar tekrar okşuyor.

"D-d-dur," diye mırıldanıyorum. "Bana dokunmayı bırak. Acıyor."

Durmayacak. Tabii ki durmayacak.

O parmaklarıyla beni becerirken, ellerim onun ensesine, sonra yanaklarına yapışır. Everett boğazımı bırakır ve cebinden bir şey çıkarır.

Yatağın yanına sertçe atıyor.

Onun bakışlarına o kadar dalmışım ki, başka hiçbir şey umurumda değil.

"Cezanı daha fazla çekmeden önce." Cümlesinin ortasında durur, dudaklarını benim dudaklarıma eğirir, acımasız bir adam gibi beni öper.

Everett, bende kalan azıcık nefes ve akıl sağlığımı da benden alıyor.

Artık onun.

Tekrar gelmek istemiyorum. İstemiyorum, istemiyorum, istemiyorum.

"Ondan önce."

Onun acımasız dokunuşları altında kıvraniyorum. Ona doğru koşmaktan başka kaçacak yerim yok.

"Özürümü kabul edeceksin."

"Ne?" Milyonuncu orgazmım beni içten parçalıyor. "Ne özrü?"

"Bu özür."

Elimi açıp avucuma plastik bir nesne sıkıştırıyor. Uzaktan kumanda.

Onun uzaktan kumandası.

Sisli beynim yavaş yavaş parçaları birleştiriyor. Bu

özür, onun bana verdiği gerçek hediye.

"Everett?" Artık dizlerinin üzerinde olduğu, parmaklarının içimde olmadığı için konuşabiliyorum.

Sessizce ceketini çıkarıyor. Yere atıyor. Elleri ustaca kemerini çözüyor. Fermuarını indiriyor.

Ondan yayılan güce hayran kalıyorum. Geniş omuzları.

Ereksiyonunun korkutucu silueti.

Dikkatini tamamen bana veriyor. Sanki onun dünyasında tek kişi benmişim gibi.

Bu baş döndürücü bir his. O kadar yükseklere uçuyorum ki, bir daha asla geri dönemeyebilirim. Bir daha orgazm olamasa da, havayı sıkıca tutmayı asla bırakmayabilirim.

Everett kendini okşarken, penisinin ucundan ön sıvı sızıyor ve onu ıslatıyor. Dilim, tadı almak için aç bir şekilde dışarı fırlıyor.

"Sözler yetmez." O benim yakama uzandığında şehvet şoka dönüşüyor. Yatağın üstünden yakamı almış ve boğazına bastırıyor. "Beni şokla."

Bana uzaktan kumandayı verirken ciddiymi. Onu kullanmamı istiyor... onun üzerinde.

"Hayır." Elimi esnetip, parmaklarımı uzaktan kumandadan çekiyorum. "Hayır mı?"

"Benim tasmam. Benim cezalarım." Tek bir düğmeye bile dokunmayacağım. Bir hırıltı. "Bölgesel küçük şey."

O haklı, ama bu sadece benim sahiplenme duygumdan ibaret değil.

Ailem ve ben, onun bize yaptıklarını hak ediyoruz.

O incinmiş olmalı.

Ödeşmek için onu cezalandırmayacağım. Winston muhtemelen ona haksızlık eden kişidir. Ben olamam. Ama babamın suçlarının bedelini birisi ödemek zorunda.

Bunu ben yapacağım. Everett'e ihtiyacı olan kapanışı sağlamak benim için bir onur olacak. Ondan sonra, yeniden başlayabiliriz. Daha iyi. Daha güçlü.

Birlikte.

"Öyleyim," diye ters bir sesle cevap veriyorum. "Geri ver."

Elimi uzattım, o uzaktan kumandayı avucunun içinde sıkıca tutuyordu.

"Bu gece olmaz." Everett'in yumruğunun baskısı altında bana fazla seçenek bırakmıyor.

"Özrünüzü kabul etmiyorum." Onun dikkatini dağıtmam lazım. Onu hissetmem lazım.

O daha güçlü, beni alt ediyor. Yapabileceğim tek şey sırtımı kamburlaştırıp vücudumu ona bastırmak.

Onun penisinin benim vajinama en ufak bir dokunuşu bile beni çökertiyor.

"İtaat et, Aurora," diyor, nefesi kesik kesik. "Bunu bana karşı kullan."

Kalçaları yavaş ve kasıtlı bir şekilde hareket ediyor. Kalın, zonklayan penisi beni en acımasız şekilde tahrik ediyor.

"Yapmayacağım." Gözlerimi ondan ayıramıyorum. "Böyle olmaz."

"Bana ver." Başparmağımı uzaktan kumandanın düğmelerinden birine yönlendirir ve geri kalan vücudu hareketsiz kalır.

"Senin de nedenlerin vardı."

"Bu bir mazeret değil." Onun bunu söylediğini duyunca dudakları aŗaęı doğru kıvrılır. Haklı olduğumu bilmek ruhumu acıtıyor. Onun çok acı çektiğini bilmek. "Lanet düğmeye bas, Aurora."

"Hayır, sen..." Titreyerek nefes veriyorum, göğsüm sanki kaburgalarım kırılmış gibi ağrıyor. Everett'in gücü tarafından tüketilmiş gibi hissediyorum. "Sen beni kurtardın. *Sen. Kurtardın. Beni.* Bunu sana karŗı kullanamam."

"Beni sanki iyi bir adammışım gibi resmediyorsun," diye homurdanır Everett, alnı alnıma srtnrken, nabzı penisinde atıyor. "Sana iŗkence ettim. Yine yapacağım. Yapmak zorunda olduğum için değil, çünkü bu beni çok heyecanlandırıyor. Söylesene, sana iyi bir adam gibi mi geliyorum?"

Kalçalarını eğerek, kendini benim amıma hizaladı. O kadar sert ki, baŗı hemen içeri girdi.

Onun boyutu, geniŗlięi, ona asla alıŗamayacaęım.

"Biri sana önce zarar verdi." Odadaki havadan daha yoğun olan görünmez acı karŗısında ciğerlerim sıkıŗıyor. "Biri sana haksızlık etti ve ben —bunun bedelini ödemek benim için sorun değil. Ben derim. Birisi ödemek zorunda." "Kapa eneni."

Bir itmeyle tamamen içime giriyor. En dibine kadar. O kadar derin ki, her yerinde hissediyorum.

Daha fazlasına ihtiyaım var. Çok daha fazlasına, onu boynundan aŗaęı çekiyorum.

Göğüslerim giyinik göğsüne değdiğinde Everett inliyor. Ama şehvete boyun eğmiyor. Kimseye boyun eğmiyor, parmaklarını benimkilerin etrafında daha önce olduğundan daha sıkı kapatıyor.

Beni düğmeye basmaya zorluyor.

"Oh, *lanet olsun.*" Onu şok ettiğimde diŗlerini gıcırdatıyor.

Vücudumuz birleŗtięi için, dŗk bir akım benim içimden de geçiyor. Amım onun etrafında sıkıŗıyor, şehvetim her zamankinden daha güçlü.

Onunki de yle. Everett bana bağırır, acıya rağmen beni siker.

"Aurora." Boğazındaki damarlar řiŗer. Sıcak bakıŗları tatminin somut örneğidir. Penisinin her hareketini tüm vücudumda hissedebiliyorum. "Beni affettiğini söyle."

Konuŗmak imkansız. Tanıdığım en seksi adam tarafından mahvoluyorum — en korkutucu, en otoriter adam.

Elektrik onu parçalasa bile, o bunu kabul ediyor. Dayanıyor. Buna mecbur değil ve ben ona izin vermeyeceğim. Yeter artık.

"Seni affediyorum," diye inleyerek, nefes nefese söylüyorum. "Seni affediyorum."

"Teşekkür ederim. Tanrım, beni affettiğin için teşekkür ederim. Aferin kızım." Yaka gitmiş. "Aferin benim güzel kızıma."

Arzuyla çıldırmış bir halde, bacağını yukarı çekiyor, dizimi sertçe büküyor ve ayağını omzuna atıyor. Onun altında çaresizce uzanıyorum, onu daha derine almaya zorlanıyorum.

"Sen benimsin."

Öyleyim. Her acımasız itiş bunu bana hatırlatıyor. Her santimim ona ait. Onun beni kullanmasına izin veriyorum, başparmağını ağızma sokmasına, beni sikerken onu içeri dışarı sürüklemesine izin veriyorum.

"Parmağını da sikimi aldığın gibi al," diye homurdanıyor. "İslat onu."

Onun içinde boğuluyorum, birinin nerede bittiği, diğerinin nerede başladığı belli değil. Yine de ona itaat ediyorum. Başparmağına tükürüyorum, yalıyorum, emiyorum.

Tekrar tekrar. Durmuyorum. Daha fazla. Ondan daha fazlasını istiyorum.

"Açgözlü kız." Pis bir sesle, başparmağı ağızımdan çıkıyor.

Ağız suluğum bizi birbirimize bağlar, Everett'i bir hayvana dönüştürür. Hırlar. Beni yatağa sikiyor. Klitorisimi bulur ve okşar.

Çıkardığım çığlık da en az onunki kadar vahşi.

Beni görmezden gelir, bitkin bedenimden bir orgazm daha zorlar. Parmakları kaldırılmış uyluğuma gömülür, içime girer. Beni işaretler.

Bana ait olduğunu gösterir.

"Senden nefret ediyorum," diye yalan söylüyorum yine, onu kızdırmak, öfkelenmek için. Acıdan zaten uçmuş durumdayım, aynı anda hem süzülüyor hem de çakılıyorum ve daha fazlasını istiyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Nefret et, sev," diye homurdanıyor, içimde kalınlaşıyor. "Benim için hiçbir farkı yok."

"Nefret..." Şişmiş, ıslak ve sınırlarıma kadar gerilmiş durumdayım. Ve durmuyorum. "Senden."

"Ben sana söylediğimde benim için geleceksin." Everett beni bir başka işkence gibi orgazmın doruğuna ulaştırıyor. "Ben öyle dedim diye sonsuza kadar benim olacaksın."

Görünüşe göre, tasmam yere atılmamış. Canavarım onu tekrar eline almış. Onu, taciz edilmiş klitorisime tutturuyor. Uzaktan kumandayı eline alırken, beni başka bir sınıra itmeye hazır.

Klitorisime elektrik akımı göndererek Everett beni sahipleniyor. Beni ele geçiriyor. Beni o kadar tamamen domine ediyor ki, çöküp bir daha asla toparlanamayabilirim.

Geçen haftanın acısı, hayır, yirmi iki yıllık *işkence*
—benden sökülüp atılıyor. Temizleniyor. Ve ilk kez nefes alabiliyorum.

Her seferinde bir lezzetli elektrik akımı.

"Şüphe etme, karıcığım." Bu yemini sert vuruşlarla yerine getiriyor. Vahşi bir itme. "Gelecek yıl bu zamanlar, benim bebeklerimi doğuracaksın. Onları içine boşaltıyorum, hissedebiliyor musun? Beni çok iyi sıkıyorsun. Beni içine çekiyorsun. Spermimi istiyorsun."

"Ben..." Tanrım, orgazmlar ve içimden geçen bu düşük, ısrarcı akım arasında konuşmak çok zor. "Hap kullanıyorum. Sana söyledim."

Gerçek şu ki, bu hafta almayı bırakacaktım. Ama yapamadım. Bizim hakkımızdaki fikrini değiştireceği düşüncesi beni çok korkutuyordu. Beni hamile bırakıp sonra bebeğimi benden alması riskini göze alamazdım.

Şimdi pişmanım. Çok acı verici bir şekilde.

Everett'in dudaklarında kötücül bir sırıtış belirir.

"Hayır" —*itme*—"değilsin."

Şok ve kafa karışıklığı içimi kaplar. Everett eğilip beni öperek bu duyguları yok eder. Benimle birlikte elektrikselsel uğultuyu emer, nefesimi de çalar. Bütün benliğimi ele geçirir.

Uzaktan kumandayı ve tasmayı bıraktığında, elleri her yerde. Bir elini boğazıma doluyor. Diğer eliyle parmakları arasında meme ucumu yuvarlıyor. Çimdikliyor. Tekrar boşalana kadar çeviriyor.

Acı çekene
kadar. Onun
olana kadar.

Sersemlemişim. Delirmişim. Endorfinler ve kocamın acımasız vuruşları beni başımı döndürüyor.

"Everett, az önce hap kullanmadığımı söylediğinde ne demek istedin?" Boynumu morartacak kadar sertçe emdiği sırada, uyanık kalmaya zorlayarak ona bu soruyu sordum. "Yıllardır kullanıyorum. Hiç bırakmadım."

"Onları değiştirdim."

Ağzım açık kalır. Everett alt dudağımı dişlerinin arasına alır, emmeye başlar. Isırır.

"Önce sana acı çektirmek istedim. Şimdi sadece seni istiyorum. Benimle birlikte. Senin bizim çocuğumuzla şişkin olman fikrine takıntılıyım. Ve bunun bir istek olduğunu düşünüyorsan, çok yanılıyorsun. Hoşuna gitse de gitmese de benim lanet olası bebeğimi doğuracaksın. Bizim bebeğimizi."

Bizim.

Sevmeye başlayacağım bebekler. Ne diyorum ben? Onları zaten seviyorum.

Göğsüm sıkışıyor, boğazımda bir yumru oluşuyor.

Onların babasını da çok seviyorum. "Evet, evet."

Kabul ettiğim şey yanlış. Bu bir hayalin gerçekleşmesi.

Bu işte birlikteyiz. Artık dünyada yalnız değilim. Kendi evimiz var. Bir aile kurabileceğimiz bir yer.

"Aferin kızım." Everett aramıza uzanıp, tasmamı dudaklarıma kadar kaydırıyor.

"Şimdi iyi bir karı ol ve onu temizle."

Dilimi çıkarıp dediğini yaptığım anda, Everett'in penisi titrer.

"Siktir. Oh, *siktir*." Şehveti yatak odamızın duvarlarını yıkacak gibi. "Seni spermle dolduracağım. Ve sen... Lanet olsun. Bebeğim." Everett yakayı çekip aldığı anda dilimi yakanın üzerinde gezdiriyorum. Onun yerine dudaklarını benim dudaklarıma bastırıyor, tadımı alıyor, ağzımı yalayıp yutuyor. Kalçalarını en sert şekilde bana vurup içimde boşaldığında

en sert şekilde bana vurur ve içime boşalır.

"Al şunu," diye boğuk bir sesle diyor, kalçaları titriyor ve zonklayan sikinden daha fazla sperm akıyor. "Son damlasına kadar."

Başımı sallıyorum, uyluklarımı sıkıştırarak her şeyi içinde tutmaya çalışıyorum.

İşini bitirdikten sonra, vücudu hareketsiz kalır. Yaralı yanağımı avuçlar, gözleri benimkileri ararken beni yerinde tutar. Orada işkence parıldıyor, onu tırmalayan suçluluk duygusu.

Yavaşça, kendini kapatmaya başlar. Kendi içine çekilir. Kendini cezalandırdığı karanlık yere kayıp gittiğini hissedebiliyorum.

Buna izin veremem. Ona ihtiyacım var, burada, benimle birlikte. Onun bana ihtiyacı olduğu gibi. Ona neyin önemli olduğunu hatırlatmak için.

"Lütfen," diye fısıldarım, avucuna daha fazla yaslanarak. "Benimle kal.

Lütfen."

"Aurora, nasıl..." Başını sallar. "Beni görüyorsun." Bu övgüyle göğsümdeki boşluk hissi yok olur. Gözleri yavaşça berraklaşır ve kalbim ona doğru hızla çarpar. Kalçalarını bana doğru sallayarak tohumunu daha derine iter. "Sen çok iyi bir kızsın."

Eriyorum. Yatağın içine.

Konuşacak çok şeyimiz var. Konuşacak çok şey var. İkimiz de sakinleştiğimizde.

Onda aşk var ve ben bunun tadını çıkarıyorum.

Şimdilik, kollarında dinleniyorum. Beni duşa götürmesine ve vücuduma sabun sürmesine izin veriyorum. Saçıma şampuan sürüyor.

Bakışlarında, sesinde, dokunuşunda vaatler var.

Sefil hayatımda ilk kez, bir odaya kilitli değilim. Bir bodrumda. Zengin bir çiftin kapısında terk edilmiş değilim.

Bir kez olsun, biri benimle olmak istiyor. Bir kez

olsun, biri kalıyor.

EVERETT

Yorganın altındaki Aurora'nın vücudunun şekli büyüleyici.

O uzanmış uzanıyor yan yan bana bana
 tamamen savunmasız.

Sonsuza kadar benim.

Gözlerimi ayıramıyorum. O çekici kalçaların yükselişi, belinin eğimini takip ediyor.

Battaniyenin kıkına, bacaklarına, baldırlarına uzanış şekli. Cildinin her santimi beni daha da derine çekiyor.

Pembe meme uçları battaniyenin altından görünerek ısırılmak için yalvarıyor.

Onun el değmemiş göğüslerinin kıvrımlarını tatmam lazım. Onları iştahetlemem lazım.

Onları sahiplenmeliyim.

O içten dışa muhteşem.

Ve... ben öfkeliyim. Ona değil. Kıskançlık göğsümü yakıyor. Bu battaniye benim olan şeye nasıl dokunur?

Aurora suçluluk duygusunu, nefreti, öfkeyi susturuyor... ve diğer her şeydeki ateşi körüklüyor.

Sertleşiyorum. Hayal kırıklığına uğruyorum. Açım.

Ailem için intikamdan başka bir şey istemek yanlış geliyor.

Ama işte buradayım. Önceliklerim değişti, çürümüş kalbimin ritmi onunkiyle birlikte dönüyor.

Winston'ı öldürmek artık ailemle ya da kız kardeşimle ilgili değil. Aurora'nın yanağındaki çürükle ilgili.

Yumruğum sıkışıyor. Omuzlarım geriliyor. Sonra tekrar ona odaklanıyorum.

Onun yumuşaklığı, güzelliği. Ruhu. Önemli olan budur.

Aurora olmadan benim varlığımın bir anlamı yok.

Bunu zor yoldan öğrendim. Önce kaçtığımda, sonra bir hafta boyunca mesafemi koruduğumda. En çok ihtiyacım olan şey olmadığında.

Ve o beni geri kabul etti. Bu berbat, duygusal olarak zarar görmüş adamı istedi.

Akıllı ağız ve güçlü iradesiyle, benim fırtınamı atlattı. Ona yaşattığım onca şeye rağmen dik durdu.

Benim için savaştı.

Daha sonra, onun için cehenneme gidip geri döneceğim. Onun iblislerini tek tek öldüreceğim

tek

tek

öldür

eceği

m.

Bu gece, *ona* sahip olma ihtiyacıyla boğuluyorum.

Artık kendimi tutamayıp, kolumu Aurora'nın omzuna atıp

onu kendime çekiyorum.

Onunla yatakta, karanlıkta çıplak, bu ana bir can simidi gibi tutunuyorum.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, Aurora uykusunda elini bana uzatıyor.

Gözleri kapalı kalırken, küçük, nazik parmak uçları çenemin keskin hatlarını okşuyor. Sanki beni arıyor gibi.

Daha dikkatli bakıyorum ve evet, uyuyor. Rahatlamış

ifadesi dayanılmaz derecede tatlı.

Bir saniye. Sonra burnu buruşur. Gözleri kısılr.

Göğüsleri eskisinden daha hızlı inip kalkar.

Benden mi korkuyor? Tanrım, umarım öyledir. Onun her parçasını ele geçirmek istiyorum.

Her zaman.

Zaman akıp akıp zaman ben onu onu her saniye beslenmesini takıntı.

Onu n varlığı sabrımı parçalara ayırıyor.

Ciğerlerim yanıyor, sabırsızlıkla delik deşik olmuş.

Gecenin köründe, sessizlik boynumda ağır bir yük gibi asılı duruyor. Bir zincir. Bir yük.

Aurora. Onun uyanmasını istiyorum. Buna ihtiyacım var.

Gözlerinin açılmasını ne kadar uzun süre beklersem, şakaklarım o kadar çok zonkluyor.

Ve düşüncelerim daha da karanlık bir sarmalın içine giriyor. Onun sadece uyanmasını istemiyorum, benimle konuşmasını istiyorum. Her kelimesini, her sırrını, şimdiye kadar sakladığı her sıradan ayrıntıyı istiyorum. Benden saklanan her şeyi.

"Aurora." Elim omurgasının kıvrımına düz bir şekilde uzanıyor ve onu kendime çekiyorum. "Uyan."

Yeterince yakın değil. Bacağını benim bacağımın üzerine çekerek, kalçasının arkasını tuttuğumda sikim titriyor.

"Bu bir rica değil." Anlatmak istediğimi vurgulamak için onu çekiyorum, böylece amı sert sikime bastırılıyor. "Bana bakmanı emrediyorum. Benimle konuş."

Gözlerini açıp karanlıkta bana bakıyor. Gözlerinde derin, içten gelen bir acı görüyorum.

Kemerimin, elim veya tasmamın neden olmadığı bir acı.

Başımdaki zonklama şiddetli bir şeye dönüşüyor.

Kötücül.

Öldürücü bir

şeye. "Konuş

benimle."

Beni daha iyi görebilmek için yüzünü yukarı kaldırıyor. "Ne hakkında konuşayım?"

"Seni rahatsız eden her neyse onun hakkında. Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle."

"Peki." Kararlı bakışları çok sevimli. Derin bir nefes alır. Sanki ondan uzaklaşabilirmişim gibi yanağıma tutunur. Artık değil. "O kimdi?"

"Seni ilgilendirmez." Ona bağırarak ya da kızgın bakmak istemiyorum. Aramızdaki bu duvarı yeniden inşa etmek istemiyorum.

Aurora öyle görmüyor ve bu benim hatam. Benim değişimim karşısında irkildiğinde kaburgalarım çatırdıyor.

Keşke onun zihnini rahatlatmak için ihtiyacı olan şeyi ona verebilseydim. Keşke ailemin sırlarını ifşa ederek kendimi bu kadar kirli hissetmeseydim.

"Ben senin karınım." Nefesi titriyor. "Senin sırların benim de sırlarım. Bu yüzden beni uzaklaştırıyorsun, değil mi? Onlar yüzünden. Ve... bundan daha fazlası var." Kirpikleri titriyor, ağzı aşağı doğru çekiliyor. "İçgüdülerim bana seninle, sırlarınla bir bağlantım olduğunu söylüyor. Bana anlatmalısın."

Savunmam sert ve içgüdüsel olarak devreye girer. Artık çözülen bir adam değilim. Kin ve korkuyla sarılmış alaycı bir piçim.

Onun gözünde nasıl göründüğümü çok iyi biliyorum, tıpkı elimi boğazına doladığımda hissettiğim gibi, sert ve sahiplenici.

"Sevimli." Onu istiyorum, bunu nefret ediyorum. "Eşitmişiz gibi davranıyorsun. Bana istediğimi vermek yerine, açılmamı talep etmeye cüret ediyorsun. Hak ettiğimi."

Ağzımı onun ağzına bastırdığımda ılık atıyor. Öpücük gibi görünüyor, ama değil. Daha tatlı, daha keskin.

Bu bir savaş.

Bu Aurora, güçlü, güzel, vahşi. Dudaklarımdan kan akıtmak için ısıırıyor. Tırnakları kolumu çiziyor, bana iz bırakmak için çaresizce.

Bu sadece onu daha çok istememe neden oluyor.

Açı değiştiriyorum, dudaklarını dişlerimin arasına alıyorum. Ağzından acı ve arzuyla dolu bir inilti kaçıyor.

Onu daha sert öpüyorum, acısını ve vücudunu benim olarak sahipleniyorum.

Ağzıma inliyor, kalçaları bana sürtünüyor. Yine de küçük yumruğu göğsüme vuruyor.

O hareket halindeki bir çelişki. O yaşıyor ve o benim. Geri çekildiğimde, nefes alması için değil.

Onu görmem lazım. Ona yaptıklarımı.

Parlak gözleri ateş püskürüyor. Alt dudağındaki ince kan izi, benim vahşiliğimin kanıtı. Siktir, hiç bu kadar sert olmamıştım. Bu kadar aç.

"Bunun için uykunda seni öldürebilirim," diye homurdanıyor ve bana yumruk atıyor. "Benden bir şeyler sakladığın için. Hayır, seni öldürmem. Yapamam. Yapabileceğim şey..."

"Ne yapabilirsin prenses?" Görünüşe göre, piçlik yapmayı, onunla uğraşmayı bırakmamışım. "Cüzdanımı çalmak mı?"

Nefesini keserek yüzüme tokat atıyor. Yanağım acıyor.

Onu sırt üstü çevirip, boğmadan olabildiğince sıkı bir şekilde boğazından tutuyorum.

Her nefes, her yudum, avucumda uğulduyor. Onlar benim.

"Siktir git." Bir tokat daha. Bu seferki beni kendine getiriyor. Bu seferki beni uyandırıyor. Beni ona, titreyen çenesine geri getiriyor. Ondan yayılan acı. "Siktir git. Siktir git. Everett."

Gerçekten de siktir git.

Ne düşünüyordum ki? Ona böyle bağırarak? Bir kez daha, geçmişimin aramıza girmesine izin verdim.

"Özür dilerim." Boğazını tutan ellerimi biraz gevşetip, ikimizi tekrar birbirimize dönük hale getirdim. "Özür dilerim, Aurora."

Buna şaşırdı. Tek kelime etmedi.

Gözleri beni izliyor, ama sanki kemiklerimden etimi sıyrıyormuş gibi hissediyorum. Dudakları sıkı, kaşları çatık, bakışlarıyla beni parçalıyor.

Orada ne gördüğünü sormama gerek yok. Çok açık.

Ben hasarlı bir malım. Onu hak etmiyorum.

Evet, daha önce bana layık olduğunu düşünüyordu. Ama bu son patlama bardağı taşıran son damla oldu.

Haklı ya da haksız olsam da sonuç aynı. Aurora bana ait. Benim malım. Kurtuluşum. Kefaretim.

Onu bu yatak odasına kilitleyeceğim. Onu elde tutmak için bu gerekiyorsa, tam da bunu yapacağım.

Özürümü kabul edene kadar ona dokunmaya devam edeceğim.

Affetmesi için yalvarmaya devam edeceğim.

Yanaklarını avuçlayarak ona, *kırılan parçalarını onaracağım* diyorum. *Seni ilk kez bütün hissettireceğim.*

Yeni morluğunu okşayarak, *"Dinlenmeyeceğim. Gülümsersin. Kahkaha atarsın. Bana geri dönersin, sadece bana piç deyip bacaklarını açıp beni içeri alman için olsa bile."* derim.

Aslında ağzımdan çıkan başka bir şey: "Özür dilerim."

Aurora'nın gözleri kapanır. Dudaklarımı her birine bastırırım. Göz kapakları sıcaktır ve çok geçmeden gözyaşları akmaya başlar.

Kalbim burkudur. Onun güzel yüzünü öpüp gözyaşlarını yalarken, içimden daha fazla özürler dökülür.

"Sırlar böyle yapar, Everett." Sonunda bana baktığında, dudaklarında bir somurtkanlık belirir.

Onun yaşına göre çok ciddi olduğunu ilk kez fark etmiyorum. Ne yazık ki, acının ayırım yapmadığını zor yoldan öğrendim. Acı, *acıdır*.

"Seni mahvederler." Durmaz. "Bizi mahvederler. Beni böyle dışladığında, kafanda oluşturduğun kişi olmadığımı kanıtlamama izin vermediğinde sana ulaşamam. Gerçek olmadan, hiç şansımız yok."

O kesinlikle haklı. Ben kesinlikle yanılıyorum.

Ama eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez. Sağlam duvarları yıkmak neredeyse imkansızdır. Yıkılmaları zaman alır. Çaba. Sabır.

Aurora'nın mavi gözlerine bakarak bir işaret arıyorum. En azından bize bir şans daha vereceğine dair herhangi bir işaret.

Beklediğimden fazlasını buluyorum.

Mavi gözlerinden kararlılık parlıyor.

Evet, benim için bunu yapacak. İsteddiği için benim yanımda kalacak.

Beni parça parça yırtıp atacak ve ben bunu memnuniyetle kabul edeceğim.

Bu gerçekleşene kadar, konuyu tamamen değiştirerek başlıyorum.

Benim ezici geçmişimden çok daha ilginç bir şey soruyorum.

Onu uyandırmamın sebebi olan soru. Onun hakkında her şeyi bilmem gerekiyor. "Neden bana kendinden bahsederek başlamıyorsun?"

Saniyeler geçiyor. Aurora'nın hiçbir şey söylemediği saniyeler.

Belki de sorumu düşünüyor. Belki de başparmağının morluğunun üzerinde yumuşak hareketler yapması onu sessizliğe boğuyor.

Ya da belki de bu, bana olan her şey için intikam almaya çalışıyor olabilir.

Onu suçlamam.

"Tamam." Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve bakışları değişti. Yumuşadı. Aleyhimdeki suçlayıcı kanıtlara rağmen, Aurora'nın iç mahkemesi benim lehime karar verdi. "Ne bilmek istersin?"

Aklıma gelen ilk soru kaslarımı gerdi.

Dişlerim gıcırıyor.

Vücudum onun cevabını almaya hazırlandı. "Winston hep böyle miydi?"

Nefesi kesildi. Ne tür anıları uyandırdıysam, kötüydü. Asla tam olarak iyileşmemiş yaralara bıçak saplamıştım.

Yine de korkmuyor, aksine çenesini kaldırıyor, bakışları sert.

Acısını, ıstırabını sahiplenir. Onları kendi lehine kullanır. Onları içindeki ateşi körüklemek için yakıt olarak kullanır.

Kendini çok güzel taşıyor. Beni ona çeken bir başka özelliği de bu.

O asil bir kadın. Çok uzun süredir tek başına ayakta kalmaya çalışan bir kadın.

Bu yüzden bana, büyük kötü kurda doğru koşmak bir taviz değildi.

Ben iğrenç, zalim ve güçlüyüm. Ayrıca, farkında olmadan onu korudum. Onu kolladım.

Kafasındaki sesleri susturan benim. Onu asla nefret edemeyen benim.

Bu konuda haklıydı. "Söyle bana."

Yumuşak bir iç çekiş ve işte burada. Beni lanetlemek yerine, dokunuşuma yaslanıyor. Avucumun rahatlığını arıyor.

Boğazını temizliyor. "Eğer sorduğun buysa, bana hiç vurmadı."

Göğsüme bıçak saplanmış gibi hissediyorum. Gerisini duymak istemiyorum, ama başka seçeneğim yok. Onun hakkında ne kadar yanıldığımı öğrenmek zorundayım. Ben onun kocasıyım.

Onun yükleri benim yüklerimdir.

"O nasıl, peki?"

Aurora alt dudağını ısıyor. Başparmağımla şişmiş dudağını okşayarak onu sakinleştiriyorum.

Dikkatli olmaya çalışıyorum. Sabırlı olmaya. Ama

içimde biriken öfkeyi saklayamayacağım.

"Şimdiye kadar en kötüsü bodrumdu." Bir duraklama. "Beni oraya kilitlerlerdi. Bazen saatlerce, bazen günlerce."

Bodrum mu? Onu oraya kilitlemek mi?

Günlerce mi?

Zihnim hızla çalışıyor, beni bu odadan başka bir yere götürüyor.

Kafamda, kendimi arabama atıyorum. Herhangi bir arabama. Mahallemizin sessiz sokaklarında hızla ilerliyorum, Clarke'ların kapılarını kırarak geçiyorum.

Ellerim boğazlarında. Cesetleri altımda. Cesetlerini buraya getirirdim. Aurora'nın ayaklarının dibine yatırırdım.

Hayır. Hızlı bir ölüm merhametli olurdu.

Adalet, hayatlarının geri kalanında acı çekeceklerini bilmek olurdu.

Onları hapse atmak, Aurora ve benim dışarıda mutlu olduğumuzu bilerek, onlara ömür boyu acı çekmelerini garanti ederdi.

Bu durum onları çok rahatsız ederdi.

Tıpkı Winston'ın kendini beğenmiş yüzünü her gördüğümde benim çektiğim acı gibi.

"Çoğu zaman..." Sesi alçalır. Utanmıştır. İstismara uğradığı için. Ne oluyor lan? "Odamda kafese kapatılmışım."

Aurora'nın parıltıyan gözleri kalbimi delip geçiyor.

"Hapsedildin mi?" Elim yanağından ayrılmıyor, parmaklarım her okşama, her sevgiyle özür dilemeyi bırakmıyor. "Gittiğin kraliyet toplantıları ne olacak? Tüm o alışveriş gezileri?"

İkimiz de sorularımın ne anlama geldiğini biliyoruz. Ona yalancı demiyorum.

Beni kandırdılar. Bunun nedenini bulmalıyım ki bir daha aynısını yapamassınlar.

"Toplantılar görünüş için gerekliydi." Dudaklarını saran gülümseme sulu.

Eğilip, ağzına bir öpücük konduruyorum. Acısına. Acısını dindirmek için bir söz daha veriyorum.

"Herkesi kandırmak için beni oraya götürdüler," diye devam ediyor. "Yılda sadece bir kez, böylece işlevsel bir aile gibi görünebiliyoruz. Daha fazla olsaydı, senin yanında çok rahat hissedip yardım isteyebilirdim."

Kaşlarım aşağıya doğru çekiliyor. Ruhum gerçeğin ağırlığı altında eziliyor.

Yıllarca Winston'ın oyununa kanan herkese kızdım.

Onu gerçekte olduğu gibi görmedikleri için, yani şiddet uygulayan bir tecavüzcü olarak.

Meğer başından beri şaka benim üzerimdeymiş.

"Ben..."

"Hayır," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Bırak da bitireyim. Alışveriş gezileri hakkında soru sormuştun. Hepimiz benim bir şeyler çalmaya çalışacağımı bilmemize rağmen, onları beni dışarı çıkarmaya zorladım. Ve şimdiden tahmin edebiliyorum, avukatlarını devreye sokmak üzeresin, değil mi?"

"Yemin ederim, eğer bunu benden sakladılarsa..."

Kız hüzünlü bir kahkaha attı. "Hiçbir fikirleri yoktu. Onlara hapiste kalmayı sevdiğimi hiç söylemedim. Hapiste geçirdiğim birkaç ay tatil gibiydi. Ayrıca, ailem nüfuzlu ve zengindir. Kimse bana inanmazdı. Ya da beni görmezden gelirdi. Elimden gelenin en iyisini yaptım."

Yarın sabah, Aurora'nın davalarını üstlenen, hapishaneye ya da evlerine gidip onlarla görüşen tüm avukatlar oradan kovulacak. Davasını daha derinlemesine incelemedikleri için barodan atılmayacakları için çok şanslılar.

"Nasıl başardın?" Bu konuyu araştırmaya devam etmek acı verici. Başka seçeneğim yok. "Seni nasıl serbest bıraktılar?"

Bana yüreğimi parçalayan hikayesini anlatıyor, sesinde acı, gözlerinde yaşlar parıldıyor.

Kalbimi parçalıyor, her acı kelimesiyle beni öldürüyor.

Aurora sadece masum değil. O bir

kurban.

Bir hayatta kalan.

Dudaklarımı Aurora'nın alnına koyarak, "Özür dilerim" diye fısıldıyorum.

"Tanrım, ne kadar aptalmışım, değil mi?" Acısı ruhumu parçalıyor. "Onları inciteceğini düşünmek. Bunu *sen* başardın, ben değil. Sen bir kasırgasın. Ben en iyi ihtimalle bir sivrisinek."

Şimdi gülme sırası bende. "Sivrisinek mi?" Yüzünü bırakmadan geri çekiliyorum. Asla bırakmayacağım. "Aurora, sen bir yangın gibisin. Bir baş belası. İçime işledin, uzun zaman önce dünyaya kapattığım yerlere ulaştın. Onların da içine işledin, bu kesin."

"Bunu bilemezsin."

"Bilemez miyim?"

Onu öpmek kaçınılmaz. Dişlerimi alt dudağına geçirip, özünü içime çekiyorum.

Nefes nefese geri çekilip, ona yeni bir bakışla bakıyorum. "Sen hapisteyken, kraliyet toplantılarında neredeyse hiç konuşmadılar. Biriyle konuşmak zorunda kaldıklarında, acınası bir hal alıyordu. Kısa cümleler. Kesik kesik sözler. Seninle ilgili rahatsız edici konuşmalardan kaçınmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Bir sivrisinek mi? Sen sivrisinek kadar küçük bir şey olmak için doğmadın. Asla öyle olamazsın."

Sonunda gözyaşları akmaya başladı, yanaklarından ıslak izler bırakarak avucuma damladı. "Ciddi misin?"

"Evet. Ve biliyor musun? Artık onlarla tek başına savaşmak zorunda değilsin."

Onu sırtını bana dönük olacak şekilde çeviriyorum. İçimdeki temel bir dürtü onu daha yakınımda tutmamı istiyor. Bu yüzden onu vücudumun önüne çekiyorum, kolumu beline sıkıca doluyorum.

Yüzümü ipeksi saçlarına gömüyorum, kokusunu içime çekiyorum. "Bunun bedelini ödeyeceklerinden emin olacağım. Her şeyin bedelini."

"Onun için de mi?" Merak etmiyor, talep etmiyor. Her ikisini de yapabilmesine rağmen, *Aurora soruyor*.

Ve bu soru artık beni derinden etkilemediği için, ona bir cevap verebilirim.

Bu basit bir cevap. "*Onlar* için."

EVERETT

urora saatler önce tekrar uykuya daldı.

Onun yanında yatmaktan başka bir şey yapamam.

Onu kucaklamaktan, onu saran bir insan kalkanı olmaktan başka bir şey yapamam.

Aklım karışık. Aurora bana maruz kaldığı istismarı anlattığı andan beri aklım karışık.

Birkaç cümle ile dünyamı alt üst etti. Yine.

Kendimden nefret ediyorum, dişlerimi gıcırdatıyorum. Şüphe içime işliyor.

Onun çok daha küçük eli benimkinin üzerinde duruyor. Bu melek huzur içinde, göğsü düzenli bir ritimle inip kalkıyor.

Boş elimle onu kendime doğru çekiyorum, her santimini hissetmeye ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var, nokta.

Lanet olsun, onun hakkında nasıl bu kadar yanılabılırdım? Onun sessizliğini ve küçümseyen bakışlarını kibir olarak yorumladım.

Hepimiz öyle yaptık.

Ama daha iyi bilmeliydim. Daha derine bakmalıyım. Suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor.

Teselli arayarak, yüzümü Aurora'nın saçlarına daha derin gömüyorum. Kemiklerime bir parça sıcaklık sızıyor.

Hak etmediğim sıcaklık. Yine de alacağım.

Onun özü. Yumuşak teni.

Avuçlarıma tam oturan göğüsleri. Birini avuçlarımdan içine alıp, onu tutarken parmaklarımdan arasında meme ucunu yuvarlıyorum.

Çok. Lanet. Mükemmel.

Sikim sertleşiyor, kalçalarının arasında sıkışmış.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Onu uyandırmadan tahrik edecek kadar baskı uygulamak için.

Karım.

Ona ve temsil ettiği her şeye kızgın olsam bile, onu istiyordum. Ona olan ilgim, şu anda olduğum kadar canlı.

Vahşi. Şehvetli.

En temel içgüdülerime geri dönerek, kalçalarımı ona sürüyorum.

Ben sevmiyorum onu onu Onu kimseyi

kimseyi. Ama içimde içimde bir şey uyandı.

Göğsümde atan bu şey. Kalbim. Onunla bağlantılıyım.

Onun ruhu. Onun itaatkârlığı. Nasıl savaştığı, sonra vazgeçtiği. O benim sorumluluğumda.

O benim.

Elimi diğer göğsüne kaydırırken göğsümde bir inilti yankılanıyor. Diğer meme ucunu okşuyorum. Dokunuşumla sertleşiyor. Parmak uçlarımın nazik dokunuşuyla.

Beni çıldırtmak için uyanık olması gerekmiyor. Ben çoktan çıldırdım bile. Onu uyurken izlemekle bile sertleşen sapık bir adamım.

Ona dokunmadan duramayan takıntılı adam.

Elime tükürüyorum, sikime sürüyorum ve onu amına hizalıyorum. Kalçalarımı hafifçe eğip, zonklayan sikimi ayarlıyorum ve başı içeri giriyor.

"Oh, siktir," diye nefes veriyorum.

Sıkı ve sıcaktı, sikimin başını çok iyi alıyordu. Açıyı değiştiriyorum, tekrar elime tükürüyorum ve kendimi kayganlaştırıyorum.

Bu sefer kendimi tutmuyorum. Elim karnına koyup ona sertçe giriyorum.

Bu şiddetli saldırı karşısında Aurora, "Everett" diye inliyor.

Bana durmamı söyleyebilir. Beni yalnız bırakmamı, uyumasına izin vermemi isteyebilir.

Ama ben ona ikisini de veremem.

Diğer kolumu onunla yastık arasına sokup ağzını kapatıyorum. Her acımasız darbede ona doğru iterek yüzünü bana çeviriyorum.

Onu ele geçirme takıntılı bir canavarım. Kadınıma çocuk yapma takıntılı.

Sıcak nefesi avucumun içini gıdıklıyor. Geniş gözleri siyaha boğulmuş, irislerinin mavisi tamamen yutulmuş.

Buna rağmen, ıslak ve ateşli. Etrafımda kasılmalar yapıyor.

Onu en az onun kadar, hatta daha fazla istiyorum.

Kesinlikle daha fazla.

"Şşş." Onun suçlayıcı bakışlarını görmezden gelerek, karnına bastırıyorum ve sanki bunu son kez yapıyormuşum gibi onu sikiyorum.

"Artık bana aitsin, unuttun mu?" diyorum. Her içime girdiğimde beni sıkıca sarıyor.

"Bana hayır diyemezsin. Hele de benim sikimi böyle ıslatırken. Beni içine alırken."

O inliyor ve benim sikim onun içindeyken uyanmanın şoku yüzünden kayboluyor. Kirpikleri, istemeden, kendine özgü baştan çıkarıcı bir şekilde titriyor. Kendisi olarak.

Aurora vücuduma, ona karşı acımasız davranışlarıma kendini bırakır. Artık beni reddetmez. Artık avucuma bağırılmaz.

Beni kullanmama izin veriyor. Bunu istiyor.

"İhtiyacı olan karım." Omzunu ısıriyorum, derisini emiyorum. "Sikişmek için çaresiz."

Onu işaretlediğim yeri yalamak bir hiledir. Her türlü hoşgörü veya nezaket beklemek zorunda kalacak.

"Hmm." İlemesi, elimdeki titreşim, doğrudan testislerime ulaşıyor.

"Kemiklerin eriyene kadar sikilmeye can atıyorsun." Elimi karnından aşağı doğru kaydırıyorum, parmaklarımı amının hemen üzerinde durduruyorum. "Boşalmak için" —*itip*, sikip, onu kalın sikimle doldurmayı seviyorum—"tekrar tekrar ve tekrar."

Onun yalvaran bakışları, direnişi kadar sarhoş edici.

"Ne uslu bir kız." Klitorisini ovmaya başladığımda, Aurora avucuma *hayır* diye inliyor. Fazla zevk, acıya dönüşüyor. "Çok hassassın, değil mi? Bakalım, peki ya bunu yaparsam..."

İtmeye devam ederken klitorisini sıkıyorum. Gözlerinin dönmesini izliyorum. Vücudu titriyor.

Her şeyden çok, onu *hissediyorum*. Sırtı kavislenirken amcığı sıkılaşıyor. Aurora orgazm olduğunda parlıyor. Parlak, korkusuz, kendinden geçmiş. Bana her şeyi veriyor.

Ve ben asla doymayacağım. Ne şimdi, ne de sonsuza kadar. Her itişte daha derine, daha sert, daha fazlasını talep ediyorum.

"Prenses," diyorum, ağzımdan pislikler damlıyor. "Benden bebek mi emmeye çalışıyorsun?"

Çıkarmadan, onu karnının üstüne çeviriyorum, başını yana çeviriyorum ve kalçalarını kaldırıyorum. Daha sert, daha derine, onun sıkı sıcaklığına giriyorum.

Ona girerken çıkardığı çığlıklar ve anlamsız mırıldanmalar beni mahvediyor.

"Bu yüzden mi sikimi öyle sıkıyorsun?" *Tokat*, elim yuvarlak kığına çarpar. "Söyle bana."

Her içinden geçtiğimde, inlemeleri daha da yükseliyor. Buna bayılıyorum. Onun amcığına sarılmak. Onun zevk çığlıklarına sarılmak.

Yanağını yastığa dayayarak, vahşi bakışlarını benimkilere dikti. "Evet, bu yüzden seni sağıyorum. Tanrım. Lütfen."

O *evet*. O *dürüst*, lanet olası *evet*. Kesinlikle ciddi.

Lanet olsun, *ben* de ciddiym.

"Bebeklerimi mi istiyorsun, Aurora?" Penisimi duvarlarında gezdiriyorum, bakışlarım ıslak penisimle yüzü arasında gidip geliyor. "Bunun için çalış. Kendini boşalt." Onun içine girerken, güzel ağzından çıkan çığlık. *Siktir*. "O amcığı da senin kadar güzel bir şekilde bana yalvart."

Elini uyluklarının arasına kaydırması ince bir hareketti.

En seksi şey, onun kendini okşamasını izlemek. Onu sikerken parmaklarının kayıp sikimi okşadığı hissi.

"İşte böyle. Aferin sana, küçük sperm fahişesi."

O aşığılayıcı isme inleyerek kığını daha yükseğe kaldırıyor. Kendini bana sunuyor.

"Ama henüz bitmedi. Pes mi ediyorsun? Sırtına boşalmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, hayır, lütfen."

"O muhtaç amcığa benim tohumumu mu istiyorsun?" Sikim onun içinde zonkluyor, her deliğini doldurma ihtiyacı beni tüketiyor. Başparmağımı emip ıslatıyorum, sonra onu onun göt deliğine sokup çıkarıyorum. "Bana devrettiğin amcık mı?"

"Evet." Birkaç kez daha ittikten sonra Aurora önümde çözülüyor.

Benim adımla nefes veriyor, iyi bir kız gibi sikimi ve başparmağımı sıkıp gevşetiyor.

"Aman ne iyi kız." Onu övgüyle dolduracakken hala boşalıyor. Onu yatağa yatırıp, elimi saçlarına koyuyorum. Kalçalarım sert, amansız bir ritimle sallanıyor ve onu başka bir orgazma sürüklüyor. "Evet, aynen böyle. Bebeğim. İçine boşalacağım."

Ondan memnun ve ona deli gibi aşık olan ben, onun aralık dudaklarına eğilip dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. Biz ateş ve çaresizlikiz. Diller, dişler. Ruhlarımız birleşiyor.

İtme üstüne itme, ona söz verdiğim şeyi veriyorum. Spermimi. Tohumumu.

He

psi

ni.

Her

şey

i.

Beni.

AURORA

Hayat Garipti.

Bu gece Kraliyet ailesinin toplantılarından birinde olmak kadar tuhaf değil. Kocam yanımda.

Elini belimin altına koymuş. Odanın diğer ucunda annemle babam bize öfke dolu bakışlar atarken, Winston'ın çenesi kocam sayesinde morarmış.

Ama evet. Garip. Çok garip.

Everett'in itirafından bu yana günler geçti. Beni önemseydiğini söylediğinden beri. Görünürde hiçbir nedeni olmadan hor gördüğü kadını.

Onun sinirine dokundum.

Onun bu sözlerini duyduğumda karnımda kelebekler uçu. Onun ne kadar dürüst olduğunu gördüğümde. Gözlerimin önünde havai fişekler patladı.

Bunu dilememeliydim. Onun ilgisini. Onun sevgisini.

Bu itirafı.

Biri sana şantaj yaparsa, seni kaçırırsa veya bir şey yapmaya zorlarsa, mantıklı tepki onu nefret etmektir.

Ben de öyle yaptım. Bir süre Everett'ten nefret ettim. Çoğunlukla ondan korktum.

Şu anda ise ona bağımlıyım. Ondan etkileniyorum.

Onun büyüüne kapıldım.

O beni her gün iyileştiriyor. Öyle ki, hastanede gönüllü olarak çalıştığımda, tek bir gözyaşı bile dökmeden bebekleri kucağıma alabiliyorum.

Onları kucağıma aldığımda paniğe kapılmaya başladığım, Everett'in her gece beni nasıl kucakladığını hatırlıyorum.

Beni nasıl sevdiğini.

Onun ilgisi beni karanlıktan çıkarıyor.

Acı, gözyaşları, aşağılanmak ve görmezden gelinmek... Onun olabilmek için hepsini tekrar yapardım.

"İyi misin?" Sesi zengin ve yatıştırıcı. Yumuşak. Ama zihnimi rahatlatan onun gücü.

Henüz kimse bizi karşılamaya gelmedi, ama geldiklerinde korkmayacağım. O yanımdayken kimse bana zarar veremez.

Lina Bernard ile derin bir sohbe dalmış olan Stafford'un babası ve kardeşleri de.

Lina'nın babasına bir şeyler fısıldayan kızı Ivy de. Kocasını Tanner da bize bakmıyor.

Stafford bir tehdit değil, Everett evde bana güvence verdi. Kocamın tek arkadaşı, annesi Susanna'ya dalgın dalgın başını sallıyor. O da bize, sonra da aileme bakıp duruyor.

"İyi olmaktan daha iyiyim." Ona gülümsüyorum. Gözleri siyah zarif elbiseme, yüksek topuklu ayakkabılarımdan kayarken gülümsemem daha da genişliyor. Onun takdir dolu bakışları beni çılgına çeviriyor. "Harika gidiyorum. Neden gitmeyeyim ki?"

Bu doğru. Hayatım boyunca bana mahkum muamelesi yapan insanlar güvenli bir mesafede.

Everett'in varlığı yeterince koruyucu. İhtiyacım olan her şey bu.

O, ihtiyacım olan tek şey. Onun bağlılığı. Bana olan tam kontrolü. Yaptığı her şey beni yere indiriyor. Boynumdaki tasmaının ağırlığı ve parmağımdaki yüzükleri de.

Benim sahibim var, ama hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Hiç.

Hâlâ bana açılmadı. Onun için sabırlı davranıyorum.

Hazır olduğunda konuşacağız.

Ayrıca, eylemler sözlerden daha güçlüdür. Ve benim etrafımda, evde, Everett çılgın atıyor.

İşten eve gelir gelmez, yanımdan ayrılmıyor.

Beni arıyor.

Hâlâ ona sürünerek gidiyorum. Hâlâ bu yüzden çok sertleşiyor. Tek fark, artık beni görmezden gelmiyor.

Beni çok şımartıyor. Beni besliyor ve içkisini ağzından ağzıma aktarıyor. Her sabah ve akşam, hiç aksatmadan. Ben

dizlerimin üstüne çöküyorum.

Sonra gece yarısı bana sertçe giriyor.

Anılarım canlanınca, içimi bir titreme kaplar. Uyluklarım kasılır ve popo tıkcacının verdiği hazzın tadını çıkarırken inlerim.

"Peki..." Gri gözlerinin köşeleri kırışır. Yanaklarım kızarıırken dudakları küçük bir sırtışa bükülür.

"Ee?" Daha da kızarıyorum, çünkü lanet olsun. Onu memnun etmek beni memnun ediyor.

.

"Bunu sordum çünkü bu, benim karım olarak ilk kez katıldığın

. Herkes merak ediyor. İçeri girdiğimizde hepimiz bize bakıyordu." Dudakları kulağıma yaklaştığında tüylerim diken diken oldu. Kömür rengi takım elbisesi koluma değiyordu, onu ondan söküp atmak istedim. "Eminim şimdi bizim hakkımızda fısıldaşıyorlar. Öyleyse, bana gerçeği söyle. Bunlardan rahatsız mı oluyorsun?"

"Onlar mı?" Kafamı çevirip yanağımı Everett'in traşlı yanağına dayadım. "Siktir et onları."

Boğazının derinliklerinden çıkan ses alçak ve hırıltılı.

Bu, benden duymak istediği cevap olduğunu gösteriyor.

Uyluklarımın arasında daha fazla ısı birikiyor. Onun sahiplenici tavrı başımı döndürüyor.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor.

"Öyle miyim?"

Biraz uzaklaşıyor, ama sadece biraz. Ulaşabileceğim mesafede kalacak kadar. Elini kaldırdığını, odanın loş ışığında altın alyansının parıldadığını görebileceğim kadar.

Güçlü parmağını çenemin altına koyup yüzümü kendininkine doğru kaldırdığında nefesim kesildi.

O, keskin hatlarla dolu.

O, acımasızlık ve güzelliğin bir arada olduğu bir adam. O benim.

"Evet, öylesin." Bakışları kararır. "Yine de seni biraz daha cezalandırmaya karşı değilim. Dün geceyi tekrar yaşayalım."

Dün gece. Klitorisime tasma takıp, beni o kadar çok orgazm ettikten sonra bayılttığı gece.

Uyandığımda yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve ağzım onun penisıyla doluydu. Bana girmiyordu, hayır. Beni alıp işkence eden kocam,

beni alıp işkence eden kocam, beni sakinleştirmek için sikini ağzıma sokmuştu. Düğün gecemizde yaptığı gibi.

Planı işe yaradı. Kollarımı bacaklarının üzerine attım ve uykuya daldım. Aynen böyle.

"Ne pis bir karım var." Başparmağı çenemi okşadı, yavaşça ve kasıtlı olarak hareket etti. "Kafanda tekrar tekrar oynatıyorsun, değil mi?"

Yutkundum. Dizlerim çökmek üzereydi. "Evet."

Farkındalık içimi kapladı ve paylaştığımız anı mahvetti.

Odayı taradım. Bu insanlar artık gizlice bakmıyorlardı, bizi görmezden de gelmiyorlardı. Açıkça bakıyorlardı. Everett bana yaslanırken, ağzı benimkinden bir saç teli kadar uzakken izliyorlardı.

Onların dikkatinin bize çevrildiğini fark ederse, bunu çok iyi gizliyor. "Sabırlı ol."

"Aslında." Dudaklarım kurumuş. Onları yalayıp, kendi başına bana vermeyeceği bu tek şeyi istemek için cesaret topluyorum. Bekleyebileceğimi sandığım şeyi. "Madem cömert bir ruh halinde..."

Gülüşü, hayatında olmamdan duyduğu saf mutluluk, kalbimi burkuyor.

Neden her zaman böyle olamıyor?

Kaygısız. Korumasız.

Onu somurtkan ve acımasızken seviyorum. Ama onunla ilgili konularda bencil değilim. Onun için acı çekmeden bir hayat diliyorum, bu benim için cezalandırılmadan bir hayat anlamına gelse bile.

"Söyle bana," diye sorar, yüzünde ciddi bir ifadeyle.

"Söylemek istiyorum, ama..." Kimse yakınımızda durmuyor olsa da, yine de beni duyabilirler.

"Ama?"

"Tamam, şey..." Sesimi alçaltıyorum. "Bu gece, tüm bunları yapmadan önce "

"Yani, sevişmeden önce mi?" Onun dudaklarından çıkan "*sevişmek*" kelimesinden daha iğrenç, daha ateşli bir kelime duymamıştım.

"Evet." Dudaklarımı ikinci kez yaladığımda gözleri dudaklarıma kilitlendi.

"Ondan önce."

Gözlerime baktığında yanıp tutuşuyorum. Yanaklarım rujum kadar kırmızı olmalı.

"Düşündüm de, biz... konuşmamız gerek."

"*Konuşmamız gerek.*" Alaycı bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Bu bir romantik komedi filmi değil, prenses. Benden ayrılamazsın. Sana boşanma izni vermeyeceğim. Asla."

"Uh, son dakika haberi." Daha dik duruyorum. O da bana kötü bir bakışla karşılık veriyor. "Ben özgür bir kadını. Boşanmak istemiyorum, ama istersem beni engelleyecek hiçbir şey yok."

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?" "Öyle."

"Devam et." Şaplaklar. Elektro oyun. Orgazm engelleme. Bu cezalar, ses tonunda, başının eğiminde var. "Beni dene ve nereye varacağını gör."

İnlememi bastırmak çok zor. Yanağımın içini çok sert ısırdığım için yanıyor.

Neyse ki kimse dikleşmiş meme uçlarımı görmüyor. Mahvolmuş külotumu.

Nefesimi toplayır toplayamaz, "Sen en kötüsüsün" diye fısıldıyorum.

"Beni gururlandırırıyorsun." Sırıtarak çenemi daha sıkı kavrar. "Özellikle de benim neler yapabileceğimi henüz tatmadığın için."

Biri bize doğru yürüyor. Kim olduğunu anlayamıyorum, Everett'in yakışıklı yüzünden başka bir yere bakamıyorum. Ama onu hissediyorum. Mermer zeminde bir adamın ayakkabılarının sesini duyuyorum.

"Boşanmak istemiyorum" diye patladım. "Konuşmak istiyorum. Tek istediğim bu. Sen çoğunlukla sessiz kaldın, sorun değil. Anlıyorum. Sırların var. Birbirimizi o kadar da iyi tanımıyoruz. Mesele şu ki..." "Everett." Bu toplantılara sık sık katılmamış olsam da

bu sesi tanıdım.

Stafford Hale.

"Lütfen." Bu topuklu ayakkabılarla ne kadar zor olsa da, Everett'in ceketini çekerek daha da yükseliyorum. Dudaklarım, bu önemli ve özel konuşmaya devam etmek için kulağına yaklaşıyor. Onu daha uzun süre beklerdim, ama neredeyse vardığımızı hissediyorum, sanki beni zorlamamı istiyor gibi. "Bir yerden başlamalıyız. Beni vur, incit, bana sürtük de. Ama lanet olsun, benimle konuş."

Stafford boğazını temizliyor. Şu anda ona yumruk atabilirim.

"Evde konuşuruz." Everett elini aşağıya doğru kaydırır ve boğazımı sıkar. Diğerlerine gücünü gösterir. Hakimiyetini. "Uslu dur."

Yanımdan ayrılma."

"Evet, efendim."

Alaycı ses tonumla istediğimi elde ettim. Daha sıkı bir kucaklaşma ve Everett'in düşük sesli homurtusu.

"Uslu dur." İki elini omuzlarıma koyarak aramıza biraz mesafe koyar. Sonra tek arkadaşına döner. "Stafford."

"Selam." Everett ve bana bakarken yeşil gözleri parıltıyor. Stafford kısa kızıl saçlarını eliyle tarıyor. Saçları, açık gri takım elbisesi kadar kusursuz. "Görüyorum ki ikiniz bir şeyin ortasındasınız. Ben sadece yeni evlilere merhaba demek için geldim."

Everett'in dudakları sıkı bir çizgiye dönüşür. "Kalabilirsin."

İkisi iş, borsa, müşteriler ve diğer gizli konular hakkında konuşmaya başlarlar.

Onlar konuşurken, ben meraklanmaya başlıyorum.

Stafford, Everett'in yaptıklarından açıkça rahatsız değil. Arkadaşının bana bu evliliği zorlamasından rahatsız değil. Kocama gülümsüyor.

Onu anlıyor. Bunu anlayabiliyorum.

Everett'in ne kadar acı çektiğini biliyor olmalı. Everett'in bu acımasız intikamı hak ettiğine katılıyor olmalı. Ya da bu fikri beğenmedi, ama Everett ona artık aramızın iyi olduğunu söyledi.

İlk seçenek doğruysa, Everett'e olanlar yıkıcı bir şey olmalı. Hayal edebileceğimden çok daha yıkıcı.

Midemin alt kısmında bir ağırlık hissediyorum. Suçluluk duygusu beni yutmak üzere.

Everett bunu hissediyor ve elini belimin altına koyuyor.

Eskisi gibi.

Ama şimdi çok daha az uçuyorum. Ağırlaşıyorum. Acı ve kafa karışıklığı içimi parçalıyor.

İhtiyacım

var...

İhtiyacım

var...

"Hey, sen." Bir parmak omzuma dokunuyor. Sesin geldiği yere dönüyorum.

Ivy.

Safir mavisi gözleri merakla bana bakıyor. İnci rengi elbisesi ve platin sarısı saçları gözlerini daha da öne çıkarıyor.

Rengi o kadar parlak ki, bugün ya da en geç dün kuaförde olmalı.

Everett'in eli rekor hızla belime uzanır ve beni kendine doğru çeker. "Onu bırak."

"Ooh, ne kadar sahiplenici." Göz kırparak, küçümseyici bir hareket yapar. "Merak etme. Yeni karınla bir içki içmek istiyorum, hepsi bu. Söz veriyorum ısırmam."

Tabii ki ısırmaz. Denerse gözlerini oyarım. İki kez hapis yatıp, bir düzine gece hapiste kaldıktan sonra Everett ile yaşamak beni bir savaşçıya dönüştürdü.

"Onu bırak," diye tekrarlar Everett.

Onun aksine, ben onun gitmesini istemiyorum.

İlk kez bu insanlarla gerçekten konuşmama izin veriliyor.

Birisi gerçekten benimle ilgileniyor ve bana Everett'in intikamına yardım etmem için anahtarı verebilir. Bilgiyle geri döndüğümde benimle gurur duyacaktır. Bu grup hakkında herhangi bir bilgi yardımcı olur, değil mi?

"Ben iyiyim." Everett'in elini kapattım ve avucumla onun çok daha büyük olan elini ovuşturdum. "Hemen döneceğim. Söz veriyorum."

Gözleri bulutlarla kaplanır. Sessizliği uzar, yoğun ve uğursuzdur. Bütün oda nefesini tutar, onun konuşmasını bekler.

Onun onayına ihtiyaç duymak beni utandırmıyor. Aksine. O benim kalkanım.

Benimle dünya arasında sağlam duran bir duvar.

Güvenliğimin bekçisi, ikimizin küçük çemberine kimin gireceğine karar veren kişi.

Beni güvende tutuyor.

Bu, beni rahatsız eden acı ve suçluluk duygusunun üstüne bir de gözyaşlarımı getiriyor. Parmaklarımı birbirine doluyorum, onun parmaklarını sıkıyorum. Sessizce onu sakinleştiriyorum.

"İçkiler. Hepsi bu." Omuzları gerginleşir, kaşları düşer. "Gözümün önünden ayrılmanı istemiyorum. Bir saniye bile, anladın mı?"

Sanki işaret almış gibi, garsonlar gümüş tepsilerde hors d'oeuvres ve şampanya dağıtmak için geri dönüyorlar. İnsanlar birbirlerine fısıldaşıyorlar.

Ivy'nin "aww" sesi, onunla ilgili her şey gibi alaycı ve düşmanca.

.

Everett başını ona çevirip, somurtarak "Kapa çeneni" der. Omuz silkerek bana "Gidelim" der.

Gülümsüyor, geniş ve neredeyse çılgınca bir gülümsemeyle. Her yakalandığımda alışveriş merkezi güvenlik görevlilerine gösterdiğim gülümsemeyle aynı.

Everett'in yaptığı gibi onu tamamen nefret edemememin sebebi bu olmalı.

Onu nefret etmesem de, asla arkadaşım olmayacak. Ona hiç güvenmiyorum.

"Tabii." Onu aynı takımda olduğumuza inandırmak için onun ifadesine uyuyorum. "Everett, sana bir şey getireyim mi?"

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Dudakları ince bir çizgiye dönüştü.

Tanrım. Alfa erkeği gücendirdim. Ailenin reisi. Koruyucu.

Gülmeyeceğim. Ona ne kadar sevimli olduğunu söylemeyeceğim.

Kahretsin, sanırım onu seviyorum.

"Anladım." Elini son bir kez sıktım ve onun elinden kurtuldum. "O zaman yakında döneceğim."

"Gözümün önünden ayrılmanı istemiyorum," diye tekrarlar, sesindeki tehdit ince bir özlemle karışmıştır.

"Gitmeyeceğim."

İvy kolunu koluma takar ve beni bara doğru götürür.

"Ee." Beni bir grup insanın etrafından geçirir, hiçbirinin benimle konuşmasına fırsat vermez. "Evlilik hayatın nasıl? Mutlu musun?"

Garip. O ve ben birbirimize sadece merhaba demiştik, ama şimdi sanki en iyi arkadaşımış gibi davranıyor.

Şüphelerin beni etkilemesine izin vermiyorum. Sonuçta istediğim de buydu. Onun güveni.

"Harika geçti," diyorum, gülümsemem titriyor. Artık Everett'ten çok aileme daha yakınım. Bu istenmeyen yakınlık eski korkularımı uyandırıyor.

Omzumun üzerinden baktığımda, kocamın tüm dikkatinin bende olduğunu görüyorum. Uzaktan beni koruyor.

Çenesini bir kez eğdiğinde, güvenlik beni yıpranmış bir battaniye gibi sarıyor.

Sonra Stafford onunla bir şey hakkında konuşmaya devam ediyor ve Everett ona dönüyor.

"Anlıyorum." Ben insan cankurtaranımı ararken, Ivy kollarımızı ayırmış ve bize iki kadeh kırmızı şarap sipariş etmiş. Benimkini elime kaydırıyor, dirseğini bara dayıyor. "Ne kadar sapkınsa o kadar iyi. Değil mi?"

Yaka altındaki derim alev alır. Elim kendiliğinden yükselir ve onun sinsi bakışlarından onu korur.

Çok hızlı bir şekilde, utancım sahiplenmeye dönüşür. Öfkeye.

Ben namuslu biri değilim, ama onun kocamı beni siktiğini hayal etmeye hakkı yok. Bunu yapmaya hakkı olan tek kişi benim.

Sadece ben.

"Benim," diye ona hırslıyorum.

"Sakin ol, kaplan." Gülererek şarabından bir yudum alır. Islak dudaklarını kağıt peçeteyle siler ve ekler, "Baştan başlayalım. Yakadan bahsetmiyordum. Everett'in bana yaka takmasını istemiyorum."

Sadece bu fikir bile içimde haklı bir öfke uyandırıyor.

Ona tehditkar bir adıyla yaklaşıyorum. "Deneyebilirsin. Boğazının kesilmesini nasıl bulacağını görürsün."

Onun benden çalınabileceğine dair en ufak bir ima bile kabul edilemez.

Ondan bilgi koparmak için artık gerek yok. Öfke içimi kaplar ve yumruğumu sıkarak bara koyarım. Gücümü gösteririm.

"*Seni* kastettim," diye devam ediyor, hiç rahatsız olmamış gibi.

Bu beni duraksatır. Sonra sorarım, "Ben neyim?"

"Biliyorsun..." Kaşları anlamlı bir şekilde kalkar. Dudaklarında gülümseme hiç kaybolmaz. "Bir babadan diğerine dolaştırılmak."

"Baba mı?" Alnım kırışır.

Winston'ın benim babam olduğunu ima etmek, tüm babalara hakaret etmek demektir.

"Evet, sana bakacak biri." Bana el kol hareketleri yaparak çok kaba davranıyor. Yüksek sesle gevezelik ediyor. "Sen ise arkana yaslanıp hiçbir şey yapmadan oturabilirsin."

Onu dinleyerek, bana vermeyeceği bilgileri almaya çalışıyorum
—buna odaklanmam gerekiyor.

Beni alay ettiği için onu boğazlama isteğiyle mücadele ederken bu biraz zor.

Clarkes'larda yaşarken, *rahatlamadım*. Bir tutsak gibiydim.

Peki ya Everett? Ona ilgi duymadığını söyledi, ama ne kadar düşünürsem o kadar, birine "baba" demek çok seksi olduğunu anlıyorum. Gerçekten çok seksi.

O, onun hakkında böyle konuşamaz.

"Kocam hakkında fanteziler kurmayı kes," diye biraz fazla yüksek sesle homurdandım. "Ondan hoşlanmıyorum." O konuşurken, arkamda bir adam homurdandı ve

"Sadece senin gibi birine babacık fetişinin nasıl yakıştığını söylüyordum."

"Ben asla..." Öne eğilip yüzümü onun yüzüne yaklaştırıyorum. Kimsenin Winston'ın benim babam olduğunu söylemesine izin vermeyeceğim. O istismarcı. Hayatta olmaz. "...babam olmadı."

Ses tonum karşısında ağzı açık kalır.

Sonra tek kelime bile edemedi. Tanıdık bir el kolumu kavradığında aynı anda nefesini tuttu.

Üvey babam kolumu sertçe çeker. Beni havaya uçurup kendisine doğru çekecek kadar sertçe.

"Aurora Coraline," diye homurdanır, yüzü morarmış, burun delikleri genişlemiş. "Hiç utanç kaynağı olmayı bırakmayacak mısın? Lanet olsun, sen de tıpkı onun gibisin. Tıpkı annen gibi."

Annem mi?

Molly'den bahsediyor olamaz. O mükemmel bir sosyete hanımefendisi. Her zaman öyleydi, her zaman da öyle olacak. Winston bunu defalarca söyledi.

Tıpkı onun gibi. Tıpkı annen gibi.

Şiddetli öfkesiyle tısladı. Bu bir gaflet oldu. Biyolojik annemin kim olduğunu biliyor.

O, annem olmadan önce onu tanıyordu. Resimdeki kız.

O olmalı. Kimdi o?

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Sözlerim tükendi. Winston'ın elini benden çekmekten vazgeçtim.

Ne olup bittiğini anlamaya çalışıyorum, sadece ona bakıyorum.

"Sokaktan gelen bir pislik gibi duygularını sergileyerek ortalıkta zıplıyorsun." Artık tıslamıyor. Hiç bu kadar öfkeli olmamıştı, bağırıyor ve beni sallıyor. "Nereye gitti senin terbiye? Buraya gelip, ne halt ediyorsan onu yapamazsın..."

"Tabii ki girebilir." Everett'in eli babamın bileğini sıkıca kavırıyor.

Kocam öfkeden köpürüyor. Damarları şişmiş, vücudu ısı ve öfke yayıyor, yanımda duruyor.

"Ne isterse yapabilir. Her yerde. Her zaman." Sesi alçaldı, ölümcül bir ses tonuyla. "Şimdi, bileğini ikiye kırmadan önce kendine bir iyilik yap. Elini karımdan çek."

EVERETT

Hayatımda birçok berbat şey yaptım, ama Aurora'yı buraya getirmek onlardan biri değildi.

Artık mesele intikam almak değil. Onu ve ailesini küçük düşürmek değil.

O burada çünkü ben onu burada istiyorum.

Lanet karım olarak.

Onu benim olarak adlandırmaktan gurur

duyduğum kadın olarak. Kimse ona zarar

veremez.

Winston Clarke en çok sevdiğim insanları mahvetti. Üçünü de. Aurora'yı kırmaya çalıştı bile.

Artık yeter.

Hapishanede çürümesi ya da çürüyen bedenini kurtçukların yemesi fark etmez.

O bitti.

"Bana teşekkür etmelisin." Dişlerinin arasında mor bir çürükle, eskisinden daha çirkin bir şekilde alaycı bir şekilde gülümsüyor.

O morluğu ben yaptım.

"Bir iyilik mi?" Onu bırakmadığı için, sözümü tutuyorum ve kolunu büküyorum.

Bu sırada Aurora, kollarımız birbirine değene kadar yana kayıyor. Canavarına. Koruyucusuna. Ama ağlamıyor. Ağlamıyor ya da onun ona ulaştığına dair herhangi bir işaret göstermiyor.

Onun cesareti, damarlarımda gurur dalgaları yaratıyor. Kaya gibi sertim.

Bunun dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

O. Hâlâ. Onun. Kolunu. Kavlıyor. "Evet, bir

iyilik, Everett."

Kemikleri kırılmak üzereymiş gibi hissediyorum. Ona gerçek bir zarar vermek üzere olduğumu anlayabiliyorum.

"Senin asi karına nasıl davranması gerektiğini öğretiyorum. Bu basit görevi açıkça başaramıyorsun."

Tüm odanın dikkati üçümüze çevrilmiş durumda. Kimse tek kelime etmiyor. Kimse Aurora'nın ya da Winston'ın yardımına koşmuyor.

Sorun değil.

Çünkü Winston bunu hak etmiyor. Peki ya Aurora? Onu ben kurtaracağım.

Yıllarca biriken öfkem beni besliyor. Lüks yemekleri ve sözde medeni insanlarıyla bu lüks mekanda bir canavara dönüşüyorum. Parmaklarımı ceketinin kumaşına geçiriyorum.

"Bırak beni."

"Peki." Sonunda onu bıraktığında, iğrenç bileğini serbest bırakıyorum.

Bakışları Aurora'ya, sonra bana kayıyor. İçgüdüsel olarak onu arkama itiyorum.

Winston bana kanımı kaynatan sinsi bir bakış atıyor. "Senin cenazen."

Sözleri, bok yiyen sırtışı, beni endişelendirmeli. Cevaplar talep etmeli, sahip olduğunu sandığı avantajı elinden almalıyım.

Tam burada. Tam şu anda.

Herkesin gözü önünde.

Ama umurumda değil. Şu anda Aurora önemli. Elimi sıkıca tutuyor, başparmağını bileğimin iç kısmına sürüyor.

Gözümün ucuyla, diğer eliyle o pisliğin onu tuttuğu kolunu ovuşturduğunu görebiliyorum.

Onun acısı beni tamamen çileden çıkarıyor.

Bakalım kendisi hırpalanınca nasıl hissedecek. Parmaklarımı Winston'ın koluna geçiriyorum. O ezik geri çekiliyor.

"Yeterince yapmadın mı?" diye karısı arkasında fısıldayarak bağıyor. "Onu bıraktı. Dur, Everett."

Başımı eğerek yaptığım tehditkar hareket onu susturuyor. Topukları zemini sıyrarak geriye doğru kaçarken, yanakları soluyor.

"Everett." Bu Stafford. O burada benim yanımda onun
düşük alçak.

Yatıştırıcı.

Şu anda beni sakinleştirebilecek tek şey şiddet. Hayır,
bu doğru değil.

Şiddet ve Aurora üzerinde hak iddia etmek beni sakinleştirdi.

Tanrım, onun sessizliğini seviyorum. Yerinde durup, onu koruyacağıma
güvenmesini seviyorum.

Ya da belki Ivy'nin söylediği bir şey Aurora'yı susturmuştu. Her halükarda,
onunla yalnız kalmam lazım.

Onunla işim bittiğinde.

"Eğer bir daha karıma elini sürersen ne olacağını sana söylemişim."
Arkadaşımı görmezden gelerek Winston'ı sarsıyorum. Dişleri takırdıyor, kolu
benim tutuşumun altında geriliyor. Bu sefer bu kadar kolay kurtulamayacak. "Yine de
buradasın, ona zarar veriyorsun. Kendimi açıkça ifade etmedim mi? Yoksa
suçlarının cezasını çekmek için beni seni mahvetmeme izin vermek mi
istiyorsun?"

Aurora nefesini tutar, küçük parmakları benim çok daha büyük parmaklarımı
sıkar. Bunu hak ediyor. Winston'a yaşattığım aşağılanmayı.

Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyor. İlgi görmeyi. Korunmayı.

Aşkın ne olduğunu bilmek. Hayatında bir kez olsun, o da bunu hak ediyor

Sevgi.

Bu duygu yeni geliyor. Ham. Rahatsız edici.

Göğsüme zehir gibi yayılan keskin bir acı. Hiçbir şey bu kadar acıtmamıştı. Hiç
kimseyi Aurora kadar sevmedim.

Aurora'yı sevdiğim kadar kimseyi sevmedim.

Bu aşk beni daha iyi bir adam yapıyor. Önceliklerimi değiştiriyor. Onu sevmek
beni iyileştirmiyor. Korkarım hiçbir şey iyileştiremez.

Aşk bana çarptı ve ben onu kucakladım.

Ve şimdi bu aşkı tehdit eden adamı incitme sırası bende.

"Bu şehirdeki tek güçlü adam sen değilsin." Winston'ın her sözü nefretle dolu.

"Bunu iyi hatırlasan iyi olur."

Onun tehdidi, kendisi kadar anlamsız. Bana ne hazırladıysa, sonuçlarıyla başa
çıkacağım.

"Senin aksine senin aksine..." Kinin acı acı tad dilimde
dilimde "Her şeyi hatırlıyorum. *Her şeyi.*"

Buna bir saniye daha dayanamıyorum. Ona dokunmak ve onunla uğraşmak

Tek istediğim, onun içine derinlemesine girmek. Onun sıcaklığıyla, iyiliğiyle onun sıcaklığıyla, iyiliğiyle sarılmam lazım. Kendimi onun tatlı amcığına gömmem lazım. "İyi," diyor.

"İyi." Onu itiyorum, ayağa kalkmaya çalışırken ona öfkeyle bakıyorum.

Molly ona yardım etmek için koşar, ama o, onun elini iterek, benim duyamadığım bir şeyler mırıldanır.

Onların gururunu incittim. Onları küçük düşürdüm.

Bir ay önce, ne kadar acınası göründüklerini keyifle izlerdim.

Bir ay önce Aurora yoktu. Lanet olası bir kalbim yoktu.

Bir elimle beline dokunarak onu ana salonun çıkışlarından birine yönlendiriyorum. Büyük kemerli geçit, dinlenme alanı olarak tasarlanmış odalardan oluşan bir salona açılıyor.

Burası, gizli topluluğumuzun dışından gelen insanlarla özel toplantılar yaptığımız yer. İki ayda bir yapılan Cuma toplantılarında asla. O günlerde kimse bizim çevremize giremez. Onları özel hissettirmek için başka günlerde buraya getiririz. Seçilmiş hissettirmek için. Boston'ın dışındaki bu gösterişli malikanede, bizim huzurumuzda, bizim için gerçekten önemli olduklarını düşünürler.

Ama öyle değil.

Her neyse. Başka kimse umurumda değil.

Aurora. Onu konuşabileceğimiz bir yere götürüyorum. Kapalı kapılar ardında onun tatlı amcığına dalabileceğim bir yere.

Onlar onu görmeyecek.

Onu duyup duymayacakları ise tamamen başka bir konu. Bırakın duysunlar.

Aurora'nın kime ait olduğunu *herkes* bilsin.

"Everett, konuşmamız gerek." Beni durdurmaya çalışıyor, topuklarını yere vuruyor.

Olmaz.

"Lütfen. Winston dedi ki..."

"Önemli bir şey değil." Onun tüm çabalarına rağmen, ben daha güçlüyüm. Şehvetten aklımı kaçırmış durumdayım.

"Everett!"

"Winston'ın söylediklerinin önemi yok dedim. Şu anda değil." Soldaki ikinci kapıyı açtım, Aurora'yı odaya ittim ve onu takip ederek içeri girdim.

Onun şoku benim lehime işliyor. Onu duvara yaslayarak, güzel ve şaşkın yüzünün iki yanına ellerimi vuruyorum.

Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. "Sen önemlisin." "Sen de öyle. Dışarıda, dediler ki..."

Belki onu dinlemeliyim. Belki de umurumda değil.

Elimi çenesine götürerek yüzünü yukarı kaldırıyorum ve geveze ağzını ele geçiriyorum. Onun sözlerini öpüyorum. Kimsenin kafasına yerleştirdiği acıyı ve şüpheleri yalıyorum.

Karım cesur, gömleğimi tutarak direndiğini sanıyor. Tırnaklarının tek yaptığı beni tahrik etmek.

Alt dudağını ısırduğımda, beni titretiren boğuk bir inilti çıkarır. Onu kalçasından tutup, en çok ihtiyacım olan yere doğru iteklerim.

Onu ağrıyan sikime bastırarak, çaresizce aradığım sürtünmeyi biraz olsun hissediyorum.

Bu hiç de yeterli değil. Hiçbir şeyin yeterli olmayacağından korkuyorum.

"Daha fazla," diye düşüncelerimi tekrarlıyor. En derin, en karanlık arzularımı. "Lütfen, Everett."

Bu gece, öncekilerden farklı. Öngörülebilir bir şey istemiyorum. Onun zaten sahip olduğum bir parçasına ihtiyacım yok.

"Lütfen, ne? Seni dinlememi mi istiyorsun?" Yüzünü daha yukarı doğru itiyorum, çenesinin kıvrımlarına yumuşak öpücükler konduruyorum. Kalçalarımı ona doğru yavaşça, nazikçe sallıyorum.

Bu iki hafif dokunuş onu işkence ediyor. Küçük nefeslerinden bunu duyuyorum. Sırtını kavisleyerek, bana daha sert davranmam için yalvarışından bunu hissediyorum.

"Lütfen."

"*Lütfen*, orada duyduklarını sana açıklayayım mı?" Eğilip, elbisesinin üzerinden meme uçlarından birini yaladım.

"Evet, evet..." Geri çekilir çekilmez, ona can attığı zevki vermeden sahiplenici bir şekilde amını avuçladığımda, Aurora'nın gözleri büyür. "Hayır. Özür dilerim. Durma, durma..."

Onu ancak bir süreliğine reddedebilirim. Sertleşmiş meme ucunu ısıtırım, orta parmağım elbisesinin kumaşını iterek içeri girer. İnlemesi, yalvarışlarını yutar.

"Hmm." Acı çeken yere son bir kez yaladıktan sonra, tam boyuma kadar yükseliyorum.

Altımda dağınık ve vahşi bir halde yatıyor. Bu kadın benim. O bana ait.

Onu her yerine damgalayacağım.

"Dediğim gibi, başka kimse önemli değil." Onu işkence edecek kadar yavaşça okşuyorum. "Sen önemlisin. Tek gördüğüm sensin. Göz bebeklerin büyümüş, nefes nefese kalmışsın. Sikişmek için yalvarıyorsun, ama onlar umurunda mı?"

Uylukları beni sıkıca sarıyor. Elimi bacaklarının arasında tuttuğunun farkında değil galiba.

Ailesi koridorun hemen dışında.

"Haklısın, öyle. Seni istiyorum, Everett."

Kahretsin, burada ölüyorum.

"Sikini alacaksın, velet." Oh, alacak da. Zaten durmam için yalvarışını duyabiliyorum. "Arkanı dön."

Bu aslında bir rica değil. Uzun, kalın saçlarını yumruklayarak onu duvara döndürüyorum.

Onun yanağını ona bastırdığımda ikimiz de inledik. Ahlaksızlık, içimizi kaplayan ateş.

Daha iyi. Çok daha iyi, dudakları avucumda. Dilini elimde gezdirmesi, ona sertçe girip çıkmamı sağladı.

"Acıdan, değil mi? Kocan için buna çaresizce ihtiyacın var." Her kuru seviştiğimde, daha yüksek sesle inliyor. "Eminim sırlıslıklamsındır. Güzel amcığın sikilmeyi, ikiye bölünmeyi istiyor."

Gözleri bir saniye zevkten yuvarlanıyor, sonra tekrar benimkilere bakıyor.

Aurora tamamen

benim. Ve ben de

onunum.

"Bir daha düşündüm de, hayır. Bu gece senin amını sikmeyeceğim." Dilim dişlerimin üst sırasını geziyor, elim Aurora'nın elbisesinin eteğini uyluklarına kadar sıyrıyor. Cildi dokunulduğunda pürüzsüz. İnemeleri o kadar seksi ki dayanamıyorum. "Sanırım kışını sikilmeye hazırsın."

Elimi yüzüne daha sert bastırıyorum, geleceğini bildiğim çığlığa hazırlıklı olarak. Çığlık avucumda yankılanıyor, içimi aydınlatıyor.

Tanga külotunu kenara itip başparmağımı popo tıkcacının üzerinde gezdirdiğimde, daha yüksek sesle çığlık atıyor.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyor, sesi elimle bastırılmış.

Korkmakta haklı. Elimizin altında kayganlaştırıcı yok. Onun bekaretini aldığımdan günler sonra, amına girerken hala zorlanıyor.

Ama bir süredir kışında anal tıpası var. Durduramam ama onu mutlu edeceğim. Her zaman o önce gelir.

"Evet." Anal tıpası şimdilik kalabilir. Çıkarılması gereken şey tangası, bu yüzden onu yırtıp çıkarıyorum.

"Ağzını bırakacağım." Kaşlarımı indiriyorum, sessiz bir uyarı. "Ve sen benim için uslu, sessiz bir kız olacaksın. Benim olanı paylaşmayı sevmem, tabii ki..."

Korkusu şehvete dönüşür, gözlerini kocaman açar ve bacaklarını açar, parmağımı amına sokmama izin verir. Sırılsıklamdır. Elime damlar, acı vaadiyle tahrik olur.

Onunla evlenmek dışında, onu yozlaştırmak yaptığım en iyi şeydi. En lezzetli şey.

"Tabii baban ve tüm grup bizi duysun istersen başka." Bu intikamla ilgili değil. Onu mahveden pis bir adam olmakla, Aurora'yı düzgün düşünemeyecek hale gelene kadar tahrik etmekle ilgili. "Ne kadar azgın bir karım var. Kocasının seks bebeği olmakla zevk alıyor."

O çılgınca başını sallıyor. Neye evet dediğini bilmiyor, ben de bilmiyorum.

Ama bunun bir önemi yok.

Elimi çektiğimde ağzından çıkan ilk fısıltı "Hayır"dır. Gerçekten sahte, sevimli *bir hayır*. "Orada olmaz."

İki elimi kalçalarına koyup onu kendime doğru çekiyorum. Avuçlarını duvara dayayıp kığını yukarı kaldırıyor.

"Rol yapmayı bırak" — parmaklarım tekrar popo tıkacını kavrar, onu çıkarmak için çevirir — "her deliğinde bana ihtiyacın yok, prenses."

"Korkuyorum." Gerçek korku onu ele geçirince kığı kasılır. "Yapma. Lütfen." Ama titrek bacaklarını daha da açar. Bana kendini tamamen verir.

"Senin isteklerini umursuyor gibi mi görünüyorum?" Plug çıktıktan sonra onu atıyorum. Aurora alt dudağını ısırtıyor, ama yine de düşük bir çığlık atıyor. "Sana şefkatli, sevecen bir adam gibi mi görünüyorum?"

"Sen bir piç gibi görünüyorsun," diye homurdanır. "Senden nefret ediyorum. Ne kadar da yakışıklısın. Bana acı çektiğinde ne kadar da seviyorum. Nefret ediyorum. Bundan."

"Yaramaz." Kığındaki *çatlak* on taneden ilki.

Her biri bir armağan. Ona yaşattığım onca şeye rağmen beni istediği için bir teşekkür.

Her iki yanak da aynı miktarda şaplak yedikten sonra, ikisi de kızardığında, ancak o zaman duruyorum.

"Peki ya şimdi?" Kığını ayırıp sıkı deliğine tükürdüm. Alay etmeden, iki parmağımı birden içine soktum. İnlemeleri sikimi titretti. "Hoşuna gitti mi? Bu piçin parmaklarının daha derine girmesini mi istiyorsun? Benden daha fazlasını almak için kalçalarını mı sallıyorsun?"

"Sığmazsın." Aurora'nın nefesi kesilir, ben tekrar tükürürüm, parmaklarımı ve kığını ıslatırım. "Oraya sığamazsın."

"Hiçbir şey" — üçüncü parmağım ondan vahşi bir inilti koparır ve kocaman gözleri bana bakarken daha da büyür — "istediğimi elde etmemi engelleyemez. Sığacak lan."

Parmaklarımla kığını sikiyorum, öne doğru uzanıp klitorisini okşuyorum. Yanaklarından gözyaşları akıncaya kadar onu okşuyorum.

"Beni istiyor musun?" Sesi çaresiz, evet demem için yalvarıyor. O çok tatlı. Benim gibi bir erkeğe ait olmak için çok narin.

Ona "Daha fazla istediğim bir şey yok" dediğimde, bu onun parmaklarımın üzerine boşalmasını engellemiyor.

Uylukları sıkışıyor, tüm vücudu benim yüzümden titriyor.
Ona zorla yaşattığım zevk yüzünden.

Ve bundan tahrik olan hasta herif benim.

Kendi kendimi tutma çabam paramparça oluyor, beklemekten bıktım. Onun içine girmezsem aklımı kaçıracağım. Önce onun amına sertçe giriyorum, onun ıslaklığını, tatlılığını, beni sıkıp ıslatmasını kullanıyorum, ta ki damlamaya başlayana kadar. Hazır olana kadar.

Sonra çekilirim, başımı kıkına bastırırım, tükürükle kıkını ıslatırım. Ön sıvı, tükürük, ısı, bunları sikimin kör ucuyla ona sürerim.

"Rahatla." Parmaklarım klitorisini acımasızca okşuyor. "Beni içeri al."

Başka bir kelime söylemeden, ikinci orgazmı onu sarar, onu yumuşak, esnek, mükemmel bir şeye dönüştürür. Ve evet, işte bu. Başı onun sıkılığını yener, içeri girer.

Göğsümden çıkan ses insan sesi değil. Hayvani ve aç bir hırıltı.

"Aferin kızım, al şunu, sadece bir santim." Sözüme sadık kalarak orada duruyorum. Onun da benim kadar zevk almasını istiyorum.

Elimi kaburgalarına kaydırıyorum, elbisesini aşağı çekerek göğüslerini ortaya çıkarıyorum.

"Ne kadar uslu bir kız."

Bunun üzerine, bacaklarını açar, vücudu daha fazlasını almam için yalvarır.

Onun sevdiği şekilde, bir meme ucunu, sonra diğerini çimdikleyip çevirirken, inç inç onun kıkına daha derine giriyorum. "Benim mükemmel küçük deliğim."

Ağlıyor ve anlamsız mırıldanmalar çıkarıyor. O tamamen benim.

"Prenses, çok iyisin." Elimi vücudunda yukarı kaydırarak, parmaklarımı boğazına doladım ve onun heyecanını ona sürdürdüm. "Öyle." İleri doğru iterek, onun içine sonuna kadar girdim. "Güzel. Aferin kızım. Senin içinde olmayı seviyorum."

"Bir şey söylemem gerek." Nefes nefese, mükemmel. "Ben... Teşekkür ederim."

Onun minnettarlığını hak etmiyorum.

Yine de k a b u l ediyorum. Onu sert ve hızlı bir şekilde sikiyorum. Ona *Bebeğim. Prensesim. Benim küçük fahişem. Karım.*

Her parçası güzel. Her parçası bana ait.

Ve o son kez boşaldığında, ben de o kadar sert boşalıyorum ki neredeyse bayılıyorum.

"Aurora." Hala yarı sert, kıkına gömülü, ona sarılmak için eğiliyorum

"Sen uyarladın," diye fısıldadı, kollarımı kendi kollarıyla örterken.

"Evet, ben yaptım." Kısa bir kahkaha attım ve kulak altındaki hassas bölgeyi öptüm.

"Sana da söylemem gereken bir şey var." Aurora gözlerini kırıştırdı, gözleri bana odaklanır. "Tamam mı?"

Zaman durur. Kalbim de öyle. *Derin bir nefes alırım.* "Seni seviyorum."

"Oh." Burnunu kırıştırdı, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirir. "İyi."

"İyi mi?" Söyleyebileceği onca şey varken. "Beni öldüreceksin."

"Evet, iyi." Ellerin ön kollarımda hissetmesi onu bana daha da yaklaştırmamı sağladı. "Çünkü, seni hasta herif, ben de seni seviyorum."

Sonra, sanki bana duymak için dua ettiğim sözleri söylememiş gibi, Aurora'nın kirpikleri titrer ve kollarımda uykuya dalar.

Bana göre sorun yok.

Dinlenmeye ihtiyacı var.

Ben, onun canavarı, onu eve götürmek için buradayım.

AURORA

Everett beni onunla evlenmeye zorlamadan önce, her zaman yalnız uyanırdım.
Çocukken kabus gördüğümde, ailem beni yataklarına almayı reddederdi.
Grip olduğumda benden uzak dururlardı. Ben yatakta yatarken, dadılardan biri birkaç saatte bir beni kontrol ederdi. Tek başıma.
Pijama partisi mi? Kiminle? Hiç arkadaşım yoktu.
Boş bir yatak hayatımın değişmez bir parçasıydı.
Bazı günler, benim güvenli limanımdı. Molly ve Winston'ı görmeden ve onlardan haber almadan geçirdiğim süre ne kadar uzun olursa o kadar iyiydi.
Sonra, yalnız hayatımdan koparıldım. Everett beni kendine ait yaptı.
Onun varlığına, penisine, çarşafların altındaki sıcak vücuduna bağlandım.
Bu yüzden, gözlerim kapalı olsa bile, onun burada olduğunu hissedebiliyorum.
Ve gittiğinde.
Onun sahiplenici kolları beni sarmıyor.
Battaniyeler beni her zamanki kadar ısıtmıyor. Sanki kemiklerime buz yapışmış gibi.
Yine de elimi yatağın diğer tarafına kaydırıyorum.
Pahalı, boş çarşaflarla karşılaşıyorum. Heykel gibi karın kasları yok. Sert göğüs yok.
Çılgınca atan bir kalp yok.
Özlüyorum.
İç çekiyorum.
Gözlerim açılır. Birkaç kez göz kırparak, birkaç saniye sonra odanın karanlığına alışırlar.

Dışarıda hala gece, ay ışığı büyük pencerelerden içeri süzülüyor.

Ayin ışığı rahatsız edici. Çünkü yatağın diğer tarafına döndüğümde, yatağın ne kadar boş olduğunu görüyorum.

Everett'in "Bu gece *seni seviyorum*" demesinden, herkesin önünde beni sahiplenmesinden sonra, umduğum şey...

Ne umduğumu bilmiyorum.

Onu ummuştum. Ama o burada değil.

"Peki, tahmin et ne oldu?" Boş odaya seslenerek yataktan ayağımı indiriyorum. Ellerimi belime koymuş, hissettiğim kadar kararlı görünüyor olmalıyım. "Onu yakalayacağım."

Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadıktan sonra kapıya gidip açtım.

Odanın dışına adım atmadan önce, ciğerlerime hava dolduruyorum. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Aptalca, umut dolu kalbimi avuçlarımla okşuyorum.

Umut, beni yirmi yılı aşkın bir süredir hayatta tutan şeydi. Clarke'ların tutsağı olmanın benim için son olmadığını söyleyebilirdim.

Onlara inat etmek ve zamanımı beklemek için yaşıyordum.

Daha iyi bir şeyin gelmesini bekliyordum.

Daha iyi *birini*.

İronik olarak, o kişi rüyaların değil, kabusların malzemesidir.

Ama o beni korkutmuyor. Onu sevecek kadar güçlüyüm. Onun sırlarını ortaya çıkardığımda ikisini de yapmak daha kolay olacak.

Bizim sırlarımızı.

İşte bu. Benimle konuşması gerektiğine karar verdim. Güçlerimizi birleştirmeliyiz.

Beni uzaklaştırmayı bırakması gerekiyor.

Bir kez daha derin nefes alıyorum ve oksijen ciğerlerimi dolduruyor. Terli ellerimi, baygınken Everett'in giydirdiği siyah geceliğime siliyorum.

Güzel kokuyorum, demek ki bana duş yaptırmış.

Şimdi sıra bende. Ona bir daha asla yalnız kalmayacağını göstererek, ona bakma zamanı geldi.

Onun beni beklediğinden emin olduğum kütüphaneye giderken, geniş alanda yankılanan tek ses adımlarımın sesi. Loş koridorda yürürken etkileyici oturma odasının önünden geçiyorum.

Sonra kütüphanenin kapısına ulaşıyorum, kapıyı itip içeri giriyorum.

Koltuğun birinde bana profilden bakan Everett, asil kelimesinin tam anlamıyla vücut bulmuş hali.

Heykelsi çenesi, mükemmel, güçlü burnu. Giydiği kot pantolon ve tişört bile onu olduğundan daha az güçlü göstermiyor.

Gözleri kucağındaki kalın albüme kilitlenmiş durumda.

Sanki yoğun bakışları fotoğraflara değil de bana yönelmiş gibi, içimi bir sıcaklık kaplıyor. Sanki bana bakıyormuş gibi.

Ve... vay canına. Ona hiçbir şey sormak istemiyorum. Ona itaat etme ihtiyacımı giderdikten sonra, sorularımı soracak zamanım olacak.

Yaka, boynumda hoş bir ağırlık oluşturuyor. Ellerim önümde birleşik. Çenem eğik.

Onu bekliyorum.

Bana bakmadan, "Bana sürün" diyor.

Rahatlama hissi beni o kadar güçlü sarar ki, ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır. Dizlerim bükülür. Yere ulaşmak üzereyim ve...

Acı verici bir şok beni derinden sarsıyor. Yere çökmüyorum, çarpıyorum. Hızla. Ellerim tahtaya çarparak, yüzüstü düşmeden önce beni tutar.

"Ah!" Başım öne eğilmiş, saçlarım yüzümü kaplıyor.

Ciğerlerim hava almakta zorlanıyor. "Everett, neden?"

İkinci kez bana elektrik verdiğinde, daha sert hissediyorum. Sanki voltajı artırmış gibi.

Bayılmak üzereyim. "Neden?" diye homurdanarak ona bakıyorum.

Ağzında iğrenç, kötü bir sırıtış beliriyor. Karanlık bakışları üzerimde. "Çünkü istiyorum."

"Ama..."

"Ben iyi bir insan değilim. Seni uyarmıştım." Kalın kaşları, daralmış gözlerinin üzerine iniyor. "Hayat beni sertleştirdi. Beni acımasız ve zalim bir adam haline getirdi. Seni sevmek zamanı geri çevirmeyecek. Hiçbir şey çevirmeyecek."

Geçmişimdeki insanları daha az sevdiğim için değil. Sen mükemmelsin. Çok seviliyorsun. Kusurlu olan benim. Kırık olan. Çirkin olan. O benim. Senin kocan."

Hâlâ titriyorum, kalbim deli gibi atıyor. Uyluklarımın arasında ıslaklık birikiyor, göğüslerim şişiyor.

Bu doğru değil. Her şey berbat durumda. Ne kadar kırık olduğumun bir başka kanıtı.

İkimizin de ne kadar hasta olduğumuzun.

"Benden nefret edebilirsin. Beni lanetleyebilirsin. Beni değiştirmeye çalışabilirsin." Her kelime özenle seçilmiş. "Hiçbir şey değişmeyecek. Ben yine aynı pislik olacağım. Ama sen, benim seni sevdiğim kadar, tüm bunlara rağmen beni seveceksin."

Rahatlama hissi beni kaplar. Yaptığım bir hatadan dolayı kızgın değil.

Sadece kendisi gibi davranıyor.

Bu, bir sonraki adımın benim için çok önemli olduğu anlamına geliyor. "Üstüne çıkmamı ister misin? Ya da belki sen..."

"Aurora."

Gözleri kapanıyor. Göğsü genişliyor.

Bana tekrar baktığında, gözlerinde eğlence görüyorum. Dudaklarında somutlaşmadan önce düşüncelerini ele veren bir ışıltı. "Seni sikmek istemeyeceğim bir gün olmayacak. Ama bazen başka şeylerden de zevk alırım."

"Ne gibi?" Kurumuş dudaklarımı yalarım. Bu, onun dikkatini daha da üzerime çeker. Ateşli bakışları daha da yoğunlaşır.

"Seni kontrol etmek gibi." Elini koltuğun koluna koyar, uzaktan kumandayı uzun, zarif parmaklarıyla sıkıca tutar. "Şimdi, yaramazlık yapmayı ve zamanımı boşa harcamayı bırak. Gel. Buraya."

Utanç ve tahrik birbirine karışmamalı. Asla. Ama onunla birlikteyken karışıyorlar. O kadar keskin ki, bunaltıcı.

Ona doğru sürünerek yaklaşıyorum, karnım gergin, düşük ve ısrarcı. Regl dönemim olamaz. Regl dönemimin başlamasına birkaç gün var. Belki de karanlık, tehlikeli, en iyi şekilde çarpık bir adamı sevmek böyle bir şeydir.

Everett içimden geçen güç. O benim bedenimi kontrol eden adam. Duygularımı.

Kanayan kalbim ona ait.

Beni beslediğinde yaptığım gibi, burada, onun açılmış bacaklarının arasında duruyorum.

"Aferin benim kızıma." Tanrım, onun övgüsüne olan takıntım, elimde değil. Parmağını çenemin altına bastırarak yüzümü yukarı kaldırıyor. "Söyle bana. Toplantıda seni ne rahatsız etti?"

Duygularım beni sarıyor. Sıcak ve ezici. Everett beni kollarına aldığı anda, onun ilgisinin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum.

O zaman, babamdan beni kurtarmadan önce olanları ona anlatmak için en güvenli an olduğunu hissediyorum. Winston'ın söylediklerini ona anlatıyorum. *Onu* nasıl anlattığını. Sanki annemi tanıyormuş gibi. Ivy'nin bana söylediklerini atlıyorum. Yargılayıcı tavrını kendine saklayabilir.

Anlattıklarım bittiğinde, Everett'in yüzü sertleşir. Yüz hatları donar. Bakışları okunamaz hale gelir.

"Everett?"

Sesimi duyunca gözlerini kırıştırır. Merakı yüzüne yansır.

"Hmm." İki parmağını çenemin altına koyar, başımı sola, sonra sağa çevirir.

Böyle dokunulmak, böyle izlenmek, çok ahlaksızca. Onun değerlendirdiği bir mal haline indirgeniyorum.

Gerçi... ben öyleyim, değil mi? Onun malıyım. Beni öyle incelemek için her hakkı var.

Ne arıyor ki?

Cevaplar çok önemli. Ama o kadar içine kapanık ki, bana cevap vermiyor.

"İmkansız. Anlamıyorum," diye sonuçlandırıyor.

"İmkansız mı?"

"Evet. İmkansız. Sen farklısın. Eşsizsin." Bakışlarına bir parça sıcaklık giriyor. Artık bir mülk değilim. Bir insanım. "Ve senden sır saklamayı bırakacağım."

Ciğerlerim sıkışıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet." Başparmağı çenemin etrafında küçük daireler çiziyor. "Sen benim diğer yarımısın. Bilmeye hakkın var."

Bana kendi dünyasına erişim izni vererek, gerçeğin yükünü onunla birlikte taşımamı istiyor. Bunu açıkça söylemiyor olabilir,

ama bununla bunu kastettiğinden hiç şüphem yok.

Kaburgalarımıdaki baskı... Kalbin göğsüne sığmayacak kadar büyük olduğunda hissedilen şey bu mu?

Başka biri tarafından ihtiyaç duyulmak böyle bir şey mi?

"Everett." Sesim duygu dolu. "Teşekkür ederim."

Teşekkürlerimi kabul etmiyor. Everett kucağındaki albümü kapatıyor ve yanındaki sehpaye koyuyor.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, eğilip beni yerden kaldırıyor.

Ağırlıksızım, onun beni sertçe tutmasına izin veriyorum. O da tam olarak bunu yapıyor, beni kucağında yeniden düzenliyor, sırtım ona dönük olacak şekilde çeviriyor. Kollarını bana doluyor.

"İşte oldu," diye mırıldanıyor, nefesi kulağımda sıcak.

Penisi kıcıma sertçe baskı yapıyor ve karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissediyorum.

Bu çok saçma. Çok yanıls. Böyle bir anda onun kendini çıkarıp içime girmesini istememeliyim.

En azından, onu kıcıma almayı ne kadar istediğimi düşünmemeliyim. Hâlâ ağrım var. Hâlâ hassasım. Muhtemelen acıtacaktır.

Siktir. Sesleri susturmak için dilimi ısıriyorum. Burada yerleri yok.

"Sana yasak olduğunu söylediğim fotoğrafları hatırlıyor musun?"

Kapalı albüm şu anda kucağımda. Parmaklarımın altında deri pürüzsüz.

"Hatırlıyorum." Asla unutamam. Bu andan itibaren, bu fotoğrafların sonsuza kadar hafızama kazınacağına dair bir his var içimde. "Sana artık yasak olmadığını da söylemiştim." Parmaklarını kapağın etrafına doluyor ve ben de ellerimi çekerek albümü açıp içindekileri göstermesine izin veriyorum.

"Bunlar da öyle."

Sayfaları tek tek çevirirken sessizlik hakim oluyor. Yavaş davranıyor.

Tahminimce, bunu kasten yapıyor.

Bana bakmamı istiyor. Gördüklerimi özümsememi istiyor.

Everett orada, çok daha genç haliyle. Sonra onun ebeveynleri olması gereken insanlar var.

Ve o kız.

Mutlular. Her fotoğrafın nerede çekildiği önemli değil, dördü de mutlu. Gülümsemeleri gözlerine kadar ulaşıyor, benim ebeveynlerimin aksine.

Kıskançlık midemi bulandırıyor. Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikiyor.

Fotoğrafları inceledikçe vücudum geriliyor.

Hepsi öldü. Öyle olmalı. Everett'ten geriye kalan tek şey, üzgün, acı çeken bir adam.

Yine de kıskanıyorum.

Sarılmalar? İlgi gösterileri? Birazcık sıcaklık? Bunların hiçbirine sahip değildim.

Everett beni kaçırıncaya kadar. Bu korkunç, acımasız adam benim mutluluk kaynağım.

İçimden neşesiz bir kahkaha patlıyor. Boğuk ve acıklı hıçkırıklarımla ıslanıyor.

O durur, vücudu benim vücudumu saran büyük bir koza gibidir. Elleri ön kollarımı okşar.

Canavarım dudaklarını omzuma bastırıyor. Aptalca, ona yaslanarak gevşiyorum.

Sanki aklımı okumuş gibi, "O günler, Clarke'larda geçirdiğimiz günler, artık bitti. Hayatın mükemmel olmayacak. Ben mükemmel bir adam değilim. Ama senin için çabalayacağım. Daha iyi bir koca olmak için her şeyi yapacağım. Çocuklarımıza iyi bir baba olmak için. Söz veriyorum."

"Bu beni korkutuyor." Gözlerimi kapatıp gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "Söylediğin her şeye inanmak. Umut etmek. İnanmak istiyorum, ama korkuyorum."

"Bunların hiçbirisi önemli değil." Son bir kez sıkıca tuttuğumda, elleri yine sayfaları çevirmeye başladı. "Önemli olan, bize bir şans vermen. Beni dinlemeye istekli olman."

Daha fazla fotoğraf. Daha fazla mükemmel anlar.

Kendimi topladıktan sonra, onları inceleyebildim. Kıza iyice bakabildim.

Sonra anladım. Benzerliklerimiz konusunda haklıydım.

Yanılan Everett'ti.

Onunla ilgili bir şey, onun tümü, bana kendimi hatırlatıyor.

Lanet olsun, sen tıpkı onun gibisin. Tıpkı annen gibi.

Annen.

Ya Winston yalan söylemiyorsa?

Everett, sadece *ikisinin* fotoğraflarının olduğu sayfaya geldiğinde, nefesimi tuttum.

"Bu, Aurora..."

Endişe boğazımı sıkıştırır. "...bu..."

Hızla gözlerimi kırıştırırım. Dudaklarının şekli. Küçük çenesi. Benden başka kimsenin fark edemeyeceği dişi.

Tanrım.

Everett, "Kız kardeşim," der ve aynı anda ben de, "Annem," diye patlarım. Kalbim durur.

En korkunç haber kemiklerime işliyor. Midemdeki kramplar artık acıdan değil.

İçimden bıçaklanıyormuşum gibi.

Eğer onun kız kardeşi ile annem aynı kişi ise... O zaman...

Ben onun yeğeni miyim?

Kan bağı var mı aramızda?

Hayır.

Hayır.

Kesinlikle hayır.

Sevdiğim adam amcam olamaz. Bu olamaz.

"Az önce ne dedin?" Şimdi iki kolunu da belime doladı. Beni koruyor.

Nasıl hala bana dokunabiliyor?

Nasıl hala buradayım?

Bu ensest.

Bu yanlış.

Uzaklara kaçmam gerek.

Bir şekilde, omzumun üzerinden bakmayı başardım. Gözlerine baktım. Gözlerinde sorular var. Şok. Dehşet.

"Winston." Sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. Benim de kendime soracak çok sorum var.

Ama ben Everett'e aitim ve ona itaat etmek zorundayım, bu da onun sorularını cevaplamak anlamına geliyor.

Şey, şimdiye kadar ona aittim. Ta ki... O gerçekten amcam mı?

Boğazıma safra yükseliyor ve onu yutuyorum. Avuç içlerim terlemiş.

"Konuş benimle." Ayrıntılı anlatmamı istiyor. Anlatırsam durumu düzeltir.

Her zaman öyle yapar.

Ama *bunu* düzeltebilir mi?

Düzeltebilmesini istiyorum.

"Winston'ın bana söylediğini hatırlıyor musun?" diye soruyorum. Bana attığı bakış benim omurgamdan buz gibi bir ürperti geçer. "*Tıpkı onun gibi*, dedi bana. Tıpkı annem gibi

Everett, yanıldın. Ben onun kızıyım." Everett kıpırdamıyor. Hiçbir tepki göstermiyor. Nefes alıp almadığından bile emin değilim.

Ben de nefes alıp almadığımı bilmiyorum. Ben hiçbir şeyim, hiç kimseyim, kocasının bacakları arasında titreyen bir kadın haline gelmişim.

Amcamın bacakları.

Elini yanağıma koyarak beni kendine doğru çekiyor.

Onun sıcaklığına karşı koyamıyorum. Kendimi ondan koparamıyorum, bu rahatlatıcı ve harika öpücüğü bitiremiyorum.

Ensest.

Yapılması gereken mantıklı şey kalkmak olurdu.

Onun için dudaklarımı açmak, dilini dilimin üzerinde gezdirmesine izin vermek mantıklı bir şey olmazdı.

Aman Tanrım.

Hem kramp hem de mide bulantısı şiddetle saldırıyor. Neredeyse ikiye katlanacağım. Bayılabilirim. Akşam yemeğimi çıkarabilirim. Bilmiyorum.

Ve asıl sorun da bu. Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum.

Geri çekiliyorum, dudaklarımın onun dudaklarını özlüyorum.

Mide bulandırıcı.

"Kız kardeşin." Nefes almak boğazımı yakıyor. "Annem senin *kız kardeşi.*"

"Onun olduğundan emin olamazsın." Everett'in kaşları çöküyor, dudakları büzülüyor. "Ayrıca, belki de Molly'den bahsediyordu?"

"Ben..." *Bilmiyorum* demek üzereydim. Ama biliyorum. Öyle değildi. Bunu zaten tespit etmiştim. Dışarıdan bakıldığında Molly mükemmel görünüyor.

Ancak bu kızın yüzü ve benim yüzüm, inkar edilemez.

Yirmi iki yıldır aynada kendi yansıma bakiyorum.

Biliyorum.

Beni tutan eli gevşiyor. Bunu fırsat bilip kucağından kalkıyorum. Albüm parmaklarımdan kayıp düşecek gibi oluyor. Daha sıkı tutuyorum. Bırakmıyorum.

O lanet şeyi o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim beyazlıyor.

"Ona bak." Albümü rastgele bir sayfada açıp fotoğrafları onun yüzüne tutuyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan nehirler gibi akıyor. "Ona bak, sonra bana bak."

"Aurora, onun kızı olsan bile..."

Öyle olsaydım bile, ne olurdu? O zaman da beni sismeye devam ederdi. Sonra ensestten doğan bebeklerimiz olurdu.

O zaman başıma gelen en güzel şey yanlış ve kirli olurdu.

"Hayır." Albüme sarıldım. Belki de annem olan kadının fotoğraflarına.

"Beni dinle..."

Topuklarımdın üzerinde dönüp, onun garajına doğru koşuyorum. "Hayır!"

"Dur." Arkamdan geliyor, her ağır adım bir tehdit gibi. Beni yakalayacak.

Bunu yapamaz. Durması lazım. Bunun en iyisi olduğunu anlaması lazım. Bizim için, onun için.

Bunu düzelteceğim.

Ne kadar acı verici olursa olsun. Ruhuma, zihnime ne kadar yıkıcı olursa olsun.

Her şeyi düzelteceğim. Şu andan

itibaren.

EVERETT

Ne oluyor lan?

Ne. Lanet.

Aurora'yı ana katta takip ederken bu soru kafamda tekrar tekrar yankılanıyor. Her adım bir kelime. Bir davul vuruşu.

Lotus'un kızı burada mı? O

benim karım mı?

Yıllardır kafamda bu kadar ileri gitmemiştim. Lotus'un çocuğunu bulursam ona ne söyleyeceğimi hayal etmemiştim.

Hayır, çünkü onların hayatta kaldıklarına hiç inanmadım.

Kimse inanmadı. Polis ve tuttuğumuz ekip bölgeyi aradı ama bir şey bulamadı. Bir hayvanın bizden önce onlara ulaşmış olduğu sonucuna vardılar.

Ondan sonra onları aramayı bıraktım.

Ama şimdi, Aurora kız kardeşimin yüzünü kendi yüzünün yanına koyduğunda, benzerliği gördüm. Oradaydı, nüanslarda. Sadece yakından bakıldığında ortaya çıkan bir benzerlik.

Ancak, ebeveynleri kim olursa olsun, benim için fark etmez. O benim.

Ve benden kaçmaya çalışıyor.

Albümümü yanına sıkıştırmış, hiç olmadığı kadar hızlı koşarak garaja doğru koşuyor. Geceliğinin eteği ince bileklerinin etrafında dans ediyor.

Ben koşmayacağım. Gerek yok. Yakında ona yetişirim. Hiçbir

şey bizi ayıramaz. Ölüm bile.

Yine de adımlarımı uzatıyorum. Her adım aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Benimle Aurora arasındaki mesafeyi. Benimle...

Siktir.

Onu teste sokmamız gerekecek. DNA'sını, kanıt gerekirse diye kasamda sakladığım Lotus'un saç fırçasındaki saçlarla karşılaştırmak için. Neyi, nasıl kanıtlamak için? Şimdiye kadar hiç bilmiyordum.

Aurora ve Lotus eşleşirse, Winston'ın suçunu saklamak imkansız olur. Sonra onu test ettiririm. Lotus'a yaptıklarını kimse inkar edemez.

Lotus'un günlüğünde yazılanlara hep inandım. Kanıt veya ikna edilmeye ihtiyacı olan ben değilim. Ancak jüri, benim sözümünden fazlasına ihtiyaç duyacaktır.

Winston kadar güçlü bir adamı yok etmek için somut kanıtlar gerekir. Son nefesimi verirken bile bu kanıtları bulacağım.

Ama önce.

Kaçan karım. Şu anda önemli olan tek şey ona bakmak. Beni dinlemiyor ve onu suçlamıyorum.

Nasıl dinleyebilirim ki? Kendini bizim kan bağı olduğuna ikna etmiş. Bu, ne kadar cesur olursa olsun, herkesi paniğe sevk etmeye yeter.

Ve o cesur bir kadın.

Benden kaçmak, özverili bir davranış. Kendini ensest ilişkiden kurtarmak için yapmıyor bunu.

Kurtarmaya çalıştığı kişi benim. Aurora beni önemsiyor. Beni *seviyor*.

Kan bağı *o*sa bile onu bırakmayacağımı biliyor. Bu çok sevimli, işte bu. Sevimli ve kabul edilemez.

Garajımın kapısı aniden açılır. Aurora kendini içeri atar ve sert bir sağa dönüş yapar. Gözümün önünden kaybolur.

Şüphesiz anahtar dolabına gidiyor. Garaja hiç girmiş olmasa da, onu gözden kaçırmayı imkansız. Ayrıca kilitli de değil. Garaj girilemez durumda ve uzaktan kumandayı evin diğer tarafındaki kasada sakladığımız için bir işe yaramıyor.

Neredeyse vardım. Ve işte yine orada, elini sıkıca kapatmış koşuyor. Orada anahtarlıklarından biri olmalı.

Teknik olarak, kütüphaneye bıraktığım uzaktan kumandaya geri dönebilirim. Onun tasmaını ona karşı kullanabilirim.

Ya da hızımı artırıp, arabalardan birine ulaşmadan onu yakalayabilirim.
Ancak onu izlemek çok daha çekici geliyor. Çılgınca hareketleri,
yüzündeki stres.

Tanrım, bu beni tahrik ediyor.

Araba kullanabilir mi ki? Muhtemelen hayır. Ama bunun onu durduracağını
sanmıyorum.

Garajın içindeyim, etrafta dolaşıyorum, böylece SUV'yi çalıştırdığında onun bir
araba arkasında oluyorum.

Arka aynayı ayarlarken elleri titriyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

Gözleri geniş, gözyaşlarıyla parlıyor. Benimkiler
ise daralmış. Kararlı.

Ona doğru yürümek hiç de zor olmazdı. Henüz kapatmadığı kapıya ulaşmak,
onu arabadan çıkarmak ve benden asla kaçamayacağını göstermek.

Bunun yerine, yolcu koltuğuna kayıyorum ve onun orada bıraktığı fotoğraf
albümünü arkaya atıyorum.

"Çık dışarı." Sesindeki titreme, asla doyamayacağım bir şey. "Çık dışarı. Aklın
başında değil, bu yüzden ikimiz için de bunu yapıyorum. Ben gidiyorum. Sen... sen...
lanet olası. Çık dışarı!"

"Çıkmayacağım." Onu belinden tuttuğumda, çığlık atmaya yakın bir homurtu
duyuyorum.

Küçük yumruklar kollarımı, göğsümü dövüyor. Yine de onu kucağıma
çekiyorum. Üzerime otururken bana yumruk atmaya devam edebilir.

Bir elim boğazında, diğeri kalçasında. Aurora hiçbir yere
gitmiyor.

"Git buradan." Benim aletimin onun altında zonkladığını hissettiğinde yüzü
kızarır. Parmaklarımı onun tatlı tenine gömdüğümde ve onu üzerime
bastırdığımda. Sertçe. "Bu iğrenç. Bu yanlış."

Tek kelime etmeden, onu daha sıkı tutuyorum. "Bırak
beni."

"Asla."

Bakışlarında çok fazla acı var. Ama ben bırakmıyorum. Geri adım atmıyorum.
Savaşı kaybettiğini anlayınca dudaklarını sıkıca kapatır.

Motoru durduruyorum ve tam o anda, vücudunu bana yaslayarak, elimi tekrar kalçasına koyuyorum. Gözyaşları yanaklarından akıyor.

Bu sessizliği, ona gerçeği söylemem için bir işaret. Ama korkusu o kadar güzel ki, onu yiyebilirim sanki.

Doyduktan sonra, Lotus'un benim *evlatlık* kardeşim olduğunu söyleyeceğim.

Onunla paylaşacak daha fazla gerçek var. İkisini birbirine bağlayan DNA kanıtını elde ettiğimde, Aurora'ya Winston'dan bahsedeceğim.

Tecavüz sonucu doğmamış *olma* ihtimaline karşı, şimdilik çenemi kapalı tutacağım. Sebepsiz yere zihnini zehirlemeyeceğim.

"Devam et." Parmaklarımı boğazında gezdiriyorum. Yakasını okşayıp tekrar yukarı çıkıyorum. "Bize ne kadar yanıldığımızı söyle."

Siktir, teni. Her santimetresi.

"Lütfen." Sefil bir hıçkırık. O ceylan gözleri benim sonum olacak. "Zarar çoktan verildi. Bir aile üyesi olmaması gereken şekilde birlikteydik. Ama artık durabiliriz. Artık biliyoruz."

Sesinde titreme var. Yalvarışlarında. Ne kadar iyi bir eş.

"Hiçbir şey bilmiyoruz." "Evet, biliyoruz Everett."

Kafamı sallıyorum. Ona verebileceğim tek şey bu.

"Bana yalan söylemeyi bırak!" Çığlığı ona bir ceza daha kazandırır.

Elim boğazını kavrar ve sıkar. "Boğulmak sana çok yakışıyor."

Sıkıştırdıkça dudaklarında beliren hafif mavi renk daha belirgin hale geliyor. Evden gelen loş ışığın ona yansıyan parıltısı dışında hiçbir şey olmasa bile bunu görebiliyorum.

Bakışları çılgınca. Parmakları tişörtümü sıkıca kavırıyor.

Bir dakika kadar sonra, elimi gevşetip ona doğru eğildim ve ağzındaki acı sesini tattım. Aurora bana direniyor, zar zor. Küçük ısırmalar. Küçük hayırlar.

Elimi biraz daha gevşetir gevşetmez, bana hırslayarak, "Senden nefret ediyorum" diye bağırır.

Yüzünü yüzüme yaklaştırıyorum. Aınlarımız birbirine değiyor. Aurora'nın nefesi cildimde sıcak.

"Umurumda değil." Birkaç saniye daha ellerini üzerimde titretir. Artık saklayamadığı o dehşeti. Sonra onu

korkusundan kurtaracağım. "Sana zaten söyledim. Umurumda değil. Seni yine de seveceğim. Sen her zaman benim olacaksın."

"Sen benim amcamsın." Bana dokunmak onun için de benim için olduğu kadar hayati. Avuç içleri çenemde, parmak uçları benden ona yardım etmemi, bu acıyı dindirmemi istiyor. "Biz kan bağıyla bağlıyız."

Burada geçirdiği kısa sürede yalvarmayı öğrenmiş. Bunu çok seviyorum.

Bunun için onu ödüllendireceğim. "Değiliz."

"İnkâr etmenin bir anlamı yok." Çaresizliğinden, tırnaklarını derime batırıyor. Beni uyandırmak için son bir çaba. "Kütüphanede yüzünü gördüm. Ben onun kızıyım. *Kız kardeşinin* kızı."

"Evet, şüphelerim var. Yine de." Gerçek onu rahatlatmadan önce, o işkence görmüş gözlere son bir kez bakıyor. "Kan bağı yok aramızda. Bu kesin."

"Ne?" Kaşları havaya kalkar. Alnımda bir hareket hissederim. "Sen dedin ki... dedin ki o..."

"Kız kardeşim," diye sözünü kestim ve onu birkaç santim geri ittim. Konuşmamızın bu kısmı ciddi. Ben de öyle davranıyorum. "Hikayeyi bitirmeme izin vermeden önce, onun kız kardeşim olduğunu söyledim ve bu doğru."

"Ve?"

"Kapımızın önüne bırakıldığından beri, benim için öyle oldu." Derin bir nefes alıyorum. "Kan bağı olsun ya da olmasın, o her zaman benim kardeşim olacak."

Aurora'nın yüzünde bir dizi duygu belirir.

Önce, kafası karışmış gibi gözleri kısıılır. Sonra, gerçeği anladıkça gözleri büyür. Bir an sonra, burnu seğirir ve çenesinde gamze belirir.

Yeni bir gözyaşı dalgası gelir. "Yani kan bağı yok mu aramızda?" "Hayır."

"Tanrım!" Homurdanarak, göğsüme arka arkaya küçük yumruklar atıyor. Onu bırakıyorum. Çok sevimli. "Sen dayanılmazsın. En başından söyleyemez miydin? Senin neyin var?"

"Seni uyarmıştım."

Boğazını sıkıca kavradığım için inliyor. Onu kendime doğru çekip, dudaklarımı kulağına yaklaşıtıyorum.

"Ben birçok şeyim. Bir oğul. Bir kardeş. Kocan. Hayatın boyunca sıkışıp kaldığın adam. Ama iyi bir adam değilim."

"Sen en kötüsün. Seni sevdiğim için kendimden nefret ediyorum. Ben... Oh," Aurora nefesini verir. Vücudu kaskatı kesilir. Sonra benden uzaklaşmaya çalışır, yanakları daha da koyulaşır. "Oh."

Kafa karıştırıcı tepkisine kaşlarını kaldırıyorum. "Oh?"

İki elini vücuduna indirir. Üzerimde yayılmış olan amını avuçlar.

"Siktir," diye bağıırır, titremeye sarsılır.

Bu kadarı yeter. "Hemen söyle bana. Neyin var?"

"Bırak beni." Benim itaat etmemi beklemeden, Aurora benim tutuşumdan kurtulana kadar kıvrınır. Yan tarafa döner, iki eli hala amını kapamaktadır. Yüzünde acı çekmiş bir ifade vardır. "Bırak beni."

"Asla."

"Ugh!" diye homurdanır, öfkeli gözleri benimkilerle buluşur. "Bunu kendin yaptın."

Anlamsız geliyor, ta ki anlamlı hale gelene kadar. Ta ki yumruğu iki kez ve - lanet olsun - sertçe kasıklarına çarpmaya kadar. İçgüdülerim beni mahvediyor, ellerimi sikime götürüyor.

Aurora bir saniye bile kaybetmez.

"Üzgünüm," diye bağırarak arabadan çıkar.

"Aurora!" Beni kandırdığı için kızgın değilim. Evine koşarken ikiye katlanarak koşması beni kızdırıyor.

Yüzünde gördüğüm acı. Kalbim buna dayanamıyor.

SUV'dan çıkıp onun peşinden koşuyorum. "Aurora, hemen buraya gel."

"Üzgünüm!" Bu kelime kesik kesik ve bozuk bir şekilde ağzından çıkar. "Y-y-yarın görüşürüz. Lanet olsun."

"Siktir git." Koşmaya başlıyorum, ama o çoktan uzaklaşmış. "Buraya gel!"

Dinlemiyor. Koşuyor, aramızdaki her santimetre beni parçalıyor.

Son gördüğüm şey, ana kattaki tualete kaybolan silueti.

Kapıyı yumruklamaya başladığımda, artık çok geç.

Kilit klik sesi çıkar.
O artık benim ulaşabileceğim bir yerde değil.

AURORA

, hayır.

Oh.

Hayı

r.

"Aurora." Everett kapıyı yumrukluyor ama sesini yükseltmiyor.

Yine de sesinde gizli bir panik duyuyorum. Tehdit de aynı şekilde duyulabilir.

Tüyler ürpertici. İtaat
etmeyeceğim.

Adet dönemim başladığında değil.

Onun kucağına otururken külotumu ıslatan kan, az önce içine tıktırdığım
tuvalet kağıdından sızıyor.

"Ne oluyor?" Bir iç çekiş. "Aurora." "Git
buradan, lütfen."

"Beni içeri al, lanet olsun."

Göğsüm sıkışıyor. Gerçekten endişeli görünüyor ve ben bunu yapamam. Ona
kanadığımı söyleyemem.

Hayatımda ilk kez sevdiğim adam. İlk kez yattığım adam.

Yapamıyorum.

Sıcaklık beni tamamen tüketmekle tehdit
ediyor. Burun köprümü sıkıştırıyorum.

Düşünüyorum.

Ona söylemeye cesaretimi bulsam bile, o gidecek değil ya.

Ne olursa olsun içeri girmeyi talep edecek.

Everett, her şeyi, özellikle de beni kontrol etme konusunda deli edici derecede
seksi bir ihtiyacı var.

Hayır cevabını kabul etmeyecek.

Çılgınca ve sahiplenici bir şey yapacak... Ne yapacağını bilmiyorum. Hayır,
biliyorum. Kapıyı kıracak. Ve bununla da kalmayacak.

Şimdiden görebiliyorum. Beni, nerede acıdığını söylemem için zorlayacak. Yardımcı olmak için ne yapabileceğini soracak.

Everett, muhtemelen annem olan kız kardeşinin ölümünü anlattıktan sonra *beni* teselli edecek.

Gözlerindeki tüm o acı. Tüm o ıstırap. O bunu bir kenara itecek. Alt karnımdaki yakıcı acıdan şikayet ettiğimi dinleyecek. Bacaklarımın kanla lekelenmesinin ne kadar utanç verici olduğunu şikayet etmeme izin verecek.

Hiçbir şey söylememek daha iyi. Bir noktada çok sinirlenecek ve vazgeçecektir. Evet, haklısın.

"Aurora. Bu kapıyı kırmak zorunda bırakma beni."

Onu görmezden gelerek, makyaj dolabını ve çamaşır dolabını karıştırıp uygun pedler arıyorum.

Havlular buldum. Tuvalet kağıdı. Sabun.

Çok güzel kokuyorlar. Ama ihtiyacım olan şey bunlar değil. Everett'in yaptığı her şey iyi düşünülmüş.

Ama benim için evinde stok yapmayı başaramamış. Pedler mi?

Tamponlar? Burada hiçbiri yok.

Seninle birlikte olmak istiyorum. Bizim bebeklerimize hamile kalmanı istiyorum.

Tabii, yüce Everett ilk denemede hamile kalacağımı düşünmüş olmalı.

Başka bir kramp beni sararken meme uçlarım sertleşiyor.

Bu adet hormonlarını sikeyim. Beni bu kadar azdırmalarını sikeyim. Bu kadar kafamı karıştırmalarını sikeyim.

Kapıya bakarken ağızımdan bir küfür kaçıyor.

"Bu senin son şansın, prenses." Onun uyarısının korkutucu titreşimi ruhumun derinliklerine işliyor. "Eğer ben kendim içeri girmek zorunda kalırsam, olacaklardan hoşlanmayacaksın. Bu sefer sana uzaktan kumandayı kullanmayacağım. Vücudumu kullanacağım. Şu anda bana yaptıklarını ilk elden deneyimleyeceksin."

"H-hayır. İçeri girme." Bir başka kramp beni sarar ve... "Ah!" Acı dolu çılgılığı bastırmak imkansızdır. Sanki biri iç organlarımı çekip duruyormuş gibi.

Sonra dizlerim çöküyor ve yere düşüyorum. Dört ayak üstünde, et, kemik ve kandan oluşan bir yığın halindeyim.

"Gitmiyorum." Kapıya vurduğu yumruk tüm odayı salladı. "Bunu unutabilirsin. Hadi..." Tekrar tekrar kapı kolunu denerken inledi. "Hayır. Konuşmak yok. Kapıyı aç. Bunu son uyarın olarak kabul et."

Onun şefkati, sahiplenici tavrı.

Onu burada, bacaklarımın arasında ne kadar çok istediğimden dolayı hissettiğim aşağılanma...

Kanarken...

Sıcak bir gözyaşı gözümünden süzülüyor.

İlk gözyaşının ardından daha fazlası gelir. Tuzlu su nehirleri yanaklarımı lekeler.

Everett kapıyı yumruklarlarken gözyaşlarım akmaya devam ediyor. Bana "*Birlikte bir çözüm buluruz*" ve "*Yalnız değilsin, bırak da içeri gireyim*" gibi şeyler söylüyor.

"Ve bana iyi bir adam olmadığını söylemiştin." Gözyaşlarım arasında gülüyorum. Dizlerimin üzerine oturmuş, ellerimle buruşuk yüzümü kapatarak gülüyorum. "Ha. Ha, ha, ha."

Oda sallanıyor. Deprem var galiba. Evet, deprem ve fırtına. Bu banyoda, benimle birlikte olan doğanın gücünü başka türlü tarif etmek mümkün değil.

Yüksek bir *gürültü* beni o kadar korkutur ki çığlık atarım. Kapı çarpıyor.

"İşte buradasın." Sıcak eller benim ellerimi kapamak için aceleyle uzanıyor, ellerimi yüzümden çekiyor. "İşte buradasın."

O depremdir. O fırtınadır. Kalkmalı, hayatım için kaçmalıyım.

Ama bunun yerine, kalıyorum.

"Ne oldu?" Yanımda çömelmiş, gri gözleriyle sanki benden cevapları çıkaracak gücü varmış gibi gözlerimi inceliyor. "En çok ne acıtıyor?"

Bunu sorar sormaz, başparmakları cildime bastırırken, başka bir acı dalgası içimi parçaladı.

Ama bu seferki kramp değil.

O. Bana olan şiddetli bağılığı. Onu ne kadar çok istediğim. Her şeyi. Her zaman. Ne kadar bencil hissediyorum.

Dişlerim alt dudağıma batıyor.

"Everett." Bir hıçkırık kopar. "Seni sevmek acı veriyor."

Kaşlarını çatıyor. Acıya çok benzeyen bir duygu ağzını aşağı doğru kıvrılıyor.

Kısa bir an için.

Sonra, havada uçuyorum, kollarına alınmışım.

"Umurumda değil." Everett beni uyluklarımdan ve sırtımdan destekliyor.

Kanla ıslanmış geceliğim bacaklarıma yapışıyor. O da bunu hissetmiş olmalı.

Bunun ne olduğunu anlamış olmalı.

Yüzünde hiçbir tiksinti ifadesi yok. Beni odanın köşesindeki duşa taşıyor, yüzü taş gibi.

"Düşündüğün gibi değil." Utanç ve kan olmasına rağmen, temiz avucumu onun yanaklarına koyuyorum. "Öyle demek istemedim."

Okunması imkansız bakışları üzerime düşer ve nefesimi keser. "O zaman?"

"Biz..." Gözyaşlarım kurumuştu. Kramplara rağmen ona olan arzum hiç azalmamıştı. "Biz akraba olabilirdik ve ben eninde sonunda sana geri dönerdim. Ne olursa olsun seninle olmak isterdim. Bu çok acı verici."

Çenesi çalışıyor ve çok ateşli. Ne kadar öfkeli. "Seni bırakıp gideceğimi mi sandın?"

"Görüyorsun, bu konuda aptalca davranırdık. Yıkıcı olurduk. Vücudumdaki her hücre seni istiyor. Bütün benliğim seni seviyor, en bencil, en pervasız şekilde."

"Sessiz ol." Beni yere indirip çenemi eliyle kavradı. "Bu son gerçeği sürekli unutuyorsun galiba. Sen ve ben? Biz ömür boyu birbirimize bağlıyız. Hiçbir "eğer" ya da "belki" yok. "Ne zaman" da yok. Ben ölene kadar sen benimsin. Ve ölüm bile bizim sonumuz olmayacak. Öbür dünyadan senin için geleceğim. Bedenim toprağın altında çürüyor olacak, ama ruhum geri dönüp seni alacaktır. Şaka yaptığımı düşünüyorsan, beni dene bakalım. Kalbime bir bıçak sapla. Tekrar buraya, senin yanına gelmem ne kadar sürer, gör bakalım."

Ondan yayılan ham duygular dizlerimi titretir. Everett kolunu sırtıma dolayarak beni sabitler. Beni kendine çekip şiddetli bir öpücük verir.

"Acıyor," diye mırıldanıyorum, dudaklarım onun dudaklarına değiyor.

"Acıması umurumda değil, anlamıyor musun?" diye homurdanıyor, dudakları çenemden boynuma doğru sıcak bir iz bırakıyor. "Aramıza hiçbir şeyin giremeyeceğini görmüyor musun?"

"Evet." Uyluklarım kasılır, göğüslerim arzuyla ağırlaşır. "Anlıyorum."

Ayrıca adet dönemimdeyim. Kanıyorum. Ve

onun penisi bana sertçe baskı yapıyor.

Elbette bunu isteyemez.

Ama istiyor. Everett bir kez daha beni her şekilde istediğini kanıtlıyor.

Geceliğimin yakasını tutup çekiyor. Bir çekişle ortasından yırtıyor. Kumaş onun iradesinin altında bükülüyor. İplikler bu tüm gücü elinde tutan tanrının altında yırtılıyor.

Everett, göbeğime kadar indi, sonra durdu. "Sen benimsin." Omuzlarımdan aşağı doğru kayışları çekerken, dokunuşu cildimde ateş gibi yanıyor.

omuzlarımdan aşağı doğru kaydırırken, dokunuşu cildimde ateş gibi. "Düşmanımın kızı olduğun için değil. Kız kardeşim gibi olabileceğin için de değil."

Gecelik ayaklarımın dibine yığılır. Bulunduğum durum karşısında şaşkınlıktan sessiz kalırım. Kanla ıslanmış külotum dışında çıplakım. İçine tuvalet kağıdı tıkılmış.

Kocam önümde duruyor.

Dövmeli kolunda hafif bir kan lekesi var. Kolunda benim kanımı görmek beni tahrik ediyor ve sadece... hayır. Gözleri vücudumun her santimini yalayıp yutuyor. Everett yüzümü, göğüslerimi, sıkıca kapattığım bacaklarımı incelerken nefesini tutuyor.

Hiç olmadığım kadar savunmasızım.

"Lütfen." Ellerimi külotumun önünde birleştiriyorum. Kanımdan utanıyorum. Heyecanımdan utanıyorum. "Hemen yıkanayım, sonra..." *Hayır, kanarken sevişemeyiz.* "KONUŞALIM. Seninim, söz veriyorum. Kan bağı yok..." Tanrım, bu kelime... "Yok, sorun yok. Bırak beni."

"*Yıkanmak mı?*" Ellerimi itip kalçalarımı tuttu.

Beni sıkıca tutan elleri ve muazzam gücüyle beni en yakın duvara doğru itti.

"Evet." Boynum yanıyor. "Yıkanmam lazım."

"Yıkanmayacaksın." Her zamanki gibi şiddetli ve sahiplenici, kalçalarını sıkışmış bedenime doğru itiyor.

"Dur, lütfen."

Kanım onun temiz kot pantolonuna bulaşıyor ve ben öleceğim.

Aynı zamanda, içimden çok güçlü bir şekilde iç çamaşırımı çıkarmasını, beni sikmesini diliyorum.

Kızgınlığım, Everett'e olan ihtiyacımın acısı. Aklımı kaçıyorum. Bu adam akıl sağlığımı çalıyor.

"Durmak mı?" Elini külotuma sokuyor. Kendimi tutamıyorum. "Hayır!" diye bağıyorum.

Beni görmezden geliyor. Everett külotumdan tuvalet kağıdını çekip yere atıyor.

"Everett, lütfen."

Hiçbir şey. Cevap yok. Dizini uyluğuma bastırıp beni sabitlerken, iki parmağını cinsel organıma soktuğunda her yerim yanıyor. Onlarla beni sikiyor.

"Bu mu?" Parmaklarını içimden çıkardığında, onları aramızda kaldırır. "Seni rahatsız eden bu mu? Biraz kan mı? Önemli bir şey değil."

Cevabımı beklemeden parmaklarını emdi. Kanımı emdi.

"Ciddi olamazsın." Ama ciddi. Kırmızı lekeli dudaklarını, gri gözlerindeki vahşi bakışını izlerken tahrik oluyorum. O vahşi, sahiplenici.

Bir hayvan.

Korku ve tahrik içime işliyor, beni boğuyor. Onu izlemekten başka bir şey yapamıyorum. Onun için inliyorum.

Emmeye devam ederken dudakları büzülüyor ve bu ahlaksızlık ihtiyacımı bir orman yangınına dönüştürüyor.

İkimiz de birbirimizden büyülenmiş durumdayız. Ben, dizinden sürtünme ararken, o da beni yalarken inliyor.

İkimiz de mahvolduk.

Sonra parmaklarını ağızından çıkarır ve ben konuşamam.

Kızıl dilini dudaklarının üzerinde gezdirdiğinde, kelimeler yetersiz kalıyor.

"Karım." Tek bir hızlı hareketle külotumu yırtıp aldı. Kanı durduracak hiçbir şey yoktu. Daha önce açığa çıktığımı sanıyordum. Yanılmışım. Büyük bir yanılgı. "Senin hangi kısmının *benim olduğumu* anlamıyorsun?"

Gözlerim yere düşüyor, yanaklarım kızarıyor. "Ama... tüm bu kan." "Benim." Çenemi iki parmağıyla tutarak, penisini çıkarır.

Ona bir bakış attım. Çok sertleşmişti. Elinde zonklayan ve ağırlaşan penisinin ucu ön sıvıyla ıslanmıştı.

"Kalbin benim." Kendini mastürbasyon yaparken, kanamayı unutuyorum. Kramplarımı unutuyorum. Yanlış ya da doğru, bunların hiçbirinin artık önemi yok. "Kanın benim."

Bizim üvey yeğen ve amca olmamız onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Benim için de öyle.

Aklımdan geçen tek şey o. Everett. Everett. Everett.

E v e r e t t ve kaslı vücudu. Beni havaya kaldırıp duvara çarpan elleri.

Onu arzuladığım yerde beni delip geçen penisi. Bacaklarımı ona doluyorum, tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum.

Onun beni çılgınca sikmesine izin veriyorum. Penisile beni sahiplenmesine izin veriyorum.

"Siktir, Aurora." Dudakları dudaklarımı ezip, ısırıp, emiyor.

Usta dili benimkine sürtünüyor, tadımı alıyor. Kalın penisi beni dolduruyor, gerginleştiriyor.

"Çok iyi geliyor. Seninle sarılmak. Amın beni ıslatması." Mümkün olduğunca derine giriyor, beni tekrar bütün hissettiriyor. "Tanrım. Bunu benden asla alma."

"Almayacağım." Onun ağzına, müstehcen sözlerine açım. Aklımı başımdan alan öpücüklerine. Parmaklarım omuzlarına gömülüyor, onun beni sahiplendiği kadar ben de onu sahipleniyorum. "Almayacağım."

Başparmağıyla klitorisimi daireler çiziyor ve ben patlıyorum. Gözlerimin arkasında parlak bir ışık parlıyor, ciğerlerim yanıyor. Everett'i kendime doğru çekiyorum, dişlerimi omzuna geçiriyorum.

Gömleğine bağıriyorum, kendimi susturamıyorum.

Onun beni sikmeye devam ettiği şekilde, bu imkansız.

Kramplarım bile ona boyun eğiyor. O kadar uzun süre boşalıyorum ki, bayılacağım sanırım.

"Aferin kızım," diyor çekilirken.

Hayır. Hayır, yapamaz. O boşalmamışken olmaz.

Ama bana bununla bir sorunum olup olmadığını sormuyor. Everett beni yere çekiyor, parmakları saçlarımı kavırıyor.

Aşağılanma boğazımı yakıyor, gözlerim yaşlarla doluyor. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Evet, yaptın."

Beni dizlerimin üzerine çöktürürken sertçe çeker, kafa derimde acı hissederim. Onun penisıyla aynı hızdayım, kanımla ıslanmış, dudaklarımdan birkaç santim uzakta zonkluyor.

Ne kadar çarpık olsa da, tiksiniyorum. Everett gibi görüyorum. Bu bizim sembolümüz. Az önce paylaştığımız şeyin karanlık, samimi bir izi.

"Bekle." Sonra onun söylediklerini hatırlıyorum. "Ne yaptım ben?"

"Benim sikimi kirletince ne olacağını hatırlıyorsun, prenses." Eli, sikini dudaklarıma dayarken tabanını sıkıca kavrar. "Temizle."

Evet demek için ağzımı açtım, ama o benim cevabımı umursamadı. Dudaklarım açılır açılmaz, Everett kendini ağzımın derinliklerine itti.

Boğazımın en dibine kadar.

Yutkunuyorum, bu istiladan kurtulmak için çaresizce nefes almaya çalışıyorum. Çünkü durum tam da bu. O istemiyor, boğazımı acımasızca ve zalimce sikiyor.

Onun olanı alıyor, ve o da benim.

"Dudakların. Siktir. Şu haline bak, sikimin etrafında gerilmişsin."

Ne kadar iyi davranmaya çalışsam da, sikinde hala kan var. Bakır tadı ve tahrikimi ondan yalamaya devam ediyorum.

"Beni almaya çok heveslisin." Everett parmağıyla birazını silip, kanı yanaklarıma sürüyor. Beni işaretliyor. "Aferin küçük sperm fahişesi. Yala beni. Em. *Evet*. Tanrım, çok güzelsin."

Onun sözleri, onun bölünmez ilgisi karşısında ağlıyorum. Ağlıyorum. Bu kadar tamamen ona ait olmaktan büyük zevk alıyorum.

Boğazımdan aşağı inerken çıkardığı ses, daha önce hiç duymadığım bir ses.

Bu ses, bu malikanenin temellerini sarsıyor. Kalbime ulaşıyor. Ruhumun derinliklerine, varlığından haberdar olmadığım kısımlarına.

"Bebeğim." Deliriyorum, ama onu hala duyuyorum.

Bana yardım edip tasmamı çıkarırken hala onun ilgisine şahit oluyorum. Beni büyük bir özenle yıkıyor, havluya sarıyor ve yatağa taşıyor.

Beni sardığı havlu ortadan kayboluyor. Sersemlemiş durumdayım, Everett bana kendi tişörtlerinden birini giydirirken kollarımı kaldırıp indiriyorum. Temiz bir iç çamaşırını giymeme yardım ediyor.

"Ped'i nereden buldun?" diye mırıldanıyorum, o ped'i külotuma sabitlerken.

Bana sıcak bakışlarla bakar. "Banyomuzda."

Ah, doğru ya. Bir kız kardeşi vardı. Benim... belki de annem. Tabii ki benim için ped almayı unutmamıştı.

Sadece misafir banyolarında yoktu. Annem.

Esniyorum, bu gece bu kalp ağrısıyla daha fazla uğraşmak istemiyorum. Çok mutluyum. Bu duyguyu biraz daha kalbimde saklayacağım.

Bir şekilde yatakta bulduk kendimizi, ikimiz de yorganın altında, Everett sırt üstü, ben ise onun yanına kıvrılmış olarak.

"Buna alışma." Parmak uçları omurgamda yukarı aşağı bir yol çiziyor, nazik, sabit, sakinleştirici.

"Neye?" Uyku beni ele geçirmeye başlarken alay ediyorum. "Senin nazik olmana mı?"

"Adetine." Başımın üstüne nazikçe bir öpücük konduruyor. "Gelecek ayın bu zamanında, benim çocuğumu taşıyor olacaksın."

EVERETT

"Ne, bugün beni sen mi götüreceksin?" Aurora'nın yüzündeki hayranlık beni neredeyse altüst ediyor.

Garajımın önünde duruyor, elleri siyah pantolonunun ceplerinde, göğsü benimle konuşurken inip kalkıyor. Elimdeki anahtarlığa bakıyor.

Küçük ayakları bale ayakkabılarında sabırsızca zıplıyor.

Bu güzel kadın, bütün hafta sonu beni mahvetti. Yalnız, yatakta, bana her şeyi verdi. Ruhunu, bedenini, itaatini.

O beni en iyi şekilde mahvetti. Ve ben, onu sadece azarlamadım, ona tapındım. Ellerimle. Ağzımla. Sözlerimle.

Benim gibi bir erkeğin birini tapabileceği kadar.

Buna ihtiyacı vardı. Bana ihtiyacı vardı ve ben ona hizmet etmekten, ona bakmaktan çok mutluydum. Krampları onu öldürüyordu.

Kalbi de. Uykusunda Winston'ın adını mırıldanarak neden ve ne olduğunu soruyordu. Winston'ın Lotus'un ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünüyor, ama nasıl olduğunu bilmiyor.

Bugünden sonra, cevaplarımızı alacağız.

Gözlerim Aurora'dan, dün gece Lotus'un saç fırçasını sakladığım, çalışır durumda olan SUV'umun torpido gözüne kaydı, sonra tekrar Aurora'ya döndü. Boğazındaki yakasına. Dudaklarına, benim öpücüğümünden dolayı hala şişmiş olan dudaklarına.

Elimdeki kahve fincanını sararak onun DNA'sını almam gereken dudaklar. Saç fırçasını da alabilirdim, ama onun şüphelenmesini istemedim. Olmayabileceği halde tecavüz sonucu doğmuş olabileceği konusunda paniğe kapılmasını istemedim.

"Evet." Sesim sabit. Yakında tüm resmi göreceğim. O zamana kadar, kafasına şüpheler ekmeyelim. Zaten yeterince şey yaşadı.

"Bugün seni ben götüreceğim."

"Neden?" Kaşları çatıldı.

Cebimden bir ağı kesici çıkarıp dudaklarına bastırırım.

Yanakları kızarır, gözleri yaşarır. Kendimden nefret ediyorum. Onu lanet olası kupadan içmesi için bunu bir numara olarak kullandığım için.

Onun için nezaketin bu kadar yabancı bir kavram olması için.

Onun kendi evinde bir tutsak olduğunu daha önce fark etmeliydim.

Bu kadar bencil olmamalıyım.

Winston'ın kızına birinin, herhangi birinin göz kulak olmasını sağlamalıyım.

En önemlisi, onu yirmi iki yıl boyunca o evde çürümeye terk etmemeliydim.

"Al." Bahçıvanların önünde, arabayı bize getiren şoförün önünde, Aurora'ya yaklaşıyorum. "Ağzını aç."

O da açar. Hapı dilinin üzerine koyarım, iniltiyi bastırırım.

Hayatımın geri kalanını geçirmek istediğim yer, onun ağzı.

"İç." Bu sabah yaptığım gibi, onun güzel ağzına tükürürdüm.

Ama dişlerimi sıkıp kendimi tuttum.

Gözleri benimkilere sabitlenmiş, bardağı kabul ediyor. Sol eli bardağı kavıyor, nişan yüzüğü ve alyansı güneşte parlıyor. İçimdeki sahiplenici hayvan bu hareketle uyanıyor.

Dudaklarını bardağın kenarına bastırdığında, her hareketinin benim sikimi dayanılmaz bir şekilde sertleştiriyor olması gerçekten şaşırtıcı. Yutkunduğunda boğazının hareketleri.

Aurora bana ne yaptığını görüyor. Göz bebekleri büyür, maviliği dışarı çıkar. Nefesi hızlanır.

Artık onu korkutmuyorum. Benden nefret etmiyor. Beni istiyor.

Ben onu çok daha fazla istiyorum. Onu istediğim kadar hiçbir şeyi istememiştim.

"Bitti." Boş bardağı uzatıyor, ıslak dudaklarını diliyle yalıyor.

Elimdeki bardağı ezmek için büyük bir konsantrasyon gerekiyor.
"İyi misin?" Başını yana eğdiğinde saçları yana düşüyor.
Küçük velet beni baştan çıkarmayı öğrenmiş. Bunun için ona hayranım.
"Hmm." Elimi çenesine koyup, sanki benim için hiçbir anlamı yokmuş gibi ona bakıyorum. Sanki ondan nefret ediyormuşum gibi.
O titrer, sonra avucuma yaslanır. Yüzümü onun yüzüne yaklaştırırım.
"Hayır, iyi değilim." Konuşurken dudaklarım kulağına değiyor. "Sikim senin güzel küçük amını parçalamıyor. Dişlerim vücudunda iz bırakmıyor. Seni dövmüyorum, değil mi?"
"H-h-hayır." Onun titremesini hissetmek en sevdiğim şeylerden biri. "Vurmadın."
"Doğru." Geri adım atarak, penisimdeki ağrıyı hafifletiyorum. "Ama bu gece bunu telafi edeceksin, değil mi?"
Yüzü kızarmış, muhteşem görünüyor.
"Evet." "Aferin kızım. Şimdi arabaya bin."
Ellerini beline koydu. "Beni neden senin sürdüğünü söylemeden olmaz."
"Çünkü istiyorum." Çenemi eğip, en soğuk bakışla ona bakıyorum. Aslında faydasız. İkimiz de biliyoruz ki onu bir daha eskisi gibi incitmeyeceğim.
"Ama tekrar sormamı istersen, bir hafta boyunca gelmeyeceksin."
Aurora hemen dudaklarını büzüp bana kızgın bir bakış attı.
Bir an için, bana tavır takınacakmış gibi geldi. Eğer öyle yaparsa, işim biter. Onu cezalandırmayacağım.
Onu omzuma atıp, gün boyu onu severek, sikimi kışına gömeceğim.
Bugün tıkaç takmamış. Bu da daha sıkı olacağı anlamına geliyor.
Daha ateşli.
"Tamam." Omuzlarını silkiyor, yüzü kayıtsızlığa bürünüyor. Bu bakışı tanıyorum, benden bir şey sakladığımı düşündüğünde taktığı maske. "Gidelim."
Endişelenmiyorum. Bu konuda suçlu ya da sapkın hissetmiyorum. Onu karanlıkta tuttuğum günler yakında sona erecek.

İntikamım onun da olacak.

Onu bıraktığım anda saat işlemeye başlayacak. Yirmi dört saat içinde sonuçları alacağım.

Evimdeki ofis kapısı ÜÇ KEZ çalınır ve başımı kaldırım.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Bu sabah DNA örneklerini laboratuvara bıraktığımdan beri gerginim.

Ne kadar para harcarsam harcayayım, zaten hızlandırılmış olan testi daha da hızlandırmanın bir yolu yoktu.

Bu durum ruh halimi hiç de iyileştirmiyor. Fiziksel sınırlamalar, beklemek. Kontrolüm dışında olan onca şey yüzünden başım zonkluyor.

Bu haldeyken mahkememe çıkmak felaket olurdu, bu yüzden bugün izin aldım. Bu yüzden buradayım.

Aurora benim işe gitmediğimi bilmiyor. Bu sabah, görünüşü bozmamak için koyu renkli takım elbiselerimden birini giydim. Onu bilinmeyenden korumak için.

Sadece çalışanlarım burada olduğumu biliyor. Ama öğle yemeği bir saat önce servis edildi, yani onlar değil.

Beni bulacak kadar kurnaz olan tek kişinin Winston olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Gözlerim kapıya odaklanmış durumda. "Girin."

Masamın çekmecesine uzanıp Glock'umun kabzasına parmaklarımı doladım.

Dikkatli olmakta asla aşırıya kaçılmaz.

"Bay Alder..." Çalışanlarımdan biri söze başlıyor.

Kim olduğunu fark edemiyorum, çünkü *misafir*im onu itip geçiyor.

"Everett." Winston içeri dalıyor. Gri takım elbise ve pislik bir gülümsemeyle, burası onunmuş gibi davranıyor. Sanki bu ay hiç yaşanmamış gibi. Bu piç kurusu bir şeyler çeviriyor. "Oğlum."

Parmaklarım silahın kabzasını sıktı. Bir kez sıktım, sonra bıraktım.

Bu davetsiz misafiri vurma hakkım olsa da, parmaklıklar ardında daha uzun süre acı çekecek.

O kazanamayacak. Yaşasa da ölsede, Winston kaybedecek.

O pislik bana elini uzatıyor. Yüzümü, ilgisizliğimi yansıtan bir ifadeye büründürüyorum.

Elini yana indirdiği şekilden, doğru yaptığımı anlıyorum. "Ne istiyorsun, Winston?"

Önümdeki koltuğa oturmadan önce ofisimi inceleme cüretini gösteriyor.

Ona içki ikram etmemi umuyorsa, sandığımdan daha sosyopat olmalı.

"Biz" — takım elbisesinin düğmesini açar, kaşlarını indirir — "halletmemiz gereken bir sorunumuz var."

"Öyle mi?" Ona, başından beri sorunun kendisi olduğunu söyleyerek suçlamalar yöneltmek yerine, başımı yana eğiyorum. Parmaklarımı masanın üzerinde birleştiriyorum. "Lütfen, bu sorunun ne olduğunu bana açıklayın."

"Aurora."

Tek kelime. Tek bir kelime ve nabzım hızlanır, kanım kulaklarımda uğuldar.

Gözlerim kurudu çünkü göz kırparsam, onu kaybedeceğim. Çekmecedem silahı çıkaracağım ve onu iğrenç, memnun yüzüne boşaltacağım.

"Açıkça ifade ettiğimi sanıyordum." Mümkün olduğunca yavaş konuşuyorum.

Sakin kalmak için her şeyi yaparım. Çirkin yüzüne silahımı boşaltmak üzere olduğumu gizlemek için her şeyi yaparım.

"Aurora benim. Artık senin kızın değil. Kesinlikle senin sorunun da değil."

"Benim de demek istediğim bu. Sen öfkелisin ve ben neredeyse hiçbir şey söylemedim. Ve bu onun suçu." Dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtış yayılıyor. Yerimde durmak büyük bir çaba gerektiriyor. Onun yüzünü parçalamayı ne kadar da isterdim. "Royalty grubumuzun üyeleri arasına girdiğinde, Aurora kendini bir sorun haline getirdi. Sadakat yemini ettik, yoksa bunu unuttun mu?"

Bunu söyleyen, yeminini ilk bozan pislik.

Tik tak, tik tak, duvarımdaki saatin akrepleri, rakibimi incelerken ilerliyor. Düşmanımı.

Benim incelemem altında terlemiyor bile. Terlemesi gerekirdi.

Çünkü Tanrı yardımcım olsun, onu vurmamak için kendimi zor tutuyorum. Tek istediğim onu öldürmekken, sessiz kalmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

"Unutmadım." Sakin bir şekilde devam ediyorum, "Lafı dolandırmayı bırak da buraya gelme sebebini söyle. Fark etmediysen, ben meşgulüm."

"Neyle meşgul?" Dizini dizinin üzerine koyarak, neredeyse sevinçle. "Bugün izin aldın. O kadar meşgul olamazsın."

Beni takip ettirmiş olması beni şaşırtmamalı. Bundan şüpheleniyordum, bu yüzden bu sabah hastanenin otoparkında bir kiralık araba hazır ettirmiştim.

Şoförüm çoktan oradaydı, Aurora sürgülü kapının arkasında kaybolur kaybolmaz yer değiştirmek için hazırды.

Kimsenin beni otoparka kadar takip etmediğini doğruladıktan sonra arabaları değiştirdik.

O eve gitti. Ben DNA laboratuvarına gittim. Kağıt izi bırakmak yerine bir yığın nakit para bıraktım.

Winston çok şey biliyor olabilir, ama bu sefer hiçbir fikri yok.

Olsaydı, bu kadar rahat görünmezdi.

"Tamam, tamam." Onun kahkahası, kafatasımın içini tırmalayan çiviler gibi. "Sadede geleyim. Yıllardır, ona toplumun işlevsel bir üyesi olmayı öğretmek için gayretle çalıştım. Bizim toplumumuzun. Hem benim hem de onun gelecekteki kocası için faydalı olacak şekilde onu evlendirebilmek için."

Başka bir erkeğin ona bakması fikri bile damarlarımda adrenalin dalgası yaratıyor. Kendime engel olamıyorum, çenem seğiriyor. Yumruklarım masamda sıkışıyor.

"Sen benim ilk tercihim değildin, ama işlerimiz zaten birbirinden faydalaniyor..."

Onun işi benimkinden faydalaniyor. Hukuk firmasındaki vekilimin onu müvekkil olarak tutmasına izin vermemin tek nedeni, görünüşte Winston'ın gardını düşürmekti.

Ama param? Servetimin tek bir kuruşunu bile onun yönetmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

"...Sen geçerli bir adaydın." Winston, söylemek üzere olduğu şey için üzgünmüş gibi başını sallayarak tsk tsk diye ses çıkardı. "Ne yazık ki, seni dikkate alsam bile, bunun işe yaramadığını görüyorum. Aramıza soktuğu bu ayrılık işimiz için kötü."

Onun bu küstahlığına şaşkınlıktan ağzım açık kalır. Aurora'ya, aileme yaptıkları...

Yirmi üç yıldır içimde biriken öfke tehlikeli bir şekilde yüzeye çıkmak üzere.

Patlamaya hazırım. Patlamayı bekleyen bir mayın gibiyim. Ama hazır değilim.

Yarın DNA sonuçları elime geçecek.

Aurora benim üvey yeğenimse, tecavüzün ürünü ise, ona karşı kuracağım dava kusursuz olacak.

Kanıtlar her şeyi anlatacak.

Hiçbir şey ve hiç kimse bu sırrı gömemeyecek.

Massachusetts'te tecavüz suçunun zamanaşımı süresi on beş yıl olmakla birlikte, istisnalar da vardır.

Ben de onlardan biriyim.

Hiçbir şey hiçbir soru ki bunualacağım onu alt onu Aurora'yı Aurora'yı haksız yere hapsedmek, Lotus'a tecavüz etmek ve muhtemelen onu öldürmek suçlarından.

Derin bir nefes.

"Hmm." Onun söylediklerini düşünüyormuş gibi yapıyorum.

Winston beklerken dudakları seğiriyor. Parmakları dizinde huzursuzca tıklıyor.

Soğukkanlılığı paramparça oluyor.

Beklemeyi sevmiyor. Ya da... onu sinirlendiriyorum.

Merak ediyorum.

"İşleri kendi ellerime almaktan çekinmeyeceğim." Elini masamın üzerine koydu. İki ayağı da yerde, vücudu bana doğru eğilmiş durumda. "Halesler, Bernardlar, onlar benim tarafımda olacaklar."

Söyledikleri mantıklı. Stafford dışında kimseye güvenmiyorum

Yine de ona soru soruyorum. "Öyle mi?"

"Elbette." Sesindeki titreme, şüphelerini ele veriyor. Demek onlara henüz yaklaşmamış. "Onların finanslarını ben yönetiyorum. Onlara milyonlar kazandırdım. Sadakatleri garantidir."

"İlginç."

Yüzü kızarıyor, sanki ona yalancı demişim gibi, ki öyle de dedim.

"Mesele şu ki, benim de bir sorunum var," diyorum. "Görüyorsun, ben... sahip olduğum şeye bağlandım."

Yüzü morarmaya başladı, saklamaya çalıştığı elini ortaya çıkardı.

Bir dakika önce gülümsemesi yalandı.

Ona baktıkça, bir süredir onu rahatsız ettiğimi fark ediyorum.

Winston aptal değil. Niyetimi sorgulamak için bolca zamanı vardı. Aslında, iki ile ikiye toplayıp, ondan şüphelendiğimi anladığını garanti edebilirim. Kızıyla evlenmenin bir tür intikam olduğunu.

Yanılmıyor. *Öyleydi*. Geçmiş zamanda.

Aurora'ya aşık olmamam gerekiyordu. Ona olan ilgim bu kadar derin bir bağa dönüşmemeliydi. Bu kopmaz bağa.

Ona, ruhumun bir parçasını ona verdiğimi söylemeden ölürüm.

"Bu geçmişle mi ilgili? Şeyle mi ilgili..." Nefesini içine çekip, suçlayıcı sözleri ağzından çıkmadan önce kendini tuttu.

Lotus hakkında. Aurora hakkında değil.

İkisini de bildiğimden haberi yok. Böylesi daha iyi.

"Senin benim parlak yeni oyuncağımı mahvetmeye çalışmanla ilgili." Midem bulanıyor. Tabii ki Aurora bundan çok daha fazlası. Tabii ki. "Onu ortadan kaldırmak mı istiyorsun? Peki. Kaybımı telafi edeceksin."

" , sen... para mı istiyorsun?" Kaşları çatıldı.
Kafa karışıklığı başlar. "Sen mi?"

"Tam olarak değil." Evet diyebilirdim. Bu kolay bir cevap olurdu. Ama o zaman, onu manipüle ettiğimi kesin olarak anlardı. Ben de Clarke'lar kadar zenginim, hatta belki daha da zenginim. Ben harekete geçmeden önce, benim niyetimi daha derinlemesine araştırırdı. "Şirketinizin çoğunluk hissesi. Benim istediğim bu."

Güç.

Bizim gibilerin asla doyamayacağı tek şey budur. Bu narsist piçin anladığı dil budur.

İnanılır, ama onu şaşırtıyor.

Binlerce duygu yüzünde dans ediyor. Öfkeli mi, kızgın mı, rahatlamış mı, yoksa kendini haklı mı görüyor, bilmiyor.

"Bu çok yüksek bir bedel, Everett."

"Peki." Onun gözlerinin içine baktım. "Buna değmez mi? Sorunumuzu ortadan kaldırmanın bedeli bu değil mi?"

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, birden farkına vardım. Bu ana kadar bunu fark edemediğim için kendime çok kızdım.

İzlerini örtüyor.

Aurora ortadan kalktığında, Lotus'a yaptıklarının tek kanıtı da yakılacak. Yok olacak.

Bu yüzden onu saklıyordu. Kilitli tutuyordu. Böylece, benzerlikleri görebilen tek kişiler olan ailem ve ben, bunu araştırma fırsatı bulamayacaktık.

Bunu kanıtlamak için.

Tanrım.

"Everett, ciddi ol." Hala inanamadan gözlerini kırıştırıyor. "Çoğunluk hissesi mi?"

"Evet. Benim fiyatım bu." Hayatta olmaz. Kimse Aurora'yı benden alamaz. "O ortadan kaybolacak, senin sorunların da öyle. Hem, başka bir sokak köpeğini evlat edinmek için çok yaşlı değilsin, değil mi?"

Son kısmı yüksek sesle söylemek fiziksel olarak acı verdi. Aurora'ya sokak çocuğu demek. Bir çocuğu evlat edinmeyi sevgiden ziyade acıma eyleymiş gibi davranmak.

Soğuk kalbim bile buna isyan ediyor.

"Tamam." El sıkışmak için ayağa kalktı. Ben de ayağa kalktım ve bu sefer kusma isteğimi bastırarak elini sıktım.

Hayatımda hiç bu kadar tiksinişmemiştim.

"Bunca yıldır kendini dış dünyadan kapatmışsın." Winston'ın boktan sırıtışı, neredeyse yumruğumu suratına indirmeme neden oluyor. "Ama şimdi buradasın, benimle konuşuyorsun. Geleceğimiz hakkında akıllıca konuşuyorsun."

"Yarın adamlarımdan haber alacaksın." Dudaklarım onun sırıtışına uyarak yukarı kıvrıldı. Bu, acı katmanlarını gizleyen bir maskeden başka bir şey değildi.

Ama bu zaferde sevinilecek bir şey yok. Bu bir zafer değil

Böylesi daha iyi, diye kendime yalan söylüyorum, yüzümü ellerimle kapatıp kendimi tamamen dış dünyadan soyutluyorum.

AURORA

"Uyan." Everett'in tanıdık emri beni uykumdan uyandırır.

Bu, yirmi dört saatten fazla bir süredir bana gösterdiği en büyük duygu.

Elini boynumun hemen üstüne koymuş, beni sarmış.

Yan yatmış, gözlerimi sıkıca kapatmış durumdayım. Dua ediyorum.

Lütfen, bunun bir rüya olmasına izin verme. Bunun gerçek olmasını istiyorum.

Dün beni hastaneden aldığından beri hayatım bir kabusa dönüştü.

Onu gördüğümde çok mutlu oldum. Yarın nihayet bebeklerin isimlerini öğreneceğimi hissettiğimi ona söylemek için çok heyecanlıyım. *Kararımı verdim*, ona söylemek istedim. SUV'nin deri koltuğunda neredeyse zıplıyordum.

Ta ki yüzüne uzun uzun bakana kadar. Yüzündeki ifade, düğün gecemizdeki gibi ciddi ya da üzgün değildi. Sonraki günlerdeki gibi.

Gözlerinin arkasında hiçbir şey yoktu. Yüzünde, benim orada olduğumu umursadığını gösteren hiçbir şey yoktu.

Beni derinden üzen bir boşluk vardı.

Ona neyin yanlış olduğunu sorduğumda, aynı cevabı aldım. Hiçbir şey.

Beklemekten başka bir şey yapamadım.

Bütün akşam boyunca bekledim. Ertesi sabah da.

Tek başıma yediğim kahvaltı boyunca. Sonra akşam yemeği boyunca.

Onun ilgisizliği beni çok rahatsız etti. Eski bir acı yüzeye çıktı.

O kadar yalnız, o kadar çaresiz görünüyordu ki, benim onun yanında olduğumu göremiyordu.

Kocam gitmişti. Ayrılmıştı.

Beni birkaç kez fark ettiğinde, duş alabilmem için yakamı çıkarıp takmıştı.

Bu akşam ona adetimin erken bittiğini söyledim. Tekrar bebek sahibi olmayı deneyebileceğimizi söyledim.

Bu sözlerim ona bir baş sallama kazandırdı, sonra yatakta yanıma uzandı, sadece benim çok sevdiğim gri pijama pantolonuyla, ve boşluğa bakakaldı.

Uykuya dalmadan önce ağlamadım. Ama evrenden Everett'e huzur vermesini istedim.

Sadece kocamı geri istiyordum.

"Uyan." Şimdi boğazımı sıkıyor, nefes almamı engelliyor.

Evren dualarıma cevap vermiş gibi görünüyor. Tam olarak istediğim şeyi veriyor. İhtiyacım olan şeyi.

Everett Quentin Alder'ın tüm gücü üzerime çöküyor. Bu bir rüya değil.

Gözlerim birden açıldı. Karanlık oda bizi sarmış, geniş alanı sadece ay ışığı aydınlatıyor.

"Vay, vay, vay." Arkamda olmasına rağmen, gözlerimi açtığımı anlayabiliyor. Bu avcıdan hiçbir şey kaçmaz. "İşte buradasın."

"Ben..." Eli beni daha sıkı kavradı. Beni boğuyordu. "Everett. Lütfen."

"Lütfen." Gülüşü. Çok soğuk. Çok acımasız. Benimle alay ediyor. "Bana yalvarıyor musun, prenses? Durmamı mı istiyorsun?"

Dudakları çıplak omzumda, duygusal acı on katına çıkıyor. Beni kandırıyor. Dudaklarının cildime nazikçe baskı yapması bir yalan.

O kötü bir ruh halinde. Zalim bir ruh hali.

"Senden dürüst olmanı istiyorum," diye hırıltıyla söylüyorum, kalçalarımı geriye doğru eğerek. Kendimi tamamen ona bırakıyorum.

"Senden cevaplar istiyorum."

Çıplak bedenim ona ait. Kalbim ondan başkasına ait değil. İyi ya da kötü.

"Başka kim cevaplar için yalvarmış olmalı biliyor musun?" Yataktan çekiliyorum. Geriye doğru sürükleniyorum, *ta ki - aman Tanrım* - Everett'in kollarında havada kalana kadar. "Merhamet için mi?"

Gözleri omurgamdan yukarı doğru buz gibi bir ürperti gönderiyor. Şokun etkisiyle dişlerim takırdıyor.

Neredeyse hissedebiliyorum.

Ciğerlerim çalışmayı durduruyor.

Beni bodruma atacak. Yeraltında kilitli kalacağım, ses geçirmez duvarlar ve kapılar çığlıklarımı bastıracak. Yine de kapıyı yumruklayacağım. Everett'in kapısını.

Ama... hayır. Odadan çıkmıyoruz. Beni dolaba götürüyor.

Beni kilitleyecek. Orada. Yalnız. Yapamam.

Yapamam.

"Beni indir."

Yumruklarım göğsüne vuruyor, vuruyor, vuruyor. İşe yaramayınca saçlarını çekiyorum.

Keşke kendimi kontrol edebilsem, ama yapamıyorum. Panik içinde boğulurken bu neredeyse imkansız.

Yardıma ihtiyacım var.

"Beni indir!" Nefes almam lazım. Denemeliyim. "Oraya girmek istemiyorum."

Everett yatak odamızın ortasında durur. Keskin hatları, sıkılmış çenesi üzerinde gölgeler oynar. Bana olan sevgisi oradadır. Tam yüzeyin altında.

Onu dışarı çıkarmıyor. Çıkaramıyor.

Bir şey ya da biri, onun yaralı ruhuna pençelerini geçirmiş.

Onarmayı başardığı yara tekrar açılmış.

Kanıyor. Çok acı çekiyor.

Şimdi anlıyorum. "Everett. Kız kardeşin."

"Annen." Sessizce tısladı, ama bu ses gökyüzünü yaran bir gök gürültüsü gibi beni vurdu. "Bu kadar dürüstlük yeter mi?"

Annem. Sesinde artık hiç şüphe yok. Benim.

Annem.

"DNA'mızı laboratuvara gönderdin." Elimi yanağına uzatıyorum. Hafifçe dokunmaya çalışıyorum.

Everett elimi itti, gözlerini kısarak bana baktı.

"O zaman..." diye başlıyorum. Duruyorum. Bu çok fazla. Bu anın, bu ifşanın ağırlığı. Everett'in odadaki havayı emen öfkesi.

Bundan kaçmayacağım.

Bana ihtiyacı var. "Ne oldu?"

"Baban." Sesindeki zehir, kalbime bir hançer gibi saplanıyor. Tam kaburgalarımın arasına. "Onu yalvarttığından hiç şüphem yok. Onun çılgınlıklarını görmezden geldiğinden."

Yine yürüyoruz, odayı geçiyoruz. Dolaba giriyoruz. "Everett."

"Kapa çeneni." Beni bırakıyor ve bu harekette hiç nezaket yok. Her iki bileğimi de sıkıca kavırıyor ve bundan sonra durumun daha da kötüye gideceğini biliyorum.

"Hayır! Yapma!" Çırpınıyorum, tekmeliyorum, hırlıyorum. Lanet olasıca işe yaramazım. "Konuş benimle, lütfen!"

"Yapamam..." Beni görmezden gelerek, kravatlarını sakladığı çekmeceye uzanıyor. "Buna dayanamıyorum. Lanet olsun."

"Bırak beni." Aklım karışık. Öyle olmalı. Bu yüzden meme uçlarım sertleşiyor. Bu yüzden bileklerimi saran kravatının dokunuşuna inliyorum. Anneme ne olduğunu yeni öğrendim ve onunla sevişmek için can atıyorum. "Beni kilitleme."

Gözleri bana kilitlemeyeceğini söylüyor. Benden nefret etmediğini. Bu beni cezalandırmak ya da uzaklaştırmakla ilgili değil. O bu rahatlamaya ihtiyaç duyuyor.

Kendini daha iyi hissetmek için beni kırmak mı istiyor? Acısının yükünü benim omuzlarımda taşımamı mı istiyor?

Bunu yapabilirim.

Beni buraya kilitlemediği sürece, her şeye katlanabilirim.

İçimdeki ilk değişiklikte kaşlarını kaldırıyor. "Mücadele etmeyi bıraktın."

"Evet." Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikir. "Ben... ben senin karınım. Ben seninim. Ve sen..."

O beni giyinme odasına sürüklerken çılgılık atıyorum.

Everett, bir eliyle kravatını tutarken, tüm takım elbise ceketlerini askıdan çıkarır. Ceketler tek tek yere atılır ve bir yığın oluşturur.

Kaçmıyorum. Yüzümü buruşturmuyorum.

Her askı dolabın üstüne düştüğünde nefesimi tutuyorum.

Beni korkutuyor. Bir şekilde, her zaman korkutmuştur. Bu beni geri adım attırmaz. Hiçbir şey attırmaz. "Neymişim?" diye bağırır.

Askıda hiç giysi kalmaz. Everett, yerine kravatının diğer bağının diğer ucunu dolandırıyor, ifadesi sertleşiyor. Ve ben ona izin veriyorum. Beni bileklerimden oraya asmasına izin veriyorum.

"Ben neyim, Aurora?"

"Sen benim kocamsın." Ayak parmaklarım yere zar zor değiyor, sıcak ahşabı sıyrıyor.

Sorun yok. Sorun yok. Onun için omuzlarım yanacak. Kollarım uzayacak. İyileşmeden önce durum daha da kötüleşecek; bu çok açık.

Başka türlüşünü kabul etmem.

Beni incitti, bana haksızlık etti ve benden çaldı. Ve tüm bunlara rağmen, beni kurtarmayı başardı.

Hayatımdan. Bana kötü davrananlardan. Kendimden.

"Ee?" Sıkılmış bir sesle bu kelimeyi tükürüyor. Çıplak vücudumu incelerkenki konsantre yüzü ise başka bir hikaye anlatıyor. "Ben de bir zamanlar oğuldum. Bir kardeşim. Yıllardır üvey amcan oldum. Sana çok faydası oldu. Dördünüze çok yardımcı oldum."

Deneyimlerimden biliyorum ki, hayatı manipüle etmek imkansızdır.

Dünya seni mahvetmeye karar verdiğinde, bunu yapar. Sana ne kadar küçük olduğunu gösterir. Umutların, planların ve hayallerinin ne kadar saçma olduğunu gösterir.

Everett gibi güçlü bir adam bile evrenin radarında sadece bir nokta.

Ama kocamı tanıyorum. Onun acısını, dipsiz suçluluk duygusunu, yıllardır onu kemiren nefreti öğrendim. Bu duygu çok derin, kökleri onun içine işlemiş.

Sadece sözler, kalbindeki yarayı iyileştirmek için asla yeterli olmayacak.

"Beni kullan." Sırtımı kamburlaştırıp çenemi kaldırıyorum. "Acını dindirmek için beni kullan. Beni bir çıkış noktası olarak kullan. Her şeyi bana çıkar. Ben" —lanet olsun bu gözyaşlarına—"ben senin *karınım*. Seni seviyorum, seni pislik. Beni kullan."

Beni incelerken nefesi zorlanıyor. Onun kararını beklerken, ben de aynısını yapıyorum. Öfkeli olsa bile çok yakışıklı.

Göğüs kasları gergin, karın kasları belirgin, vücudu hareketsiz.

Vücudundaki dövmelemleri yalamak istiyorum.

Sıkılmış yumruğu. Sertleşmiş penisi. İkisi de ağzımı sulandırıyor.

Elini pijama pantolonunun cebine sokuyor. Uzaktan kumandasını sakladığı yere.

"Sana zarar vermemi mi istiyorsun?" Bir tıklama ve elektrik, boynumdan ayak parmaklarıma kadar keskin bir acı yayıyor.

Nefesim ciğerlerimden çıkıyor. Titriyorum ve bana uyguladığı güç karşısında şok olmuş durumdayım.

"Evet." Gözlerimi onunkilere dikip bakıyorum. "Söylediğimde ciddiydim. Sözümünden dönmeyeceğim. Durmanı ya da bana daha nazik davranmanı istemeyeceğim

—Tanrım, diye bağıyorum, o bana ikinci kez elektrik verdiğinde. "Emin misin?"

O acımasız davranıyor. Yine de, acının altında gerçek kişiliğini görüyorum.

Burada geçirdiğim zaman içinde sevmeye başladığım adam hala orada. O orada ve buna ihtiyacı var.

Bana ihtiyacı var.

"Eminim." Ne kadar acı çekersem çekeyim, dişlerimi sıkıyorum. "Tekrar. Tekrar."

Bana şok vermek yerine, uzaktan kumanda duvara çarpar ve ben şaşkın bir çığlık atarım.

"Çok cesursun, değil mi?" Çenemi kavradı. "Dayanıklı küçük şey. Elektriği çok iyi karşılıyorsun. Ama yeterince acı çekmiyor gibi görünüyorsun. Meme uçların böyle gergin olduğunda.

yanakların koyulaştığında. İhtiyacın olan küçük amını koklayabildiğimde. Bunun için ne kadar azgın olduğunu."

Ona bunun çok acıttığını söyleme şansım yok.

O durmasın diye iyiymiş gibi davranıyorum.

Beni küçük düşürmenin beni kırmakla ilgisi olmadığını biliyorum. Onun vicdan azabı ile ilgili. Asla olmaması gereken bir vicdan azabı. Bir daha asla.

Everett bacağımın arkasından bir bacağımı kaldırıyor. Beni ona doğru açıyor ve sonra...

Çatır.

Çatır.

Çatır.

Amım ıslak, eli her seferinde cinsel organıma vurduğunda müstehcen sesler çıkarıyor.

"Lütfen." Yapabilseydim kendimi acıdan korumazdım. Ne kadar acı verse de.

"Lütfen. Lütfen."

"Böyle daha iyi." Kaba davranıyor, avucunu ağzına götürüp benim uyarılmamın izlerini yalıyor.

Utançım. Acım bile, eminim ki benim üzerimdeki tadı alıyor. Bir kez mırıldanıyor ve uyarı yapmadan tekrar amımı tokatlamaya başlıyor.

Göz yaşlarım yanaklarımdan akıyor. İçim sıcak ve şişmiş.

Islak ve hassas.

Acı zevke dönüşüyor, ama sonra tekrar acıya dönüşüyor.

Deliriyorum, süzülüyorum ve beni ayakta tutan tek şey Everett'in sert bakışları.

Sadece ellerinin dokunuşunu hissediyorum. Sadece içimde yükselen orgazmı hissediyorum.

Everett geri çekildiğinde, beni işkence sehpası üzerinde döndürüyor.

"Hayır." Ağlıyorum. Bu rahatlamaya ihtiyacım var. Onun kalmasına ihtiyacım var.

"Hayır, lütfen."

"Bunu isteyen sensin." Vücudunun ısısı, bir anlığına kayboluyor. Hemen geri dönüyor ve bir başka kravatını belime sarıyor. "Seni benim küçük seks bebeğim yapmak istiyor. Seni benim acı fahişem yapmak istiyor. Kullanabileceğim bir oyuncak."

"Evet, evet, ama lütfen."

"Lütfen mi?" Everett omzumu ısıtıyor, acıyı yalıyor. Vücudu benimkine çok yakın, beni geri çekerken bana bastırıyor. Kravatıyla kalçalarımı kaldırıyor. "Bir şey istiyorsan, sözlerini kullanmalısın, karıcığım."

"Beni boşalt." Bunu istemek zorunda kaldığım için utanç duyuyorum. Ağzımı kontrol edemediğim için kendimi ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için. İhtiyaçlarım. "Acıyor. *Acıyor*. Beni boşalt."

"Yapardım..." Kenara çekiliyor, beni o kadar yukarı çekiyor ki parmak uçlarımda duruyorum. Onu ne kadar istediğimden şişmiş göğüslerim aşağıya sarkıyor.

Dudakları kulağımı bulur. Gözlerimi onun sert bakışlarına çeviririm.

"Ama ben buraya acını dindirmek için gelmedim," diye homurdanıyor. "En azından bu kadar çabuk değil."

Bu sefer eli kıcıma konuyor. Beni çığlık attıracak kadar güçlü. Beni ağlatacak, inletecek ve yalvartacak kadar.

"İşte oldu." Gerçek bir rahatlama olmasa da, rahatladım. Everett, kravatı belimde tutarken, yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyor. Beni boğan iki kalın parmağıyla gözyaşlarını ağzıma sokuyor. "Gözyaşlarını yala. Parmaklarımı em. Evet, aferin kızım. Çok iyisin. Çok baştan çıkarıcısın. Ağzını kirletmeme izin veriyorsun. Amin. Kıcını. Bunların hepsini benim için yapıyorsun. *Bana* yardım etmek için."

Bu işkence zihnimi mahvediyor. Orgazmın eşiğine getirilip sonra da benden alınması, sevdiğim adam tarafından acımasızca şaplaklanmak, kafamda bir şeyler yaratıyor.

Süzülmekten daha fazlası. Tamamen başka bir evrendeyim.

Çoğunlukla.

Kalbim her zaman burada olacak. Ona bağlı.

"Yapmaya çalıştığın bu mu?" *Çat*. "Bana yardım etmek mi?" *Çat*.

"Cevap ver."

"Evet." Sessiz bir çığlık. Gözyaşlarım yere dökülmeye devam ediyor. "Evet."

İnlemesi parçalanmış, kesik kesik. Yaralı bir hayvan gibi, acı ve umutsuzlukla dolu.

"Seni becereceğim, karı."

Ondan sonra, adı bir duadan başka bir şey değil. Saygıyla fısıldanıyor. Boyun eğerek. Sonra kravat düşüyor ve elleri kalçalarımı kavriyor.

"Seni asla hak etmiyorum. Damlayan amın. Ham, güzel kalbin." İkimiz de onun penisinin acımasız işgalinden inliyoruz. Onun etrafında geriliyorum. Kalınlığını, içimdeki zonklayan uzunluğunu barındırmak için mücadele ediyorum. "Siktir git. Seni yine de alacağım, Aurora." Kalçalarının acımasız itiş her kelimeyi vurgular. "İçine bir bebek koyacağım. Seni sahipleneceğim. Sana sahip olacağım. Son nefesimi verene kadar seni sikip saklayacağım."

Onun pis yeminleri, sikinin o noktaya çarpması, yıldızlar görüyorum. İhtiyacım olan itici güç bu. Karanlığa düşüyorum.

Hayatımın en enfes, doğaüstü orgazmına başımdan dalıyorum. "İşte böyle. Benim iyi kızım." Everett'in darbelerindeki ritim düzensiz. Daha sert. Parmakları vücudumu morartıyor, içime daha derine giriyor. Bunlar sevginin ifadesidir. Bana olan sonsuz bağlılığının göstergesidir. "Böyle sikheme izin veriyorsun. Spermimi emiyorsun. Siktir, seni seviyorum. Oh,

lanet olsun."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, başımı çevirip içime boşalırken yüzünü izliyorum.

Onun gücü, vahşiliği, ona hayranım. Geleneksel anlamda bir kral olmayabilir, ama yine de beni koruyan, beni sahiplenen, çıplak elleriyle benim iblislerimle savaşan kişi o.

O, acı ve gölgelerden bir krallık kurdu. O krallığı, gerçekten önemli olan tek şeyle, bana olan bağlılığıyla yönetiyor.

Hayatımın geri kalanını ona bunu hatırlatarak geçireceğim.

Yakında. Şimdilik, bileklerimden bağı çıkarırken nazik dokunuşuyla teselli buluyorum. O bileklerimi incelerken, her birini öperken vücudum göğsüne yığılıyor.

"Çok iyiydin." Hiç çaba harcamadan beni kollarına alıyor. Dudakları şakaklarımın üzerinde sıcak. Kalbi göğsünde güçlü ve düzenli bir ritimle atıyor. O sesi dinlemeyi seviyorum. "Ama gece henüz bitmedi."

Kafam karışık, burnumu kırıştırıyorum. "Bitmedi mi?"

"Hayır." Yüzünde sert bir ifade var. "Sana banyo hazırlayacağım. Seninle ilgileneceğim."

O beni banyoya taşıırken, kollarımı boynuna dolayarak ona sokuluyorum. "Bu fikir hoşuma gitti."

"Ondan sonra konuşmamız gerek." Beni yere indirir, banyoyu başlatır ve ben onun vücuduna yaslanırım. "Zamanımız kalmadı."

Korku vücudumu sarar, sözlerine tepki olarak tüylerim diken diken olur.

Titriyorum, ona daha da yakınlaşıyorum.

Su küveti dolduğunda, içeri giriyoruz ve ben onun güçlü bacaklarının arasına oturuyorum, başımı omzuna yaslıyorum.

"Annem hakkında mı konuşacağız?" Korku ve umut ciğerlerimi sarıyor. "Ailem hakkında mı?"

"Yakında." Everett beni sıkıca kucakladı. "Dinlen. Biraz daha sana bakmama izin ver."

"Tamam." Ben daha daha ona onu biliyorum ben güvende kollarında kollarında güvende olduğumu bilerek.

"Tamam."

"Aferin kızım."

Bu, mutlu bir uykuya dalmadan önce duyduğum son söz.

EVERETT

Yeni Bayan Alder, Aurora, bir canavara aşık.

Onu kıran adamı seviyor. Sert, umursamaz olan adamı.

Acıya rağmen. Korkunçluklara rağmen. Lanet olası yalnızlığa rağmen.

Aurora, yaşamaya devam etmek için kendi içinde güç buluyor. Benimle birlikte.

Beni o kadar çok seviyor ki, nemli saçlarını taramama izin veriyor, düğümlerini çözmeme izin veriyor.

Ben de onu seviyorum, tişörtümün içinde kaybolan küçük vücuduna bakmaktan kendimi alamıyorum. Aşık olmaktan daha fazlası, ona deli gibi aşığım.

Ona dokunmaktan kendimi alamıyorum. Saçları zaten pürüzsüz olmasına rağmen, saçlarını taramaktan kendimi alamıyorum. Göz kapakları ağır olsa da, derin uykudan uyanmaya çalışırken kirpikleri titriyor.

Bu konuşmadan kaçış yok. Keşke kaçabilseydik. Keşke onu bundan koruyabilseydim.

"Lotus, annen bebekken kapımızın önüne bırakılmıştı." Fırçayı komodinin üzerine koyup Aurora'yı yan çeviriyorum.

Mavi gözleri benimkilere kilitlenir ve devam etmem için beni cesaretlendirir.

"Aile doktorumuza göre yeni doğmuş bir bebektir. Bir aylıktan büyük olamazdı, dedi."

"Yani..." Nefesi kesildi. Yanakları soldu. "Yani benim gibi. Sorular sormaya başladığımda dadım bana öyle söyledi."

"Evet, senin gibi." Onu sahiplenircesine çenesini avuçlarım, sevgimin ağırlığıyla onu ezmek için kendimi zor tutarım. "Tek fark, Lotus'un seni oraya bırakmak istemediğinden emin olmam."

"Öyle mi?" Gözlerinde umut parıltıyor. Ne kadar yorgun olursa olsun, umut orada.

"O kısma da geleceğiz. Onun hakkında daha fazla şey öğrendikten sonra." Göğsümdeki iltihaplı yaraya karşı kendimi hazırlayarak devam ettim. "O, hayatın güzel olabileceğini bilmeni isterdi. Seni Winston'dan korurdu. Seni bu canavarlara teslim etmezdi."

"T-tamam." Çenesi titrer, vücudu benimkine daha da yaklaşır. Tişörtümü o kadar sıkı tutar ki, tişört buruşur. "Anlat bana. Her şeyi anlat."

"Ailemin dediğine göre, ilk günden itibaren çok iyi anlaşılmışız. Ben üç yaşındaydım, ama onun ağabeyi olduğum için çok heyecanlıymışım." Masadan fotoğraf albümünü alıp kucağına koyuyorum.

Annem bu albümü hazırlamış, her yıl için iki sayfa fotoğraf eklemiş. En iyileri. En mutlu olanlar.

"Bu, buraya geldiği ilk aylardan." Bahsettiğim fotoğrafı işaret ediyorum. Sayfaları çeviriyorum. "Bu, onun ilk doğum günü. Babam onun için tarihi seçmişti. Bu, benim dördüncü doğum günümde çekildi; Lotus pastayı parçalamakta kararlıydı. Ve tekmeliyordu."

"Aman Tanrım." Aurora'nın kahkahası sulu. Ben onun yüzündeki gözyaşlarını öperken, parmak uçlarıyla fotoğrafları okşuyor. "Şuna bak. Gülüyordu. Bunun gibi çok fotoğrafın var. Gülüyor."

"Evet, eskiden gülerdim." Bir iç çekiş. "Evdeki hayatımız böyleydi. Eğlenirdik. Mutluyduk. O da akıllı bir çocuktü, çok gözlemciydi. Altı yaşındayken, benim gibi gerçekten onların çocuğı olup olmadığını anne babama sordu."

"Altı yaşında mı?" Aurora şaşkınlıktan boğulur ve boğazını temizler. "O kadar küçük mü?"

"Evet. O akşam *konuştuk*. Ailelerimiz her şeyi açıkladı. Onun da bizim gibi olduğunu yeterince vurgulayamadılar. Onu dünyaya getiren ebeveynler onlar olmasa da, bu onun onların kızı olmadığı anlamına gelmezdi."

"Şanslı." Aurora'nın dudakları kıvrılır. Gülümseme gözlerine kadar ulaşmaz.

"Kimsenin sana ait olduğunu hissettirmediğı yılları telafi edeceğim." Fotoğraflar başka bir güne kalacak. Albümü bir kenara koyup ona sarıldım. "Sevildiğın kadar sevilmediğın her yıl için bunu telafi edeceğim. Yemin ederim."

"Bana işkence ederek mi?" Nefesi boğazımı gıdıklıyor.

"Aurora." Saçlarını okşuyorum. Sonra saçlarını çekiyorum, aralık dudaklarına ve küçük nefesine hayranlıkla bakıyorum. "Bana asla yalan söyleme."

"Yalan mı? Ne hakkında?"

"Bundan nefret ediyormuş gibi davranmak." Kulak memesini ısırıldığında kıvranıyor. "Bunun için ıslanmamış gibi davranmak. Bu da yalan sayılır."

"Sen en kötüsüsün."

"Sen söz konusu olduğunda değil." Şimdi göz göze bakıyoruz, ikimiz de zor nefes alıyoruz. İkimiz de birbirimizi o kadar çok istiyoruz ki, bu acı veriyor. "Benden en iyisini alacaksın. Her zaman. Acı ve zevk şeklinde. Aşağılama ve hayranlık şeklinde. Hepsine sahip olacaksın. Hepsini seveceksin."

"Sabırsızlanıyorum." Bu seferki sırtışı, kötü ve gerçek, ben dudaklarını öpmeden önce yayılıyor.

Sadece bir tane, acımasız, iz bırakan bir öpücük, dilimde onun kanının tadı kalıyor.

Ama ona verebileceğim tek şey bu.

Şehvetimi bastırıp, saçlarını bırakıyorum. Penisim hala sert.

Beklemek zorunda.

Onu tekrar sikersem uykuya dalacak. Geçmişini öğrendiğinde tamamen uyanık olmasını istiyorum. Yarın ne olacağını öğrenirken.

"Lotus, bizim aşkımızdan şüphe duyuyordu, ne olursa olsun hiçbir zaman gerçekten ailenin bir parçası gibi hissetmiyordu." Eski bir acı ve düzinelerce pişmanlık, ağırlığıyla beni neredeyse ezip geçiyor. Ama sonra Aurora'ya bakıyorum, içindeki umudu görüyorum ve ona odaklanıyorum. Gerçekten önemli olan şeye. "İçinde bir mücadele vardı. Ama üçümüz sürekli onun yanında olup onu rahatlatıyorduk. Ondan asla bıkmadık, öyle bir şey olmadı. Biz onun ailesiyiz ve aileler birbirine bağlıdır."

"O zaman bana hamileyken ne oldu?" Sorusu acı dolu. Cevabın ne olabileceğinden korkuyor.

"Bu kısım *benim için* zor. Hikayenin tamamını bilmiyorum." Parmaklarım sırtında, kollarında geziniyor.

Ona Lotus'u kanlar içinde ve gözyaşları içinde bulduğum geceyi anlatıyorum. Ona Lotus'un evden kaçtığını anlatıyorum.

Aramalar ve en ufak bir ipucu karşılığında sunduğumuz milyonlarca dolardan bahsediyorum.

Onu bize geri getirmek için her şeyi yaptık.

Sonra yaramı derinleştiren kısma geliyorum. Sanki odanın her yerine kanımı döküyormuşum gibi hissediyorum. Zemine, tavana. Aurora'ya ve bana.

Her şey parlak kırmızı.

"On iki yıl sonra, ormanda onun iskeletini bulduk. Boston'ın dış mahallelerinde." İç yanaklarımı ısırarak, vahşi bir iniltiyi bastırıyorum. Aurora bu zamana kadar hiç ağlamayı kesmedi. Hayvan gibi davranarak ona daha fazla stres yaşatmayacağım. "Adli tabip, öldüğünde yaklaşık on altı yaşında olduğunu belirledi. Kaçtıktan bir yıl bile geçmemişti. Ve..."

Derin nefes al. Sakin ol. Onun için.

"Ve?" Gözyaşları, yanaklarından akmadan önce kirpiklerinde kristaller gibi duruyor.

"Ve ölmeden önce doğum yapmış." Hava yutuyorum. Boğazım yanıyor. "Bebeğin ya da iskeletin izi yoktu. Hiçbir iz. Biz... Senin öldüğünü sandık."

Tanrım, ne acı. Kafamın içinde yankılanıyor. Kemiklerimi kesiyor. Ruhumu kesiyor.

Çenem çalışıyor. Nabzım hızlanıyor.

Kalbim göğsümde çekiç gibi atıyor.

"Sorun yok. Sorun yok." Avucunun içiyle çenemi yakıyor. Cildim yanıyor. Suçluluk duygusunun alevleri içimi yakıyor. "Bilemezdin Everett. Sadece hasta bir insan böyle bir şey yapar. Birini tecavüz eder, çocuğunu çalar ve öldürür. Senin anne babanla hiç tanışmadım ve sen de beni yakından göremezdin. Bilemezdin. Bunun suçunu üstlenemezsin. Yapamazsın. Hepsi Winston'ın suçu."

"Ailem bunu anlayabilirdi," diyorum. "Annem benim göremediğim benzerlikleri görebilirdi. Bu yüzden seni o eve kilitledi. Bu yüzden onların kederden ölmelerini bekledi ve seni toplantılara getirdi."

"Evet, öyle olmalıydı." Aurora elimi kalbine doğru çekerek, kendi elini benimkinin üzerine koydu. "Gördün mü? Senin suçun değildi."

Oda sessizliğe büründü. Ruhlarımız birbirine uzandı ve teselli buldu. Sadece bir anlığına da olsa.

"Senin hatandı," diyorum sonunda, sesim kısık. "İntikam almaya o kadar takıntılıydım ki durup sana bakamadım. Sen on dokuz yaşına girdiğinde senden etkilendim. Ne olursa olsun ne kadar güzel olduğunu gördüm. Ne kadar olgunlaştığını. Daha yakından bakmadım. Bunu görmek çok uzun zamanımı aldı, buraya taşındıktan sonra bile. Özür dilerim, Aurora. Son bir buçuk gündür kendimi kaybetmiş olduğum için özür dilerim. Acının altında ezildiğim için. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için. Çok özür dilerim."

"Kapa çeneni," diye tısladı, ona defalarca söylediğim emri. Şaşkın ve açıkçası ona hayranlık duyarak, ağzımı kapattım. "Geçmiş öldü. Annem öldü. Ama o... Winston hayatta. Özgür bir adam. Bu konuda ne yapacağız?"

Onu ne kadar sevdiğimi düşününce kalbim ısınır. "Bu da seninle konuşmam gereken başka bir konu."

Dünkü buluşmamızla ilgili hikayeyi anlatmaya başladığımda, Aurora'nın boğazından düşük bir hırıltı yankılanır.

"Orospu çocuğu." Göğsüme attığı yumruk neredeyse hissedilmiyor. "Eminim öldüğümde beni yakmayı planlıyordur. Sen bana çok bağlanmadan önce kanıtları ortadan kaldırmak istiyor. Sen benim senin... senin... olduğunu anlamadan önce."

"Üvey yeğenim olduğunu." Onun somurtkan yüzünü öpüyorum. Kendimi tutamıyorum. "Ve bağlanmadan önce mi? O tren çoktan kaçtı. Ben bağlandım. Aşık oldum. Ben seninim."

"Onu alt edeceğiz, değil mi?" İki eli de yüzümde. Beni kendine çekiyor, ben de izin veriyorum, alnımı alnına dayıyorum. "Bana söz ver, onu ve Molly'yi mahvedeceğiz. Lütfen."

"Yapacağız. Yarın sabah ilk iş olarak iki polis dedektifi ile bir toplantım var. Buraya gelecekler. Winston ayrılır ayrılmaz onları buraya çağırırdım, ama davayı sağlamlaştırmak için son kanıtlara ihtiyacım vardı."

"DNA testi."

"Evet. Bir şey daha var. Bana istismarı anlattığından beri, senin davayı hazırlıyorum Aurora. Senin için adalet sağlayacağım. O evde, onlar ve çalışanları tarafından maruz kaldığın her şey için, onlar da cezasını çekecek." Yanaklarından taze gözyaşları süzülürken onu öpüyorum. Gözyaşlarını yalayıp siliyorum. Kahretsin, onu seviyorum. "Artık her şey halloldu, bu işi bitireceğiz. Ve hayatlarımıza devam edeceğiz."

O başını sallar, sonra yüzü bir heykel gibi donar. Aurora bana bakıyor, ama içimden geçip gidiyor.

"Ne sorun var?" Masaj masaj kaşlarımı kaşlarını
çizgilerini kaş göz kaşları arasındaki

"Hiçbir şey." Gözlerini kırpıştırarak odaklanmaya çalışıyor. Bakışlarında hâlâ eksik bir şey var. Bir şey kaybolmuş. "Sadece yorgunum."

Buna bir saniye bile inanmıyorum.

Çenesini kavrayarak, o çığlık atana kadar parmaklarımı ona batırıyorum. "Ne oldu?"

Uzun saniyeler boyunca böyle gidip geliriz. Neyin yanlış olduğunu sorup duruyorum. O ise bana hiçbir şey olmadığını söyleyip duruyor.

Yeter artık.

"Aurora." Elimi boğazına kaydırıp sıkarak kelimeyi vurgularım. "Konuşmaya başlasan iyi olur. Aksi takdirde çok daha acı verici olacak. Konuş benimle."

"Onun biyolojik kızı olduğuma inanamıyorum." Soğukkanlılığı bozulur. Aurora'nın yüzü buruşur.

Anı, yüksek sesli hıçkırıkları, aklımın geri kalanını da yok etmek üzere. Bu hıçkırıklar kısmen çığlıklardır, durumunun gerçekliğini sindirmek için zaman bulduğu için içten gelen acısı artık açığa çıkmıştır.

"Everett, lütfen. Lütfen." Her hıçkırık bir öncekinden daha boğuk çıkıyor. "Onun kızı olmak istemiyorum. Bu tecavüzcü. Bu pislik. Onu öldürmek istiyorum. Lütfen, bırak onu öldüreyim. Lütfen, Everett. Beni seviyorsan, onu öldürmeme izin verirsin. Lütfen. Lütfen, lütfen, *lütfen*."

Buna hakkı var. Bu çöküşe. Bu yalvarışlara. Bu yürek parçalayan hıçkırıklara.

Ama bir kez söyledim, yine söyleyeceğim: Winston'ın kazanmasına izin vermeyeceğim.

Onu da benden çalmasına izin vermeyeceğim.

"Beni dinle." Sanki sonsuza kadar süren bir yalvarışın ardından, onu daha önce olduğundan daha sert bir şekilde boğazlıyorum. "Onun nefes borusunu çıplak ellerimle ezmekten daha çok istediğim bir şey yok. O bilinçliyen organlarını tek tek vücudundan söküp çıkarmak. Senin için."

"Ama?"

"Yakalanma, senden ayrılma riski çok az... Seni bulduktan sonra... Hayır. Buna değmez. Bu şekilde yapacağız."

Bir daha g n ışığını g rmeyecek, sana s z veriyorum."

Bir s re daha sessizlik, sonra, "Bana nasıl bakabiliyorsun?"

"Seni seviyorum." Her zamanki gibi d r st m. "Bu, nasıl d nyaya geldiğinle, anne babanın kim olduğu ya da damarlarında akan kanla hi bir ilgisi yok. Senin i in d nyayı yakarım. H k metleri yıkarım ve sana iyi bir hayat sağlamak i in t m paramı harcarım. Mutlu bir hayat. Benimle. Sen benimsin, lanet olsun. Anlağıldı mı?"

Onun bağını sallaması  ok  z c . "Ben de seni seviyorum, kocacığım."

Kollarını boynuma doluyor, bağını omzuma yaslıyor. Sanki d nyasında kalan tek sabit Şey benimmiŐim gibi bana sarılıyor.

O kesinlikle benim, bu y zden ben de ona sarılırım. Sıkıca.

"Bana annemden biraz daha bahseder misin? B y kannem ve b y kbabamdan?"

Hi bir Şey bunu daha  ok istemezdi.

Aurora, ben onu kucaklarken dinliyor. Ben  zerimize battaniyeyi  rterken dinliyor.

Ben v cudumu onun arkasına kıvrıp kollarımı ona dolarken.

Nefesi ađırlaŐana ve g zleri kapanana kadar dinliyor.

Sonra yataktan kalkıp polis departmanındaki bağlantılarımı ve ailemin hukuk b rosunu y neten ortaklarımı uyandırırım.

Asla fazla dikkatli olamazsın. Fazla hazırlıklı olamazsın. Aurora i in hazırlıklı olmalıyım.

AURORA

Çocukluğumun geçtiği evin kapısına bakarken sırtımdan soğuk bir ter damlası akar.

Üzerimde bir ürperti hissediyorum.

Kocam kolunu omuzlarıma doluyor, sessiz kalarak bile bana destek oluyor, beni kendine daha da yakınlaştırıyor.

Böyle yaparak beni koruduğu fark edilmiyor değil. Kısa bir süre önce beni mahvetmekten başka bir şey istemeyen bu adam.

Başımı kaldırdığımda, gözlerindeki sıcaklığa hayran kalıyorum. Düğün gecemizden bu yana çok şey değişti.

Her şey değişti.

"Güvendesin." Dudakları şakağımda, parmakları süveterimin üzerinden kolumu okşuyor. "Artık sana zarar veremez. Ben hayatta olduğum sürece ve ben öldükten sonra bile kimse sana zarar veremez. Kimse vermeyecek."

Dünden beri bana bu sözleri defalarca tekrarladı. Sadece uyku beni ele geçirdiğinde söylemeyi bıraktı. Ama uyandığımda, tekrar söylemeye devam etti.

Bana kahvaltı hazırlarken.

Evimize gelen iki dedektifle otururken.

Eski ve yeni suçların kanıtlarını ortaya koyarken.

Bütün bu süre boyunca Everett beni koruduğunu söyleyerek beni rahatlatıyordu. Kabuslarımın sona erdiği ve gerçek hayatımın nihayet başlayabileceği yer burası.

Bu yüzden, burada aynı sözü tekrar duymak beni şaşırtmadı. Polislerin bize katılmasını beklerken, onun SUV'sinin arkasında.

Molly ve Winston'ı tutuklamalarını beklerken.

Duruşmadan sonra, yıllarca hapis yatacaklarına şüphe yok.

Umarım, sefil hayatlarının geri kalanı boyunca.

O zamana kadar, birkaç dakika daha yalnız kalacağız. Elbette, Everett'in şoförü ön koltukta oturuyor, ama sessiz ve bize ihtiyacımız olan mahremiyeti sağlıyor.

"Biliyorum," diye fısıldayarak göğsüne yaslanıyorum, erkeksi kokusunu içime çekiyorum. Ona kendimi kaptırıyorum, o lanet evin uyandırdığı tüm kötü anıları unutmaya çalışıyorum. "Bana söz verdin."

"Söz verdim." Bir öpücük daha. Bu seferki başımın üstüne. Everett elini kolumdan omzuma, oradan da yakama doğru kaydırıyor. "Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım. Asla."

Başparmağı, ısınmış boğazımın derisini okşuyor. Avucunun içi, deri üzerinde sahiplenici bir şekilde duruyor.

Keşke bu yeterli olsaydı.

Ama anılar ısrarcı. Bana saldırıyorlar. Bir parçam onların asla gitmeyeceğinden endişeleniyor.

Buraya tek başıma Clarke'larla yüzleşmeye geldiğimde, korku göğsümü sıktı. Elbette cesur bir yüz takındım. Kaba ve küstah davrandım çünkü zırhıma ihtiyacım vardı. Everett için bu bilgiye ihtiyacım vardı.

Şu anda, adrenalin damarlarımdan akıyor.

Kabuslarımla yüzleşmek zorundayım.

Ama ne kadar acı verici olursa olsun cesur olmalıyım. Bu iki insanın ölümüne tanık olmak, hayatım boyunca beklediğim şeydi. Hele ki annemin öldürülmesinde parmakları olduğunu öğrendikten sonra.

Onun yüzünden, annemin benim annem olarak geçirdiği ilk ve tek günleri korkunç bir deneyim oldu. Ölümçül bir deneyim. Nasıl öldüğünü bilmiyorum, ama bu onun suçu olmalı. Büyükbabamın ölümlerinden kesinlikle o sorumlu.

Yargı günü geldi. Vücudum hala titriyor.

"Prenses, bak." Everett her zamanki gibi nazik, çenemi tutup yüzümü ön cama doğru çeviriyor. "Sirenler. Geliyorlar. Hayatımızın bu kısmı bu gece sona erecek."

"Evet." Sesimdeki inançsızlık kulaklarıma kadar ulaşıyor. Bu da Everett'in de bunu kesinlikle fark ettiği anlamına geliyor.

"Mahkemede hiç şansları yok." Beni kucağına çekiyor. Dügün yüzüğünün altını, loş ışıktaki parıldayarak vaatler taşıyor. "Kanıtlar ve senin ifaden reddedilemez olacak," diye devam eder, yanağımlı okşayarak. "Onların çalışanları da tanık kürsüsüne çıkacak. Yalan yere yemin etme riskini göze almayacaklar. Senin maruz kaldığın istismarla ilgili elimizde çok sağlam deliller var. Tüm bağlantılarım bu davada çalışıyor. Onları ömür boyu hapse atacaktlar. Beni duyuyor musun?"

Onu duyuyorum. Onu hissediyorum.

İntikamımızdan teselli bulmalıyım. Bir gün bulacağım. Bugün, bir sonraki nefesimi almaya çalışıyorum.

"Jüri onları mahkum etmekten başka seçeneğı olmayacak."

Aklım onun söylediklerini algıırken, düşüncelerim daha karanlık, daha morbid hale geliyor.

Belki de annemle birlikte ölseydim daha iyi olurdu. Ona yapılanların gerçeğini bilerek acı çekmek zorunda kalmazdım.

"Aurora." Kafamı sallayarak geri gerçek dünyaya dönüyorum.

Everett'in çenesi sıkı sıkıya kapalı, burun delikleri genişlemiş. "Yeter artık." "Ne yaptım ben?" Masumiyet takınıyorum. Gülümsemeye çalışıyorum.

"Bana bunu mu soruyorsun?" Ondan yayılan agresif enerjiyi zar zor bastırıyor. "Seni görüyorum, bu küçük gerçeğı unutmuş olabilirsin diye söylüyorum. Acı çektiğini görüyorum. Düşüncelerin, senin diğer her şeyin gibi benim de. Konuş benimle."

"Beni orada ölüme terk edebilirdi." Sesim kısık, sözlerim aceleci. "Beni orada, onun yanında, her neredeyse, bırakabilirdi. Annemin yanında. Öyle yapmalıydı."

"Hayır." Everett beni deli gibi öpüyor. Sanki savaştaymış gibi ağzını ağzıma bastırıyor. Dudakları, dili, dişleri beni işaretliyor. Beni sakinleştiriyor. "Hayır."

Dilinin her dokunuşu, alt dudağımlı her ısırışı, şiddetli. Acımın bir kısmını alıp yerine *kendini* koyuyor.

"Orada ölmemen gerekiyordu." Zorlukla yutkunuyor. "O yapmazdı... Kahretsin."

Polis arabaları kapıya yaklaşırken siren sesi duyulmuyor.

Tutuklama Winston ve Molly için tam bir sürpriz olacak. Everett'in gücü ve etkisi bir şeyi çok netleştirmişti: Clarke'lar önceden haber verilmeyecekti.

"Annen senin yaşamını isterdi." Bu sefer dudaklarını benim dudaklarıma bastırduğında, vahşi bir hırıltı çıkarır. Dudaklarımda tadını alırım. O hırıltının çaresizliği vücuduma sızar. "Ve *iyi* yaşa. Bunu asla unutma. Bitiş çizgisine çok yaklaştık, o yüzden hayır. Bunu yapamazsın. Benim yaramaz çocuğum olmayı bırakamazsın. Benim güzel savaşçım. Sen sadece... ruhun nereye giderse gitsin, onu bulacağım. Her seferinde. Ne olursa olsun, seni bana geri getireceğim. Ama lütfen, bana inan. Bize inan. Sadece kal, lanet olsun."

Yanaklarını tutuyorum. Asla bırakmak istemediğim bu harika adama sarılıyorum. "Everett..."

Pencereye vuran bir ses beni keser. "Bay Alder, efendim. İyi akşamlar."

"Bize bir saniye verin," diye bağıyor. Şoförü başını sallıyor ve polisi halletmek için SUV'den iniyor. Sonra Everett bana fısıldıyor, "Konuş benimle."

"Belki de neden benim hayatta kaldığımı, onun ise kalmadığını bilseydim..." Everett'in gözlerinde öfke, acı arıyorum. "Orada onunla birlikte ölmeliydim."

"Bunu bir daha asla söyleme. Aklından bile geçirme." Bakışlarında sadece güç var. Sadece sevgi var. İçinde parçalanıyor, ama o her zaman benim dayanağım. "Senin ihtiyacın olan şey, bu kabusu geride bırakmak. Ve hayatım üzerine yemin ederim Aurora, bunu başaracaksın."

EVERETT

Y Komplo kurmanın, beklemenin
yılları.

Yirmi yılı aşkın bir süredir öfkem yüzeyin hemen altında kaynıyor.

Bu beklenti beni neredeyse yiyip bitirdi.

Adaletin yerini bulmasını görmek, benim kişiliğimin bir parçası haline geldi.

Benim kim olduğumun bir parçası.

Şimdi ben nihayet bunu bunu Polis gücü gücü,
bağırın bağırışlar, her personel üyesinin kelepçelenmesi, benim

istediğim şeydi.

Ve kendimi aptal gibi hissediyorum.

Evet, vücudumu saran ateş tam da beklediğim şey.

Adaletin alevleri orada.

Omuzlarımı geriye, çenemi yukarı iten güç.

O da uzun zamandır beklediğim bir şeydi.

Ama onların yok oluşu benim nihai hedefim değil. Aurora benim
hedefim.

O, benden her şeyi alan bu acı savaşta bir kurban daha olacaktı.

O, düşman olmalıydı. Yok edilmesi gereken bir hedef. Geriye dönüp
baktığımda, ne kadar yanıldığımı görüyorum.

Lotus'un kızı olmasa bile, Aurora her zaman benim olacaktı.

Sanırım bunu en başından beri biliyordum. Şimdi, ona bakarken bunu
biliyorum. Clarke'ların malikanesinde polis baskını sürerken onu izliyorum.

Aurora, ait olduğu yere, kolumun altına sıkıca yapışmış durumda.

Titriyor ve huzursuz, bakışları çılgınca ana katı tarıyor, babasını arıyor.
O burada değil. Korkak, ön kapıdan kaçmaya çalışacak kadar aptal değil.
Bu sadece vurulmasıyla sonuçlanır ve her ders kitabı narsisti gibi, Winston da kendini çok fazla seviyor, bunun olmasına izin vermez.
Endişelenmiyorum. Onu yakında bulacaklar. Aurora ve ben onlarla işimizi bitirdikten sonra.
Eğer bana kalsaydı, bu birkaç dakika önce gerçekleşmiş olacaktı.
önce gerçekleşmiş olurdu.
Ama ben Aurora için buradayım. Biraz daha kalmamı istedi.
Korkarım ki, bu korkunç gerçeğin ayrıntılarını öğrenmeden önce
Bunu anlıyorum.
Onun korkularını ve endişelerini anlıyorum.
Ne yazık ki, beklemek ona yardımcı olacağını sanmıyorum.
Etrafımızda yankılanan her kelepçe sesi, onun bir kez daha nefesini kesmesine neden oluyor. Zafer duygusuyla dolmak yerine, her dakika daha da korkuyor.
Bu doğru değil. Bu kabul edilemez. Kimse onu korkutmayacak ya da terörize etmeyecek. Kimse.
"Sessiz kalma hakkın var." Sarışın bir polis memuru bir personeli yanımızdan sürükleyerek geçiriyor. Ona Miranda haklarını okurken onu ön kapıdan dışarı çıkarıyor. "Söylediğin her şey..."
"Ben sadece buradaki aşçıyım!" Öfkesi, arkamda bir fısıltıdan ibaret.
Sadece, burada çalışmaya başladığı günden beri bir çocuğun istismar edilmesine tanık olan şef. Onu tanımıyorum ama bunu yaptığını biliyorum.
Aurora bana hepsini anlattı.
"—mahkemede aleyhinize kullanılabilir ve kullanılacaktır," diye devam etti memur.
Ayak sesleri arka planda kayboluyor.
"Everett," Aurora boğuk bir sesle konuşur. "Artık gidebiliriz."
"Emin misin?" Saçının bir tutamını kulağının arkasına atıyorum.

Parmaklarım yumuşak tenini okşarken titrer.

"Eminim." İçinde bulduğu cesaret, benim soğuk kalbimi neredeyse eritiyor.

"Aferin kızım." Elimi beline koyarak, çenemi merdivenlere doğru çevirdim.

"Önden buyur."

İlk basamakta, Randy birdenbire ortaya çıktı. O, bu davayı yürüten ve benim ilk konuştuğum iki dedektiften biri. Eli omzumda.

Burada koşturmaktan kahverengi saçlarında ter damlaları oluşmuştur. "Bay Alder."

Gözlerimi ona dikiyorum.

"Özür dilerim." Rahatsız edici elini çekip, ensesini ovuşturur.

Daha fazla insan dışarı çıkarılıyor. Daha fazla Miranda hakkı okunuyor.

Daha fazla "*Ben* masumum" deniyor.

"Sizinle birlikte gitsem daha iyi olur diye düşündüm," diyor. "Dava olabildiğince sağlam ve ben de öyle kalmasını istiyorum."

"Anlıyorum." Elimi Aurora'nın sırtına koyup yakasına doladım. Güven verici bir jest. Ona verdiğim sözü tutacağım. En savunmasız olduğu anda yanında benden başka kimse olmayacak. "Bu yüzden ben de orada olup denetleyeceğim. Ben izin vermeden o odaya giremezsin."

"Bay Alder." Elleri havaya kalkar, beni yatıştırmak için acınası bir girişimde bulunur. "Sadece sizin iyiliğiniz için öneriyorum."

"Kal. Burada kal." Hala tüm cevapları bilmiyorum. Aurora hala berbat durumda. O ve önerileri umurumda değil.

"Tamam." Ses tonumda veya ifademde kesin bir şey olmalı ki geri adım attı.

"İşin bittiğinde beni ara."

Ona arayacağımı söylemek zaman kaybı.

Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz.

Koridorun sonundaki büyük çift kapılar kapalı.

Kapalı, ama kilitli değil, çünkü birini ittiğimde bunu fark ediyorum.

"Ben yanıdayım," diye Aurora'ya fısıldıyorum, birlikte içeri girerken. "Bunu asla unutma."

"Evet, ben..."

Aurora'nın kulağının yanındaki duvara bir telefon çarpıyor. Onu hızla arkama alıp, o ve bu iki pislik arasında kalkan görevi görüyorum.

"Sürtük." Bize telefonu fırlatan Molly, pencerenin yanındaki koltuklardan birinden atlar. Pembe eşofman giymiş ve saçları dağınık olan Molly, huysuz bir çocuk gibi yere vurur. "Sana her şeyi verdim. En güzel yıllarımı. Aklımı! Tanrım, sen dayanılmazdın. Her zaman. Ve sen bize böyle mi ödüyorsun?"

O yaklaşmadan Winston onu belinden yakalar.

"Ağzını tut," diye fısıldayarak onu arkasına atar. Onunla konuşurken kötü mavi bakışları bize yöneliktir. "Kıpırdama, duydu mu?"

"Bana hiçbir şey vermedin." Aurora bir saniye için benim tutuşumdan kurtulur.

Parmaklarımı bileğine dolayarak onu yanıma çekerim. Gerekirse kendimi onun önüne atmaya hazırım, ama bu konuşmaya ihtiyacı var.

Onlara kendisinin onlardan çok daha iyi olduğunu göstermesi gerekiyor. Çok daha cesur olduğunu.

"Hiçbir şey mi?" Winston kükrer.

Karısı itaatkar kalır, bir canavar gibi hırıldayarak.

"Hiçbir şey," diyor Aurora, sesi öfke ya da korkudan titriyor. Belki de her ikisinden.

"Bu *hiçbir şey*, annenin seni doğurduğu sokaklarda büyümekten çok daha iyiydi." O, Aurora ve Lotus'tan, kız kardeşime zorla yaptıklarından bahsediyor. Lanet olsun. Ağzım seğiriyor. Öldürme dürtülerimi zorlukla bastırıyorum. "Açlıktan ölmekten daha iyidir. Ya da daha kötüsünden."

"Onunla birlikte olurdum!" Aurora'nın dişleri görünüyor, şimdi anlıyorum. Öfkesi dışına taşıyor.

Bu manzara göğsümü gururla dolduruyor. Kendini nasıl toparladığını. Savaşmadan pes etmeyeceğini. Hayranlık uyandırıcı. Ayrıca sikimi sertleştiriyor.

"Bana işkence ettin." Zehirli sözleri ve bunları söyleme şekli içimde bir gurur dalgası daha yaratıyor. "Senin

annemin ölümünde parmağın var. Benim her zaman bir tecavüzün ürünü olmamın sebebi sensin."

Ağzını açarak onun sözünü kesmek ister. Ona doğru tehditkar bir adım atarım. Bu onu susturur.

"İkiniz de." Sol elini kaldırdığında, yüzüğü odadaki yumuşak ışığı yansıtıyor. Eli titrediğinde ışık duvarlarda dans ediyor. Konuşmak için ciğerlerini genişletiyor. "Bana ne verdiğinden bahsetmek ister misin? Aileme? Kalp kırıklığı. Travma. Ölüm. Hepsi senin suçun."

Winston sıkılmış gibi davranmaya cüret ediyor. Bana bakarak iç çekiyor. "Bitirdi mi?"

Tabii ki bitti. Kibar olmayı bıraktım. Medeni davranmayı bıraktım.

Onu öldürmeyeceğim diye, başka şekillerde incitemeyeceğim anlamına gelmez.

O konuşurken bize yaklaştı ve şimdi o kadar yakın ki, ona ulaşmam için tek bir adım atmam yeterli. Elimi boğazına dolayarak onu yere itiyorum ve yanına diz çöküyorum.

"Onu rahat bırak!" diye bağıyor Molly, ama akıllıca yerinde kalıyor. Hırlıyorum, kokuşmuş nefesini içinden sıkıştırıyorum.

Elime tırnaklarını geçirir. İşe yaramaz.

İkimiz de bunun farkındayız.

"Aurora," onun boktan babasından gözlerimi ayırmadan onu çağırıyorum. "Buraya gel."

Bale ayakkabıları sessizce bana doğru yürür. Elini omzuma koyar, sanki vahşi bir hayvanla uğraşır gibi dikkatli davranır.

"Teşekkür ederim." Duygular sesi kalınlaştırır.

Kafamı sallıyorum. "Winston, işin bitti mi diye sordu."

Onun kocası olabilirim, ama gardiyanı mı? Hayır. Siktir et.

Bunu sormamın sebebi onun için. Düşmanlarımız Aurora'nın benim tutsağım değil, güçlü bir kadın olduğunu görebilsinler diye.

"Bitirmedim." Yanıma diz çöktüğünde, onun sıcaklığı beni sarıyor. "Neden beni yaşattın, Winston?" Cümlelerin sonunda sesi kısılıyor. "Neden onu öldürmek zorundaydın? Neden?"

Serbest kolumu beline doladım.

Winston ondan bana bakar. Sonra kapalı kapılara. Aşağıdaki kargaşayı dinliyor, durumun ne kadar kötü olduğunu değerlendiriyor.

Çok kötü.

"Kız kardeşime tecavüz ettiğini biliyoruz. Buraya senden itiraf koparmak için gelmedik." Dudakları morarana kadar onu sıkıca tutuyorum. "Lotus'un günlüklerine ek olarak, DNA'nı alıp senin babası olduğunu kanıtlamak için mahkeme emrimiz var. Aurora'nın yıllarca süren istismara dair ifadesine sahibiz. Çalışanlarının çöküp bugün önceden onayladığım anlaşmaları yapıp seni ispiyonlaması sadece an meselesi. Ne dersen de parmaklıklar ardına gireceksin, o yüzden gerçeği söylersen iyi olur."

"Ne..." Zorlukla aldığı nefes öksürüğe dönüşüyor. Tatmin edici ses avucumun altında titreşiyor. "Bunun bana ne faydası olacak?"

Onun başını yukarı kaldırıp tekrar yere vuruyorum. Kafatası yere çarptığında mide bulandırıcı bir ses çıkarıyor.

"Adi herif." Aurora bana katılır ve ona sertçe tokat atar. Tekrar. Tekrar. "Bundan ne kazanacaksın? Bundan. Ne. Kazanacaksın?"

Bu gidişle, tamamen kontrolünü kaybedecek.

Bu olduğunda o gülecek. Aurora'nın çöküşünden daha fazla onu memnun edecek bir şey yok.

"Şşş." Alışılmadık bir şekilde nazik davranıyorum, onu kendime doğru çekiyorum. Onu tutuyorum, nefes nefese bana yaslanırken ağırlığını destekliyorum. "O sana zarar veremez. Artık kimseye zarar veremez ve vermeyecek. Sen iyisin. Sen iyisin."

"Bana söylemeyecek." Sesi tiz, elleri yumruk haline gelmiş. "Söylemeyecek."

Dudaklarım şakağına değiyor. "Söyleyecek."

"Zavallı." Winston'ın şişkin gözleri Aurora'nın yüzüne kilitleniyor. "Ama yine de..."

"Bu cümleyi bitiremeyeceksin." Kafasını tekrar yere vuruyorum. Düşük *bir ses çıkar* ve o sessizleşir. Aurora kıkırdar. Bu ses beni tahrik eder. "Ve soruna gelelim. Winston Clarke'ın bundan ne çıkarı var?"

"Evet?"

Winston'ın yüzü benimkinden birkaç santim uzakta.

Aurora ve benden çok şey alan adamla.

"Doğru fiyat karşılığında herkes satılık." Ona, umarım hayatının geri kalanında onu dehşete düşürecek bir sırtış atıyorum. "Bunu herkesten daha iyi biliyorsun, eminim."

"Sırlarım için bana para mı ödeyeceksin?" Gözlerinde umut parıltıyor. "Bana bir anlaşma mı teklif edeceksin?"

"Hayır." Onun umudunu yok etmekten büyük mutluluk duyuyorum. "Yapacağım şey, bir değil, iki değil, on mahkumun sana hapisanede yeni en iyi arkadaşların olmaları için para ödemek. İlk hafta sonunda, kıçın Atlantik kadar genişleyecek. Organların onarılamaz şekilde zarar görecektir. Kimse onları durdurmayacak. Hapishane doktoru bile benim maaşımı alacak. Tabii Aurora'nın sorularını cevaplamazsan."

Onun solgun yanaklarına bakınca sırtışım genişledi. "Ne söylersem söyleyeyim, beni güvende tutacak mısın?"

"Öyle bir şey demedim."

O pislik suratını asar. "Anlaşma yok."

"Sana sunabileceğim en iyi teklif, tecrit hücresi. Senin ve karın için."

Bunu hak etti. Tek başına hapsedildiğinde akıl sağlığı elinden alınacak. Yıllarca konuşacak kimsesi olmayacak.

"Tamam. Tamam. Anlaştık." Elini yere vurarak pes etti. Yenilmiş. Acınası. Arkamızdan kendi anlaşmalarını yapmayı düşünüyor olabilir. Denemesini isterim. Bu işin sonunda, meteliksiz kalacak. Bir hiç olacak. "Lotus evime geldi..."

Onu sallayarak, homurdanarak, "Onunla konuşurken Aurora'ya bak" diyorum. ona bak."

"Bir gece evimize geldi. Molly ile evlendikten birkaç ay sonraydı."

O, benim dediğimi yapıp ona bakmakla akıllılık ediyor. Aurora vücudunu bana yaslıyor. "Saat geç olmuştu. Karanlıktı. Onu zor tanıdım. Kucağında bir bebek tuttuğunu zar zor gördüm. Seni bir sürü kirli kumaşla sarmalamıştı."

Pişmanlık beni sarar, vücudumu yakar.

Kız kardeşim için daha fazlasını yapabilirdik. Her saat onu ne kadar sevdiğimizi söyleyebilirdik. Belki o zaman bize inanırdı

bize

ina

nırd

l.

Onu hayal kırıklığına uğrattık.

Faydası yok. Kendini küçümseme ve mutsuzluk içinde boğulmanın bir anlamı yok. Olan oldu. Ne yazık ki.

Aurora'ya tutunmak önemli. Önemli olan tek şey bu.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

"Sonra senin onun karnında olduğunu fark ettim. Senin benim olduğunu söylediğinde, yalan söylemediğini anladım." Boğazına uyguladığım baskıdan dolayı kaşları çatıldı. Onu hayatta bırakma fikrinden nefret etsem de, tutuşumu gevşettim. "Lotus öyle değildi. Naif ve güvenilirli. Bu yüzden benim gibi birine aşık oldu. Bu yüzden bana takıntılıydı."

"Dikkatli ol," diye uyardım.

"Tamam, tamam. Hadi bitirelim şu işi. Kraliyet toplantıları sırasında, tuvaletlerin yanında beni beklerdi. Ne zaman bir telefon görüşmesi için dışarı çıksam, o oradaydı." Omuz silkme hareketi acınasıydı. "O çok gençti. Ben ilgilenmiyordum. Ama o ısrar etmeye devam etti. Bir yıl boyunca bu böyle devam etti, sonra ben patladım. Yetişkinler gittikten sonra malikanedeki tuvaletlerden birinde olacağımı söyledim. Ve oradan sonra... bilirsin. Erkekler erkeklerdir, falan filan. Neyse..."

Aurora'nın o tokatı atmasına izin verdim. Ona yaşatmak üzere olduğum cehenneme kıyasla bu çok hafif kalır.

"O yalan söylemiyordu. Daha sonra DNA'larımızı karşılaştırdım, Aurora. Ne kadar gereksiz olsa da. Ama seni bu yüzden tutmadım." Gözlerinin kenarları kırıştı. "Babam beni Molly ile evlendirdi. Sorun şu ki, onun çocuk sahibi olup olamayacağını kontrol etme zahmetine girmedim. O çocuk sahibi olamıyordu."

"Bu benim suçum değil," diye ağıladı.

"Kapa çeneni," diye bağırırım. Onların evlilik sorunları beni ilgilendirmez. Bunları daha sonra, polis arabasının arkasında çözebilirler.

"Mirasım, en az bir çocuğum olması şartına bağlıydı. Seni almak mükemmel bir çözümdü," diye devam etti. "Üstelik, bir yetimi evlat edinmek imajımız için harikalar yaratırdı. Onu birinin karısı olarak satma fikri de bir başka artıydı. Belki de bir

senatör ya da üst düzey bir yetkili. Kartlarımı doğru oynarsam, belki bir gün onu valilik seçimlerinde kullanabilirim."

Kendimi tutamıyorum. Gülüyorum. Çok gülüyorum, çünkü... cidden mi? Onu hayalperest biri olarak görmemiştim. İstismarcı? Evet. Tecavüzcü ve katil, o da var.

Bu başka bir düzeyde delilik.

"Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bence sen bir pislisin," Aurora yanımda homurdanıyor. Öfkesi muhteşem. Alev alev. Benim. "Hikayeyi bitir, pislik."

Ona hırlayarak bağırır. "Onun benim geleceğimde yeri yoktu. Bana, ailesinin yanına gelip, işleri yoluna koymasına yardım etmem için yalvardı. *Suç duyurusunda bulunmayacağım, sadece onlara ve kraliyet ailesinin geri kalanına aptalca davrandığımı söyle. Bir hata yaptık, ama bu büyük bir şey değildi. Annem, babam ve Everett'in bir skandalın merkezinde olmasını düşünmeye dayanamıyorum.* Benden istediği buydu. Ona yalan söyledim ve yardım edeceğime söz verdim, gitmeden önce içeri davet edip sıcak bir banyo yapmasını ve bir şeyler yemesini söyledim. O banyodayken, arkasına gizlice yaklaştım. Onu boğdum."

"Onu burada mı öldürdün?" Aurora sözleri boğazında düğümlenir. Elini ağzına kapatır, yüzü yeşile döner.

Bu fikir beni de aynı derecede tiksindiriyor, midem bulanıyor. "Evet."

"Burada mı?" Oda etrafına bakınır, sonra tekrar ona döner, yüzü acı içinde bükülür. "Benim büyüdüğüm yerde mi? Ben o yerde yürüdüm... *Tanrım*, lanet olsun... Ayaklarım annemin cesedinin yattığı yere mi değdi?"

"Yine, evet." Pişmanlık yok. İğrenç suçlarını güzelleştirmeye çalışmıyor. "Seni Molly'ye teslim etti ve o bize sırtını döner dönmez onu öldürdüm. Cesedi ortadan kaldırdım, büyükannen ve büyükbabanın seni tanımaması için seni sakladım, hepsi bu."

Kendimi kontrol edemiyorum. Yumruğumu, onun midesine tekrar tekrar vururken.

O kadar.

O kadar.

Beş kişinin hayatını mahvetti ve yüz­süzce "*O kadar mıydı?*" diyebiliyor.

"Everett." Aurora üzerime atlayarak yanımdan bana sarıldı. İki kolunu da omuzlarıma dolayarak, hak etmediğim bir sıcaklık verdi. "Everett, dur. Bunun için hapse girmeni izin vermeyeceğim. Vermeyeceğim."

Yanağıma verdiği o küçük öpücükle, tekrar nefes alabiliyorum.

Nefes alıp ona dönerek bakıyorum. Yanaklarından gözyaşları akıyor. Acı dolu bakışları beni derinden kesiyor.

"Artık bu konuyu kapatabiliriz." Sakallı çenemi okşuyor, sesi benim hissettiğim kadar titriyor. "Artık iyileşmeye başlamanın zamanı geldi. Hayatımıza devam etmenin zamanı geldi."

Haklı. O kadar haklı ki, Randy'ye gelmesi için bağıyorum.

Birlikte, Winston ve Molly'yi odadan dışarı sürükleyişini izliyoruz, aşağılanmış, acınası ve *bitmiş halde*.

Onlar bitti.

Sonunda geleceğimi görebiliyorum ve o, yanaklarını avuçladığım bu kadınla birlikte.

"Teşekkür ederim," diye inliyor, bir öpücükten diğerine geçerken. "Beni bulduğun için."

"Seni her zaman bulacağım." Ellerimin ulaşabildiği her yerine dokunuyorum. Onu parmak uçlarımda altında hissetme ihtiyacı, ölü bir adamın son nefesi kadar acil. "Nereye gidersen git, nerede olursan ol. Seni her zaman bulacağım."

"Sana inanıyorum." Geri çekilerek alnını alnıma dayadı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Tüm varlığımla. Son nefesime kadar. Sen benimsin."

EPILOG

Everett

"Anne, sen çok güzelsin," diyor beş yaşındaki kızımız Nia, sesi hayranlıkla dolu.
"Teşekkür ederim, bebeğim." Aurora'nın kolları aramıza sıkışmış.
Kollarımla onu olabildiğince yakın tutuyorum.
Yine de zarif boynunu uzatarak kızımıza en sıcak gülümsemesini sunuyor.
O bana bakınca ruhum bile eriyor.
"Anne, lütfen, ona teşekkür etmeye devam etmek zorunda değilsin. Evden çıktığımızdan beri bunu tekrar tekrar söylüyor," diye araya giriyor August.
Altı yaşında olmasına rağmen, benim istediğimden daha alaycı.
Ama *onun* istediği kadar alaycı değil, sanırım. Küçük kız kardeşine güneş enerjili peri ışıklarının diğer ucunu omuzlarımın üzerine atmasına yardım ederken dudakları hafifçe gülümsüyor.
"August." Ona bakarak, kendi gülümsememi zorla bastırıyorum. Çocuklarımıza asla gerçekten kızmam. Onları o kadar çok seviyorum ki, bu imkansız. "Kız kardeşinden özür dile."
"Tamam, haklısın. Annem her zaman güzeldir." Nia'ya sarılır ve ona yarım yamalak bir özür diler. İkisi birlikte,
—zar zor—ışık zinciri görevi başlamadan önce yere bıraktıkları iki beyaz buketi görmezden geliyorlar. "Özür dilerim."
"Aww," Aurora sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldar. Güzel gelinim parmak uçlarına yükselir.
Onun bana bir şey teklif etmesini beklemiyorum. Eğilip, dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum.
Kırmızı ruju bulaşır. Gelinliği ellerimde buruşur.

Onu o kadar sıkı tutuyorum, ona o kadar yakın olmak istiyorum ki, korsesinin dantel kumaşı yırtılmak üzere.

Yırtılacak. Daha sonra, eve döndüğümüzde. Çocuklara anlattığımız gibi, *gerçek* düğünümüz bittiğinde, çocuklara açıkladığımız gibi.

Bu benim fikrimdi, bu arada. Aurora hak ettiği töreni hiç yapmadı. Ailem hiç bu mezarlıkta olduğu gibi etrafımda olmadı. Mezar taşları ayaklarımızın dibindeyken.

O zamanlar, düğünümüz tamamen yanlıştı.

Kalbim doğru yerdeyken ve onun için doğru olanı yapmak istediğimde, Clarke'ların sıkıntıları başladı.

Sonra Aurora ilk ve ikinci kez hamile kaldı. Tüm dikkatimiz mükemmel çocuklarımız ve bizdik. Ailemiz.

Birlikte, zeki ve güzel iki çocuk yarattık. O zamandan beri kendimizi onlara adadık.

Zaman her zamanki gibi uçup gitti.

Şimdi, sonunda buradayız.

Ailemizin mezarlığının yanında.

August, sağdıcım ve ben siyah smokinler giyiyoruz.

Aurora zarif beyaz bir gelinlik giymiş, saçları sırtına dökülüyor.

Son olarak, Nia. Benim parlak kızım, mavi gözlerini vurgulayan parlak mavi bir elbise giyiyor.

Fikirlerden bahsetmişken, peri ışıklarıyla çevrili olmak onun fikriydi.

O masallara, mutlu sonlara takıntılı. Sihire takıntılı.

Onu bunun için suçlayamam.

Ben de sihre inanıyorum.

Sonuçta, annesini ve beni bir araya getiren de buydu.

Acı ve şiddetin tohumlarının nasıl bir sevgi ağacına dönüştüğünü başka türlü açıklamak mümkün değil. Hayat ağacına.

Umutun.

"Tamam." Geri çekilir ve birkaç santim boyu daha uzun olmasına rağmen ağabeyine bakar. "Seni affediyorum."

"Aman Tanrım." Aurora yüzünü göğsüme gömerek gülüşünü saklar. Onunla ilgili her şey gibi, bu ses de içimdeki eski yaraları iyileştirir. "O senin kopyası gibi."

"Ben mi?" Elimi, kısıtlamalarımızın izin verdiği ölçüde hareket ettirerek sırtını okşarım.

"Evet, sen."

"Hayır, Bayan Alder." Dudaklarım gülümser. "Bu özelliği kesinlikle senden almış, velet."

Arka planda, çocuklarımız yine tartışıyor, sesleri giderek yükseliyor.

"Biliyor musun? Senin affına ihtiyacım yok." Oğlumuz öfkeyle söylüyor. "Özürünü geri mi alıyorsun?" Nia şaşkınlıkla soruyor.

Evet, ikimiz de öyle.

Aurora ve ben ikimiz de onlara bakıyoruz.

"Tek söylediğim..." August'un sert ifadesinde bir çatlak var. Aurora ve ben ona ağabey olacağını söylediğimiz andan itibaren Nia'yı sevdi. Henüz üç aylık bile değildi ve tamamen kendini vermişti. Ebeveynler bilir. "Hatalı değildin."

"Hayır, yanıldım."

"Ya sen, kocacığım?" Aurora çenesini kaldırır, yüzünde yumuşak bir ışık parıldayan güzel yüzüyle. "Benim yanılmadığımı kabul etmeye hazır mısınız?"

"Yaramaz." Ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Bu gece tasma takılıp cezalandırılacaksın."

"Tasma mı?" Cildi ısınır, yanağı benimkine değince yanar.

Tanrım, onu istiyorum. Bu gece, o istese de istemese de, elektrikli tasmayı boynuna takmak için sabırsızlanıyorum.

Bu düşünceyle ellerim sırtında gerildi. Onu şoklamak, onun üzerinde durup dizlerinin üzerine çökmesini izlemek gibi ahlaksız düşüncelerle.

Şu anda bunu yapamam.

Birinci neden, çocuklar burada.

İkinci neden ise tasmanın ulaşılamayacak bir yerde olması. Onu August ve Nia'nın bulamayacağı, kilitli bir kasada dolapta saklıyoruz.

Onun takmasında bir sakınca olmasa da, orijinal olanı hantal. Deri, alıcı. Her şey göze çarpıyor.

Çocuklarımız sorular sorardı. Bizim kaçınmak istediğimiz sorular.

Bu nedenle Aurora, gün boyu basit ama zarif paslanmaz çelik bir kolye takıyor.

O, çocuklarımızla evdeyken, inanılmaz bir anne olarak bu kolyeyi takıyor. Hastanede gönüllü olarak çalışırken. Gece geç saatlere kadar uyumadığımızda, baştan çıkarıcı ve muhteşem bir şekilde bana sürünerek gelip, onu beslemem için yalvarırken.

Her neyse.

Oynamadığımız sürece, bu tasmayı takıyor.

"Evet." Çenesine bir öpücük kondurunca titremeye başladı. Bana sıkıca sarıldı. Hayatımın aşkı. "Yaka."

Nefesini içine çekiyor. "Bu gece iyi bir fikir değil."

"Seçme şansın olduğunu kim söyledi?" Dudaklarımı aralıyorum, dişlerim sessiz bir tehditle boynuna değiyor.

"Beni şok etmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum çünkü..." Nabzı ağzımda hızla atıyor, nefesi sığ ve hızlı.

Ben sabırlı bir adam değilim. Karım benden bir şeyler sakladığında ise daha da sabırsızım.

Onu ısıtırım. Derisini tadarım.

"Hamileyim." Aurora smokinimin yakasını tutar. "Hamileyim."

Duygular bedenimi sararken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Aurora hayatıma girmeden önce bu duygular sadece kelimelerden ibaretti.

Aşk.

Takıntı.

Sahiplenme.

Ne olursa olsun onu ve ailemi güvende tutmak için durmak bilmeyen bir ihtiyaç.

Bu duyguların gücü, yıkım topu gibi göğsüme çarpar.

"Baba, iyi misin?" Nia, elime uzanıp ona dokunabilmek için zıplayarak soruyor.

"Baba?"

"Sadece biraz şaşırdı, hepsi bu." Aurora'nın başını yana çevirdiğini hissediyorum.

"Üzerine düşecekmiş gibi görünüyor." August endişeli. Sesinden bunu anlayabiliyorum. "Ya da başka bir şey. Baba?"

"Seni çok seviyorum. Kahretsin, Aurora. Sen mükemmelsin," diye kulağına fısıldıyorum.

"Ben de seni seviyorum." Dudakları boğazımda yumuşak bir his bırakıyor.

"Ne oluyor?" diye soruyorlar ikisi de. Sonra, her zamanki gibi, ikisi de "Jinx!" diye bağırıyor.

Çok sevimli. Umarım hiç değişmezler.

İkinci tur kavgaya başlamadan önce, bu sefer kim ilk söyledi diye, dik duruyorum.

Mezarlığın sessizliğinde ona, sonra çocuklara bakıyorum. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Onlara hafif bir gülümsemeyle büyük mutluluğumu gösteriyorum. Gelecekteki kardeşlerini daha sonra konuşuruz. Evde. Bu duygular bu kadar boğucu olmadığına.

"İyi misin?" August'un gözleri kısılr.

Aurora'nın göğsüne koyduğu sabit elleri sayesinde "İyiyim" diyebiliyorum. Nefes almama yardım ediyor. "Pekala, siz ikiniz. Evde çok iyi çalıştığınız şeyi neden okumazınız?"

Diğer bir deyişle, çocuklarımız ebeveynlerinin nikahını kıyacak. Bu, sadece ailemiz için özel bir tören.

Stafford davet edilen tek kişiydi, ama bize katılamadı.

Winston ve Molly, bir çocuğu istismar ettikleri ve Aurora'nın annesi olan kız kardeşimi öldürdükleri için hapse atıldıktan sonra, o onların işini ucuza satın aldı. Kimse bu işe yaklaşmak istemediği için onlara bir doların otuz sentini ödedi.

Aurora bu durumdan çok heyecanlanmıştı. Onların imparatorluğu ve servetiyle ilgilenmiyordu.

Benim karım olmak, hiçbir şeyden mahrum kalmayacağı anlamına geliyordu.

Ayrıca, bunun Stafford'un daha zengin olması ve daha fazla insana yardım etmesi için iyi bir fırsat olduğunu biliyordum.

Ve o da tam olarak bunu yapıyor.

Kısıtlı boş zamanlarında, ailemizin önemli bir parçası oldu. Çocuklarımız için amca gibi birisi.

O onları seviyor, onlar da onu seviyor.

Umarım yakında düğünlerine katılabiliriz.

"Tamam." Nia başını sallıyor. Hem o hem de August yerden buketlerini alırlar. Birbirlerine, sonra da bize bakarlar. "İlk satır neydi?"

Aurora'nın dudakları yukarı kıvrılır. "Sevgili dostlar."

"Sevgili sevgililerim." August, iş görüşmesi yaparkenki ses tonumu taklit etmeye karar verdi.

Bu ikisi bu kadar ciddiye almamış olsaydı gülerdim. Benim değerli çocuklarım.

"Büyükanne, büyükbaba," Nia onun peşinden gider, benim anne babamı kastederek. Teknik olarak, onlar onların büyükanne ve büyükbabaları ve büyük büyükbabalarıdır.

Onlara aile ağacımızın nasıl oluştuğunu açıkladık. Ancak unvanları konusunda kısa ve öz konuşuyoruz.

Aynı şekilde...

"Graunty Lotus." Büyükanne-teyze.

Aurora, oğlumuzun dudaklarından annesinin adının çıkmasıyla nefesini tutar. Mezar taşlarına bakarken kalbim sızlar.

Şimdi huzur içinde yatıyorlar, bundan eminim.

Öyleler. Aurora ve ben birlikte adaletin yerini bulmasını sağladık.

"Çok güzel," diye onları cesaretlendiriyorum.

"Baba, annemle tekrar evlenmek ister misin?" Oğlumuz, kendisi ve kız kardeşi için hatırlaması en kolay olan şeyi tekrarlar.

Gözlerim Aurora'nın gözlerine kilitlenir. Gözlerinde yeni gözyaşları belirir, maviliği bana İtalya'nın Capri adasındaki denizi hatırlatır. Yılın iki ayını Avrupa'daki sahil evimizde geçiririz, uyandığımızda gördüğüm en mavi sularla karşılaşırız.

Ama onlar onun yanında hiçbir şey. Hiçbir şey karım kadar derin, ruhlu ve mükemmel değil.

Dudaklarında bulaşmış ruj ve yanaklarından akan maskara izleriyle, o kesinlikle dünyadaki en güzel kadın.

"Evet."

"Sen de, anne." Nia, Aurora'nın gelinlik eteğini çekiştirerek, ondan tatlı bir gülümseme koparıyor. "İster misin? Babamla evlenmeyi? Tekrar?"

"Evet," diyor çocuklara.

Bana da söylüyor.

Dudaklarımı onun dudaklarına değdirmemek için bir saniye daha dayanamıyorum. Ve bu öpücük, ilk düğünümüze kıyasla olabildiğince uysal bir dudak öpücüğü olsa da, yine de altımızdan *"iğrenç"* sesleri duyuyoruz.

Sevimli. Mide bulandırıcı derecede.
Başka türlüünü istemezdim. Ben
onlarım, onlar da benim.
Hayatımızın geri kalanı boyunca.

SON.

YAZAR HAKKINDA

Müstehcen konuşan erkekler ve onları seven kadınlar hakkında ateşli kitaplar yazmak.

İletişimde kalın!

Yeni yayınlar için haber bülteni: <https://bit.ly/3c3K2nt> Instagram:

<https://bit.ly/3QQ3Nh4>

TikTok: www.tiktok.com/@eva.marks.writes Facebook Grubu:

<https://bit.ly/3LnFpln>

Threads: <https://www.threads.net/@evamarkswrites> Web sitesi:

<https://www.evamarkswrites.com>

EVA MARKS'IN DİĞER KİTAPLARI

Seri

<https://mybook.to/StlkeBlueSerisi>

Küçük Başlangıç, kitap #0.5

Küçük Mavi, kitap #1

Küçük Cadılar Bayramı, kitap #2

Küçük Sevgililer Günü, kitap #3

Yetişkin Oyunları Serisi

Oyuncak Dükkanı, kitap #1

Yeni Yıl Oyuncakları, kitap #2

Tekil Kitaplar

Primal - Hansel ve Gretel'in karanlık bir yeniden anlatımı
Baba Bilemez - Bir Babanın En İyi Arkadaşı

Novella Seni İzleyeceğim

Obsession - Erotik Korku Romanı Stalked

Karanlık Gül

Altınla Bağlı Gerilim

Kızı Kırmak

Kasabayı Kızıl Yap

Quinlan — karanlık bir intikam RH romantizm Ateşe

Uçan Güve

Yatağın Altında

Müzayeded

e

Sabitlenme

Son Oyun

Ahlaksızlık — Şubat 2026'da geliyor

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

